

ปัญหาการบังคับใช้มาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร

ร้อยตำรวจเอกหญิง ภัทรานิษฐ์ ทิพย์สุวรรณ

เอกัตศึกษาเล่มนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญานิติศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชากฎหมายการเงินและภาษีอากร
คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2564
ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Problems of Law Enforcement under Section 37 and Section 37 Bis of Revenue Code

Pol.Capt. Pattranit Thipsuwan

An Independent Study Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements

For the Degree of Master of Laws in Finance and Tax Laws

Faculty of Law

Chulalongkorn University

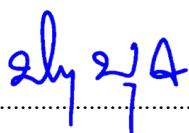
Academic Year 2021

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อเอกัตศึกษา	ปัญหาการบังคับใช้มาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร
นิสิต	ร้อยตำรวจเอกหญิง ภัทรานิษฐ์ ทิพย์สุวรรณ
สาขาวิชา	กฎหมายการเงินและภาษีอากร
อาจารย์ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์ ดร.ปิยะบุตร บุญอร่ามเรือง

บทบัญญัติความผิดเกี่ยวกับการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีในประเทศไทย ที่ยังมีการกำหนดอัตราโทษและอายุความที่นำมาปรับใช้ที่ไม่เหมาะสมกับการกระทำความผิด ในบางกรณี จึงทำให้บทบัญญัติที่นำมาใช้แก้ไขปัญหาการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษี ของไทยนั้นไม่สามารถบังคับใช้ได้อย่างแท้จริง

จากการศึกษาพบว่า มาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร ยังมีบางส่วนของบทบัญญัติที่ก่อให้เกิดปัญหาในเรื่องของการดำเนินคดี โดยเฉพาะกับการกำหนดอัตราโทษ และการกำหนดอายุความการดำเนินคดีของทั้งสองมาตราที่ไม่เท่ากัน ทั้ง ๆ ที่ ลักษณะและความร้ายแรงของการกระทำความผิดจะคล้ายคลึงกัน จึงส่งผลทำให้ไม่สามารถนำตัวผู้หลีกเลี่ยงภาษี มาลงโทษได้อย่างที่ควรจะเป็น ดังนั้น จึงสมควรที่จะมีการแก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร ให้มีบทบัญญัติอัตราโทษและอายุความที่เหมาะสม

..... อาจารย์ที่ปรึกษา
(รองศาสตราจารย์ ดร.ปิยะบุตร บุญอร่ามเรือง)

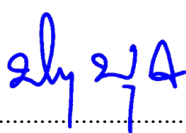

..... นิสิต
(ร้อยตำรวจเอกหญิง ภัทรานิษฐ์ ทิพย์สุวรรณ)

Independent Study	Problems of Law Enforcement under Section 37 and Section 37 Bis of Revenue
Researcher	Pol.Capt. Pattranit Thipsuwan
Field of Study	Finance and Tax Laws
Advisor	Assoc. Prof. Piyabutr Bunaramrueang, Ph.D.

Provisions related to offenses on tax evasion or an attempt to evade tax regulated in the Revenue Code prescribe penalties and prescriptions which, in some cases, may not proportional to violations. Therefore, this can diminish effectiveness of the enforcement that intends to prevent tax evasion.

Based on the study, some differences of Section 37 and Section 37 Bis of the Revenue Code may lead to issues concerning prosecution, especially those related to penalties and prescriptions, albeit similarities of nature and seriousness of the offenses, and may result in improper sentences for violators. Accordingly, amendments of the penalties and prescriptions under these Sections should be brought into consideration.

..... Advisor's Signature

(Assoc. Prof. Piyabutr Bunaramrueang, Ph.D.)

..... Student's Signature

(Pol.Capt. Pattranit Thipsuwan)

กิตติกรรมประกาศ

เอกัตศึกษานี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาอย่างสูงจาก รองศาสตราจารย์ ดร.ปิยะบุตร บุญอร่ามเรือง ที่ได้ให้ความกรุณารับเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาเอกัตศึกษานี้ให้กับผู้เขียน พร้อมกับให้คำปรึกษาและคำแนะนำ ตลอดจนแนะแนวทางพัฒนา ซึ่งให้เห็นถึงปัญหาในการจัดทำเอกัตศึกษานี้ จึงขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์เป็นอย่างสูง มา ณ โอกาสนี้ รวมทั้ง รองศาสตราจารย์ ดร.พัฒนาพร โกวพัฒน์กิจ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ณัชพล จิตติรัตน์ ซึ่งกรุณาสละเวลาเป็นประธานกรรมการ และกรรมการสอบเอกัตศึกษา ตลอดจนให้ข้อเสนอแนะด้านต่าง ๆ อันเป็นประโยชน์ ทำให้เอกัตศึกษานี้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณ ท่านพันตำรวจโทหญิง วราพรรณ สุราราชภูรี รองผู้กำกับการ (สอบสวน) กองบังคับการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ปฏิบัติราชการ รองผู้กำกับการ (สอบสวน) กองกำกับการ 2 กองบังคับการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ และพันตำรวจตรี สามารถ กลีบแก้ว สารวัตร (สอบสวน) กองกำกับการ 2 กองบังคับการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ ที่กรุณาให้สัมภาษณ์ เพื่อให้ผู้เขียนได้รับข้อมูลเชิงปฏิบัติการที่เป็นประโยชน์ในการจัดทำเอกัตศึกษานี้ รวมทั้ง พนักงานสอบสวนและเจ้าหน้าที่ ในสังกัดกองกำกับการ 2 กองบังคับการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ เจ้าหน้าที่กรมสรรพากร และเจ้าหน้าที่สำนักกรมอาชญากรรม 2 สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา ที่ให้ความกรุณาอนุเคราะห์ข้อมูลที่ทำการค้นคว้า รวมทั้งช่วยเหลือให้คำแนะนำเพิ่มเติม

ขอกราบขอบพระคุณ ท่านพันตำรวจโทหญิง ธัญรดี โทณวนิก รองผู้กำกับการ ฝ่ายกฎหมาย และวินัย กองบังคับการอำนวยการ กองบัญชาการตำรวจสันติบาล ในฐานะผู้บังคับบัญชา ที่จุดประกายในการเข้าศึกษาต่อในสถาบันการศึกษาอันมีเกียรติแห่งนี้ อีกทั้งคอยให้คำปรึกษา รับฟังปัญหา และเป็นผู้สนับสนุนในด้านการศึกษาดังแต่เริ่มสมัครเข้ารับการศึกษาจนกระทั่งจบการศึกษา ผู้เขียนมีความซาบซึ้งใจ และรู้สึกขอบพระคุณในความเมตตาของท่านเสมอมา

ขอขอบคุณเพื่อนร่วมงานโดยเฉพาะอย่างยิ่ง สิบตำรวจเอกหญิง วราภรณ์ สุขมะโนมิตรสหาย เจ้าหน้าที่ และเพื่อน ๆ หลักสูตตรีนิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชากฎหมายการเงิน และภาชีอากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตลอดจนท่านอื่น ๆ ที่อาจมิได้กล่าวชื่อไว้ ณ ที่นี้ ที่มีส่วนช่วยให้คำแนะนำ ช่วยเหลือ สนับสนุนและให้กำลังใจที่มีค่าให้แก่ผู้เขียนเสมอมา

สุดท้ายนี้ ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณ และขอมอบรางวัลแห่งความสำเร็จนี้ให้แก่บิดา มารดา ที่มอบโอกาสในการศึกษาในระดับนิติศาสตรมหาบัณฑิตให้แก่ผู้เขียน ให้การสนับสนุนในด้านการศึกษาอย่างเต็มที่ ให้คำปรึกษา รับฟัง และให้กำลังใจเมื่อยามท้อถอย จนกระทั่งผู้เขียนได้รับความสำเร็จด้านการศึกษาในวันนี้ และหากเอกัตศึกษานี้มีความบกพร่องประการใด ผู้เขียนกราบขออภัยและขอน้อมรับไว้แต่เพียงผู้เดียว

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ค
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ง
กิตติกรรมประกาศ.....	จ
สารบัญ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ฎ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา.....	3
1.3 สมมติฐานของการศึกษา.....	3
1.4 ขอบเขตของการศึกษา.....	3
1.5 วิธีการดำเนินการศึกษา.....	4
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	4
บทที่ 2 ปัญหาการบังคับใช้มาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร.....	5
2.1 ความหมายของการหลีกเลี่ยงภาษี.....	5
2.2 มาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการหลีกเลี่ยงภาษีตามกฎหมายไทย.....	5
2.2.1 การหลีกเลี่ยงภาษีอากรตามมาตรา 37 ประมวลรัษฎากร.....	6
2.2.2 การหลีกเลี่ยงภาษีอากรตามมาตรา 37 ทวิ ประมวลรัษฎากร.....	13
2.2.3 ความรับผิดทางแพ่งในกรณีการหลีกเลี่ยงภาษีอากร.....	14
2.3 ความแตกต่างขององค์ประกอบความผิดตามมาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ ประมวลรัษฎากร.....	15

2.4	มาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการหลีกเลี่ยงภาษีตามกฎหมายสหรัฐอเมริกา...	17
2.4.1	ความรับผิดเกี่ยวกับภาษีเงินได้.....	18
2.4.2	ประเภทของความผิดฐานหลีกเลี่ยงภาษีอากร.....	21
2.4.3	ข้อต่อสู้ของจำเลยในความผิดฐานหลีกเลี่ยงภาษีอากร.....	28
2.5	มาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการหลีกเลี่ยงภาษีตามกฎหมายสาธารณรัฐฝรั่งเศส	28
2.6	การศึกษาเปรียบเทียบมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับผู้ที่กระทำความผิด ฐานหลีกเลี่ยงภาษีตามกฎหมายไทยและต่างประเทศ.....	30
2.7	อายุความกรณีการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีอากร.....	37
2.8	แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการดำเนินคดีต่อผู้กระทำการหลีกเลี่ยงภาษี.....	38
2.8.1	ทฤษฎีความรับผิด.....	38
2.8.2	ทฤษฎีเกี่ยวกับการลงโทษ.....	41
2.8.3	หลักความได้สัดส่วน.....	42
2.9	วิธีการดำเนินคดีที่เกี่ยวข้องกับการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีตามกฎหมายไทย	44
2.9.1	การตรวจสอบเพื่อพบการกระทำความผิด.....	44
2.9.2	การร้องทุกข์และดำเนินคดีในชั้นสอบสวน.....	47
2.9.3	การนำคดีฟ้องต่อศาล.....	54
2.9.4	สถิติการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดตามมาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร.....	55
2.10	วิธีการดำเนินคดีที่เกี่ยวข้องกับการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีตามกฎหมาย สหรัฐอเมริกา.....	58
2.11	การศึกษาเปรียบเทียบการดำเนินคดีเกี่ยวกับผู้ที่กระทำความผิดฐานหลีกเลี่ยงภาษี ตามกฎหมายไทยและกฎหมายสหรัฐอเมริกา.....	60

บทที่ 3 ความไม่สม่ำเสมอของการดำเนินคดีตามมาตรา 37 กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร

.....	63
3.1 การดำเนินคดีที่ไม่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่าง มาตรา 37 (2) กับ 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร.....	63
3.1.1 การดำเนินคดีที่ไม่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่าง มาตรา 37(2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร คดี ที่ (ภษ.1) 49/2554....	65
3.1.2 การดำเนินคดีที่ไม่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่าง มาตรา 37(2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร คดี ที่ (ภษ.1) 115/2554....	67
3.1.3 การดำเนินคดีที่ไม่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่าง มาตรา 37(2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร คดี ที่ (ภษ.1) 133/2554.....	69
3.1.4 การดำเนินคดีที่ไม่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่าง มาตรา 37(2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร คดี ที่ (ภษ.1) 49/2555.....	74
3.1.5 การดำเนินคดีที่ไม่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่าง มาตรา 37(2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร คดี ที่ (ภษ.1) 185/2555.....	79
3.1.6 การดำเนินคดีที่ไม่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่าง มาตรา 37(2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร คดี ที่ (ภษ.1) 66/2556.....	82
3.1.7 การดำเนินคดีที่ไม่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่าง มาตรา 37(2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร คดี ที่ (ภษ.1) 130/2556.....	84
3.1.8 การดำเนินคดีที่ไม่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่าง มาตรา 37(2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร คดี ที่ (ภษ.1) 179/2561.....	87
3.1.9 การดำเนินคดีที่ไม่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่าง มาตรา 37(2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร คดี ที่ (ภษ.1) 21/2562.....	96

3.1.10 การดำเนินคดีไม่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่าง มาตรา 37(2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร คดี ที่ (ภษ.1) 23/2562.....	98
3.1.11 การดำเนินคดีไม่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่าง มาตรา 37(2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร คดี ที่ (ภษ.1) 178/2563.....	100
3.1.12 การดำเนินคดีไม่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่าง มาตรา 37(2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร คดี ที่ (ภษ.1) 539/2563.....	103
3.1.13 การดำเนินคดีไม่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่าง มาตรา 37(2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร คดี ที่ (ภษ.1) 567/2563.....	106
3.1.14 การดำเนินคดีไม่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่าง มาตรา 37(2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร คดี ที่ (ภษ.1) 163/2564.....	108
3.2 การร้องทุกข์และการดำเนินคดีที่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมาย ระหว่างมาตรา 37 (2) กับ 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร.....	129
บทที่ 4 ข้อสังเกตเฉพาะของการดำเนินคดีตามมาตรา 37 กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร	205
4.1 ผลการดำเนินคดีตามมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร.....	205
4.2 การดำเนินคดีเกี่ยวกับผู้ทำบัญชีต่างกัน.....	236
4.2.1 การดำเนินคดีเกี่ยวกับผู้ทำบัญชีต่างกัน คดี ที่ (ภษ.2) 125/256.....	237
4.2.2 การดำเนินคดีเกี่ยวกับผู้ทำบัญชีต่างกัน คดี ที่ (ภษ.2) 350/2563.....	248
บทที่ 5 วิเคราะห์สภาพปัญหาการบังคับใช้มาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร ในกรณีการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษี	257
5.1 ปัญหาการกำหนดโทษในกรณีการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษี.....	257
5.2 ปัญหาเกี่ยวกับอายุความทางอาญาในกรณีการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษี.....	264

บทที่ 6 บทสรุปและข้อเสนอแนะ.....	267
6.1 บทสรุป.....	267
6.2 ข้อเสนอแนะ.....	271
บรรณานุกรม.....	273

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 2.1	ตารางแสดงความแตกต่างขององค์ประกอบความผิดตามมาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ ประมวลรัษฎากร.....16
ตารางที่ 2.2	เปรียบเทียบมาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวกับการหลีกเลี่ยงภาษีอากรระหว่างประมวลรัษฎากรไทย ประมวลรัษฎากรแห่งสหรัฐอเมริกา และประมวลรัษฎากรฝรั่งเศส.....31
ตารางที่ 2.3	ตารางแสดงการเปรียบเทียบการกำหนดประเภทของการกระทำความผิดฐานหลีกเลี่ยงภาษีระหว่างประมวลรัษฎากรไทย ประมวลรัษฎากรแห่งสหรัฐอเมริกา และประมวลรัษฎากรฝรั่งเศส.....32
ตารางที่ 2.4	ตารางแสดงสถิติการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดตามมาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร.....57
ตารางที่ 2.5	ตารางแสดงการเปรียบเทียบการดำเนินคดีเกี่ยวกับผู้กระทำความผิดฐานหลีกเลี่ยงภาษีตามกฎหมายไทย และกฎหมายสหรัฐอเมริกา.....63
ตารางที่ 3.1	ตารางแสดงสรุปผลการดำเนินคดีที่ไม่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่างมาตรา 37(2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร คดี ที่ (ภษ.1) 49/2554.....65
ตารางที่ 3.2	ตารางแสดงสรุปผลการดำเนินคดีที่ไม่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่างมาตรา 37(2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร คดี ที่ (ภษ.1) 115/2554.....67
ตารางที่ 3.3	ตารางแสดงสรุปผลการดำเนินคดีที่ไม่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่างมาตรา 37(2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร คดี ที่ (ภษ.1) 133/2554.....69
ตารางที่ 3.4	ตารางแสดงสรุปผลการดำเนินคดีที่ไม่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่างมาตรา 37(2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร คดี ที่ (ภษ.1) 49/2555.....74

ตารางที่ 3.15	ตารางแสดงสรุปผลการดำเนินคดีที่ไม่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่างมาตรา 37(2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร.....	112
ตารางที่ 3.16	ตารางแสดงสรุปผลการร้องทุกข์และดำเนินคดีที่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่างมาตรา 37(2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร.....	130
ตารางที่ 4.1	ตารางแสดงสรุปผลการดำเนินคดีตามมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร.....	206
ตารางที่ 4.2	ตารางแสดงสรุปผลการดำเนินคดีเกี่ยวกับผู้ทำบัญชีต่างกัน คดี ที่ (ภษ.2) 125/2562.....	237
ตารางที่ 4.3	ตารางแสดงสรุปผลการดำเนินคดีเกี่ยวกับผู้ทำบัญชีต่างกัน คดี ที่ (ภษ.2) 350/2563.....	248
ตารางที่ 4.4	ตารางแสดงสรุปผลการดำเนินคดีเกี่ยวกับผู้ทำบัญชีต่างกัน.....	251

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การเสียภาษีนับถือเป็นภาระหน้าที่อันสำคัญของประชาชนคนไทยที่พึงจะต้องกระทำแก่ประเทศชาติตามที่กฎหมายกำหนด เนื่องจากภาษีดังกล่าวนั้นจะถูกนำไปใช้ในการพัฒนาและขับเคลื่อนการบริหารจัดการในด้านต่าง ๆ ของประเทศไม่ว่าจะเป็นเศรษฐกิจ สังคมหรือความมั่นคง โดยการเสียภาษีนี้อาจจะอยู่ในรูปแบบของเงินหรือไม่ก็ได้¹ จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ถึงความสำคัญของการเสียภาษีเป็นอย่างมาก เนื่องจากหากมองในมุมกลับกันจะพบได้ว่าภาษีนับถือเป็นเครื่องมือสำคัญในการสะท้อนการออกนโยบายการคลังของภาครัฐที่ส่งผลกระทบต่อชีวิตความเป็นอยู่ของคนไทยทั้งประเทศ รวมไปถึงการมีบทบาทที่มีอิทธิพลต่อการควบคุมพฤติกรรมของคนในสังคม ดังนั้น การที่บุคคลใดกระทำการอันมีลักษณะเป็นการหลีกเลี่ยงการเสียภาษีนับถือเป็นผู้กระทำความผิดตามกฎหมายและย่อมจะต้องได้รับโทษทางกฎหมายจากการกระทำนั้น ๆ ของตนอีกด้วย

ปัจจุบันประเด็นในเรื่องของการหลีกเลี่ยงภาษีในประเทศไทยนั้นยังถือเป็นปัญหาที่ยังมีการเกิดขึ้นในสังคมไทย แม้จะมีการบัญญัติกฎหมายขึ้นมารองรับในการแก้ไขปัญหาดังกล่าวนั้น โดยเฉพาะแล้วก็ตาม ทั้งนี้ ปัญหาดังกล่าวนั้นเกิดขึ้นจากการกำหนดมาตรการในการรองรับที่ไม่ชัดเจน ขาดความครอบคลุมและยังอาจมีประสิทธิภาพไม่เพียงพอก็เป็นได้ เหตุเพราะอัตราโทษของการกระทำความผิดอันเป็นการหลีกเลี่ยงการเสียภาษีของประเทศไทยตามประมวลรัษฎากรเองนั้นถือเป็นมาตรการทางกฎหมายที่มีบทลงโทษที่บังคับแก่ผู้ที่กระทำการฝ่าฝืนอย่างเคร่งครัด เนื่องจาก การเสียภาษีนับถือมีความเกี่ยวพันกับการบริหารจัดการประเทศชาติที่ส่งผลกระทบต่อส่วนรวม แต่ปัญหาการหลีกเลี่ยงภาษีของประเทศไทยนั้นกลับยังปรากฏขึ้นเป็นจำนวนมากและยังไม่สามารถที่จะทำการขจัดให้หมดไปจากสังคมไทยได้

สำหรับมาตรการในการแก้ไขปัญหาค่าหลีกเลี่ยงภาษีของไทยนั้นได้ปรากฏอยู่ในประมวลรัษฎากรในมาตรา 37 ที่มีลักษณะของการกระทำให้เป็นการแจ้งความเท็จ ให้ถ้อยหรือตอบคำถามด้วยถ้อยคำอันเป็นเท็จ หรือนำพยานหลักฐานเท็จมาแสดง ซึ่งหมายความรวมถึงการกระทำอื่นใดโดยความเท็จ โดยฉ้อโกงหรืออุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน เพื่อหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรหรือเพื่อขอคืนภาษีอากรนั้น จะต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 3 เดือนถึง 7 ปี และปรับตั้งแต่ 2,000 บาทถึง 200,000 บาท² นอกจากนี้ หากเป็นกรณีของการหลีกเลี่ยงภาษีอากรโดยการเจตนา

¹ Thomas McIntyre Cooley, *The law of taxation* (Chicago: Callaghan, 1924), Page 61-63.

² มาตรา 37 แห่งประมวลรัษฎากร

ไม่ยื่นภาษีตามรายที่จะต้องยื่นนั้น ผู้กระทำความผิดจะต้องถูกระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 200,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับอีกด้วย

จากบทบัญญัติในข้างต้นนั้นจะเห็นได้ว่า การตราบทบัญญัติมาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากรนั้นเป็นการกำหนดลักษณะการกระทำความผิดที่ถือว่าเป็นการหลีกเลี่ยงภาษี เอาไว้เท่านั้น แต่กลับยังไม่มีการบัญญัติถึงขอบเขตของลักษณะในการกระทำความผิดเอาไว้ อย่างชัดเจน ตลอดจนการกระทำความผิดในลักษณะดังกล่าวนี้ แม้อาจจะมีการจำแนกลักษณะ ของหลีกเลี่ยงภาษีเอาไว้แล้วว่าจะต้องเป็นการกระทำโดยความเท็จ โดยฉ้อโกงหรืออุบาย หรือ โดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน แต่โทษของการกระทำความผิดที่นำมาปรับใช้กลับมีเพียงระดับเดียว โดยอาศัยดุลพินิจของศาลในการลงโทษเป็นหลัก ซึ่งผู้ศึกษามีความเห็นว่าการกำหนดอัตราโทษ ในลักษณะดังกล่าวนี้อาจไม่เหมาะสมกับการหลีกเลี่ยงภาษีในบางกรณีได้เช่นกัน เหตุเพราะอัตราโทษ ที่เหมาะสมนั้นควรที่จะต้องมีความสอดคล้องกับความรุนแรงหรือความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการ กระทำความผิดดังกล่าวด้วย ดังนั้น การบังคับใช้กฎหมายในกรณีการหลีกเลี่ยงภาษีของไทย ในปัจจุบันจึงยังไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอต่อการก่อให้เกิดความเป็นธรรมให้แก่ประชาชนได้อย่าง ครบคลุม ถึงแม้ว่าผู้ผู้นั้นจะเป็นผู้ที่หลีกเลี่ยงภาษีจริงก็ตามแต่สิทธิที่บุคคลดังกล่าวจะต้องได้รับความ ค้ำครองและได้รับความเป็นธรรมจากการบังคับใช้กฎหมายนั้นก็ยังคงมีอยู่เช่นเดิม

ทั้งนี้ เมื่อได้ทำการศึกษาวิเคราะห์จากข้อเท็จจริงและสภาพปัญหาของการบังคับใช้มาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร ในกรณีการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีอากร แล้ว จึงทำให้ผู้ศึกษาสามารถทำการจำแนกประเด็นการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาดังกล่าว ได้ดังต่อไปนี้

ประเด็นที่หนึ่ง เป็นการศึกษาปัญหาเกี่ยวกับอัตราโทษในฐานะหลีกเลี่ยงภาษีอากรที่บังคับใช้ อยู่ในปัจจุบัน เนื่องจากยังไม่มีข้อกำหนดขอบเขตของลักษณะการกระทำความผิดและอัตราโทษ ในลักษณะดังกล่าวเอาอย่างไว้ชัดเจน ซึ่งอาจส่งผลให้ทำให้การบังคับใช้มาตรการทางกฎหมายที่มีอยู่ เพื่อลงโทษผู้กระทำความผิดในกรณีนี้อาจไม่ได้สัดส่วนที่เหมาะสมระหว่างอัตราโทษกับความรุนแรง หรือความเสียหายที่เกิดจากการกระทำผิดนั้นๆ อันจะก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมขึ้นได้ไม่ว่าบุคคล ดังกล่าวจะมีสถานะทางกฎหมายในลักษณะใดก็ย่อมจะต้องได้รับการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพและได้รับ ความเป็นธรรมจากการบังคับใช้กฎหมายในกระบวนการยุติธรรมอยู่เสมอแม้ว่าบุคคลนั้นจะเป็น ผู้กระทำความผิดตามกฎหมายก็ตาม เพื่อหาแนวทางการแก้ไขปัญหามีประสิทธิภาพและสามารถ นำไปบังคับใช้ให้เกิดประสิทธิผลได้อย่างแท้จริง

ประเด็นที่สอง เป็นการศึกษาปัญหาการบังคับใช้อายุความในกรณีการหลีกเลี่ยงภาษีที่อากร โดยการเจตนาไม่ยื่นภาษีตามรายการที่ต้องยื่น เนื่องจากในปัจจุบันอายุความในการดำเนินคดี ในความผิดดังกล่าว มีเพียง 5 ปี แม้ระเบียบกรมสรรพากรจะได้กำหนดให้ต้องดำเนินการก่อนคดีขาด

อายุความไม่น้อยกว่า 3 ปี แต่ในความเป็นจริงแล้วการดำเนินการดังกล่าว ยังคงมีการร้องทุกข์ดำเนินคดีเมื่อคดีขาดอายุความหรือใกล้ขาดอายุความ เพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าวกลับจะต้องใช้ระยะเวลาในการดำเนินการที่มากกว่านี้ จึงส่งผลให้เมื่อเกิดการเจตนาที่จะไม่ยื่นภาษีในลักษณะนี้ขึ้น ผู้กระทำความผิดกลับมิได้ถูกดำเนินคดีอย่างที่ควรจะเป็นแต่อย่างใด เนื่องจากขาดอายุความในการดำเนินคดีเสียก่อน ทั้งนี้ ก็เพื่อให้ปัญหาการหลีกเลี่ยงภาษีอากรของไทยได้ถูกแก้ไขอย่างมีประสิทธิภาพและหมดไปจากสังคมไทย

จากปัญหาที่กล่าวมาข้างต้นนั้น ล้วนแสดงให้เห็นถึงปัญหาข้อกฎหมายที่น่าสนใจและสำคัญ จึงทำให้ผู้ศึกษาต้องการทราบว่า ปัญหาการบังคับใช้มาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร ในกรณีการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีนั้นมีปัญหาและมีผลกระทบต่อประชาชนอย่างไร ซึ่งผู้ศึกษามีความเชื่อมั่นว่าเมื่อได้ทำการศึกษาอย่างถูกต้องตามระเบียบวิธีวิจัยแล้ว จะได้ผลการศึกษาที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการแก้ไขปัญหาค่าหลีกเลี่ยงภาษีในสังคมไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพไม่ว่าจะในทางวิชาการหรือทางปฏิบัติก็ตาม

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

- 1) เพื่อศึกษาแนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษี
- 2) เพื่อศึกษามาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษี
ที่ในกฎหมายของประเทศไทยและต่างประเทศ
- 3) เพื่อศึกษาปัญหากรณีการบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษี
- 4) เพื่อศึกษาแนวทางการแก้ไขปัญหาค่าที่เหมาะสมในการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษี
ในประเทศไทย

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

บทบัญญัติความผิดเกี่ยวกับการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีในประเทศไทย ที่ยังมีการกำหนดอัตราโทษและอายุความที่นำมาปรับใช้ที่ไม่เหมาะสมกับการกระทำความผิดในบางกรณี จึงทำให้บทบัญญัติที่นำมาใช้แก้ไขปัญหาค่าหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีของไไทยนั้นไม่สามารถบังคับใช้ได้อย่างแท้จริง

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ เป็นการศึกษาถึงทฤษฎี แนวคิด และปรัชญาที่เกี่ยวข้องกับการการบังคับใช้มาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร ในกรณีการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษี โดยทำการศึกษาเปรียบเทียบกับประมวลรัษฎากรแห่งสหรัฐอเมริกา

และประมวลรัฐฎากรสาธารณรัฐฝรั่งเศส ประกอบกับการทำการศึกษาบัญญูติกฎหมาย และ
ข้อคิดเห็นต่าง ๆ ของต่างประเทศที่เกี่ยวข้องอีกด้วย

1.5 วิธีการดำเนินการศึกษา

การดำเนินการศึกษาของเอกัตศึกษานบนี้ใช้วิธีการวิจัยโดยการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ
ควบคู่ไปกับการวิธีทางเอกสาร (Documentary Research) ด้วยการศึกษาค้นคว้า รวบรวมข้อมูล
และวิเคราะห์จากหนังสือ บทความทางวิชาการ รายงานการวิจัยและเอกสารทางวิชาการที่เกี่ยวข้อง
กับเรื่องของปัญหาการบังคับใช้มาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัฐฎากร ในกรณี
การหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษี ซึ่งได้รวบรวมข้อมูลจากเอกสารดังกล่าวมาวิเคราะห์
หาข้อสรุป ตลอดจนข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Data) จากเว็บไซต์ต่าง ๆ เพื่อประกอบการ
ดำเนินการศึกษา

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 1) เพื่อทราบถึงแนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษี
- 2) เพื่อทราบถึงมาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษี
ในกฎหมายของประเทศไทยและต่างประเทศ
- 3) เพื่อทราบถึงปัญหากรณีการบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับการหลีกเลี่ยง หรือพยายาม
หลีกเลี่ยงภาษี
- 4) เพื่อทราบถึงแนวทางการแก้ไขปัญหาที่เหมาะสมในการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษี
ในประเทศไทย

บทที่ 2

ปัญหาการบังคับใช้มาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร

2.1 ความหมายของการหลีกเลี่ยงภาษี

การหลีกเลี่ยงภาษี (Tax Avoidance หรือ Tax Minimization) หมายถึง การที่ผู้มีหน้าที่ในการเสียภาษีนั้นใช้วิธีการอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อให้ตนเสียภาษีจำนวนต่ำกว่าที่ควรจะเป็น¹ ซึ่งการกระทำดังกล่าวอาจเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมายหรือไม่ผิดกฎหมายก็ได้ และอาจกระทำโดยอาศัยช่องว่างทางกฎหมายหรือความคลุมเครือของกฎหมายเพื่อให้เสียภาษีน้อยลงหรืออาจไม่ต้องเสียภาษีเลยก็เป็นได้ ซึ่งการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งดังกล่าวมานั้นถือเป็นการหลีกเลี่ยงภาษีเช่นกัน²

แต่อย่างไรก็ตาม แม้การหลีกเลี่ยงภาษีบางกรณีจะเป็นการกระทำที่ไม่มีความผิดตามกฎหมาย แต่การกระทำดังกล่าวอาจเป็นการกระทำที่ขัดต่อเจตนารมณ์ของกฎหมายได้ เนื่องจากการกระทำดังกล่าวนั้นเป็นการกระทำที่ส่งผลให้รัฐบาลจำต้องสูญเสียรายได้ทางภาษีเป็นจำนวนมากที่จะต้องนำมาใช้ในการบริหารจัดการและพัฒนาประเทศชาติ ซึ่งจากที่กล่าวมานั้นจะเห็นได้ว่าการหลีกเลี่ยงภาษีจึงมักถูกนำมาเป็นเหตุแห่งการถูกประเมินเรียกภาษีของผู้ฝ่าฝืนใหม่อีกครั้ง อีกทั้งยังอาจเป็นเหตุให้บุคคลดังกล่าวจำต้องเสียเบี้ยปรับเพิ่มเติมจากการหลีกเลี่ยงภาษีครั้งนั้นๆของตนอีกด้วย³

ความหมายของการหลีกเลี่ยงภาษีนั้นสามารถสรุปใจความได้ว่า การหลีกเลี่ยงภาษีอาจเป็นคำในกฎหมายซึ่งหมายถึงการกระทำของผู้ที่มีหน้าที่เสียภาษีตามกฎหมายแต่เจตนาที่จะทำการละเมิดหรือฝ่าฝืนกฎหมายเพื่อให้ตนนั้นไม่ต้องเสียภาษีหรือเสียภาษีน้อยลง ซึ่งสามารถกระทำได้หลายวิธี ทั้งนี้การหลีกเลี่ยงภาษีอาจถือเป็นการกระทำที่มีความรับผิดทางอาญากล่าวคือเป็นการกระทำที่ต้องได้รับโทษปรับและโทษจำคุกจากการฝ่าฝืนหรือละเมิดกฎหมายนั่นเอง

2.2 มาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการหลีกเลี่ยงภาษีตามกฎหมายไทย

มาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการหลีกเลี่ยงภาษีตามกฎหมายไทยนั้นเป็นความรับผิดตามประมวลกฎหมายรัษฎากรที่ผู้กระทำความผิดนั้นจะต้องรับผิดชอบในการเสียภาษีตามจำนวนที่ตนได้ทำ

¹ Raffaele Russo, *Fundamentals of International Tax Planning* (The Netherland: IBFD, 2007), Page 49.

² ชัยสิทธิ์ ทรายธรรม, *คำสอนวิชากฎหมายภาษีอากร* (กรุงเทพมหานคร: สำนักอบรมกฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา, 2554), หน้า 728.

³ กัมปนาท สติยพร, “มาตรการป้องกันการหนีภาษีในต่างประเทศตาม Foreign Account Tax Compliance Act ของประเทศสหรัฐอเมริกา,” (วิทยานิพนธ์ปริญญานิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2556), หน้า 20-21.

การหลีกเลี่ยงภาษีในครั้งนั้น ๆ โดยความผิดฐานหลีกเลี่ยงภาษีดังกล่าวได้มีการแบ่งประเภทของความรับผิดชอบออกเป็น 2 ลักษณะ คือ ความรับผิดชอบทางอาญาและความรับผิดชอบทางแพ่ง ซึ่งความรับผิดชอบแต่ละทางนั้นมีเนื้อหาสาระดังต่อไปนี้

2.2.1 การหลีกเลี่ยงภาษีอากรตามมาตรา 37 ประมวลรัษฎากร

ความผิดในกรณีการหลีกเลี่ยงภาษีที่อากรตามกฎหมายไทยได้ปรากฏหลักการอยู่ในมาตรา 37 แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งได้บัญญัติไว้ว่า

“ผู้ใดกระทำการดังต่อไปนี้ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามเดือนถึงเจ็ดปี และปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงสองแสนบาท

(1) โดยเจตนาแจ้งข้อความเท็จ หรือให้ถ้อยคำเท็จ หรือตอบคำถามด้วยถ้อยคำอันเป็นเท็จ หรือนำพยานหลักฐานเท็จมาแสดง เพื่อหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรหรือเพื่อขอคืนภาษีอากรตามลักษณะนี้ หรือ

(2) โดยความเท็จ โดยฉ้อโกงหรืออุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน หลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรหรือขอคืนภาษีอากรตามลักษณะนี้”

จากบทบัญญัติในมาตรา 37 แห่งประมวลรัษฎากรนั้นจะเห็นได้ว่า ฐานความผิดดังกล่าวนี้มีการกระทำอันเป็นองค์ประกอบความผิด ดังต่อไปนี้

1) ผู้กระทำความผิด

ผู้กระทำความผิดในกรณีการหลีกเลี่ยงภาษีอากรตามมาตรา 37 ประมวลกฎหมายรัษฎากรนั้นสามารถจำแนกประเภทของผู้กระทำความผิดที่สำคัญได้เป็น 3 ประเภท ดังนี้

(1) บุคคลธรรมดา

บุคคลธรรมดาผู้มีหน้าที่เสียภาษีนั้นไม่มีข้อจำกัดว่าต้องเป็นบุคคลที่บรรลุนิติภาวะแล้วหรือไม่ แม้จะเป็นบุคคลที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะหรือเป็นทารก หากมีเงินได้เกิดขึ้นก็อยู่ในบังคับที่จะต้องเสียภาษี เช่น ทารกเป็นนายแบบหรือนางแบบโฆษณาสินค้าที่ได้รับค่าตอบแทนจะต้องนำเงินได้นั้นไปเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา นอกจากนี้ ก็ไม่ได้จำกัดว่าบุคคลเหล่านั้นจะต้องเป็นบุคคลที่มีร่างกายสมบูรณ์ทั้งร่างกายหรือจิตใจ จึงจะต้องเสียภาษี แต่ถ้าบุคคลเหล่านั้นมีเงินได้เกิดขึ้นในปีภาษี บุคคลเหล่านั้นต้องเสียภาษี นอกกฎหมายจะกำหนดยกเว้นภาษีให้⁴

(2) ห้างหุ้นส่วนสามัญ หรือคณะบุคคลที่มีใช้นิติบุคคล

ห้างหุ้นส่วนสามัญ หมายถึง บุคคลธรรมดาตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ตกลงร่วมทุนกัน ไม่ว่าจะมาเป็นเงิน แร่งงาน หรือทรัพย์สิน ฯลฯ เพื่อกระทำการกิจการร่วมกัน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะ แบ่งปันผลกำไรที่จะพึงได้จากกิจการที่ทำนั้น (ห้างหุ้นส่วนสามัญ อาจจดทะเบียนให้มีสภาพเป็น นิติบุคคลได้

⁴ ชัยสิทธิ์ ตรีชูธรรม, คำสอนวิชากฎหมายภาษีอากร, หน้า 37-38.

ถ้าเป็นห้างหุ้นส่วนสามัญจดทะเบียนจะไม่อยู่ในข่ายเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา แต่อยู่ในข่ายเสียภาษีเงินได้นิติบุคคล)

คณะบุคคลที่มีโชตินิติบุคคล ก็คล้ายห้างหุ้นส่วนสามัญ แต่ต่างกันเพียงในด้านวัตถุประสงค์ คือ คณะบุคคลไม่มีวัตถุประสงค์ที่จะแบ่งปันผลกำไรที่จะเกิด เช่น การจัดการแสดง เพื่อหารายได้นำไปบริจาคให้แก่ผู้ทุกข์ยาก ดังนั้น คณะบุคคลเหล่านั้นต้องเสียภาษีในนามบุคคล⁵

(3) บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล

ผู้กระทำความผิดในลักษณะนี้เป็นผู้กระทำความผิดที่เป็นบุคคลประเภทหนึ่งที่ตั้งขึ้นตามกฎหมาย ซึ่งไม่ได้มีสถานะเป็นบุคคลธรรมดา แต่กฎหมายให้ถือว่าบุคคลประเภทนี้มีสถานะเป็นเสมือนบุคคลทั่วไปและสามารถทำกิจกรรมหลายอย่างได้เช่นเดียวกับบุคคลทั่วไป ยกตัวอย่างเช่น การทำสัญญาซื้อขายได้ การเป็นเจ้าของทรัพย์สินได้ แต่อย่างไรก็ตาม บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล ก็จะไม่สามารถทำกิจกรรมบางอย่างเหมือนบุคคลธรรมดาได้เช่นกัน อาทิ การใช้สิทธิเลือกตั้ง การอุปสมบทเป็นพระภิกษุ การจดทะเบียนสมรส หรือการรับบุตรบุญธรรม เป็นต้น ทั้งนี้ โดยปกติแล้วบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีรายได้นั้นจะมีหน้าที่ต้องเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลตามประมวลกฎหมายรัษฎากรด้วยไม่ว่านิติบุคคลดังกล่าวนั้นจะตั้งขึ้นตามกฎหมายใดก็ตาม⁶

2) การกระทำที่เป็นองค์ประกอบภายนอก

สำหรับการกระทำอันเป็นองค์ประกอบภายนอกตามมาตรา 37 นั้น แบ่งออกเป็นกรณีสำคัญได้ 2 กรณี⁷ ดังต่อไปนี้

ก. กรณีกระทำการแจ้งข้อความเท็จ หรือให้ถ้อยคำเท็จ หรือตอบคำถามด้วยถ้อยคำอันเป็นเท็จ หรือนำพยานหลักฐานเท็จมาแสดง เพื่อหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรหรือขอคืนภาษีอากร⁸

สำหรับการหลีกเลี่ยงภาษีตามองค์ประกอบภายนอกกรณีนี้ ผู้กระทำความผิดอาจมีการกระทำความผิดโดยการแจ้งด้วยตนเอง หรือการตอบคำถามเนื่องจากถูกสอบถามจากเจ้าพนักงาน รวมถึงการกรอกข้อความในเอกสารอันเป็นการกระทำที่ถือได้ว่าเป็นการแจ้งในอีกรูปแบบหนึ่งด้วยเช่นกันก็ได้

ทั้งนี้ การกระทำความผิดตามมาตรา 37(1) แห่งประมวลรัษฎากรนี้ จะต้องได้กระทำการซึ่งเป็นความผิด อันได้แก่ การแจ้งความเท็จ , การให้ถ้อยคำเท็จ , การตอบคำถามด้วยถ้อยคำอันเป็นเท็จ และการนำพยานหลักฐานอันเป็นเท็จมาแสดง

ซึ่งการกระทำความผิดทั้ง 4 ประการตามมาตรา 37(1) แห่งประมวลรัษฎากรนั้นหมายถึง การยืนยันข้อเท็จจริงในอดีตหรือปัจจุบันซึ่งมีลักษณะเป็นเท็จ กล่าวคือ ข้อเท็จจริงดังกล่าวนั้น

⁵ กลุ่มนักวิชาการภาษีอากร, ภาษีอากรตามประมวลรัษฎากร (กรุงเทพมหานคร: เรือนแก้วการพิมพ์, 2556), หน้า 11.

⁶ มาตรา 39 แห่งประมวลรัษฎากร

⁷ ปิยนุช บุญเรืองขาว, ความผิดฐานหลีกเลี่ยงหรือพยายาหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรตามประมวลรัษฎากร (รายงานเอกัตศึกษา นิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2553), หน้า 48-50.

⁸ มาตรา 37(1) แห่งประมวลรัษฎากร

ไม่ตรงกับความเป็นจริงหรือแม้จะเป็นความจริงแต่ความจริงดังกล่าวนั้นมีเพียงบางส่วนเท่านั้น โดยการแสดงข้อความเท็จนั้นสามารถกระทำได้โดยการแสดงด้วยวาจา หนังสือ หรือกิริยาท่าทาง ที่แสดงให้เห็นว่าเป็นความเท็จก็ได้

ข. กรณีหลีกเลียงหรือพยายามหลีกเลียงการเสียภาษีอากรหรือขอคืนภาษีอากร ซึ่งกระทำโดยความเท็จ โดยฉ้อโกงหรืออุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน⁹

สำหรับการหลีกเลียงภาษีตามองค์ประกอบภายนอกในกรณีนี้จะต้องเป็นการกระทำ โดยการกระทำที่เป็นเท็จ ซึ่งหมายความถึงการกระทำที่ไม่เป็นความจริงหรือการกระทำที่ได้กระทำ โดยฉ้อโกงหรือการใช้อุบายทำให้ตนนั้นไม่ต้องเสียภาษีหรือเสียภาษีน้อยลง แต่อย่างไรก็ตาม องค์ประกอบภายนอกในกรณีหลีกเลียงหรือพยายามหลีกเลียงการเสียภาษีอากรหรือขอคืนภาษีอากร ซึ่งกระทำโดยความเท็จ โดยฉ้อโกงหรืออุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกันนี้ กลับไม่ได้ หมายความว่ารวมถึงการขายของโดยไม่ออกใบรับเงินแต่อย่างใด¹⁰

ในเรื่องของการหลีกเลียงหรือพยายามหลีกเลียงภาษีโดยฉ้อโกงนั้น จะต้องนำเอาบทบัญญัติ ในมาตรา 341 ประมวลกฎหมายอาญา มาปรับใช้ กล่าวคือ ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดได้ขอคืนภาษี จากรัฐโดยทุจริตด้วยการทำการหลอกลวงภาครัฐโดยการแสดงข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิด ข้อความจริงอันเกี่ยวกับการเสียภาษีจนเป็นผลให้รัฐต้องทำการคืนภาษีให้แก่ผู้กระทำความผิด

ทั้งนี้ การที่บุคคลใดอาจต้องรับผิดทางอาญาในการกระทำความผิดฐานหลีกเลียงภาษี ตามมาตรา 37 ประมวลรัษฎากรนั้น จะต้องมีการปรากฏข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานที่สามารถ ทำการพิสูจน์ได้ว่า การกระทำที่ผู้ผู้นั้นได้กระทำลงไปเป็นการกระทำที่เข้าลักษณะหนึ่งลักษณะใด อันครบองค์ประกอบความผิดตามมาตราดังกล่าวประกอบกับการมีเจตนากระทำความผิดตามมาตรา 59 แห่งประมวลกฎหมายอาญาด้วย ซึ่งการที่บุคคลจะต้องรับผิดในกรณีหลีกเลียงภาษีอากรนี้สามารถ ทำการยกตัวอย่าง ได้ดังนี้

ก. บุคคลมีรายรับจากการขายสินค้าหรือให้บริการเกินกว่ามูลค่าของฐานภาษีของกิจการ ขนาดย่อมตามมาตรา 81/1 แห่งประมวลรัษฎากร โดยบุคคลนั้นกลับไม่ได้ยื่นคำขอจดทะเบียน ภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา 85/1 (1) แห่งประมวลรัษฎากรแต่อย่างใด อีกทั้ง ยังได้มีการให้ถ้อยคำ อันเป็นเท็จเกี่ยวกับรายรับดังกล่าว หรือนำหลักฐานเท็จมาแสดงต่อเจ้าพนักงานประเมินให้เชื่อว่า ตนมีรายรับไม่เกินกว่ามูลค่าของฐานภาษีของกิจการขนาดย่อมตามมาตรา 81/1 โดยมีเจตนาพิเศษ เพื่อหลีกเลียงการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มอีกด้วย ดังในกรณีเช่นนี้ย่อมถือได้ว่าบุคคลดังกล่าวได้กระทำความผิดตามมาตรา 37 (1) แห่งประมวลรัษฎากรแล้ว

⁹ มาตรา 37(2) แห่งประมวลรัษฎากร

¹⁰ คำพิพากษาฎีกาที่ 487/2506 ศาลได้วินิจฉัยว่าหลักไว้ว่า “การขายของโดยไม่ออกใบเสร็จรับเงินนั้นเป็นเรื่องไม่กระทำที่มีบทบัญญัติ กำหนดเอาไว้ว่าเป็นความผิดและมีการกำหนดโทษเอาไว้โดยเฉพาะอยู่แล้ว จึงไม่ถือเป็นความผิดมาตรา 37 แห่งประมวลรัษฎากรอีก”

ข. ในกรณีที่บุคคลตาม ก. ไม่นำรายรับจากการขายสินค้าหรือให้บริการทั้งหมดของตนไปแสดงในแบบแสดงรายการเพื่อเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา หรือนำไปแสดงแต่กลับแสดงไว้แต่เพียงบางส่วน โดยมีเจตนาแห่งการกระทำเป็นการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร หรือขอคืนภาษีอากรอันเป็นเท็จแล้วนั้น การกระทำในกรณีดังกล่าวนี้ย่อมถือว่าเป็นความผิดอาญาตามมาตรา 37 แห่งประมวลรัษฎากรแล้ว

จากที่กล่าวมาในข้างต้นนั้น การที่บุคคลใดจะต้องรับผิดชอบทางอาญาตามมาตรา 37 แห่งประมวลรัษฎากรในกรณีการหลีกเลี่ยงภาษีหรือไม่นั้น จะต้องทำการพิจารณาจากข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานด้วยว่าการกระทำดังกล่าวนั้นเป็นการกระทำที่เข้าองค์ประกอบความผิดดังกล่าวแล้วหรือไม่ด้วย

3) เจตนา

การกระทำความผิดในกรณีการหลีกเลี่ยงภาษีตามมาตรา 37 แห่งประมวลรัษฎากรทั้งสองกรณีข้างต้นนั้น ผู้กระทำต้องมีเจตนาในกระทำความผิดดังกล่าวขึ้นด้วย โดยในเรื่องของ “เจตนาการกระทำความผิด” ได้มีการวางหลักไว้ในมาตรา 59 ประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งหมายถึงการที่ผู้กระทำผิดนั้นได้ลงมือกระทำความผิดไปโดยรู้สึกในการกระทำของตนและย่อมที่จะประสงค์ต่อผลในการกระทำเหล่านั้นด้วย¹¹

สำหรับเจตนาของการกระทำความผิดตามมาตรา 37 ประมวลรัษฎากรนั้นสามารถทำการแบ่งได้ 2 กรณี ดังนี้

ก. เจตนาทั่วไป

เจตนาในลักษณะนี้ เป็นเจตนาตามความหมายในมาตรา 59 ประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งให้ความสำคัญกับการเจตนาในการกระทำความผิดประกอบกับความต้องการให้ผลของการกระทำนั้นบรรลุผล กล่าวคือ การกระทำดังกล่าวผู้กระทำความผิดต้องประสงค์ให้เกิดขึ้น หรือยอมเสี่ยงเห็นผลโดยการคาดเดาได้ว่าผลของการกระทำนั้นจะต้องเกิดขึ้น ซึ่งการกระทำความผิดโดยเจตนาตามมาตรา 37 นี้จึงอาจกล่าวได้ว่าผู้กระทำความผิดจะต้องรับรู้ได้ว่าการกระทำของตนเป็นการแจ้งความเท็จให้ถ้อยคำเท็จ ตอบคำถามเท็จหรือนำพยานหลักฐานเท็จมาแสดงตั้งแต่ก่อนที่จะกระทำหรือรู้ในขณะที่กระทำนั่นเอง ดังนั้น หากการกระทำความผิดดังกล่าวนี้ได้กระทำไปแล้วแต่ผู้กระทำมารู้ในภายหลังว่าสิ่งที่ตนทำนั้นเป็นความผิดย่อมถือว่าการกระทำดังกล่าวนี้ไม่ใช่เป็นการกระทำโดยเจตนา

ข. เจตนาพิเศษ สำหรับเจตนาพิเศษนี้ในทางกฎหมายอาญานั้นมีความหมายว่า มูลเหตุจูงใจที่ผู้กระทำความผิดจะก่อการกระทำขึ้น ซึ่งการกระทำความผิดตามมาตรา 37 ประมวลรัษฎากรนี้

¹¹ ศุภลักษณ์ ศิริพิศาลกุล, “ความรับผิดทางอาญาฐานหลีกเลี่ยงภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา: ศึกษาคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ คดีหมายเลขแดงที่ 6095/2554” (วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2557), หน้า 33-34.

ก็คือ ผู้กระทำต้องมีเจตนาพิเศษเพื่อหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรหรือเพื่อขอคืนภาษีอากรตามลักษณะ 2 ประการแห่งประมวลรัษฎากร โดยการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร หรือการขอคืนภาษีอากร โดยเป็นการกระทำไปเพื่อให้ตนนั้นไม่ต้องเสียภาษี หรือเสียภาษีน้อยลงกว่าที่ควรจะเป็น โดยเจตนาพิเศษนี้จะถือว่าเป็นความผิดหรือไม่เน้นดูที่เจตนาของผู้กระทำ ความผิดเป็นหลักสำคัญ โดยไม่สนใจว่าการหลีกเลี่ยงภาษีของผู้กระทำ ความผิดนั้นจะสำเร็จหรือไม่แต่อย่างใด

4) อัตราโทษ

ความรับผิดในกรณีการหลีกเลี่ยงภาษีอากรมาตรา 37 แห่งประมวลรัษฎากรเป็นมาตรการบังคับทางอาญาที่มีบทกำหนดโทษเป็นการระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 3 เดือนถึง 7 ปี พร้อมกับโทษปรับตั้งแต่ 2,000 บาท ถึง 200,000 บาท

สำหรับการหลีกเลี่ยงภาษีอากรตามมาตรา 37 ประมวลรัษฎากรมีตัวอย่างคำพิพากษาและคำวินิจฉัยที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

1) ตัวอย่างคำพิพากษาที่ผู้กระทำความผิดได้กระทำผิดตามมาตรา 37 แห่งประมวลรัษฎากร สำหรับตัวอย่างคำพิพากษาที่เกี่ยวข้องกับความผิดในกรณีการหลีกเลี่ยงภาษีที่มีมูลค่าต่ำกว่า 10 ล้านบาทต่อปีตามประมวลรัษฎากรนั้น มีดังนี้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 487/2506 “การที่จำเลยจะมีความผิดตามมาตรา 37(2) แห่งประมวลรัษฎากรนี้ ต้องปรากฏว่า จำเลยได้หลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร โดยมีการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งดังที่บัญญัติไว้คือ กระทำด้วยความเท็จ โดยฉ้อโกงหรืออุบาย หรือกระทำโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกับที่กล่าวมาแล้ว แต่กรณีของจำเลยเป็นเรื่องไม่กระทำ คือ ไม่ออกใบรับ จึงไม่ต้องด้วยมาตรา 37(2) แห่งประมวลรัษฎากร ทั้งการไม่กระทำ คือ ไม่ออกใบรับ เช่นนี้ ก็ได้มีบทบัญญัติเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้โดยเฉพาะแล้ว คือ มาตรา 105 แห่งประมวลรัษฎากร”

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8967/2561 “การกระทำความผิดตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ต้องมีเจตนาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 59 ด้วย โดยจำเลยทั้งสองต้องมีเจตนาร่วมกัน หลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรนั้น และต้องร่วมกระทำด้วยความเท็จ โดยฉ้อโกงหรืออุบาย หรือโดยวิธีการอื่นทำนองเดียวกัน ซึ่งการหลีกเลี่ยงภาษีอากรที่ต้องเสียตามลักษณะนี้ ต้องเป็นการหลีกเลี่ยงที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย (Tax Evasion) มิใช่เป็นการที่ผู้เสียภาษีใช้วิธีไม่ผิดกฎหมายทำให้เสียภาษีอากรน้อยลงหรือไม่ต้องเสียภาษี โดยใช้ความคลุมเครือของกฎหมายหรือใช้ช่องโหว่ของกฎหมายหรือความบกพร่องของกฎหมาย อันเป็นเพียงการหลบหลีกภาษี (Tax Avoidance) ซึ่งยังไม่เป็นความผิดตามมาตรา 37

การไม่ใช้สิทธิอุทธรณ์การประเมิน มิได้หมายความว่า จะถือเป็นการจงใจหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 เมื่อโจทก์นำสืบไม่ได้ แม้จำนวนภาษีดังกล่าวจะยุติตามการประเมินก็ฟังได้เพียงว่า จำเลยที่ 1 กระทำการหลบหลีกเลี่ยงภาษีอากรที่ยอมรับไม่ได้ (Unacceptable Tax Avoidance) หรือเป็นการหลบหลีกเลี่ยงภาษีอากรที่ไม่บริสุทธิ์ (Abusive Tax Avoidance) ซึ่งมีโทษเบี้ยปรับและเงินเพิ่มอันเป็นโทษทางแพ่งเท่านั้น”

2) ตัวอย่างคำวินิจฉัยที่ผู้กระทำความผิดได้กระทำความผิดตามมาตรา 37 แห่งประมวลรัษฎากร

ตัวอย่างคำวินิจฉัยในกรณีการกระทำความผิดตามมาตรา 37 แห่งประมวลรัษฎากรนั้น เป็นแนววินิจฉัยโดยกรมสรรพากร¹² ซึ่งมีตัวอย่างและสาระสำคัญดังนี้

ตัวอย่างที่ 1 ผู้เป็นหุ้นส่วนในห้างหุ้นส่วนสามัญหรือบุคคลในคณะบุคคลจะต้องมีเจตนาโดยสุจริตร่วมกันในการจัดตั้งห้างหุ้นส่วนสามัญหรือคณะบุคคล และจะต้องมีการดำเนินการร่วมกันในการประกอบกิจการตามความเป็นจริง มีการร่วมกันรับผิดชอบในกิจการของคณะบุคคล เงินที่ได้จากการประกอบกิจการจะต้องเป็นของคณะบุคคล และการประกอบกิจการของคณะบุคคลนั้นจะต้องเป็นไปเพื่อประโยชน์ของคณะบุคคล มิใช่เพื่อประโยชน์ของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ถ้าได้จัดตั้งขึ้นเพื่อกระทำการแทนบุคคลใดบุคคลหนึ่งหรือหลายบุคคลหรือมีบุคคลใดบุคคลหนึ่งหรือหลายบุคคลเป็นตัวการกระทำการอันมีลักษณะเป็นการหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร จะมีความผิดตามมาตรา 37 แห่งประมวลรัษฎากร จากข้อเท็จจริงปรากฏว่า คณะบุคคลได้จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อบริการจัดทำบัญชีและงบการเงิน บริการให้คำแนะนำและตรวจสอบบัญชี จัดทำและบริการด้านภาษีอากร และมีวัตถุประสงค์เพื่อหวังเงินผลกำไรจากผลประกอบการมาแบ่งเฉลี่ยในอัตราส่วนที่เท่ากัน จึงไม่ได้เป็นไปเพื่อประโยชน์ของคณะบุคคล แต่เป็นไปเพื่อประโยชน์ของบุคคลแต่ละคนที่ลงหุ้นในคณะบุคคล

กรณีคณะบุคคลประกอบกิจการดำเนินธุรกิจหาผลประโยชน์ร่วมกัน แต่ไม่ได้รับจำนวนเงินที่บุคคลแต่ละคนลงทุน โดยคณะบุคคลนำเงินของแต่ละบุคคลมาซื้อหุ้นกู้ในบริษัท ก. จำกัด (มหาชน) ธนาคาร ข. จำกัด (มหาชน) และบริษัท ร. จำกัด (มหาชน) โดยบริษัทดังกล่าวได้ออกใบหุ้นกู้และหนังสือรับรองการหักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่ายในนามคณะบุคคลเห็นว่า การซื้อหุ้นกู้ในบริษัทต่าง ๆ เป็นการดำเนินการนอกขอบวัตถุประสงค์ของคณะบุคคล รายได้ของการลงทุนที่คณะบุคคลได้รับจากบริษัทฯ จึงมิใช่เงินได้ของคณะบุคคล การจัดตั้งคณะบุคคล เป็นการจัดตั้งขึ้นเพื่อกระทำการแทนบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ซึ่งมีใช้ประโยชน์ของคณะบุคคล แต่ตั้งขึ้นเพื่อแบ่งแยกฐานภาษีของบุคคลธรรมดาเงินได้จากการลงทุนจึงถือเป็นเงินได้ของบุคคลธรรมดาผู้ร่วมในคณะบุคคล จึงต้องนำดอกเบี้ยหุ้นกู้ที่ได้รับจากบริษัทต่าง ๆ ไปรวมคำนวณกับเงินได้อื่น ๆ ของบุคคลนั้น เพื่อเสียภาษีต่อไป¹³

¹² วราพร เศรษฐธนารักษ์, “การกระทำความผิดตามมาตรา 37 แห่งประมวลรัษฎากร,” วารสารเอกสารภาษีอากร 40,474 (มีนาคม 2564).

¹³ หนังสือตอบข้อหารือของกรมสรรพากรหนังสือหนังสือที่ กค 0702(กม.04)/1313 ลงวันที่ 25 กรกฎาคม 2557

ตัวอย่างที่ 2 กรณีผู้เป็นหุ้นส่วนในห้างหุ้นส่วนสามัญ หรือบุคคลในคณะบุคคล มีเจตนาไม่นำเงินส่วนแบ่งของกำไรที่ได้รับจากห้างหุ้นส่วนสามัญ หรือคณะบุคคล มาเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา นั้น จะมีความผิดฐานแจ้งความเท็จเพื่อหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรเป็นเหตุให้ได้รับโทษจำคุกตั้งแต่ 3 เดือน ถึง 7 ปี และปรับตั้งแต่ 2,000 บาท ถึง 200,000 บาท ตามมาตรา 37 แห่งประมวลรัษฎากร นอกจากนี้ ยังคงต้องรับผิดชอบเบี้ยปรับจำนวนหนึ่งเท่าของจำนวนภาษีที่ต้องเสียตามการประเมินของเจ้าพนักงานประเมิน ตามมาตรา 22 แห่งประมวลรัษฎากร หรือจำนวนสองเท่าของจำนวนภาษีที่ต้องเสียตามการประเมินของเจ้าพนักงานประเมิน ตามมาตรา 26 แห่งประมวลรัษฎากร แล้วแต่กรณี และต้องรับผิดชอบเงินเพิ่มในอัตราร้อยละ 1.5 ต่อเดือนหรือเศษของเดือนของเงินภาษีที่ต้องเสียโดยไม่รวมเบี้ยปรับ ตามมาตรา 27 แห่งประมวลรัษฎากร¹⁴

ตัวอย่างที่ 3 การที่บุคคลใดอาจต้องรับผิดทางอาญาตามมาตรา 37 แห่งประมวลรัษฎากร เพราะเหตุแห่งการไม่จดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา 85/1 แห่งประมวลรัษฎากร เนื่องจากมีรายรับจากการขายสินค้าหรือให้บริการเกินกว่ามูลค่าของฐานภาษีของกิจการขนาดย่อมตามมาตรา 81/1 แห่งประมวลรัษฎากรนั้น ต้องปรากฏข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานซึ่งพิสูจน์ได้ว่า มีการกระทำอันเข้าลักษณะหนึ่งลักษณะใดอันครบองค์ประกอบความผิดตามมาตรา 37 แห่งประมวลรัษฎากร และผู้กระทำความผิดตามมาตรานี้ 59 แห่งประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งอาจมีได้ในกรณีที่บุคคลมีรายรับจากการขายสินค้าหรือให้บริการเกินกว่ามูลค่าของฐานภาษีของกิจการขนาดย่อมตามมาตรา 81/1 แห่งประมวลรัษฎากร โดยไม่ได้ยื่นคำขอจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา 85/1(1) แห่งประมวลรัษฎากร และได้ให้ถ้อยคำอันเป็นเท็จเกี่ยวกับรายรับดังกล่าว หรือนำหลักฐานเท็จมาแสดงต่อเจ้าพนักงานประเมินให้เชื่อว่าตนมีรายรับไม่เกินกว่ามูลค่าของฐานภาษีของกิจการขนาดย่อมตามมาตรา 81/1 แห่งประมวลรัษฎากร โดยมีเจตนาพิเศษเพื่อหลีกเลี่ยงการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มกรณีเช่นนี้ บุคคลดังกล่าวอาจมีความรับผิดทางอาญา ตามมาตรา 37(1) แห่งประมวลรัษฎากรได้¹⁵

จากที่กล่าวมาทั้งหมดในเรื่องของตัวอย่างคำพิพากษาและคำวินิจฉัยที่เกี่ยวข้องกับความผิดในกรณีการหลีกเลี่ยงภาษีอากรตามมาตรา 37 แห่งประมวลรัษฎากรนั้นจะเห็นได้ว่า การหลีกเลี่ยงภาษีในลักษณะดังกล่าวนี้มีเป้าประสงค์ในการให้ตนได้เสียภาษีจำนวนน้อยลงไม่ว่าจะด้วยวิธีการการนำเอาพยานหลักฐานเท็จหรือการแสดงรายได้ที่ต่ำกว่าความเป็นจริง เป็นต้น มาแสดงต่อเจ้าพนักงานก็ตาม โดยที่มีสาระสำคัญของการกระทำความผิดนั้นเป็นการมี “เจตนา” ซึ่งเป็นหลักการตามมาตรา 59 แห่งประมวลกฎหมายอาญาเกิดขึ้นด้วยเสมอ โดยการมีเจตนาดังกล่าวนี้จะต้องเป็นการมีเจตนาหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรที่ได้กระทำร่วมไปกับการกระทำโดยความเท็จ โดยฉ้อโกงหรืออุบาย หรือโดยวิธีการอื่นทำนองเดียวกันด้วย จึงจะทำให้การหลีกเลี่ยงภาษีอากรนั้นเป็นการหลีกเลี่ยงที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

¹⁴ หนังสือตอบข้อหารือของกรมสรรพากรหนังสือที่ กค 0702/726 ลงวันที่ 28 มกราคม 2559

¹⁵ หนังสือตอบข้อหารือของกรมสรรพากรตามหนังสือที่ กค 0702/3604 ลงวันที่ 6 มิถุนายน 2560

2.2.2 การหลีกเลี่ยงภาษีอากรตามมาตรา 37 ทวิ ประมวลรัษฎากร

ความผิดในกรณีการหลีกเลี่ยงภาษีที่อากรตามกฎหมายไทยนั้นนอกจากจะได้บัญญัติไว้ในมาตรา 37 แห่งประมวลรัษฎากรแล้ว ยังได้มีการบัญญัติการกระทำที่มีลักษณะเป็นการดำเนินการเพื่อหลีกเลี่ยงภาษีอากรเอาไว้ในมาตรา 37 ทวิอีกด้วย โดยบัญญัติดังกล่าวนี้มีใจความว่า

“ผู้ใดโดยเจตนาไม่ยื่นรายการที่ต้องยื่นตามลักษณะนี้ เพื่อหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

1) ผู้กระทำความผิด

สำหรับผู้กระทำความผิดตามมาตรา 37 ทวินั้นกำหนดไว้แต่เพียงว่าเป็น “ผู้ใด” โดยไม่ได้มีการกำหนดเจาะจงว่าหมายถึงบุคคลใดเป็นกรณีพิเศษ ดังนั้น คำว่า “ผู้ใด” ตามบทบัญญัติมาตราดังกล่าวนี้จึงหมายถึง บุคคลใดๆก็ได้ที่เป็นผู้มีหน้าที่ในการเสียภาษี ซึ่งอาจเป็นบุคคลธรรมดาคนเดียวหรือหลายคน หรือนิติบุคคลก็ได้เช่นกัน¹⁶

2) การกระทำที่เป็นองค์ประกอบภายนอก

การหลีกเลี่ยงภาษีอากรที่เป็นองค์ประกอบความผิดตามมาตรา 37 ทวิประมวลรัษฎากรนั้นเป็นการกระทำไปเพื่อหลีกเลี่ยงภาษีด้วยการไม่ยื่นรายการที่ต้องยื่นตามลักษณะนี้ กล่าวคือ การยื่นแบบแต่ละลักษณะนั้นจะให้แบบแสดงรายการภาษีเงินได้และมีกำหนดระยะเวลาในการยื่นที่แตกต่างกันออกไป อาทิ กรณีมีเงินได้พึงประเมินทุกประเภท “ภ.ง.ด. 90” ซึ่งมีกำหนดระยะเวลาในการยื่นในช่วงเดือนมกราคม - มีนาคมของปีภาษีถัดไป ส่วนในกรณีมีเฉพาะเงินได้พึงประเมินประเภทที่ 1 มาตรา 40(1) ประเภทเดียวจะใช้แบบแสดงรายการภาษีเงินได้ที่เรียกว่า “ภ.ง.ด.91” ซึ่งจะยื่นในช่วงมกราคม - มีนาคม ของปีภาษีถัดไป หรือกรณีมีเงินได้ขอชำระภาษีล่วงหน้าใช้แบบแสดงรายการภาษีเงินได้ที่เรียกว่า “ภ.ง.ด.93” ซึ่งจะต้องยื่นก่อนถึงกำหนดเวลาการยื่นแบบตามปกติ หรือ กรณีการยื่นครั้งปีสำหรับผู้มีเงินได้พึงประเมินเฉพาะประเภทที่ 5, 6, 7 และ 8 ใช้แบบแสดงรายการภาษีเงินได้ที่เรียกว่า “ภ.ง.ด.94” ซึ่งจะยื่นในช่วงกรกฎาคม - กันยายน ของปีภาษีนั้น เป็นต้น

แต่สำหรับบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่เสียภาษีเงินได้นั้นจะต้องยื่นแบบแสดงรายการและชำระภาษี มีหลักๆอยู่ 2 กรณี คือ กรณีแรกเป็นการเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลครั้งรอบ ซึ่งจะต้องยื่นแบบแสดงรายการพร้อมชำระภาษี(ถ้ามี) ตามแบบ ภ.ง.ด.51 ภายใน 2 เดือน นับจากวันสุดท้ายของทุก 6 เดือนแรกของรอบระยะเวลาบัญชี ส่วนกรณีที่สองเป็นกรณีการเสียภาษีเงินได้จากกำไรสุทธิเมื่อสิ้นรอบ ซึ่งมีระยะเวลาบัญชีจะต้องยื่นแบบแสดงรายการพร้อมชำระภาษี (ถ้ามี) ตามแบบ ภ.ง.ด.50 ภายใน 150 วันนับแต่วันสุดท้ายของรอบระยะเวลาบัญชี

¹⁶ รติรัตน์ มุ่งรักษาธรรม, “ปัญหาการสอบสวนคดีความผิดตามกฎหมายภาษีอากรที่มีโทษทางอาญา,” (วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขากฎหมายภาษี คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2558), หน้า 72.

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าการยื่นแบบแสดงรายการภาษีของแต่ละกรณีนั้นมีรายละเอียด และแบบแสดงรายการที่แตกต่างกันออกไป รวมทั้งยังมีระยะเวลาที่จะต้องทำการยื่นแบบที่แตกต่างกัน ออกไปอีกด้วย ดังนั้น การจะเป็นการหลีกเลี่ยงภาษีอากรที่เป็นองค์ประกอบความผิดตามมาตรา 37 ทวิ ประมวลรัษฎากรนั้นเป็นการกระทำไปเพื่อหลีกเลี่ยงภาษีด้วยการไม่ยื่นรายการที่ต้องยื่นนั้น ก็จะต้อง ทำการพิจารณาข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นเป็นรายกรณีไปนั่นเอง

3) เจตนา

สำหรับเจตนาในการกระทำความผิดตามมาตรา 37 ทวิ ประมวลรัษฎากรนั้นมีลักษณะเป็น การกระทำความผิดโดยมุ่งหวังเพื่อหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรเช่นเดียวกันกับการหลีกเลี่ยงภาษี อากรตามหลักในบทบัญญัติมาตรา 37 ประมวลรัษฎากร กล่าวคือ การกระทำความผิดดังกล่าวนี้มี เจตนาที่จะกระทำไปเพื่อให้ตนนั้นไม่ต้องเสียภาษี หรือเสียภาษีน้อยลงกว่าที่ควรจะเป็นนั่นเอง

4) อัตราโทษ

นอกจากความผิดฐานหลีกเลี่ยงภาษีตามมาตรา 37 แล้วนั้นยังมีความผิดในกรณีที่ผู้เสียภาษี มีเจตนาละเลยไม่ยื่นรายการภาษีที่ต้องยื่นเพื่อหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีอีกด้วย โดยการ กระทำผิดในลักษณะดังกล่าวนี้จะต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 5,000 บาท หรือจำคุกไม่เกิน 6 เดือน หรือทั้งจำทั้งปรับอีกด้วย¹⁷

2.2.3 ความรับผิดทางแพ่งในกรณีการหลีกเลี่ยงภาษีอากร

ความรับผิดทางแพ่งในกรณีการหลีกเลี่ยงภาษีอากรตามกฎหมายไทยนั้น สามารถ แบ่งออกเป็น 2 กรณี ดังนี้

ก. กรณีที่ผู้ต้องเสียภาษีได้ยื่นแบบแสดงรายการภาษีไว้แล้วและเจ้าพนักงานประเมิน ได้ออกหมายเรียกผู้ยื่นรายการหรือพยานมาไต่สวน หรือให้บุคคลดังกล่าวนำบัญชีหรือเอกสาร หรือหลักฐานอันเกี่ยวกับการเสียภาษีเงินได้มาส่งมอบเพื่อทำการตรวจสอบตามมาตรา 19 แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งผลของการตรวจสอบนั้นเมื่อเจ้าพนักงานได้ทำการประเมินแล้ว มีผลปรากฏ ว่าผู้ยื่นรายการนั้นมีภาษีที่ต้องชำระเพิ่มเติม เจ้าพนักงานประเมินอาจจะทำการประเมินตามมาตรา 20 หรือมาตรา 21 ก็ได้ ซึ่งในการดังกล่าวนี้ผู้เสียภาษีจะต้องทำการรับผิดชอบเป็นการเสียเบี้ยปรับหนึ่งเท่า ของจำนวนภาษีที่ต้องชำระอีกด้วย¹⁸

ข. สำหรับกรณีที่ผู้เสียภาษีไม่ได้ยื่นแบบแสดงรายการภาษีและเจ้าพนักงานประเมิน ได้ออกหมายเรียกเพื่อทำการตรวจสอบภาษีตามมาตรา 23 แล้วมีผลปรากฏว่ามีภาษีที่ต้องชำระ เจ้าพนักงานอาจจะทำการประเมินภาษีตามข้อความที่ทราบตามหลักในมาตรา 24 หรือประเมินภาษี

¹⁷ มาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร

¹⁸ มาตรา 22 แห่งประมวลรัษฎากร

ตามที่เราเห็นว่าถูกต้องตามมาตรา 25 ก็ได้ ซึ่งมีการตั้งกล่าวนี้ผู้ต้องเสียภาษีจะต้องทำการรับผิดชอบในการเสียเบี้ยปรับเป็น 2 เท่าของจำนวนภาษีที่ต้องชำระด้วย¹⁹

ความรับผิดชอบทางแพ่งในกรณีการหลีกเลี่ยงภาษีอากรตามกฎหมายไทยนั้น นอกจากที่ได้กล่าวมาในข้างต้นแล้ว ยังได้หมายความรวมถึงการประเมินภาษีเงินได้ในกรณีอื่นๆที่ผู้ต้องเสียภาษีจะต้องรับผิดชอบเงินเพิ่มในอัตราร้อยละ 1.5 ต่อเดือนหรือเศษของเดือนของภาษีโดยไม่รวมเบี้ยปรับอีกด้วย²⁰

2.3 ความแตกต่างขององค์ประกอบความผิดตามมาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ ประมวลรัษฎากร

จากการศึกษาในเรื่องขององค์ประกอบความผิดในกรณีของการหลีกเลี่ยงภาษีอากรตามบทบัญญัติมาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ ประมวลรัษฎากรที่ได้กล่าวไปในหัวข้อข้างต้น จะเห็นได้ถึงถึงความแตกต่างของการหลีกเลี่ยงภาษีอากรของทั้งสองกรณี โดยความแตกต่างขององค์ประกอบความผิดตามมาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ ประมวลรัษฎากรนั้นสามารถทำการอธิบายความแตกต่างออกมาในรูปของตารางแสดงการเปรียบเทียบได้ ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

---

¹⁹ มาตรา 26 แห่งประมวลรัษฎากร

²⁰ มาตรา 27 แห่งประมวลรัษฎากร

ตารางที่ 2.1 ตารางแสดงความแตกต่างขององค์ประกอบความผิดตามมาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ ประมวลรัษฎากร

หัวข้อ บทบัญญัติ	มาตรา 37	มาตรา 37 ทวิ
1. การกระทำความผิด	เป็นการกระทำความผิดภายหลังจากการยื่นแบบแล้ว	เป็นการกระทำความผิดก่อนที่จะมีการยื่นแบบ
2. เจตนาในการกระทำความผิด	ผู้กระทำต้องรับรู้ได้ว่าการกระทำของตนเป็นการแจ้งความเท็จให้ถ้อยคำเท็จ ตอบคำถามเท็จหรือนำพยานหลักฐานเท็จมาแสดง ตั้งแต่ก่อนที่จะกระทำหรือรู้ในขณะที่กำลังกระทำ เพื่อหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรหรือเพื่อขอคืนภาษีอากร	เจตนาไม่ยื่นรายการที่ต้องยื่นเพื่อหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร
3. อัตราโทษ	ระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามเดือนถึงเจ็ดปี และปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงสองแสนบาท	ระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

จากตารางแสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างขององค์ประกอบความผิดตามมาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ ประมวลรัษฎากรจะเห็นได้ว่า การกระทำความผิดทั้ง 2 มาตรานั้น ถือเป็น การกระทำผิดที่มีเจตนาเป็นการหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรเช่นเดียวกัน แม้ว่าช่วงเวลาในการกระทำ ความผิดและลักษณะในการกระทำความผิดจะแตกต่างกันออกไปก็ตาม ทั้งนี้ มีข้อควรสังเกตว่า ไม่ว่าอัตราภาษีที่ผู้กระทำความผิดได้ทำการหลีกเลี่ยงนั้นจะมีมูลค่ามากน้อยเพียงใด แต่หากพิจารณา ถึงเจตนาในการกระทำความผิดทั้งสองมาตรานี้จะเห็นได้ว่าเป็นเจตนาในลักษณะเดียวกัน แต่โทษ ของการกระทำความผิดกลับมีอัตราโทษที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งข้อสงสัยในประการดังกล่าวนี้ ผู้ศึกษาจะทำการวิเคราะห์กันในบทต่อไปอีกครึ่งหนึ่ง

2.4 มาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการหลีกเลี่ยงภาษีตามกฎหมายสหรัฐอเมริกา

สำหรับมาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการหลีกเลี่ยงภาษีตามกฎหมายต่างประเทศ ในรายงานฉบับนี้ ผู้ศึกษาได้ทำการศึกษามาตรการทางกฎหมายของสหรัฐอเมริกาเพื่อนำมาพิจารณา เปรียบเทียบกับมาตรการทางกฎหมายของไทยตามประมวลรัษฎากร โดยอำนาจในการจัดเก็บภาษี ของสหรัฐอเมริกานั้นได้มีการวางมาตรการไว้ในรัฐธรรมนูญกลางที่กำหนดให้รัฐบาลกลางของ สหรัฐอเมริกามีอำนาจหน้าที่ในการออกกฎหมายเกี่ยวกับภาษีอากรและมีอำนาจในการจัดเก็บภาษี อากรจากประชาชนในประเทศด้วย โดยรัฐธรรมนูญกลางดังกล่าวนี้ได้วางเงื่อนไขแห่งการบริหาร จัดการเกี่ยวกับภาษีอากรที่จัดเก็บเอาไว้ 4 ประการ²¹ ดังนี้

1) เงื่อนไขแห่งการนำมาใช้เพื่อประโยชน์สาธารณะ (General Welfare Clause) เป็นการนำ ภาษีที่จัดเก็บมาบริหารจัดการเกี่ยวกับการบริการขั้นพื้นฐานให้แก่ประชาชน โดยรวมไปถึง การนำมาใช้ในการป้องกันประเทศด้วย

2) เงื่อนไขในความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (Uniformity Clause) กล่าวคือ การนำเอาภาษี ที่จัดเก็บมานั้นนำมาบังคับใช้เป็นการทั่วไปอย่างทั่วถึงแก่ประชาชนในประเทศ

3) เงื่อนไขเกี่ยวกับการจัดสรรในการจัดเก็บภาษีอากรทางตรง (Apportionment of Direct Taxes)

4) เงื่อนไขข้อยกเว้นการจัดเก็บภาษีจากการส่งสินค้าออกจากมลรัฐต่างๆ (No Taxes on Exports) หลักการดังกล่าวได้บัญญัติไว้ในมาตรา 1 ข้อ 9(5) แห่งรัฐธรรมนูญกลางสหรัฐอเมริกา

นอกจากอำนาจในการจัดเก็บภาษีโดยรัฐบาลกลางของสหรัฐอเมริกาแล้วนั้น อำนาจในการ จัดเก็บภาษีดังกล่าวยังมีอยู่ในระดับมลรัฐและรัฐบาลท้องถิ่นของสหรัฐอเมริกาอีกด้วย โดยอำนาจ ดังกล่าวนั้นได้บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญของแต่ละมลรัฐซึ่งกำหนดหลักการสำคัญไว้ว่า การจัดเก็บภาษี

²¹ สุพัตรา สิบสม อนันตพงศ์, “การวิเคราะห์เปรียบเทียบการดำเนินคดีในศาลภาษีอากรของสหรัฐอเมริกากับศาลภาษีอากรกลางของ ไทย,” วารสารศาลยุติธรรมปริทัศน์ 4,3 (กุมภาพันธ์-มีนาคม 2553).

จากประชาชนในแต่ละมลรัฐนั้นสามารถกระทำได้ในขอบเขตพื้นที่ของตนราบเท่าที่ไม่ละเมิดอำนาจการจัดเก็บของรัฐบาลกลาง ยกตัวอย่างเช่น การจัดเก็บภาษีในระดับมลรัฐนั้นไม่สามารถทำการจัดเก็บภาษีจากการดำเนินธุรกิจระหว่างมลรัฐได้เนื่องจากอำนาจในการควบคุมการดำเนินธุรกิจดังกล่าวเป็นอำนาจของรัฐบาลกลาง เป็นต้น

2.4.1 ความรับผิดชอบเกี่ยวกับภาษีเงินได้

การกระทำความผิดเกี่ยวกับคดีภาษีอากรในระดับรัฐบาลกลางนั้นเป็นการดำเนินคดีในอำนาจหน้าที่ของสำนักงานสรรพากรอเมริกา (Internal Revenue Service หรือ IRS) ภายใต้อำนาจตามประมวลรัษฎากรแห่งสหรัฐอเมริกา (Internal Revenue Code หรือ IRC) ซึ่งข้อพิพาทและความรับผิดชอบ เกี่ยวกับภาษีเงินได้นี้ได้มีการบัญญัติบทลงโทษเอาไว้ค่อนข้างมาก โดยมีเจตนารมณ์เพื่อให้ประชาชนผู้เสียภาษีนั้นทำการยื่นแบบแสดงรายการชำระภาษีและชำระภาษีภายในกำหนดระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดเอาไว้ ทั้งนี้ มาตรการความรับผิดชอบทางภาษีประมวลรัษฎากรแห่งสหรัฐอเมริกานั้นได้มีการแบ่งประเภทของความรับผิดชอบออกเป็น 2 ทางด้วยกัน ดังนี้

1) ความรับผิดชอบทางแพ่ง

ความรับผิดชอบทางแพ่งตามประมวลรัษฎากรแห่งสหรัฐอเมริกาจะอยู่ในรูปแบบของเบี้ยปรับและเงินเพิ่ม โดยการคำนวณความรับผิดชอบนั้นจะทำการคำนวณจากอัตราภาษีที่ผู้เสียภาษีไม่ได้ชำระให้ถูกต้อง ความรับผิดชอบบางประเภทอาจกำหนดจำนวนของเบี้ยปรับหรือเงินเพิ่มเอาไว้แน่นอนจนรวมไปถึงการกำหนดข้อยกเว้นความรับผิดแก่ผู้ที่สามารถแสดงเหตุผลอันสมควรเอาไว้อีกด้วย ทั้งนี้ กฎหมายยังได้กำหนดให้ผู้เสียภาษีต้องรับผิดชอบในเบี้ยปรับและเงินเพิ่มตามระดับของโทษที่แตกต่างกันโดยยึดเอาการกระทำของผู้เสียภาษีเป็นหลักสำคัญ สำหรับการเรียกเก็บเบี้ยปรับและเงินเพิ่มตามประมวลรัษฎากรแห่งสหรัฐอเมริกานั้นได้แบ่งหลักการการจัดเก็บออกเป็นรายการณ ดังต่อไปนี้

ก. หลักเกณฑ์การพิจารณาเรียกเก็บเบี้ยปรับ

สำหรับการเรียกเก็บเบี้ยปรับตามประมวลรัษฎากรแห่งสหรัฐอเมริกานั้น สามารถกระทำได้ใน 3 กรณี อันได้แก่

กรณีที่หนึ่ง เบี้ยปรับกรณีที่ไม่ชำระภาษี ซึ่งเป็นการเรียกเก็บเบี้ยปรับในการที่ผู้เสียภาษีนั้นไม่ได้ยื่นแบบแสดงรายการชำระภาษีภายในวันที่กฎหมายได้กำหนดไว้ ซึ่งจะต้องทำการเสียเบี้ยปรับในอัตราร้อยละ 5 ต่อเดือนหรือเศษเดือนของจำนวนภาษีที่จะต้องชำระ แต่ทั้งนี้การเสียเบี้ยปรับดังกล่าวจะต้องเป็นการเสียไม่เกินร้อยละ 25 ของจำนวนเงินภาษีที่จะต้องชำระ อีกทั้งยังเป็นในเรื่องของการที่ผู้เสียภาษีไม่ชำระภาษีตามที่ได้แสดงในแบบแสดงรายการหรือไม่ชำระก่อนวันครบกำหนดและไม่ชำระภาษีส่วนที่ยื่นขาดภายในหนึ่งเดือนนับตั้งแต่วันที่ได้รับแจ้งให้ต้องชำระภาษีอีกด้วย โดยการกระทำความผิดในลักษณะนี้จะต้องเสียเบี้ยปรับอัตราร้อยละ 0.5 ต่อเดือนแต่ไม่เกินร้อยละ 25 ของจำนวนภาษีที่ต้องชำระ เว้นแต่มีเหตุผลอันสมควร ทั้งนี้ สำหรับเหตุยกเว้นในเรื่องของการเก็บ

เบี้ยปรับนั้นจะต้องเป็นการกระทำที่มีมูลเหตุอันสมควรและเป็นการกระทำที่ไม่ได้เกิดจากการกระทำโดยจงใจที่จะทำการละเลยการชำระภาษีในครั้งนั้นๆ ด้วย

กรณีที่สอง เบี้ยปรับกรณีประมาทเลินเล่อ ไปในเรื่องของการที่ผู้เสียภาษีได้ทำการยื่นแบบแสดงรายการโดยแสดงรายได้ต่ำกว่าความเป็นจริงซึ่งการกระทำดังกล่าวนี้ไม่ได้เกิดขึ้นจากความประมาทเลินเล่อหรือการไม่เข้าใจกฎระเบียบของผู้เสียภาษีเอง แต่การนั้นไม่ได้เกิดจากเจตนาฉ้อฉลของผู้เสียภาษีแต่อย่างใด การกระทำความผิดในลักษณะนี้จะต้องเสียเบี้ยปรับในอัตราร้อยละ 5 ของจำนวนเงินภาษีที่แสดงไว้ขาดไป ทั้งนี้ ในกรณีของการประมาทเลินเล่อของผู้เสียภาษีนั้นจะต้องเป็นการที่ผู้เสียภาษีได้ขาดความระมัดระวังในการตรวจสอบแบบแสดงรายการชำระภาษีที่ยื่นไป โดยไม่มีเหตุอันสมควรและเป็นการกระทำไปโดยขาดความรอบคอบภายใต้พฤติการณ์ทั่วไป ซึ่งการจะตัดสินว่าการกระทำดังกล่าวนี้เกิดจากความประมาทเลินเล่อหรือเกิดจากความตั้งใจของผู้เสียภาษีนั้นจะเป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการภาษีที่จะตัดสินว่าความผิดดังกล่าวมีสาระสำคัญเป็นประการใด โดยได้กำหนดให้ผู้เสียภาษีมีหน้าที่ที่จะต้องทำการพิสูจน์ให้เห็นว่าแม้ตนได้มีความระมัดระวังแล้ว ก็ยังมีข้อพิพาทเช่นเดิมเกิดขึ้นอยู่ จึงจะเป็นการโต้แย้งข้อสันนิษฐานในเรื่องของความประมาทในกรณีดังกล่าวนี้ได้

กรณีที่สาม เบี้ยปรับกรณีฉ้อฉล สำหรับเบี้ยปรับในกรณีดังกล่าวนี้ได้บัญญัติไว้ในมาตรา 6653 (a) ประมวลรัษฎากรแห่งสหรัฐอเมริกา ซึ่งได้กำหนดให้ผู้เสียภาษีนั้นจะต้องทำการเสียเบี้ยปรับในกรณีที่บุคคลดังกล่าวได้ยื่นแบบแสดงรายการชำระภาษีด้วยการแสดงรายได้ที่ต่ำกว่าความเป็นจริง โดยการกระทำดังกล่าวได้เกิดขึ้นจากเจตนาฉ้อฉลของผู้เสียภาษีเอง อันเป็นการกระทำที่มีลักษณะเป็นการกระทำโดยไม่สุจริตและมีเจตนาที่จะทำการหลีกเลี่ยงภาษี ซึ่งการกระทำความผิดในลักษณะนี้ถือเป็นความผิดที่หนักที่สุด โดยจะต้องทำการเสียเบี้ยปรับในอัตราร้อยละ 75 ของจำนวนเงินภาษีที่แสดงไว้ขาดไป เว้นแต่ผู้เสียภาษีจะสามารถพิสูจน์ให้เห็นได้เป็นอย่างอื่น แต่อย่างไรก็ตามภาระการพิสูจน์ในกรณีฉ้อฉลนี้ถือเป็นอำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานที่จะต้องทำการพิสูจน์ให้เห็นถึงข้อพิสูจน์ที่ชัดเจน โดยศาลจะทำการรับฟังพยานหลักฐานที่มีน้ำหนักมากกว่าเป็นเกณฑ์ตัดสิน

ข. หลักเกณฑ์การพิจารณาเรียกเก็บเงินเพิ่ม

ในเรื่องของหลักเกณฑ์การพิจารณาเรียกเก็บเงินเพิ่มตามประมวลรัษฎากรแห่งสหรัฐอเมริกานั้นได้กำหนดสาระสำคัญเอาไว้ ดังนี้

กรณีที่หนึ่ง เงินเพิ่มจากการที่ชำระภาษีไม่ครบถ้วน ในกรณีดังกล่าวนี้ผู้เสียภาษีจะต้องเสียเงินเพิ่มโดยนำเอาอัตราเงินกู้ระยะสั้นของสหรัฐอเมริกาที่บวกเพิ่มอีกร้อยละ 3 มาปรับใช้ โดยสำนักงานสรรพากรอเมริกาจะทำการปรับอัตราเงินเพิ่มในทุก ๆ เดือนแรกของไตรมาสในปีปฏิทินนั้น ๆ แล้วนำมาบังคับใช้ในไตรมาสถัดไป โดยเงินเพิ่มในลักษณะนี้จะเริ่มคำนวณตั้งแต่วันที่ภาษีครบกำหนดชำระไปจนถึงวันที่ผู้เสียภาษีมาทำการชำระภาษีนั้นแก่สำนักงานสรรพากร นอกจากนี้ การเรียกเก็บ

เงินเพิ่มนั้นยังสามารถนำมาบังคับใช้กับการที่ผู้เสียหายไม่ยื่นแบบแสดงรายการชำระภาษีจากกรณี ประมาทเลินเล่อ, กรณีฉ้อฉล และกรณีที่ผู้เสียหายทำการแจ้งจำนวนเงินภาษีที่ต้องชำระต่ำกว่า ความเป็นจริงอีกด้วย

กรณีที่สอง เงินเพิ่มจากการที่ไม่ชำระภาษีโดยมีเหตุมาจากการทำธุรกรรมที่ได้รับแรงจูงใจ ที่เกี่ยวข้องกับมาตรการภาษี ซึ่งเงินเพิ่มในกรณีนี้เป็นเงินเพิ่มที่ทำการคำนวณจากจำนวนภาษี ที่ผู้เสียหายไม่ได้ทำการชำระโดยมีจำนวนเงินเกินกว่า 1,000 ดอลลาร์สหรัฐ สำหรับการคำนวณอัตรา เงินเพิ่มนี้จะทำการคำนวณเป็นรายปีโดยมีอัตราการคำนวณอยู่ที่ร้อยละ 120 ของอัตราเงินเพิ่มปกติ ที่เรียกเก็บจากส่วนที่ยังขาดการชำระ นอกจากนี้ การทำธุรกรรมที่เป็นการฉ้อฉลนั้นก็ถือเป็นอีกหนึ่ง สาเหตุที่จะต้องนำมาเอาเงินเพิ่มในลักษณะนี้มาบังคับใช้ด้วยเช่นกัน

กรณีที่สาม เงินเพิ่มจากการที่ชำระภาษีไม่ครบถ้วนอันเนื่องมาจากการประมาณการผิดพลาด จะเป็นการเรียกเก็บเงินเพิ่มเท่ากับจำนวนของเงินเพิ่มที่คำนวณจากจำนวนของภาษีที่ยังไม่ได้ชำระ โดยจะเริ่มคำนวณตั้งแต่วันที่ที่ยังไม่ได้ชำระนั้นด้วยอัตราเงินกู้ระยะสั้นของสหรัฐอเมริกาที่บวกเพิ่มอีก ร้อยละ 3 และจะทำการปรับอัตราเงินเพิ่มในทุกเดือนแรกของไตรมาสในปีปฏิทินแล้วนำมาบังคับใช้ ในไตรมาสถัดไป

2) ความรับผิดชอบทางอาญา

สหรัฐอเมริกาเองก็ได้มีการนำเอาบทบัญญัติในประมวลกฎหมายอาญามาบังคับใช้แก่ ผู้กระทำความผิดในคดีเกี่ยวกับภาษีอากรเช่นกัน ซึ่งความรับผิดชอบทางอาญาที่เกี่ยวข้องกับการหลีกเลี่ยงภาษี ตามประมวลรัษฎากรแห่งสหรัฐอเมริกานั้นได้มีการนำเอาหลักในเรื่องของเจตนาในการกระทำความผิด มาเป็นองค์ประกอบภายในของการกระทำความผิดในกรณีการหลีกเลี่ยงภาษีอากรด้วย ซึ่งถือเป็น สิ่งที่ทางรัฐจะต้องทำการพิสูจน์ว่าผู้เสียหายที่ได้กระทำความผิดนั้นได้รู้ถึงมาตรการทางกฎหมาย ในกรณีดังกล่าวแต่กลับทำการฝ่าฝืนบทบัญญัติหรือหน้าที่ตามกฎหมายดังกล่าวนั้น โดยรวมไปถึง การมีเจตนาร้ายแห่งการกระทำนั้นด้วย²²

สำหรับความรับผิดชอบทางอาญาที่เกี่ยวข้องกับความผิดฐานหลีกเลี่ยงภาษีอากรนั้น มีองค์ประกอบ ภายในที่สำคัญนอกเหนือจากเจตนาธรรมดาแล้วยังรวมไปถึงเจตนาร้ายของการกระทำด้วย ซึ่งเจตนา ร้ายดังกล่าวไม่ได้หมายถึงแค่เพียงคำว่าเจตนาหรือการประมาทเท่านั้นแต่ยังได้รวมไปถึงองค์ประกอบ ทางด้านจิตใจในลักษณะอื่นๆ²³ ยกตัวอย่างเช่น มูลเหตุจูงใจในการชำระภาษีด้วยความประมาทหรือ ขาดความระมัดระวัง ซึ่งจะเป็นในกรณีที่ศาลจะทำการพิจารณาถึงเจตนาร้ายตามข้อเท็จจริงที่ปรากฏ ในคดีนั้น ๆ ด้วยว่าการกระทำดังกล่าวเกิดจากเจตนาร้ายด้วยหรือไม่

²² เอกกมล บำรุงพงศ์, “ความรับผิดชอบในทางอาญาของตัวการและผู้ใช้: ศึกษาเฉพาะความผิดที่กฎหมายกำหนดคุณสมบัติเฉพาะตัว ของผู้กระทำ,” (วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2553), หน้า 41.

²³ Sharon L. Davies, “Guidance on the Meaning of ‘Willfulness’ Looming? How Bryan Might Affect the Hanlester Debate,” *THE HEALTH LAWYER* 10,4 (March 1998): 14.

เรื่องของความรับผิดทางอาญาในความผิดฐานหลีกเลี่ยงภาษีอากรนั้นได้บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งอาญาว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับภาษีเงินได้ โดยบทบัญญัติดังกล่าวได้ครอบคลุมการดำเนินการต่างๆที่เกี่ยวข้องกับมาตรการบังคับในความผิดเกี่ยวกับภาษีอากร ซึ่งความผิดฐานหลีกเลี่ยงภาษีอากรนั้นจะมีหลักการสำคัญอยู่ใน 5 มาตรา อันได้แก่มาตรา 7201 มาตรา 7202 มาตรา 7203 มาตรา 7206 และมาตรา 7207 ซึ่งผู้ศึกษาจะทำการนำเสนอในหัวข้อถัดไป

2.4.2 ประเภทของความผิดฐานหลีกเลี่ยงภาษีอากร

ประเภทของความผิดฐานหลีกเลี่ยงภาษีอากรตามประมวลกฎหมายแพ่งอาญานั้นสามารถเป็นออกตามสาระสำคัญได้เป็น 5 ประเภท ดังนี้

1) ความผิดฐานพยายามกระทำการหลีกเลี่ยงการชำระภาษี

ฐานความผิดดังกล่าวได้ปรากฏหลักการอยู่ในมาตรา 7201 ประมวลกฎหมายแพ่งอาญา²⁴ ซึ่งในมาตรา 7201 นี้ได้มีการกำหนดความรับผิดไว้ 2 ประการ คือ

ก. ความพยายามเพื่อหลีกเลี่ยงการประเมินภาษี

การกระทำความผิดในลักษณะนี้จะเป็นการกระทำความผิดที่เกิดขึ้นก่อนการประเมินภาษี ซึ่งมีองค์ประกอบความผิด 3 ประการ ดังนี้

องค์ประกอบที่หนึ่ง ความพยายามไม่ให้มีการประเมินภาษีเกิดขึ้น โดยผู้เสียภาษีนั้นได้กระทำการบางอย่างขึ้น โดยการกระทำนั้นได้แสดงให้เห็นถึงความพยายามของผู้เสียภาษีที่จะไม่ให้มีการประเมินภาษีหรือการชำระภาษีเกิดขึ้น โดยการกระทำในลักษณะนี้เป็นการกระทำที่มากกว่าการละเลยหน้าที่ที่กฎหมายได้กำหนดไว้ อาทิ การยื่นแบบแสดงรายการชำระภาษีที่เป็นเท็จ การแก้ไขแบบแสดงรายการชำระภาษีอันเป็นเท็จ หรือการไม่ยื่นแบบแสดงรายการชำระภาษีควบคู่ไปกับการมีการกระทำที่แสดงออกให้เห็นได้ว่ามีเจตนาที่จะทำการหลีกเลี่ยงภาษี เป็นต้น²⁵

องค์ประกอบที่สอง การมีภาษีที่ถึงกำหนดชำระแล้วยังมียอดค้างชำระอยู่ในองค์ประกอบประการนี้จะเห็นหน้าที่ของภาครัฐที่จะต้องทำการแสดงให้เห็นว่าผู้กระทำความผิดนั้นมีภาษีที่ถึงกำหนดชำระแล้วและผู้นั้นยังคงค้างชำระภาษีนั้นๆอยู่ ซึ่งจะเป็นการนำเอาเงินได้มาใช้ในการคำนวณหาภาษีที่ยังขาดส่ง แต่จำนวนเงินภาษีที่ขาดนั้นไม่ได้หมายความรวมไปถึงเบี้ยปรับและเงินเพิ่มแต่อย่างใด อย่างไรก็ตามหากการหลีกเลี่ยงภาษีนั้นเป็นกรณีการหลีกเลี่ยงการประเมินภาษีภาครัฐไม่จำเป็นต้องทำการพิสูจน์ไปถึงจำนวนภาษีที่ถึงกำหนดชำระและยังค้างชำระอยู่ เนื่องจาก

²⁴ 26 U.S. Code § 7201. Attempt to evade or defeat tax

Any person who willfully attempts in any manner to evade or defeat any tax imposed by this title or the payment thereof shall, in addition to other penalties provided by law, be guilty of a felony and, upon conviction thereof, shall be fined not more than \$100,000 (\$500,000 in the case of a corporation), or imprisoned not more than 5 years, or both, together with the costs of prosecution.

²⁵ Edward F. Cronin, *Tax Crimes Handbook* (United State: Office of Chief Counsel Criminal Tax Division, 2009), Page 2.

โดยส่วนใหญ่แล้วศาลต้องการเพียงแค่ว่ารัฐนั้นแสดงให้เห็นถึงจำนวนภาษีคงค้างที่มีอยู่จำนวนมากเมื่อเปรียบเทียบกับจำนวนปีที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดเท่านั้น²⁶

องค์ประกอบที่สาม เจตนา ในองค์ประกอบประเภทนี้ศาลเองได้มีการอธิบายถึงความหมายในด้านภาษีอากรไว้ว่าหมายถึง การที่จำเลยรับรู้ถึงการกระทำของตนว่าเป็นความผิดตามหลักกฎหมายทั่วไป และการที่จำเลยรับรู้ถึงการกระทำอันเป็นการละเมิดกฎหมายเฉพาะที่เกิดจากการกระทำโดยจงใจ²⁷

ข. ความพยายามเพื่อหลีกเลี่ยงการชำระภาษี

สำหรับความผิดฐานนี้มักเกิดขึ้นหลังจากที่ได้มีการภาระทางภาษีเกิดขึ้นแล้ว แต่ผู้เสียภาษียังคงค้างการชำระภาษีนั่นอยู่ ซึ่งการกระทำความผิดในลักษณะนี้มักจะมีข้องเกี่ยวกับการปิดบังเงินสดหรือทรัพย์สินต่างๆของผู้เสียภาษีที่จะต้องทำการเสียภาษีด้วย ซึ่งความพยายามเพื่อหลีกเลี่ยงการชำระภาษีมียังองค์ประกอบของการกระทำความผิด²⁸ ดังนี้

องค์ประกอบที่หนึ่ง การกระทำถึงขั้นพยายามไม่ให้มีการชำระภาษีซึ่งเป็นการกระทำที่แสดงออกถึงการไม่ยอมเสียภาษีในลักษณะที่มีความเกี่ยวข้องกับการปกปิดเงินสดหรือทรัพย์สินที่ต้องเสียภาษีหรือมีการยกย้ายถ่ายเททรัพย์สินให้พ้นไปจากอำนาจของเจ้าหน้าที่สรรพากร การปกปิดทรัพย์สินโดยใช้ชื่อบัญชีธนาคารของสมาชิกในครอบครัวหรือเพื่อนร่วมงาน การให้ผู้อื่นถือครองทรัพย์สินแทนตน หรือการโอนทรัพย์สินของตนไปยังต่างประเทศ เป็นต้น และได้ทำการแจ้งแก่เจ้าหน้าที่สรรพากรว่าตนนั้นไม่มีกรรมสิทธิ์ในอสังหาริมทรัพย์ใดหรือทรัพย์สินใดที่จะต้องเสียภาษีเลย หรืออาจทำการยื่นร้องขอล้มละลายเพื่อใช้ประโยชน์จากมาตรการทางกฎหมายล้มละลายที่กำหนดห้ามให้เจ้าหน้าที่กระทำการบังคับเอากับทรัพย์สินของตนหรือดำเนินคดีต่อตนด้วย

องค์ประกอบที่สอง การมีภาษีที่ถึงกำหนดชำระแล้วและผู้เสียภาษียังคงค้างชำระภาษีเหล่านั้นอยู่ สำหรับองค์ประกอบประเภทนี้รัฐจะต้องทำการแสดงให้เห็นว่าผู้เสียภาษีนั้นได้มีภาษีที่ถึงกำหนดชำระแล้วและมีได้ทำการชำระภาษีดังกล่าวแต่อย่างใด และถึงแม้ว่าการประเมินภาษีนั้นจะถือเป็นหลักฐานเบื้องต้นว่าผู้เสียภาษีได้มีภาษีส่วนที่ยังขาดชำระอยู่ แต่ตัวจำเลยหรือผู้เสียภาษีเองก็ย่อมมีสิทธิตามรัฐธรรมนูญที่จะทำการนำเสนอพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์หักล้างความผิดนั้นๆ ได้เช่นกัน

องค์ประกอบที่สาม เจตนาโดยองค์ประกอบของการกระทำความผิดนี้ เป็นหลักการสำคัญที่กำหนดว่า แม้จะมีการชำระภาษีในภายหลังที่ได้มีการสืบสวนสอบสวนในการกระทำความผิดฐาน

²⁶ Patricia T. Morgan, *Tax Procedure and Tax Fraud in A Nutshell* (Minnesota: West Pub.Co., 1990), Page 7-8.

²⁷ John A. Townsend, "Tax Evaded in the Federal Tax Crimes Sentencing Process and Beyond," *Villanova Law Review* 59,3 (2014): 605.

²⁸ Ibid, Page 26.

หลีกเลี่ยงภาษีในทางคดีอาญาแล้ว ก็ไม่อาจมีผลเป็นการลบล้างการกระทำความผิดโดยเจตนาของผู้เสียภาษีนั่นได้

สำหรับความผิดฐานพยายามกระทำการหลีกเลี่ยงการชำระภาษีตามมาตรา 7201 ประมวลรัษฎากรแห่งสหรัฐอเมริกา²⁹ ได้กำหนดบทลงโทษแก่ผู้กระทำความผิดไว้ว่านอกเหนือจากโทษอื่นที่กฎหมายได้ระบุไว้แล้ว ผู้นั้นย่อมจะต้องรับผิดทางอาญาด้วย โดยกำหนดระวางโทษเป็นการปรับไม่เกิน 100,000 ดอลลาร์สหรัฐสำหรับบุคคลธรรมดา หรือปรับไม่เกิน 500,000 ดอลลาร์สหรัฐในกรณีเป็นนิติบุคคล หรือจำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ รวมทั้งยังต้องทำการรับผิดชอค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีดังกล่าวด้วย²⁹

2) ความผิดฐานละเลยในการรวบรวมและเก็บภาษี

ความผิดฐานละเลยในการรวบรวมและเก็บภาษีนั่นเป็นฐานความผิดที่ปรากฏอยู่ในมาตรา 7202 ประมวลรัษฎากรแห่งสหรัฐอเมริกา³⁰ ซึ่งมีองค์ประกอบของความผิดอยู่ 3 ประการ อันได้แก่ การมีหน้าที่ในการเก็บรวบรวม คำนวณและจ่ายภาษี, การละเลยในการเก็บรวบรวมหรือคำนวณจำนวนภาษีที่จะต้องทำการจ่าย และเจตนาในการกระทำความผิด โดยการละเมิดตามบทบัญญัติมาตรานี้ถือเป็นการกระทำความผิดที่เกี่ยวข้องกับการละเลยในการคำนวณภาษี หัก ณ ที่จ่าย และการนำส่งภาษีของนายจ้างที่หักจากเงินเดือนของลูกจ้าง สำหรับผู้ที่กระทำความผิดฐานละเลยในการรวบรวมและเก็บภาษีตามมาตรา³⁰ นี้จะมีความรับผิดทางอาญาเป็นการระวางโทษปรับไม่เกิน 10,000 ดอลลาร์สหรัฐ หรือจำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ และจะต้องทำการรับผิดชอค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีนี้ด้วย

3) ความผิดฐานละเลยในการยื่นแบบแสดงรายการ ข้อมูล การจัดหาหรือการชำระภาษี

กระทำความผิดฐานนี้เป็นการกระทำความผิดตามมาตรา 7203 ประมวลรัษฎากรแห่งสหรัฐอเมริกา³¹ ซึ่งได้มีการกำหนดให้การกระทำ 4 ประเภทเป็นความผิด อันได้แก่

²⁹ Camilla E. Watson, Tax procedure and tax fraud in a nutshell. (St. Paul, MN: Thomson/West, 2006), Page 343.

³⁰ 26 U.S. Code § 7202. Willful failure to collect or pay over tax

Any person required under this title to collect, account for, and pay over any tax imposed by this title who willfully fails to collect or truthfully account for and pay over such tax shall, in addition to other penalties provided by law, be guilty of a felony and, upon conviction thereof, shall be fined not more than \$10,000, or imprisoned not more than 5 years, or both, together with the costs of prosecution.

³¹ 26 U.S. Code § 7203. Willful failure to file return, supply information, or pay tax

Any person required under this title to pay any estimated tax or tax, or required by this title or by regulations made under authority thereof to make a return, keep any records, or supply any information, who willfully fails to pay such estimated tax or tax, make such return, keep such records, or supply such information, at the time or times required by law or regulations, shall, in addition to other penalties provided by law, be guilty of a misdemeanor and, upon conviction thereof, shall be fined not more than \$25,000 (\$100,000 in the case of a corporation), or imprisoned not more than 1 year, or both, together with the costs of prosecution. In the case of any person with respect to whom there is a failure to pay any estimated tax, this section shall not apply to such person with respect to such failure if there is no addition to tax under section 6654 or 6655 with respect to such

ก. การละเลยในการชำระภาษี

การกระทำความผิดประเภทการละเลยในการชำระภาษีนับมีองค์ประกอบความผิดที่สำคัญอยู่ 2 ประการ คือ บุคคลที่กฎหมายกำหนดให้มีหน้าที่ในการจ่ายภาษี และการละเลยในการชำระภาษีภายในระยะเวลาที่กฎหมายได้กำหนดไว้ สำหรับการกระทำความผิดประเภทนี้มีความแตกต่างกับการหลีกเลี่ยงการชำระภาษีตามมาตรา 7201 ประมวลรัษฎากรแห่งสหรัฐอเมริกา ตรงที่มาตรา 7203 ไม่ได้มีการกำหนดองค์ประกอบในเรื่องของเจตนาและการกระทำที่ได้แสดงถึงการหลีกเลี่ยงการชำระภาษีดังเช่นในมาตรา 7201 แต่อย่างใด

ข. การละเลยในการยื่นแบบแสดงรายการ

การกระทำความผิดประเภทการละเลยในการยื่นแบบแสดงรายการนั้น มีองค์ประกอบความผิดที่สำคัญ 3 ประการ อันได้แก่ บุคคลที่กฎหมายได้กำหนดหน้าที่ในการยื่นแบบแสดงรายการภายในระยะเวลาที่กำหนด, การละเลยในการยื่นแบบแสดงรายการภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดเอาไว้ และเจตนาในการกระทำความผิด

ค. การละเลยในการเก็บเอกสารหลักฐานต่างๆ

การกระทำความผิดประเภทการละเลยในการเก็บเอกสารหลักฐานต่างๆนั้น มีองค์ประกอบความผิดอยู่ 2 ประการคือ บุคคลที่กฎหมายกำหนดให้มีหน้าที่ในการเก็บรักษาบัญชีและเอกสาร และการละเลยในการเก็บรักษาบัญชีและเอกสาร ซึ่งอาจอยู่ในรูปของบัญชีทรัพย์สินที่จำเป็นในการคำนวณเงินได้พึงประเมิน การหักค่าใช้จ่าย เครดิตหรือเอกสารอื่นๆที่มีข้อมูลเกี่ยวกับภาษี

ง. การละเลยในการส่งมอบข้อมูล

การกระทำความผิดประเภทการละเลยในการส่งมอบข้อมูลนั้น มีองค์ประกอบความผิดทั้งหมด 3 ประการ ได้แก่ บุคคลที่กฎหมายได้กำหนดหน้าที่ในการส่งมอบข้อมูล, การละเลยในการส่งมอบข้อมูลตามกำหนดระยะเวลาที่กฎหมายได้บัญญัติไว้และเจตนาในการกระทำความผิด

ทั้งนี้ ความผิดฐานละเลยในลักษณะข้างต้นนี้ รัฐจะต้องทำการพิสูจน์จนกว่าจะปราศจากข้อสงสัยว่า จำเลยนั้นเป็นผู้มีหน้าที่ในการยื่นแบบแสดงรายการจริง โดยที่จำเลยไม่ทำการยื่นแบบแสดงรายการภายในระยะเวลาที่กฎหมายได้กำหนด และได้กระทำความผิดไปโดยการจงใจหรือเจตนาาร่วมด้วย จึงจะถือว่าบุคคลดังกล่าวนี้เป็นผู้กระทำความผิดตามมาตรา 7203 แห่งประมวลรัษฎากรแล้ว โดยการกระทำความผิดตามมาตรา 7203 นี้ถือเป็นความผิดลหุโทษซึ่งจะต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 25,000 ดอลลาร์สหรัฐ หรือจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ และยังคงรับผิดชอบ

---

failure. In the case of a willful violation of any provision of section 6050I, the first sentence of this section shall be applied by substituting “felony” for “misdemeanor” and “5 years” for “1 year”.

ค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีในครั้งนั้นๆด้วย อีกทั้ง หากการกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำโดยเจตนา ร่วมด้วยแล้วนั้นอัตราโทษจากเดิมที่กำหนดเอาไว้ 1 ปี จะเปลี่ยนเป็น 5 ปีทันที³²

4) ความผิดฐานฉ้อโกงและการแจ้งความเท็จ

สำหรับความผิดฐานฉ้อโกงและการแจ้งความเท็จนี้เป็นฐานความผิดที่ได้บัญญัติไว้ในมาตรา 7206 ประมวลรัษฎากรแห่งสหรัฐอเมริกา³³ โดยหลักการตามมาตรา 7206 นี้ได้กำหนดอัตราโทษ ในทางอาญาไว้ว่าผู้กระทำความผิดจะต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 100,000 ดอลลาร์สหรัฐสำหรับ บุคคลธรรมดา หรือปรับไม่เกิน 500,000 ดอลลาร์สหรัฐในกรณีเป็นนิติบุคคล หรือจำคุกไม่เกิน 5 ปี

³² Odom, Davis & Hobson, When Failure to File Becomes Tax Evasion[Online], 19 February 2019. Available from <https://www.wendellodom.com/spies-v-united-states-failure-file-becomes-tax-evasion/>

³³ 26 U.S. Code § 7206 - Fraud and false statements

Any person who—

(1) Declaration under penalties of perjury

Willfully makes and subscribes any return, statement, or other document, which contains or is verified by a written declaration that it is made under the penalties of perjury, and which he does not believe to be true and correct as to every material matter; or

(2) Aid or assistance

Willfully aids or assists in, or procures, counsels, or advises the preparation or presentation under, or in connection with any matter arising under, the internal revenue laws, of a return, affidavit, claim, or other document, which is fraudulent or is false as to any material matter, whether or not such falsity or fraud is with the knowledge or consent of the person authorized or required to present such return, affidavit, claim, or document; or

(3) Fraudulent bonds, permits, and entries

Simulates or falsely or fraudulently executes or signs any bond, permit, entry, or other document required by the provisions of the internal revenue laws, or by any regulation made in pursuance thereof, or procures the same to be falsely or fraudulently executed, or advises, aids in, or connives at such execution thereof; or

(4) Removal or concealment with intent to defraud

Removes, deposits, or conceals, or is concerned in removing, depositing, or concealing, any goods or commodities for or in respect whereof any tax is or shall be imposed, or any property upon which levy is authorized by section 6331, with intent to evade or defeat the assessment or collection of any tax imposed by this title; or

(5) Compromises and closing agreements

In connection with any compromise under section 7122, or offer of such compromise, or in connection with any closing agreement under section 7121, or offer to enter into any such agreement, willfully—

(A) Concealment of property

Conceals from any officer or employee of the United States any property belonging to the estate of a taxpayer or other person liable in respect of the tax, or

(B) Withholding, falsifying, and destroying rec-ords

Receives, withholds, destroys, mutilates, or falsifies any book, document, or record, or makes any false statement, relating to the estate or financial condition of the taxpayer or other person liable in respect of the tax;

shall be guilty of a felony and, upon conviction thereof, shall be fined not more than \$100,000 (\$500,000 in the case of a corporation), or imprisoned not more than 3 years, or both, together with the costs of prosecution.

หรือทั้งจำทั้งปรับ รวมทั้งยังต้องทำการรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีดังกล่าวด้วย ซึ่งในมาตราดังกล่าวได้แบ่งการกระทำความผิดตามฐานนี้เอาไว้ 5 ลักษณะ³⁴ ดังต่อไปนี้

ก. การกระทำการรับรองความถูกต้องแท้จริง ตามมาตรา 7206(1)

การกระทำความผิดในลักษณะนี้มีองค์ประกอบของการกระทำความผิด 4 ประการ อันได้แก่ การได้จัดทำและลงนามในแบบแสดงรายการชำระภาษี คำแถลงหรือเอกสารอื่นใดด้วยความเท็จ ในส่วนที่เป็นสาระสำคัญ, แบบแสดงรายการที่มีเนื้อหาหรือมีข้อความรับรองความถูกต้องแท้จริงของเนื้อหาในเอกสารนั้น ๆ, ผู้จัดทำเอกสารได้รับรู้ถึงความในเอกสารเหล่านั้นไม่เป็นความจริงและไม่ถูกต้องในส่วนที่เป็นสาระสำคัญ และการลงนามในแบบแสดงรายการชำระภาษี คำแถลงหรือเอกสารอื่นใดที่เป็นเท็จด้วยความจงใจเพื่อทำการละเมิดมาตรการทางกฎหมาย

ข. การกระทำการช่วยเหลือหรือสนับสนุน ตามมาตรา 7206(2)

การกระทำความผิดในลักษณะนี้มีองค์ประกอบของการกระทำความผิด 3 ประการ อันได้แก่ การให้ความช่วยเหลือ สนับสนุน จัดทำ ให้คำปรึกษาหรือคำแนะนำในการจัดเตรียมหรือการยื่นแบบแสดงรายการชำระภาษี คำให้การ คำร้องหรือเอกสารอื่นใดในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายทางภาษีอากร, การยื่นแบบแสดงรายการชำระภาษี คำให้การ คำร้องขอหรือเอกสารอื่นใดอันมีลักษณะเป็นกลฉ้อฉลหรือมีลักษณะเป็นความเท็จในส่วนที่เป็นสาระสำคัญและการมีเจตนาในการกระทำความผิด

สำหรับการกระทำความผิดในลักษณะดังกล่าวนี้ไม่จำเป็นต้องทำการพิสูจน์ถึงจำนวนภาษีที่ขาดไปหรือการจงใจที่จะหนีภาษีแต่อย่างใด เนื่องจากความผิดนั้นถือเป็นความผิดสำเร็จตั้งแต่ที่จำเลยได้ทำการช่วยเหลือให้การเตรียมเอกสารเท็จขึ้นและส่งผลให้มีอัตราการเสียภาษีลดลงแล้ว ทั้งนี้ความในมาตรา 7206(2) ได้หมายความรวมถึงผู้ให้การช่วยเหลือ ผู้แนะนำ ผู้ที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญในกฎหมายภาษีในการเตรียมหรือการยื่นแบบแสดงรายการชำระภาษีที่เป็นเท็จ อาทิเช่น นักกฎหมาย นักบัญชีและผู้ที่เกี่ยวข้องที่ทำให้การยื่นแบบแสดงรายการชำระภาษีเท็จนั้นเกิดขึ้น หรือแม้กระทั่งการกระทำด้วยบุคคลเพียงคนเดียวก็สามารถที่จะเป็นความผิดตามมาตรานี้ได้เช่นกัน

ค. การปลอมตราสารหนี้หรือเอกสาร ตามมาตรา 7206(3)

การกระทำความผิดในลักษณะนี้เป็นการปลอมแปลง จัดทำหรือลงนามในตราสารหนี้ ใบอนุญาต รายการบันทึกหรือเอกสารอื่นใดที่กฎหมายทางด้านภาษีอากรหรือกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องได้กำหนดเอาไว้ โดยเป็นการกระทำความผิดบนพื้นฐานของการไม่เป็นความจริงหรือไม่โดยกลฉ้อฉล ซึ่งรวมไปถึงการจัดให้มีการทำเอกสารดังกล่าวด้วยความเท็จหรือโดยกลฉ้อฉล และการแนะนำให้ความช่วยเหลือหรือรู้เห็นเป็นใจในการจัดทำเอกสารดังกล่าวอีกด้วย

ง. การโยกย้ายหรือซ่อนเร้นปิดบังโดยมีเจตนาฉ้อโกง ตามมาตรา 7206(4)

³⁴ ศุภลักษณ์ ศิริพิศาลกุล, ความรับผิดทางอาญาฐานหลีกเลี่ยงภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา: ศึกษาคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ คดีหมายเลขแดงที่ 6095/2554, หน้า 67-70.

การกระทำความผิดในลักษณะนี้มืองค์ประกอบ ของการกระทำความผิด 3 ประการ อันได้แก่ การโยกย้าย เก็บ ซ่อนเร้นปิดบังหรือการมีส่วนร่วมในการกระทำขั้นต้น , สินค้าหรือผลิตภัณฑ์อันเป็น สิ่งที่จะต้องทำการเสียภาษีอากรตามมาตรา 6331 และการกระทำโดยมีเจตนาไม่ให้มีการ ประเมินภาษีตามบรรพนี้เกิดขึ้น ทั้งนี้ สำหรับการพิสูจน์การกระทำโดยเจตนาการหลีกเลี่ยง ตามมาตราดังกล่าวนี้จะต้องเป็นการพิสูจน์ให้ได้ว่าจำเลยมีเจตนาไม่ให้มีการประเมินหรือการเก็บภาษี ขึ้นจริงอีกด้วย

จ. การประนีประนอมยอมความและการทำสัญญา ตามมาตรา 7206(5)

การกระทำความผิดในลักษณะนี้เป็นการกระทำที่เกี่ยวข้องกับการประนีประนอมยอมความใด ๆ, คำเสนอในการประนีประนอมยอมความ สัญญา หรือคำเสนอที่เข้าทำสัญญาดำเนินการมีเจตนาจงใจ ที่จะทำการใน 2 ลักษณะสำคัญ คือ การจงใจที่จะทำการปิดบังซ่อนเร้นทรัพย์สินอันเป็นกองทรัพย์สิน ของผู้ที่มีหน้าที่ในการเสียภาษีหรือผู้อื่นที่จะต้องทำการรับผิดชอบในภาษีดังกล่าวนั้นไปจากอำนาจ หน้าที่ในการตรวจสอบของเจ้าหน้าที่หรือ การจงใจที่จะไม่ทำการแสดงเอกสาร การจัดทำเอกสารเท็จ และการทำลายเอกสารที่มีความเกี่ยวข้องกับทรัพย์สินหรือสถานะทางการเงินของผู้มีหน้าที่เสียภาษี หรือผู้อื่นที่จะต้องรับผิดชอบในภาษีนั่นก็ได้ ทั้งนี้ ยังครอบคลุมไปถึงสัญญาและการประนีประนอม ยอมความใดๆไม่ว่าจะในทางคดีแพ่งหรือคดีอาญาก็ตามก็สามารถที่จะถือเป็นการกระทำความผิด ตามมาตรา 7206(5) นี้แล้วการกระทำดังกล่าวของผู้เสียภาษีนั้นเกิดขึ้นจากการจงใจที่จะทำการปิดบัง ซ่อนเร้นทรัพย์สินใด ๆ ไปจากอำนาจในการตรวจสอบและติดตามของเจ้าหน้าที่

5) ความผิดฐานแจ้งข้อความอันเป็นเท็จหรือการยื่นเอกสารเท็จเพื่อการฉ้อฉล

ความผิดฐานแจ้งข้อความอันเป็นเท็จหรือการยื่นเอกสารเท็จเพื่อการฉ้อฉลนี้เป็นฐานความผิด ที่บัญญัติอยู่ในมาตรา 7207 ประมวลรัษฎากรแห่งสหรัฐอเมริกา³⁵ โดยมีองค์ประกอบของการกระทำ ความผิดอยู่ 3 ประการ คือ

ก. การยื่นหรือการเปิดเผยถึงรายการ แบบแสดงรายการชำระภาษี บัญชี ค่าแถมหรือ เอกสารอื่นใดของผู้เสียภาษีแต่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

ข. รายการ แบบแสดงรายการชำระภาษี บัญชี ค่าแถมหรือเอกสารอื่นใดอันมีลักษณะ เป็นความฉ้อฉลหรือความเท็จในข้อความที่ถือเป็นสาระสำคัญ และ

³⁵ 26 U.S. Code § 7207.Fraudulent returns, statements, or other documents

Any person who willfully delivers or discloses to the Secretary any list, return, account, statement, or other document, known by him to be fraudulent or to be false as to any material matter, shall be fined not more than \$10,000 (\$50,000 in the case of a corporation), or imprisoned not more than 1 year, or both. Any person required pursuant to section 6047(b), section 6104(d), or subsection (i) or (j) of section 527 to furnish any information to the Secretary or any other person who willfully furnishes to the Secretary or such other person any information known by him to be fraudulent or to be false as to any material matter shall be fined not more than \$10,000 (\$50,000 in the case of a corporation), or imprisoned not more than 1 year, or both.

ค. การกระทำไปโดยเจตนาหรือมีการรับรู้ว่ารายการ แบบแสดงรายการชำระภาษี บัญชี คำแถลงหรือเอกสารอื่นใดเหล่านั้นมีลักษณะเป็นความฉ้อฉลหรือความเท็จ

สำหรับความผิดฐานแจ้งข้อความอันเป็นเท็จหรือการยื่นเอกสารเท็จเพื่อการฉ้อฉลตามมาตรา 7207 ประมวลรัษฎากรแห่งสหรัฐอเมริกาได้กำหนดอัตราโทษแก่ผู้เสียภาษีไว้ว่าจะต้องระวางโทษ ปรับไม่เกิน 100,000 ดอลลาร์สหรัฐสำหรับบุคคลธรรมดา หรือปรับไม่เกิน 500,000 ดอลลาร์สหรัฐ ในกรณีเป็นนิติบุคคล หรือจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ ทั้งนี้ บทบัญญัติตามมาตราที่มีความแตกต่างจากมาตรา 7206(1) ในหลายประการไม่ว่าจะเป็น การไม่จำเป็นต้องลงนามในเอกสารที่เป็นเท็จ หรือการบังคับใช้แก่ผู้กระทำความผิดคนละกรณี กล่าวคือ ในมาตรา 7207 บังคับใช้แก่ผู้ที่ยื่นเอกสารเท็จ แต่ในมาตรา 7206(1) กลับบังคับใช้กับผู้ลงนามในเอกสารเท็จ ดังนั้น หากเป็นกรณีที่ยื่นเอกสารเท็จที่ผู้อื่นได้ทำการลงนามไว้จะถือความผิดตามมาตรา 7207³⁶

2.4.3 ข้อต่อสู้ของจำเลยในความผิดฐานหลีกเลี่ยงภาษีอากร

สำหรับในข้อต่อสู้ของจำเลยที่จะนำมากล่าวอ้างเพื่อหักล้างความผิดในเรื่องของการหลีกเลี่ยงภาษีอากรตามประมวลรัษฎากรแห่งสหรัฐอเมริกานั้นมีทั้งหมด 3 ประการ³⁷ ดังนี้

1) ความสำคัญผิดในข้อกฎหมาย ข้อต่อสู้ประการนี้เป็นกรณีที่ผู้เสียภาษีได้กล่าวอ้างว่าตนนั้น ไม่ได้กระทำความผิดตามกฎหมายแต่อย่างใด เนื่องจากได้ทำความเข้าใจและปฏิบัติตามมาตรการที่ซับซ้อนทางภาษีเหล่านั้นแล้ว โดยประชาชนบางส่วนได้ทำการประท้วงด้วยการแสดงความคิดเห็นว่ากฎหมายภาษีนี้นั้นมีความซับซ้อน และมีหลักการที่ขัดกับหลักรัฐธรรมนูญเอาไว้เช่นกัน

2) ความไม่แน่นอนในกฎหมายภาษี ข้อต่อสู้ดังกล่าวนี้เป็นการหยิบยกเอาความซับซ้อนของมาตรการทางภาษีมามากกล่าวอ้างประกอบกับความไม่แน่นอนที่เกิดจากการตีความการบังคับใช้บทบัญญัติทางกฎหมายภาษีนี้นั้นเป็นข้อต่อสู้

3) การศึกษา ประสบการณ์และสุขภาพของผู้เสียภาษี ข้อต่อสู้ประเภทนี้เป็นการหยิบยกเอาความไม่รู้กฎหมาย หรือความเจ็บป่วยขึ้นเป็นข้อกล่าวอ้างถึงเหตุเพื่อหักล้างความผิด ซึ่งข้อต่อสู้ในลักษณะนี้มักจะไม่มีน้ำหนักที่ศาลจะทำการเชื่อถือจนมีผลต่อการพิจารณาได้

2.5 มาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการหลีกเลี่ยงภาษีตามกฎหมายสาธารณรัฐฝรั่งเศส

ประมวลรัษฎากรฝรั่งเศส (Code général des Impôts: CGI) หรือที่เรียกอีกชื่อหนึ่งว่า The French General Tax Code ซึ่งได้มีการประกาศใช้ตั้งแต่วันที่ 6 เมษายน ค.ศ. 1950 และได้มีการปรับปรุงแก้ไขล่าสุดเมื่อวันที่ 1 เมษายน ค.ศ. 2022 สำหรับการกระทำความผิดที่เกี่ยวข้องกับกรณีของการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีอากรที่ได้บัญญัติไว้ในประมวลรัษฎากรฝรั่งเศส นั้นได้บัญญัติไว้ใน 2 มาตรา ดังนี้

³⁶ Patricia T. Morgan, Tax Procedure and Tax Fraud in A Nutshell, Page 380-400.

³⁷ Ibid, Page 385-393.

มาตรา 1741 ผู้ใดหลบเลี่ยงภาษีโดยฉ้อฉลหรือพยายามหลบเลี่ยงการเสียภาษีอากรทั้งหมดหรือบางส่วนโดยฉ้อฉล โดยเจตนาที่จะไม่ยื่นรายการภาษีภายในระยะเวลาที่กำหนด ไม่ว่าจะเป็นการปกปิดจำนวนเงินที่ต้องชำระ หรือผู้นั้นกลายเป็นบุคคลล้มละลายหรือหรือหลีกเลี่ยงการชำระภาษีโดยวิธีอื่นหรือกระทำการฉ้อฉลอื่นใด ผู้นั้นต้องระวางโทษจำคุกห้าปีและปรับ 500,000 ยูโร ทั้งนี้ค่าปรับอาจเพิ่มขึ้นจากเดิมเป็นสองเท่าของเงินที่ได้จากการกระทำความผิดก็เป็นได้

ระยะเวลาของโทษคุมขังที่เกิดขึ้นโดยผู้กระทำความผิดหรือผู้สมรู้ร่วมคิดในความผิดที่กล่าวถึงในบทความนี้จะลดลงครึ่งหนึ่ง หากเขาได้แจ้งให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองหรือฝ่ายตุลาการทราบแล้ว เขาทำให้สามารถระบุตัวผู้กระทำความผิดหรือผู้สมรู้ร่วมคนอื่น ๆ ได้

กระบวนการดำเนินการเริ่มต้นภายใต้เงื่อนไขที่กำหนดไว้ในบทความ L. 229 ถึง L. 231 ของหนังสือขั้นตอนทางภาษี

หากผู้กระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง เป็นการกระทำที่เข้าลักษณะดังต่อไปนี้ ผู้นั้นต้องระวางโทษเพิ่มขึ้นจากเดิมเป็นระวางโทษจำคุกเจ็ดปีและปรับ 3,000,000 ยูโร

- 1) มีการเปิดบัญชีที่เปิดอยู่หรือมีการทำสัญญากับองค์กรที่จัดตั้งขึ้นระหว่างต่างประเทศ
  - 2) มีการแทรกแซงของบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคล หรือองค์กร ทรัสต์ หรือสถาบันที่เทียบเคียงกันได้ซึ่งจัดตั้งขึ้นในต่างประเทศ
  - 3) การใช้ข้อมูลประจำตัวที่เป็นเท็จหรือเอกสารเท็จ หรือการปลอมแปลงอื่นใด
  - 4) การใช้ภูมิฉ้อฉลในการเสียภาษีปลอมทั้งในและต่างประเทศ
  - 5) การกระทำที่ได้สมมติหรือจัดทำขึ้นโดยบุคคลหรือโดยการแทรกแซงของนิติบุคคล
- อย่างไรก็ตาม บทบัญญัตินี้มีผลบังคับใช้เฉพาะในกรณีที่มีการปกปิด หากเกินหนึ่งในสิบของจำนวนเงินที่ต้องเสียภาษีหรือภาษีจำนวน 153 ยูโร

บุคคลใดก็ตามที่ถูกตัดสินว่ามีความผิดตามบทบัญญัติของบทความนี้อาจถูกถอดถอนสิทธิพลเมือง พลเมือง และครอบครัว ตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ใน มาตรา 131-26 และ 131-26-1 แห่งประมวลกฎหมายอาญา

มาตรา 1771

บุคคล สมาคม หรือหน่วยงานใดที่ไม่ได้ชำระภาษีเงินได้ภายในระยะเวลาที่กำหนด หรือชำระเพียงบางส่วน จะต้องระวางโทษจำคุก 5 ปี และปรับ 9,000 ยูโร หากการนั้นได้กระทำไปโดยล่าช้าเกินกว่าหนึ่งเดือน

2.6 การศึกษาเปรียบเทียบมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับผู้ที่กระทำความผิดฐานหลีกเลียงภาษีตามกฎหมายไทยและต่างประเทศ

สำหรับการศึกษาเปรียบเทียบการดำเนินคดีเกี่ยวกับผู้ที่กระทำความผิดฐานหลีกเลียงภาษีตามกฎหมายไทยและต่างประเทศนี้ ผู้ศึกษาได้นำเสนอในรูปแบบของตารางที่แสดงข้อแตกต่างในเรื่องของการกำหนดความรับผิด ประเภทของการกระทำความผิดและอัตราโทษ โดยจะทำการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างประมวลรัษฎากรของไทย ประมวลรัษฎากรแห่งสหรัฐอเมริกา และประมวลรัษฎากรฝรั่งเศส ซึ่งมีสาระสำคัญ ดังนี้

ตารางที่ 2.2 เปรียบเทียบมาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวกับการหลีกเลี่ยงภาษีอากรระหว่างประมวลรัษฎากรไทย ประมวลรัษฎากรแห่งสหรัฐอเมริกา และประมวลรัษฎากรฝรั่งเศส

ประมวลรัษฎากรไทย	ประมวลรัษฎากรแห่งสหรัฐอเมริกา	ประมวลรัษฎากรฝรั่งเศส
<p>มาตรา 37 ทวิ เจตนาไม่ยื่นรายการ เพื่อหลีกเลี่ยงภาษีอากร ระหว่างโทษ จำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 200,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ</p>	<p>มาตรา 7201 ฐานพยายามกระทำการหลีกเลี่ยงการชำระภาษี ระหว่างโทษปรับบุคคลธรรมดา ไม่เกิน 100,000 USD นิติบุคคล ไม่เกิน 500,000 USD หรือจำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ</p>	<p>มาตรา 1771 ไม่ได้ชำระภาษีเงินได้ภายใน ระยะเวลาที่กำหนด ระหว่างโทษจำคุก 5 ปี และ ปรับ 9,000 ยูโร หากล่าช้าเกินกว่า 1 เดือน</p>
	<p>มาตรา 7202 ฐานละเลยในการรวบรวมและเก็บภาษี ระหว่างโทษปรับไม่เกิน 10,000 USD หรือจำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ</p>	<p>มาตรา 1741 หลบเลี่ยงภาษีโดยฉ้อฉล ไม่ยื่นรายการ ปกปิด หรือวิธีการอื่น ต้องระหว่างโทษจำคุก 5 ปี และปรับ 500,000 ยูโร และหากกระทำความผิดที่เกี่ยวกับธุรกรรม ต่างประเทศ ระหว่างโทษเพิ่มจากเดิม เป็นจำคุก 7 ปี และปรับ 3,000,000 ยูโร</p>
	<p>มาตรา 7203 ฐานละเลยในการยื่นแบบแสดงรายการ ข้อมูล การจัดหาหรือการชำระภาษี ระหว่างโทษปรับไม่เกิน 25,000 USD หรือจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ</p>	
<p>มาตรา 37 กระทำการโดยความเท็จ เพื่อหลีกเลี่ยงภาษีอากร ระหว่างโทษ จำคุกตั้งแต่ 3 เดือน ถึง 7 ปี และปรับตั้งแต่ 2,000 บาท ถึง 200,000 บาท</p>	<p>มาตรา 7206 ฐานฉ้อโกงและการแจ้งความเท็จ ระหว่างโทษปรับบุคคลธรรมดา ไม่เกิน 100,000 USD นิติบุคคล ไม่เกิน 500,000 USD หรือจำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ</p>	
	<p>มาตรา 7207 แจ้งข้อความอันเป็นเท็จหรือการยื่นเอกสารเท็จเพื่อการฉ้อฉล ระหว่างโทษปรับบุคคลธรรมดา ไม่เกิน 100,000 USD นิติบุคคล ไม่เกิน 500,000 USD หรือจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ</p>	

ตารางที่ 2.3 ตารางแสดงการเปรียบเทียบการกำหนดประเภทของการกระทำความผิดฐานหลักเสียงภาษีระหว่างประมวลกฎหมายไทย ประมวลกฎหมายแห่งสหรัฐอเมริกา และประมวลกฎหมายฝรั่งเศส

ชื่อกฎหมาย	มาตรา	ประเภทความผิด	ลักษณะของความผิด	องค์ประกอบความผิด
ประมวล กฎหมายไทย	มาตรา 37	หลักเสียงการเสียภาษีอากรหรือเพื่อขอคืนภาษีอากรโดยเจตนาแจ้งข้อความเท็จ หรือให้ถ้อยคำเท็จ หรือตอบคำถามด้วยถ้อยคำอันเป็นเท็จ หรือนำหลักฐานเท็จมาแสดง	-	1) การแจ้งข้อความเท็จ หรือให้ถ้อยคำเท็จ หรือตอบคำถามด้วยถ้อยคำอันเป็นเท็จ หรือนำหลักฐานเท็จมาแสดง 2) การกระทำโดยความเท็จ โดยฉ้อโกงหรืออุบาย หรือโดยวิธีอื่นใดทำนองเดียวกัน
		หลักเสียง หรือพยายามหลักเสียงการเสียภาษีอากรหรือขอคืนภาษีอากรโดยความเท็จ โดยฉ้อโกงหรืออุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน	-	3) เจตนาทั่วไป 4) เจตนาพิเศษ
	มาตรา 37 ทวิ	หลักเสียงภาษีโดยไม่ยื่นรายการ	-	1) ไม่ยื่นรายการภาษี 2) เจตนา

ตารางที่ 2.3 ตารางแสดงการเปรียบเทียบการกำหนดประเภทของการกระทำความผิดฐานหลีกเลี่ยงภาษีระหว่างประมวลรัษฎากรไทย ประมวลรัษฎากรแห่งสหรัฐอเมริกา และประมวลรัษฎากรฝรั่งเศส (ต่อ)

ชื่อกฎหมาย	มาตรา	ประเภทความผิด	ลักษณะของความผิด	องค์ประกอบความผิด
ประมวล รัษฎากรแห่ง สหรัฐอเมริกา	มาตรา 7201	ความผิดฐานพยายามกระทำการหลีกเลี่ยง การชำระภาษี	ความพยายาม เพื่อหลีกเลี่ยง การประเมินภาษี	1) ความพยายามไม่ให้มีการประเมินภาษีเกิดขึ้น 2) การมีภาษีที่ถึงกำหนดชำระแล้วยังมียอดค้างชำระ 3) เจตนา
			ความพยายาม เพื่อหลีกเลี่ยง การชำระภาษี	1) การกระทำถึงขั้นพยายามไม่ให้มีการชำระภาษี 2) การมีภาษีที่ถึงกำหนดชำระแล้วและผู้เสียภาษียังคง ค้างชำระภาษี 3) เจตนา
	มาตรา 7202	ความผิดฐานละเลยในการรวบรวมและเก็บภาษี	-	1) มีหน้าที่เก็บรวบรวม คำนวณและจ่ายภาษี 2) ละเลยการเก็บรวบรวมหรือคำนวณภาษีที่จะต้อง ทำการจ่าย 3) เจตนาในการกระทำ
	มาตรา 7203	ความผิดฐานละเลยในการยื่นแบบแสดงรายการ ข้อมูล การจัดหาหรือการชำระภาษี	การละเลย ในการชำระภาษี	1) บุคคลที่กฎหมายกำหนดให้มีหน้าที่จ่ายภาษี 2) การละเลยในการชำระภาษีในเวลาที่ยกกฎหมายกำหนด

ตารางที่ 2.3 ตารางแสดงการเปรียบเทียบการกำหนดประเภทของการกระทำผิดฐานหลักเสียงภาษาซีระหว่างประมวลรัษฎากรไทย ประมวลรัษฎากรแห่งสหรัฐอเมริกา และประมวลรัษฎากรฝรั่งเศส (ต่อ)

ชื่อกฎหมาย	มาตรา	ประเภทความผิด	ลักษณะของความผิด	องค์ประกอบความผิด
ประมวลรัษฎากรแห่งสหรัฐอเมริกา	มาตรา 7206	ความผิดฐานฉ้อโกงและแจ้งความเท็จ	การกระทำการรับรองความถูกต้องแท้จริง	<ol style="list-style-type: none"> 1) การได้จัดทำและลงนามในแบบแสดงรายการ คำแถลงหรือเอกสารอื่นใดด้วยความเท็จในส่วนที่เป็นสาระสำคัญ 2) แบบแสดงรายการที่มีเนื้อหาหรือมีข้อความรับรองความถูกต้องแท้จริงของเนื้อหาในเอกสารนั้นๆ 3) ผู้จัดทำเอกสารได้รู้ว่าความในเอกสารเหล่านั้นไม่เป็นความจริงและไม่ถูกต้องในส่วนที่เป็นสาระสำคัญ 4) การลงนามในแบบแสดงรายการ คำแถลงหรือเอกสารอื่นที่เป็นเท็จโดยจงใจ
			การจะทำการช่วยเหลือหรือสนับสนุน	<ol style="list-style-type: none"> 1) การให้ความช่วยเหลือ สนับสนุน จัดทำ ให้คำปรึกษาหรือคำแนะนำในการเตรียมหรือยื่นแบบแสดงรายการ คำให้การ คำร้องหรือเอกสารอื่นที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายภาษี 2) การยื่นแบบแสดงรายการชำระภาษี คำให้การ คำร้องขอหรือเอกสารอื่นใดอันมีลักษณะเป็นกลฉ้อฉลหรือเป็นความเท็จในสาระสำคัญ 3) เจตนาในการกระทำ

ตารางที่ 2.3 ตารางแสดงการเปรียบเทียบการกำหนดประเภทของการกระทำผิดฐานหลักเสียงภาษาซีระหว่างประมวลกฎหมายไทย ประมวลกฎหมายแห่งสหรัฐอเมริกา และประมวลกฎหมายฝรั่งเศส (ต่อ)

ชื่อกฎหมาย	มาตรา	ประเภทความผิด	ลักษณะ ของความผิด	องค์ประกอบความผิด
ประมวล กฎหมายแห่ง สหรัฐอเมริกา	มาตรา 7206 (ต่อ)	ความผิดฐานฉ้อโกงและแจ้งความเท็จ	การปลอมตราสาร หนี้หรือเอกสาร ตามมาตรา 7206	เป็นการปลอมแปลง จัดทำหรือลงนามในตราสารหนี้ ใบอนุญาต รายการบันทึกหรือเอกสารอื่นใด
			การโยกย้ายหรือ ซ่อนเร้นปิดบัง โดยมีเจตนาฉ้อโกง	1) การโยกย้าย เก็บ ซ่อนเร้นปิดบังหรือการมีส่วนร่วมในการ กระทำขั้นต้น 2) สินค้าหรือผลิตภัณฑ์อันเป็นสิ่งที่จะต้องทำการเสียหาย อากรตามมาตรา 6331 3) เจตนา
			การประนีประนอม ยอมความและ การทำสัญญา	1) การประนีประนอมยอมความใด ๆ 2) คำเสนอในการประนีประนอมยอมความ สัญญา หรือ คำเสนอที่เข้าทำสัญญา 3) เจตนาจงใจ

ตารางที่ 2.3 ตารางแสดงการเปรียบเทียบการกำหนดประเภทของการกระทำความผิดฐานหลักเสียงภาษาซีระหว่างประมวลกฎหมายไทย ประมวลกฎหมายแห่งสหรัฐอเมริกา และประมวลกฎหมายฝรั่งเศส (ต่อ)

ชื่อกฎหมาย	มาตรา	ประเภทความผิด	ลักษณะของความผิด	องค์ประกอบความผิด
ประมวล กฎหมายแห่ง สหรัฐอเมริกา	มาตรา 7207	ความผิดฐานแจ้งข้อความอันเป็นเท็จ หรือการยื่นเอกสารเท็จเพื่อการฉ้อฉล	-	1) การยื่นหรือการเปิดเผยถึงรายการ แบบแสดงรายการ ชำระภาษี บัญชี ค่าแถมหรือเอกสารอื่นใดของผู้เสียภาษี แก่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง 2) รายการ แบบแสดงรายการชำระภาษี บัญชี ค่าแถมหรือ เอกสารอื่นใดอันมีลักษณะเป็นความฉ้อฉลหรือความเท็จ ในข้อความที่ถือเป็นสาระสำคัญ และ 3) การกระทำไปโดยเจตนาหรือมีการรับรู้ว่ารายการ แบบแสดง รายการชำระภาษี บัญชี ค่าแถมหรือเอกสารอื่นใดเหล่านั้น มีลักษณะเป็นความฉ้อฉลหรือความเท็จ
ประมวล กฎหมาย สาธารณรัฐ ฝรั่งเศส	มาตรา 1741	หลบเลี่ยงภาษีหรือพยายามหลบเลี่ยง การเสียภาษีอากรโดยฉ้อฉล	โดยเจตนาที่จะไม่ยื่น รายการภาษีภายใน ระยะเวลาที่กำหนด	1) การกระทำโดยฉ้อฉล 2) เจตนาทั่วไป
	มาตรา 1771	บุคคล สมาคม หรือหน่วยงานใดที่ไม่ได้ชำระภาษีเงิน ได้ภายในระยะเวลาที่กำหนด หรือชำระเพียงบางส่วน	ไม่ได้ชำระภาษีเงิน ได้ภายในระยะเวลา ที่กำหนดทั้งหมด หรือบางส่วน	1) ไม่ได้ชำระภาษีเงินได้ภายในระยะเวลาที่กำหนด 2) ได้กระทำไปโดยล่าช้าเกินกว่าหนึ่งเดือน 3) เจตนา

ดังตารางในข้างต้นนั้นได้แสดงให้เห็นโดยชัดเจนแล้วว่าการกำหนดมาตรการมาบังคับใช้กับการกระทำความผิดในกรณีการหลีกเลียง หรือพยายามหลีกเลียงภาษีตามประมวลรัษฎากรไทยนั้นมีความแตกต่างจากมาตรการที่บังคับใช้ในประมวลรัษฎากรแห่งสหรัฐอเมริกาและประมวลรัษฎากรฝรั่งเศสโดยสิ้นเชิงไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของความชัดเจน หรือความครอบคลุมในแก้ไขปัญหาการกระทำความผิดอันมีลักษณะเป็นการหลีกเลียงภาษีในรูปแบบต่างๆ อีกทั้งยังมีการระวางโทษเพิ่มขึ้นสำหรับการกระทำที่เรียกว่าเป็นเหตุฉกรรจ์ ซึ่งความแตกต่างของมาตรการดังกล่าวนี้ย่อมส่งผลไปถึงการประสิทธิภาพและประสิทธิผลที่แตกต่างกันอย่างแน่นอน

จากที่กล่าวมาทั้งหมดในข้างต้นนั้น ผู้ศึกษาได้เล็งเห็นว่ามาตรการทางกฎหมายที่นำมาบังคับใช้กับกรณีการหลีกเลียง หรือพยายามหลีกเลียงภาษีตามมาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากรไทยนั้นควรที่จะต้องมีการแก้ไขและพัฒนาให้ดียิ่งขึ้น โดยมีแนวคิดที่จะนำเอาหลักการในเรื่องของการแบ่งประเภทของการกระทำความผิดในกรณีการหลีกเลียงภาษีตามกฎหมายของสหรัฐอเมริกามาเป็นแนวทางในแก้ไขปรับปรุงและพัฒนาต่อยอดโดยการประยุกต์ใช้ให้มีความเหมาะสมแก่การแก้ไขที่สอดคล้องกับสภาพปัญหาในประเทศไทยในปัจจุบันได้ ซึ่งจะยังเป็นการเสริมสร้างในเรื่องของประสิทธิภาพและประสิทธิผลของการบังคับใช้กฎหมายต่อการขจัดปัญหาการหลีกเลียงภาษีของไทยให้สูงขึ้นได้อย่างแน่นอน

2.7 อายุความกรณีการหลีกเลียงหรือพยายามหลีกเลียงภาษีอากร

การกระทำความผิดในกรณีการหลีกเลียงหรือพยายามหลีกเลียงภาษีอากรนั้นถือเป็นการกระทำความผิดทางอาญาประการหนึ่ง ดังนั้น ในเรื่องของการนับอายุความจึงจะต้องนำเอาอายุความในคดีอาญามาบังคับใช้ ซึ่งอายุความในคดีอาญานั้นได้บัญญัติวางหลัก ๆ ไว้ในมาตรา 95 แห่งประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งมีใจความว่า

“ในคดีอาญา ถ้ามิได้ฟ้องและได้ตัวผู้กระทำความผิดมายังศาลภายในกำหนดดังต่อไปนี้ นับแต่วันกระทำความผิด เป็นอันขาดอายุความ

- (1) ยี่สิบปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษประหารชีวิต จำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกยี่สิบปี
- (2) สิบห้าปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษจำคุกกว่าเจ็ดปีแต่ยังไม่ถึงยี่สิบปี
- (3) สิบปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษจำคุกกว่าหนึ่งปีถึงเจ็ดปี
- (4) ห้าปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษจำคุกกว่าหนึ่งเดือนถึงหนึ่งปี
- (5) หนึ่งปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งเดือนลงมา หรือต้องระวางโทษ

อย่างอื่น

ถ้าได้ฟ้องและได้ตัวผู้กระทำความผิดมาศาลแล้ว ผู้กระทำความผิดหลบหนีหรือวิกลจริต และศาลสั่งงดการพิจารณาไว้จนเกินกำหนดดังกล่าวแล้วนับแต่วันที่หลบหนีหรือวันที่ศาลสั่งงดการพิจารณา ก็ให้ ถือว่าเป็นอันขาดอายุความเช่นเดียวกัน”

แต่อย่างไรก็ตาม ในกรณีของการดำเนินคดีการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีในชั้นของเจ้าพนักงานกรมสรรพากรนั้น ได้มีการกำหนดอายุความในการดำเนินการไว้เพียง 3 ปี ซึ่งหลักการดังกล่าวนี้ได้กำหนดไว้ในระเบียบกรมสรรพากรว่าด้วยการดำเนินคดีอาญา พ.ศ. 2553 ในข้อ 6 ใจความว่า

“ข้อ 6 การดำเนินคดีอาญากรณีความผิดอาญาฐานเจตนาหลีกเลี่ยงภาษีเงินได้ ตามมาตรา 37 หรือมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร ให้ดำเนินการ ดังนี้

6.1 ให้สำนักงานสรรพากรพื้นที่รายงานข้อเท็จจริงพร้อมทำความเข้าใจ และจัดส่งสำเนาเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องซึ่งรับรองสำเนาถูกต้องให้สำนักงานสรรพากรภาค ที่สังกัดเพื่อพิจารณา โดยต้องดำเนินการก่อนคดีขาดอายุความไม่น้อยกว่า 3 ปี

กรณีสำนักตรวจสอบภาษีกลางเป็นผู้ตรวจพบการกระทำความผิด ให้พิจารณาพร้อมทำความเข้าใจและจัดส่งสำเนาเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องซึ่งรับรองสำเนาถูกต้อง ให้สำนักงานสรรพากรภาคซึ่งผู้กระทำความผิดมีสำนักงานแห่งใหญ่ตั้งอยู่หรือมีภูมิลำเนาอยู่ ในขณะที่ความผิดเกิดเพื่อพิจารณา โดยต้องดำเนินการก่อนคดีขาดอายุความไม่น้อยกว่า 3 ปี

6.2 เมื่อสำนักงานสรรพากรภาคได้รับเรื่องตามข้อ 6.1 แล้ว ให้สำนักงาน สรรพากรภาค ดำเนินการเช่นเดียวกับข้อ 5.2 และแจ้งผลการดำเนินการให้สำนักงานสรรพากรพื้นที่ หรือสำนักตรวจสอบภาษีกลางทราบด้วย

6.3 กรณีสำนักบริหารภาษีธุรกิจขนาดใหญ่ตรวจพบการกระทำความผิดให้มีอำนาจดำเนินการเช่นเดียวกับสำนักงานสรรพากรภาค โดยต้องดำเนินการก่อนคดีขาดอายุความไม่น้อยกว่า 3 ปี”

2.8 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการดำเนินคดีต่อผู้กระทำการหลีกเลี่ยงภาษี

สำหรับแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการดำเนินคดีต่อผู้กระทำการหลีกเลี่ยงภาษีนั้น มีเนื้อหาและสาระสำคัญ ดังต่อไปนี้

2.8.1 ทฤษฎีความรับผิด

ทฤษฎีความรับผิดนี้ เป็นแนวคิดที่มีบ่อเกิดมาจากทฤษฎีความผิด (Theory of Fault) กล่าวคือ ความรับผิดนั้นเป็นสิ่งที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความผิด (Liability Based on Fault) ซึ่งเป็นทฤษฎีที่ได้รับอิทธิพลมาจากหลักทางศาสนาที่ยึดหลักแนวคิดที่ว่า ผู้ที่กระทำการก่อความเสียหายขึ้นนั้น

จะต้องได้รับผิดก็ต่อเมื่อการกระทำที่ได้ทำลงไปนั้นเป็นความผิด อันเป็นแนวความคิดตามหลักสุภาษิตที่ว่า “ไม่มีความรับผิดถ้าปราศจากความผิด หรือ Liability as a Result of Fault”³⁸

สำหรับทฤษฎีความรับผิดในทางกฎหมายนั้นสามารถแบ่งออกตามสาระสำคัญของการกระทำตามหลักการแห่งกฎหมายได้ทั้งหมด 3 ประการ ดังต่อไปนี้

1) ความรับผิดทางอาญา

ความรับผิดทางอาญาเริ่มต้นที่การกระทำ ซึ่งหมายถึงการเคลื่อนไหวร่างกายภายใต้จิตใจบังคับ การรู้ตัวอย่างเดียวนั้นไม่เพียงพอต่อการก่อให้เกิดความรับผิด แต่จะต้องมีการบังคับการเคลื่อนไหวได้ด้วย หากการดังกล่าวนั้นได้กระทำไปโดยปราศจากการกระทำหรือการนั้นเกิดขึ้นจากการที่ไม่สามารถบังคับการเคลื่อนไหวได้ ย่อมถือว่าการกระทำในลักษณะดังกล่าวไม่มีความผิด รวมไปถึงในกรณีที่มีการนั้นได้มีการกระทำเกิดขึ้นแต่กลับได้กระทำลงไปโดยไม่รู้สำนึกก็ถือว่าการกระทำดังกล่าวไม่มีความผิดเช่นกัน³⁹

การมีความผิดทางอาญาของบุคคลนั้นตั้งอยู่บนหลักพื้นฐานทางกฎหมายที่ว่า “ไม่มีความผิด ไม่มีโทษ โดยปราศจากกฎหมาย (Nullum crimen, nulla poena sine lege)” ซึ่งหลักการดังกล่าวนี้ถือเป็นหลักประกันในทางอาญาเพื่อแสดงให้เห็นถึงขอบเขตของอำนาจรัฐที่มีต่อประชาชนในประเทศ กล่าวคือประชาชนนั้นจะรับผิดและต้องรับโทษทางอาญาเมื่อมีกฎหมายกำหนดเอาไว้เท่านั้นโดยไม่อาจที่จะได้รับโทษนอกเหนือไปจากที่กฎหมายบัญญัติเอาไว้ได้⁴⁰ หลักการที่ได้กล่าวมาข้างต้นนี้ได้ปรากฏอยู่ในประมวลกฎหมายอาญาไทยเช่นกัน โดยใจความว่า “บุคคลจักต้องรับโทษในทางอาญาต่อเมื่อได้กระทำการอันกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำนั้นบัญญัติเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้ และโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดนั้น ต้องเป็นโทษที่บัญญัติไว้ในกฎหมาย”⁴¹

สำหรับความรับผิดทางอาญานั้นเป็นความรับผิดที่ได้บัญญัติไว้ในประมวลรัษฎากรเช่นกัน เนื่องจากประมวลรัษฎากรก็เป็นกฎหมายอีกหนึ่งฉบับที่ได้มีบทบัญญัติในการลงโทษแก่ผู้ที่กระทำการฝ่าฝืนมาตรการทางกฎหมายที่มีวัตถุประสงค์ในการจัดเก็บภาษีอากร โดยถือว่าการกระทำดังกล่าวนั้นเป็นการกระทำที่มีความผิดและจำต้องได้รับโทษตามประมวลรัษฎากรด้วย ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า การไม่เสียภาษีอากรโดยมีเจตนาเพื่อกระทำการหลีกเลี่ยงภาษีนั้นถือเป็นความผิดตามประมวลรัษฎากรที่ประชาชนนั้นไม่สามารถที่จะกระทำได้⁴²

³⁸ สายสุตา นิงสานนท์, “ความรับผิดเด็ดขาดในกฎหมายลักษณะละเมิด,” (วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขานิติศาสตร์, คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525), หน้า 40.

³⁹ ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ, ประมวลกฎหมายอาญา ฉบับอ้างอิง (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2559), หน้า 132.

⁴⁰ คณิต ญ นคร, ประมวลกฎหมายอาญา: หลักกฎหมายและพื้นฐานการเข้าใจ (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2559), หน้า 265.

⁴¹ มาตรา 2 วรรคแรก แห่งประมวลกฎหมายอาญา

⁴² อรชุน กนกทิพย์พรชัย, “ความรับผิดทางอาญาตามประมวลรัษฎากร: ศึกษาเฉพาะกรณีภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา” (วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2537), หน้า 27.

2) ความรับผิดทางแพ่ง

ความรับผิดทางแพ่ง หรือความรับผิดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์นั้น หมายถึง การชำระหนี้หนึ่งอย่างใดระหว่างบุคคล 2 ฝ่าย ที่มีความสัมพันธ์กันในลักษณะของการเป็นลูกหนี้และเจ้าหนี้ โดยการชำระหนี้ดังกล่าวถือเป็นบ่อเกิดของหน้าที่ที่ลูกหนี้จะต้องกระทำให้แก่ผู้เป็นเจ้าหนี้ของตน กล่าวคือ ผู้อยู่ในสถานะของลูกหนี้มีหน้าที่ที่จะต้องทำการชำระหนี้ ส่วนสิทธิที่เกิดขึ้นแก่ฝ่ายเจ้าหนี้ก็คือสิทธิเรียกร้องในการรับชำระหนี้จากลูกหนี้ของตนในครั้งนั้น ๆ ตามที่ตกลงกันเอาไว้ ซึ่งรวมไปถึงการมีสิทธิเรียกร้องในกรณีที่ลูกหนี้ไม่ชำระหนี้ตามสัญญาที่ตกลงกันไว้อีกด้วย⁴³ สำหรับความรับผิดในทางแพ่งหรือการชำระหนี้ของผู้เป็นลูกหนี้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์นั้น สามารถกระทำได้ 3 วิธีด้วยกัน อันได้แก่ การส่งมอบทรัพย์สิน, การกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง และการให้งดกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่ง

ทั้งนี้ ความรับผิดในทางแพ่งนั้นถือเป็นมาตรการทางกฎหมายที่มีลักษณะเป็นการผสมผสานระหว่างหลักกฎหมายในทางแพ่งและทางอาญา เนื่องจากความรับผิดในทางแพ่งนั้นเกิดขึ้นจากแนวความคิดที่มุ่งเน้นในเรื่องของการป้องกันหรือลดโทษการกระทำที่มีความเป็นอันตรายต่อสังคม อันมีลักษณะเป็นการลงโทษผู้กระทำความผิดที่ควบคู่ไปพร้อมกับการเยียวยาความเสียหายที่เกิดขึ้นต่อส่วนรวม แต่อย่างไรก็ตาม ความรับผิดทางแพ่งนั้นถือเป็นความรับผิดที่มีความรุนแรงน้อยกว่าความรับผิดทางอาญาเป็นอย่างมาก เนื่องจากเป็นความรับผิดที่ไม่ได้มุ่งเน้นให้เกิดความรู้สึกที่เป็นตราบาปแก่ผู้กระทำความผิดในการลงโทษเพื่อแก้แค้นทดแทนอย่างเช่นกฎหมายอาญาแต่อย่างใด⁴⁴

3) ความรับผิดทางปกครอง

ความรับผิดทางปกครองนั้น เป็นความรับผิดที่จะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อประชาชนได้รับความเสียหายอันเนื่องมาจากการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่จากหน่วยงานภาครัฐ โดยความรับผิดในลักษณะนี้เป็นความรับผิดที่ไม่ต้องอาศัยสัญญาแต่อย่างใด เนื่องจากความรับผิดทางปกครองนั้นไม่ได้มีมูลเหตุมาจากความตกลงกันแต่อย่างใด ความรับผิดทางปกครองนี้มีชื่อเรียกอีกอย่างว่า “หลักความรับผิดทางละเมิดของฝ่ายปกครอง” ซึ่งมีองค์ประกอบสำคัญเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมายอันเกิดจากการจงใจหรือประมาทเลินเล่อของเจ้าหน้าที่ที่ทำให้เกิดความเสียหายขึ้นแก่บุคคลอื่นโดยความรับผิดดังกล่าวนี้เกิดขึ้นโดยมีความสัมพันธ์ระหว่างการกระทำและผลของการกระทำอีกด้วย⁴⁵

⁴³ จี๊ด เศรษฐบุตร, หลักกฎหมายแพ่งลักษณะละเมิด (กรุงเทพมหานคร: โครงการตำราและเอกสารประกอบการสอนคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2556), หน้า 21.

⁴⁴ ชูติมา สีสานจินตมัย, “การป้องกันการกระทำอันไม่เป็นธรรมเกี่ยวกับการซื้อขายหลักทรัพย์: ศึกษาเฉพาะกรณีการลงโทษทางแพ่งต่อผู้กระทำความผิด” (วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2548), หน้า 37.

⁴⁵ สุขุม ศุภนิธย์, คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ละเมิด (กรุงเทพมหานคร: นิติบรรณการ, 2543), หน้า 12.

2.8.2 ทฤษฎีเกี่ยวกับการลงโทษ

การลงโทษนั้นเปรียบเสมือนแรงกระตุ้นให้ประชาชนในแต่ละประเทศประพฤติปฏิบัติตนในการดำรงชีวิตตามวิถีทางที่ฝ่ายปกครองได้กำหนดไว้อย่างเป็นที่แจ่มชัดในบทบัญญัติทั่วไปของกฎหมาย ซึ่งการกำหนดบทลงโทษไว้สำหรับผู้ที่ฝ่าฝืนบทบัญญัติของกฎหมายนั้นมีจุดประสงค์อันสำคัญที่เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปก็คือ เป็นการกำหนดขึ้นเพื่อให้ประชาชนในประเทศอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขและปลอดภัยจากอาชญากรรมทั้งปวงที่อาจจะเกิดขึ้น⁴⁶ สำหรับทฤษฎีเกี่ยวกับการลงโทษนี้เป็นหลักการที่เกิดขึ้นมากกว่า 3,700 ปี โดยเริ่มมีการนำมาบังคับใช้ตั้งแต่สมัยกฎหมายตาลิโอ (Lex Talionis) โดยได้มีการพัฒนาเสริมสร้างในส่วนของแนวคิดใหม่ๆเข้ามาบังคับใช้เพื่อให้ความครอบคลุมมากยิ่งขึ้นในเวลาต่อมาและได้มีการบังคับใช้กันมาจนถึงในยุคปัจจุบัน⁴⁷ ซึ่งทฤษฎีการลงโทษนี้ได้แบ่งประเภทออกตามวัตถุประสงค์ในการลงโทษออกเป็น 5 ประการ ดังต่อไปนี้⁴⁸

1) การแก้แค้นทดแทน (Retribution)

การลงโทษแบบการแก้แค้นทดแทนนี้ ถือเป็นการลงโทษที่มีวัตถุประสงค์ให้ผู้กระทำความผิดได้รับการลงโทษที่เท่ากับความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการกระทำความผิดที่ผู้นั้นได้กระทำความเสียหาย โดยการลงโทษในลักษณะนี้เป็นการลงโทษดั้งเดิมที่มีมาอย่างยาวนานและถือเป็นกฎแห่งการตอบโต้ที่มีมาตรการบังคับที่รุนแรง ซึ่งต่อมาถูกขนานนามว่าเป็น “กฎตาต่อตา (An eye for an eye Principle)” และถึงแม้ว่าการลงโทษในลักษณะดังกล่าวนี้จะค่อนข้างเด็ดขาดก็ตามแต่การลงโทษดังกล่าวนี้ก็กลับเป็นบ่อเกิดที่ได้มาซึ่งหลักความได้สัดส่วนที่บังคับใช้อย่างแพร่หลายในปัจจุบัน อีกทั้งยังมีส่วนทำให้การแก้แค้นต่อผู้กระทำความผิดนั้นไม่เกินไปกว่าความเสียหายที่ผู้เสียหายได้รับอีกด้วย

2) การข่มขู่ ยับยั้ง (Intimidation, Deterrence)

การลงโทษแบบข่มขู่ยับยั้ง เป็นการลงโทษที่มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างสังคมประโยชน์โดยมุ่งเน้นการยับยั้งไม่ให้ผู้กระทำความผิดนั้นกลับมาก่อเหตุร้ายซ้ำ อีกทั้ง ยังเป็นการยับยั้งไม่ให้เกิดพฤติกรรม การเลียนแบบการกระทำความผิดจากบุคคลอื่นอีกด้วย การลงโทษดังกล่าวนี้เป็นการลงโทษที่สอดคล้องไปกับแนวคิดเชิงอรรถประโยชน์นิยม (Utilitarianism)

3) การตัดความสามารถในการกระทำความผิด (Incapacitation)

การลงโทษในลักษณะนี้เป็นการลงโทษด้วยวิธีการจำคุกเป็นส่วนใหญ่ ทั้งนี้ ก็เพื่อทำการตัดโอกาสในก่อเหตุของผู้กระทำความผิดขึ้นอีกภายในระยะเวลาที่บุคคลนั้นถูกคุมขังอยู่ในเรือนจำ นอกจากการตัดโอกาสการกระทำความผิดด้วยการจำคุกแล้วยังมีการกระทำด้วยวิธีอื่นอีกเช่นกัน อาทิ การประหารชีวิตที่ถือเป็นการตัดโอกาสในการกระทำความผิดอย่างถาวร , การริบทรัพย์สินที่จะใช้

⁴⁶ อภิรัตน์ เพ็ชรศิริ, *ทฤษฎีอาญา* (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2556), หน้า 82.

⁴⁷ เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์, *คำอธิบายกฎหมายอาญา ภาค 1* (กรุงเทพมหานคร: พลสยาม พรินต์ติ้ง, 2551), หน้า 846.

⁴⁸ ปกป้อง ศรีสนิท, *กฎหมายอาญาชั้นสูง* (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2559), หน้า 165-167.

หรือมีไว้เพื่อกระทำความผิด หรือการฉ้อฉลเพื่อลดความต้องการทางเพศแก่ผู้กระทำความผิดฐาน
ข่มขืนกระทำชำเราอันเป็นแนวทางการลงโทษสมัยใหม่ เป็นต้น

4) การฟื้นฟูแก้ไขผู้กระทำความผิด (Rehabilitation)

การลงโทษด้วยวัตถุประสงค์ดังกล่าวนี้ถือเป็นการลงโทษที่มีความสอดคล้องกับหลักสิทธิ
มนุษยชนมากที่สุด เนื่องจากหากการแก้ไขฟื้นฟูนี้สำเร็จแล้วผู้กระทำความผิดจะสามารถกลับเข้ามา
อยู่ในสังคมได้อย่างสันติและปราศจากการทรมานกระทำความผิดได้อีกด้วย โดยการลงโทษด้วยการ
แก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดนี้มีมุมมองต่อผู้กระทำความผิดว่าเป็นผู้ป่วยที่สามารถทำการรักษาให้หายได้
แต่อย่างไรก็ตาม การแก้ไขฟื้นฟูดังกล่าวนี้ไม่ครอบคลุมไปถึงการแก้ไขปัญหากลไกการลอกเลียนแบบ
พฤติกรรมกระทำความผิดโดยบุคคลอื่นแต่อย่างใด

5) การนำผู้กระทำความผิดสู่สังคม (Resocialization)

การลงโทษด้วยวัตถุประสงค์นี้เป็นการลงโทษที่พัฒนาต่อยอดมาจากการฟื้นฟูผู้กระทำความผิด
โดยยึดหลักของการให้โอกาสในการกลับตัวกลับใจแก่ผู้กระทำความผิดให้สามารถกลับมาใช้ชีวิตอย่าง
ปกติสุขและไม่สร้างปัญหาในสังคมให้แก่ผู้อื่นอีก โดยตัวอย่างของการบังคับใช้หลักการในการลงโทษ
ดังกล่าวจะเห็นได้จากการเตรียมปรับสภาพแวดล้อม ลู่ทางในการทำมาหากินและเตรียมพร้อมสังคม
โดยการส่งเสริมการสอนวิชาชีพให้แก่นักโทษ รวมไปถึงการกำหนดเวลาชั่วคราวในการออกไปทำงาน
นอกเรือนจำสำหรับผู้ที่ถูกส่งโทษภายใต้การดูแลจากกรมราชทัณฑ์ เป็นต้น

2.8.3 หลักความได้สัดส่วน

การลงโทษนั้นถือเป็นผลของการกระทำที่กฎหมายกำหนดขึ้นเพื่อเป็นมาตรการในการบังคับใช้
กับการกระทำความผิดที่อาจเกิดขึ้นในสังคม ทั้งนี้ การกำหนดบทลงโทษดังกล่าวจะต้องตั้งอยู่บนพื้นฐาน
ของหลักความได้สัดส่วน (Principle of Proportionality) อันหมายถึงการกำหนดบทลงโทษด้วยการ
ตระหนักถึงสัดส่วนที่เหมาะสมกันระหว่างผลกระทบจากการกระทำความผิดที่เกิดขึ้นกับอัตราโทษ
ที่เหมาะสมแก่การกระทำความผิดดังกล่าว ซึ่งหลักแห่งความได้สัดส่วนนี้ถือเป็นอีกหนึ่งเครื่องมือสำคัญ
ในการใช้อำนาจดุลพินิจออกคำสั่ง ฎีกาและข้อบังคับทางกฎหมาย สำหรับหลักความได้สัดส่วน
นี้ประกอบไปด้วยหลักการย่อยทั้งหมด 3 หลักการด้วยกัน⁴⁹ ดังนี้

1) หลักความเหมาะสม หรือ Principle of Suitability เป็นหลักการที่มุ่งเน้นในการคำนึงถึง
วิจาร์ณญาณในการเลือกตรากฎหมายขึ้นบังคับแก่ประชาชนเป็นหลัก โดยการตรากฎหมายต่าง ๆ
ขึ้นบังคับใช้นั้นจะต้องเป็นมาตรการที่สามารถบังคับใช้แล้วก่อให้เกิดผลสำเร็จตามเจตนารมณ์
หรือวัตถุประสงค์ของกฎหมายแต่ละฉบับได้วางเอาไว้ด้วย หากมาตรการของกฎหมายฉบับใด
ไม่สามารถดำเนินการให้บรรลุตามเจตนารมณ์หรือวัตถุประสงค์เริ่มแรกให้เป็นจริงได้แล้วนั้นย่อมถือว่า
กฎหมายฉบับดังกล่าวไม่มีผลบังคับใช้ ทั้งนี้ เป็นเพราะว่าหลักความเหมาะสมเป็นหลักการที่เกิดขึ้นจาก

⁴⁹ วุฒิชัย จิตदानุ, “การบังคับใช้หลักสัดส่วนในการคุ้มครองสิทธิของปัจเจกบุคคล,” *วารสารศาลรัฐธรรมนูญ* 8,22 (มกราคม-เมษายน 2549): 41-45.

ความสัมพันธ์ของเหตุและผล โดยถือว่ามาตรการทางกฎหมายที่ออกมาบังคับใช้นั้นเป็นเหตุ และสิ่งที่กฎหมายได้มอบอำนาจโดยมีวัตถุประสงค์ให้เกิดเป็นผล ดังนั้น เมื่อมาตรการใดไม่สามารถที่จะก่อให้เกิดผลดังเจตนารมณ์ในการตราขึ้นนั้นย่อมเป็นมาตรการทางกฎหมายที่ขัดกับหลักความเหมาะสมอย่างแน่นอน

2) หลักความจำเป็น หรือ Principle of Necessity เป็นหลักการที่กล่าวถึงกฎหมายที่ภาครัฐตราขึ้นบังคับใช้ที่ชอบด้วยหลักความเหมาะสมแล้ว แต่มาตรการดังกล่าวนั้นก็กลับมีหลักการที่ส่งผลกระทบต่อสิทธิ เสรีภาพและประโยชน์อันชอบธรรมที่ประชาชนทุกคนพึงจะมี จึงทำให้การตรากฎหมายเหล่านี้ขึ้นบังคับใช้นั้นจะต้องมีการพิจารณาถึงความรุนแรงหรือความเสียหายที่จะตามมาจากการตรากฎหมายฉบับดังกล่าวขึ้นบังคับใช้ด้วยโดยจะต้องเลือกกฎหมายที่ส่งผลกระทบต่อสิทธิ เสรีภาพและประโยชน์อันชอบธรรมที่ประชาชนได้ตามหลักรัฐธรรมนูญก็ตาม แต่การกระทำดังกล่าวนั้นย่อมเป็นการกระทำที่มีขอบเขตโดยจะต้องยึดถือหลักความจำเป็นเป็นหัวใจสำคัญ ทั้งนี้ ก็เพื่อให้การตรากฎหมายในแต่ละครั้งนั้นมีความสอดคล้องกับเจตนารมณ์ในการบัญญัติขึ้นอย่างแท้จริงจึงจะถือได้ว่าการตรากฎหมายฉบับดังกล่าวนั้นเป็นการใช้อำนาจของภาครัฐที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว

3) หลักแห่งความได้สัดส่วนในความหมายอย่างแคบ หรือ Principle of Proportionality Strict Sense หรือที่เรียกอีกอย่างว่าหลักความสมดุล ซึ่งเป็นหลักการที่ยึดถือในเรื่องของการก่อให้เกิดดุลยภาพระหว่างความเสียหายที่จะเกิดขึ้นจากการบังคับใช้กฎหมายกับประโยชน์ที่ประชาชนควรที่จะได้รับจากการตรากฎหมายเหล่านั้นขึ้นบังคับใช้ โดยคำนึงถึงการบรรลุเจตนารมณ์แรกเริ่มแห่งการตรากฎหมายฉบับนั้น ๆ ขึ้นบังคับใช้เป็นสำคัญ เนื่องจากโดยปกติแล้ว การตรากฎหมายขึ้นมาบังคับใช้หนึ่งฉบับนั้นมักจะส่งผลทั้งทางคุณและทางโทษแก่ประชาชนในคราวเดียวกันอยู่แล้ว ซึ่งหลักการดังกล่าวนี้ได้มุ่งเน้นให้การบังคับใช้กฎหมายที่ตราขึ้นในแต่ละฉบับจะต้องเป็นก่อให้เกิดคุณกับประชาชนในสังคมมากกว่าโทษ โดยหลักการดังกล่าวนี้ มีความเห็นว่าหากกฎหมายฉบับใดก่อให้เกิดโทษมากกว่าคุณแล้วนั้นย่อมตกเป็นมาตรการที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายและไม่สามารถนำมาบังคับใช้กับประชาชนได้ทันที⁵⁰

จากที่กล่าวมาทั้งหมดในเรื่องของหลักความได้สัดส่วนนั้นจะเห็นได้ว่า องค์ประกอบย่อยทั้ง 3 ประการข้างต้นนั้นถือเป็นหลักการที่กำหนดให้ทางหน่วยงานของภาครัฐที่มีอำนาจในการตรากฎหมายขึ้นบังคับใช้นั้นจะต้องทำการชั่งน้ำหนักถึงคุณและโทษของกฎหมายที่จะตราขึ้นบังคับใช้ในทุก ๆ ครั้งว่าเมื่อนำมาบังคับใช้กับประชาชนแล้วจะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อส่วนรวมมากที่สุดอยู่เสมอ และถึงแม้ว่ากฎหมายฉบับดังกล่าวจะมีมาตรการที่สามารถบรรลุเจตนารมณ์แล้วก็ตาม แต่หากกฎหมายฉบับนั้นกลับก่อให้เกิดโทษมากกว่าคุณประโยชน์แล้วก็จะกลายเป็นมาตรการที่มีควรมานำมา

⁵⁰ วรพจน์ วิศรุตพิชญ์. หลักการพื้นฐานของกฎหมายปกครอง (กรุงเทพมหานคร: คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2538), หน้า 91.

บังคับใช้ ซึ่งหากมีการฝ่าฝืนนำมาบังคับใช้ก็จะทำให้การบังคับใช้กฎหมายดังกล่าวเป็นการบังคับใช้โดยไม่ชอบด้วยกฎหมายทันที

2.9 วิธีการดำเนินคดีที่เกี่ยวกับการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีตามกฎหมายไทย

การดำเนินคดีที่เกี่ยวกับการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีตามกฎหมายไทยนั้น จะเริ่มต้นจากการตรวจสอบการกระทำความผิดโดยเจ้าพนักงานสรรพากร เนื่องจากการดำเนินคดีอาญาเกี่ยวกับภาษีอากรนั้นจะต้องได้รับการร้องทุกข์จากเจ้าพนักงานสรรพากร เสียก่อนจึงจะมีการดำเนินคดีในกระบวนการยุติธรรมต่อไป สำหรับหลักเกณฑ์และวิธีการในการดำเนินคดีที่เกี่ยวกับการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีตามกฎหมายไทยนั้นมีขั้นตอน และรายละเอียดอันเป็นสาระสำคัญ ดังต่อไปนี้

2.9.1 การตรวจสอบเพื่อพบการกระทำความผิด

การตรวจสอบเพื่อค้นหาการกระทำความผิดที่เกี่ยวกับการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยง ภาษีตามประมวลรัษฎากรไทยนั้นเจ้าพนักงานสรรพากรถือเป็นข้าราชการพลเรือนที่มีบทบาท สำคัญในการดำเนินการมากที่สุด เนื่องจากกระบวนการในการดำเนินคดีที่เกี่ยวกับภาษีอากรตาม กฎหมายไทยได้บัญญัติวางหลักให้เริ่มต้นขึ้นในชั้นของเจ้าพนักงานสรรพากร กล่าวคือ การจะ ดำเนินคดีภาษีได้นั้นจะต้องเริ่มต้นจากการร้องทุกข์ของเจ้าพนักงานสรรพากรเสียก่อนจึงจะ สามารถดำเนินคดีต่อไปได้ โดยหลักการดังกล่าวนี้ถือเป็นหลักการสำคัญที่ก่อให้เกิดอำนาจในการ สอบสวนการกระทำความผิดอาญาเกี่ยวกับภาษีอากรของเจ้าพนักงานสรรพากรขึ้น

อำนาจในการสอบสวนการกระทำความผิดอาญาเกี่ยวกับภาษีอากรของเจ้าพนักงาน สรรพากรนี้เกิดขึ้นจากการปฏิบัติในปี พ.ศ. 2520 ซึ่ง พ.ร.อ.สงัด ชะลออยู่ ผู้เป็นหัวหน้าคณะปฏิวัติ ในขณะนั้นได้มีการออกประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 8 พ.ศ. 2520 ขึ้นบังคับใช้ โดยได้มีการออกคำสั่ง ห้ามไม่ให้เจ้าพนักงานตำรวจดำเนินคดีเกี่ยวกับภาษีอากรหากปราศจากคำขอของเจ้าพนักงานตาม ประมวลรัษฎากร⁵¹ นอกจากนี้ยังมีการกำหนดให้บรรดาคดีที่เกี่ยวกับภาษีอากรตามประมวลรัษฎากร ที่เจ้าพนักงานตำรวจได้ทำการค้นและยึดบัญชีหลักฐานและเอกสารไว้ก่อนวันที่ประกาศของคณะ ปฏิวัติฉบับนี้ใช้บังคับให้เจ้าพนักงานตำรวจทำการตรวจสอบไต่สวนให้แล้วเสร็จ และส่งเรื่องให้เจ้า พนักงานตามประมวลรัษฎากรภายใน 6 เดือนนับแต่วันที่ประกาศของคณะปฏิวัติฉบับนี้ใช้บังคับอีกด้วย⁵²

⁵¹ ประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 8 พ.ศ. 2520, ข้อ 2

⁵² ประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 8 พ.ศ. 2520, ข้อ 3

ในการพิจารณาตรวจสอบการกระทำความผิดเกี่ยวกับการหลีกเลียง หรือพยายามหลีกเลียงภาษีนั้น จะทำการพิจารณาควบคู่ไปกับหลักเกณฑ์ในการพิจารณาทุนทรัพย์ของผู้กระทำความผิด โดยแนวทางในการพิจารณาพฤติการณ์ของผู้กระทำความผิดโดยเจ้าพนักงานสรรพากรนี้จะเริ่มต้นขึ้นจากการที่ผู้ที่มีหน้าที่เสียภาษีนั้นมีเจตนาที่จะไม่ยื่นแบบแสดงรายการติดต่อกันหลายปี ซึ่งการไม่ยื่นแบบดังกล่าวนี้จะต้องมีพฤติการณ์ที่สามารถพิสูจน์ได้อย่างแน่ชัดว่าผู้นั้นมีเจตนาทำการหลีกเลียงภาษี และมีเจตนาที่จะไม่ให้ความร่วมมือในการตรวจสอบอย่างชัดเจน อีกทั้ง ยังต้องปรากฏหลักฐานอันมีลักษณะเป็นการเจตนาหลีกเลียงหรือพยายามภาษีอีกด้วย โดยหลักฐานดังกล่าวมีดังต่อไปนี้

1) มีหลักฐานที่แสดงถึงการยื่นรายการเงินได้หรือรายรับขาดไปเกินกว่าร้อยละ 50 ของเงินได้พึงประเมินหรือรายรับขึ้นไป

2) มีหลักฐานแสดงการให้ถ้อยคำเท็จหรือนำพยานหลักฐานเท็จมาแสดงต่อเจ้าพนักงานหรือเจ้าพนักงานยึดมาเองได้ หรือโดยวิธีอื่น ซึ่งหมายความว่ารวมไปถึงการทำการแก้ไขหลักฐานดังกล่าวด้วย

อีกทั้ง การพิจารณาตรวจสอบการกระทำความผิดนี้ยังรวมไปถึงพิจารณาข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นอย่างชัดเจนว่ามีพฤติกรรมในการฉ้อฉล มีการสมคบกันหรือเชิดบุคคลอื่นในการกระทำความผิดเกี่ยวกับการหลีกเลียง หรือพยายามหลีกเลียงภาษีมาประกอบการพิจารณาในข้างต้นอีกด้วย หลังจากที่เจ้าพนักงานสรรพากรได้ทำการพิจารณาแบบแสดงรายการที่ผู้ที่มีหน้าที่เสียภาษีได้ยื่นมาแล้วพบข้อเท็จจริงที่มีลักษณะเป็นการหลีกเลียงหรือพยายามหลีกเลียงภาษีนั้น เจ้าพนักงานจะทำการเสนอขออนุญาตต่ออธิบดีกรมสรรพากรเพื่อทำการเข้าตรวจสอบความถูกต้องของจำนวนรายได้ รายจ่าย และข้อมูลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องในรอบระยะเวลาของการตรวจสอบภาษีเพิ่มเติมอีกครั้งหนึ่ง

สำหรับอำนาจในการสอบสวนการกระทำความผิดอาญาเกี่ยวกับภาษีอากรของเจ้าพนักงานสรรพากรในขั้นตอนของการการตรวจสอบเพื่อพบการกระทำความผิดตามที่ได้บัญญัติไว้ในประมวลรัษฎากรที่เพิ่มเติมจากหลักในการพิจารณาหลักฐานและมูลเหตุในการกระทำความผิด โดยเมื่อพบว่าผู้ที่มีหน้าที่เสียภาษีนั้นได้กระทำการหลีกเลียงหรือพยายามหลีกเลียงภาษีโดยเจตนาจริงแล้ว เจ้าพนักงานสรรพากรอาจทำการออกคำสั่งทำการตรวจค้นและการออกหมายเรียก เพื่อทำการเร่งรัดภาษีอากรค้างจากผู้เสียภาษีนั้นได้อีกวิธีการหนึ่ง ซึ่งการกระทำในลักษณะนี้จะเป็นการทำให้เจ้าพนักงานได้ข้อเท็จจริงและเอกสารหลักฐานที่เป็นประโยชน์ต่อการเร่งรัดภาษีอากรค้างได้ สำหรับวิธีการในการเร่งรัดภาษีอากรค้างโดยเจ้าพนักงานสรรพากรนี้สามารถกระทำได้ 2 วิธีการ ดังนี้⁵³

⁵³ เลิศสิน สุวรรณปทุมเลิศ, “อำนาจการสอบสวนของเจ้าพนักงานสรรพากรในความผิดอาญาเกี่ยวกับภาษีอากร,” วิทยานพนธ์นิติศาสตร์-มหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2547), หน้า 63-64.

1) การออกหมายเรียก

การออกหมายเรียกนี้เป็นการออกคำสั่งของเจ้าพนักงานสรรพากรเป็นหนังสือซึ่งออกโดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งประมวลรัษฎากรไปยังผู้ที่กระทำการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีมาให้ถ้อยคำ หรือนำบัญชีเอกสาร หรือหลักฐานอื่น ๆ อันจำเป็นแก่การจัดเก็บภาษีอากรค้างมาทำการตรวจสอบ และหากพบว่าผู้นั้นกระทำการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีโดยเจตนาแล้ว เจ้าพนักงานจะทำการส่งเรื่องดังกล่าวไปยังกองคดีอาญาเพื่อดำเนินคดีกับผู้ที่มีหน้าที่เสียภาษีนั้นต่อไป

2) การออกหมายค้น

การออกหมายค้นเป็นการใช้อำนาจในการตรวจสอบการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีของบุคคลซึ่งมีหน้าที่ในการเสียภาษีของเจ้าพนักงานสรรพากรเพื่อการกระทำใด ๆ ในลักษณะของการเข้ายึดบัญชีเอกสาร หรือหลักฐานอื่น ๆ ซึ่งให้หมายความรวมถึงการดำเนินการในลักษณะของการเปิดสถานที่ใด ๆ ตู้หรือที่เก็บของอื่น ๆ ของผู้รับการตรวจค้นอันจำเป็นแก่การจัดเก็บภาษีอากรค้าง ณ สถานที่ใด ๆ หรือสถานประกอบกิจการค้าของผู้เสียภาษีหรือบุคคลใด ๆ ด้วย สำหรับอำนาจในการเข้าตรวจค้นได้มีการบัญญัติวางหลักไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาโดยได้มีการกำหนดห้ามมิให้ทำการค้นในที่รโหฐานโดยไม่มีหมายค้นหรือคำสั่งของศาล เว้นแต่พนักงานฝ่ายปกครองหรือเจ้าหน้าที่ตำรวจจะเป็นผู้ค้นแล้วพบการกระทำความผิดซึ่งหน้า หรือมีเหตุอันควรจะเชื่อได้อย่างแน่ชัดว่าผู้กระทำความผิดได้เข้าไปซุกซ่อนอยู่ในที่รโหฐานดังกล่าวนั้น เป็นต้น

เมื่อเจ้าพนักงานตรวจสอบพบว่าผู้มีหน้าที่เสียภาษีได้กระทำการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีโดยเจตนาจริง เจ้าหน้าที่สรรพากรจะทำการดำเนินคดีอาญาแก่บุคคลดังกล่าวต่อไป โดยการดำเนินคดีอาญากรณีความผิดอาญาฐานเจตนาหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีนั้นจะจำแนกออกเป็น 2 ลักษณะตามหน่วยงานที่ค้นพบข้อเท็จจริงและหลักฐานในการกระทำความผิด ดังนี้⁵⁴

1) ในกรณีที่สำนักงานสรรพากรพื้นที่เป็นผู้ตรวจสอบพบการกระทำความผิด สำนักงานสรรพากรพื้นที่จะทำการดำเนินการรายงานข้อเท็จจริง พร้อมจัดส่งสำเนาเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องซึ่งรับรองสำเนาถูกต้องไปยังสำนักงานสรรพากรภาคที่สังกัดเพื่อทำการพิจารณา โดยการดำเนินการโดยสำนักงานสรรพากรพื้นที่นี้จะต้องดำเนินการก่อนคดีขาดอายุความไม่น้อยกว่า 3 ปี

2) ส่วนในกรณีที่สำนักตรวจสอบภาษีกลางเป็นผู้ตรวจพบการกระทำความผิด สำนักงานดังกล่าวจะทำการส่งเรื่องพร้อมจัดส่งสำเนาเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องซึ่งรับรองสำเนาถูกต้องไปยังสำนักงานสรรพากรภาค ซึ่งผู้กระทำความผิดมีสำนักงานแห่งใหญ่ตั้งอยู่หรือมีภูมิลำเนาอยู่ในท้องที่รับผิดชอบของสำนักงานสรรพากรภาคนั้นเป็นผู้พิจารณา ซึ่งจะต้องดำเนินการก่อนคดีขาดอายุความไม่น้อยกว่า 3 ปีเช่นเดียวกับในกรณีที่สำนักงานสรรพากรพื้นที่เป็นผู้ตรวจสอบพบการกระทำความผิด อีกทั้ง

⁵⁴ ระเบียบกรมสรรพากรว่าด้วยการดำเนินคดีอาญา พ.ศ. 2553, ข้อ 6.

จะต้องทำการให้แจ้งผลการดำเนินการดังกล่าวให้สำนักงานสรรพากรพื้นที่ หรือสำนักตรวจสอบภาษีกลางทราบอีกด้วย

ทั้งนี้ เมื่อผู้เสียภาษีอากรได้รับหนังสือแจ้งการประเมินภาษีอากรจากเจ้าพนักงานประเมิน หรือพนักงานเจ้าหน้าที่แล้ว และมีความประสงค์ที่จะทำการคัดค้านการประเมินภาษีอากรดังกล่าว ผู้เสียภาษีอากรรายดังกล่าวทำการอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ได้ โดยหลักการดังกล่าวนี้ได้บัญญัติวางหลักไว้ในข้อ 7.1 วรรคแรกแห่งระเบียบกรมสรรพากรว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ตามประมวลรัษฎากร พ.ศ. 2564 ซึ่งการยื่นอุทธรณ์คำสั่งของเจ้าพนักงานสรรพากรในกรณีความผิดอาญาเกี่ยวกับการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีนี้อาจต้องดำเนินการภายในกำหนดเวลา 30 วัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้งการประเมิน⁵⁵

สำหรับการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งของเจ้าพนักงานสรรพากรในกรณีความผิดอาญาเกี่ยวกับการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีนั้น เมื่อเจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่พิจารณาอุทธรณ์ได้รับเรื่องอุทธรณ์แล้วทำการให้ตรวจสอบเอกสารหลักฐานประกอบข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย ตามเหตุผลข้ออ้างอิงทั้งของเจ้าพนักงานประเมินหรือพนักงานเจ้าหน้าที่และของผู้อุทธรณ์ โดยหากมีเหตุอันจำเป็นและสมควรที่จะต้องออกหนังสือเชิญพบหรือหมายเรียก ผู้อุทธรณ์หรือพยานมาไต่สวนและ/หรือให้นำเอกสารหลักฐานมาส่งมอบเพื่อประกอบการพิจารณาอุทธรณ์นั้นให้เจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่ในการพิจารณาอุทธรณ์เสนอผู้บังคับบัญชาเพื่อทำการออกหนังสือเชิญพบหรือขออนุมัติออกหมายเรียกต่อกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ตามมาตรา 32 แห่งประมวลรัษฎากรได้ เมื่อได้ดำเนินการในข้างต้นแล้วให้เจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่พิจารณาอุทธรณ์พิจารณาและเสนอความเห็นโดยจัดทำเป็นรายงานการพิจารณาอุทธรณ์ต่อผู้บังคับบัญชาถึงสรรพากรภาคหรือผู้อำนวยการกองบริหารภาษีธุรกิจขนาดใหญ่เพื่อพิจารณาสั่งการต่อไป แต่หากเจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่พิจารณาอุทธรณ์ได้รับเรื่องอุทธรณ์แล้วไม่รับคำอุทธรณ์ไว้พิจารณา ให้เจ้าหน้าที่ผู้ดังกล่าวทำการเสนอความเห็นและแสดงเหตุผลเฉพาะประเด็นที่ไม่รับคำอุทธรณ์ไว้พิจารณา โดยไม่ต้องพิจารณาในเนื้อหาของคำอุทธรณ์แต่อย่างใด⁵⁶

2.9.2 การร้องทุกข์และดำเนินคดีในชั้นสอบสวน

การร้องทุกข์และดำเนินคดีในชั้นสอบสวนของการกระทำความผิดเกี่ยวกับการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีตามประมวลรัษฎากรไทยนั้นจะเริ่มต้นขึ้นเมื่อเจ้าหน้าที่สรรพากรตามประมวลรัษฎากรไทยได้ทำการร้องขอให้พนักงานสอบสวนเข้ามาดำเนินคดี เพื่อให้พนักงานสอบสวนเข้ามาดำเนินการในรวบรวมพยานหลักฐานและดำเนินการอื่น ๆ ภายใต้อำนาจที่บัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาได้กำหนดไว้เพื่อนำเอาตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษ ซึ่งหลักการดังกล่าวนี้ได้บัญญัติวางหลักไว้ในประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 8 พ.ศ. 2520⁵⁷ นอกจากนี้

⁵⁵ ระเบียบกรมสรรพากรว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ ตามประมวลรัษฎากร พ.ศ. 2564, ข้อ 7

⁵⁶ ระเบียบกรมสรรพากรว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ ตามประมวลรัษฎากร พ.ศ. 2564, ข้อ 10

⁵⁷ ประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 8 พ.ศ. 2520, ข้อ 2

หลักการดำเนินการในลักษณะดังกล่าวนี้ยังได้มีการวางแนวคำพิพากษาฎีกาเอาไว้เป็นบรรทัดฐานอีกด้วย โดยศาลฎีกาได้วางแนวทางในการตัดสินคดีเอาไว้ซึ่งมีความสำคัญว่า “เจ้าพนักงานตำรวจจะดำเนินคดีอาญาเกี่ยวกับภาษีอากรตามประมวลรัษฎากรได้ก็ต่อเมื่อเจ้าพนักงานตามประมวลรัษฎากร ซึ่งมีเฉพาะแต่ข้าราชการพลเรือนสามัญสังกัดกรมสรรพากรร้องขอเท่านั้น หากได้มีข้อยกเว้นให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจจับได้ โดยไม่ต้องมีหมายจับในกรณีความผิดซึ่งหน้าแต่อย่างใดไม่”⁵⁸

การกระทำความผิดเกี่ยวกับการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีตามประมวลรัษฎากรไทยนั้น ถือเป็นคดีอาญาที่เจ้าพนักงานสรรพากรไม่สามารถที่จะทำการเปรียบเทียบโดยการกำหนดค่าปรับได้ เนื่องจากเป็นคดีความที่มีอัตราโทษปรับและโทษจำคุกที่สูง ดังนั้น เมื่อเจ้าพนักงานสรรพากรตรวจพบว่ามีผู้กระทำความผิดครบองค์ประกอบในการกระทำความผิดในกรณีการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีแล้วนั้นจะต้องทำการดำเนินการร้องทุกข์ไปยังพนักงานสอบสวนเพื่อทำการฟ้องร้องดำเนินคดีต่อไป

สำหรับการร้องทุกข์และดำเนินคดีในชั้นสอบสวนของการกระทำความผิดเกี่ยวกับการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีตามประมวลรัษฎากรไทยได้มีการบัญญัติวางหลักไว้ในหมวด 2 การดำเนินคดีอาญากรณีความผิดที่ไม่สามารถเปรียบเทียบโดยกำหนดค่าปรับได้ แห่งระเบียบกรมสรรพากรว่าด้วยการดำเนินคดีอาญา พ.ศ. 2553 ซึ่งมีขั้นตอนในการดำเนินการดังนี้⁵⁹

1) ในกรณีที่สำนักงานสรรพากรพื้นที่เป็นผู้ตรวจสอบพบการกระทำความผิด ให้ทำการรายงานข้อเท็จจริง พร้อมจัดส่งสำเนาเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องไปยังสำนักงานสรรพากรภาคที่สังกัดเพื่อทำการพิจารณา โดยต้องดำเนินการก่อนคดีขาดอายุความไม่น้อยกว่า 3 ปี

2) ในกรณีสำนักตรวจสอบภาษีกลางเป็นผู้ตรวจพบให้ทำการส่งเรื่องพร้อมจัดส่งสำเนาเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องซึ่งรับรองสำเนาถูกต้องไปยังสำนักงานสรรพากรภาค ซึ่งผู้กระทำความผิดมีสำนักงานแห่งใหญ่ตั้งอยู่หรือมีภูมิลำเนาอยู่ในท้องที่รับผิดชอบของสำนักงานสรรพากรภาค โดยจะต้องดำเนินการก่อนคดีขาดอายุความไม่น้อยกว่า 3 ปี เช่นเดียวกับในกรณีที่สำนักงานสรรพากรพื้นที่เป็นผู้ตรวจสอบพบการกระทำความผิด

3) ในกรณีที่สำนักงานบริหารภาษีธุรกิจขนาดใหญ่ตรวจพบการกระทำความผิดให้มีอำนาจในการดำเนินเช่นเดียวกับในกรณีของสำนักงานสรรพากรภาค และต้องดำเนินการก่อนคดีขาดอายุความไม่น้อยกว่า 3 ปี เช่นเดียวกันอีกด้วย

กองกำกับการ 1 – 2 กองบังคับการปราบปรามอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ มีอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบเกี่ยวกับภาษีทุกประเภท สืบสวนสอบสวนปฏิบัติงานตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวกับภาษีทุกประเภทและความผิดอื่นที่เกี่ยวข้องในเขต

⁵⁸ คำพิพากษาฎีกาที่ 427/2525

⁵⁹ ระเบียบกรมสรรพากรว่าด้วยการดำเนินคดีอาญา พ.ศ. 2553, ข้อ 6.

พื้นที่รับผิดชอบ รวมทั้งปฏิบัติงานร่วมกับหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือตามที่ได้รับมอบหมาย⁶⁰

สัมภาษณ์พนักงานสอบสวน กองบังคับการปราบปรามอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ
เกี่ยวกับแนวคิดและปัญหาในการปฏิบัติงานอันเนื่องมาจากบทบัญญัติของประมวลรัษฎากร
มาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ

พันตำรวจตรี สามารถ กลีบแก้ว สารวัตร (สอบสวน) กองกำกับการ 2 กองบังคับการ
ปราบปรามการกระทำผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ

1) ขั้นตอนการทำงานของพนักงานสอบสวน กองบังคับการปราบปรามการกระทำผิด
เกี่ยวกับอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ

พันตำรวจตรี สามารถ กลีบแก้ว สารวัตร (สอบสวน) กองกำกับการ 2 กองบังคับการ
ปราบปรามการกระทำผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ ; เมื่อพนักงานสอบสวนได้รับหนังสือ
ร้องทุกข์จากกรมสรรพากร ผู้บังคับบัญชาหรือหัวหน้างานจะมอบหมายให้พนักงานสอบสวนรับผิดชอบ
คดีที่ได้รับตามลำดับ เมื่อพนักงานสอบสวนได้รับมอบหมายให้ทำคดีที่กรมสรรพากรร้องทุกข์มา
พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบจะต้องตรวจสอบเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับคดีที่ได้รับร้องทุกข์ว่ามี
เอกสารครบถ้วนหรือไม่ หากพนักงานสอบสวนเห็นว่าเอกสารหนังสือร้องทุกข์ที่กรมสรรพากรร้องทุกข์
มานั้นไม่ครบถ้วน พนักงานสอบสวนจะต้องทำหนังสือไปยังกรมสรรพากรให้ส่งเอกสารหลักฐานมาเพิ่มเติม
แต่หากเห็นว่าเอกสารหลักฐานที่กรมสรรพากรส่งมานั้นมีความครบถ้วนสมบูรณ์แล้ว พนักงาน
สอบสวนจะทำหนังสือไปยังกรมสรรพากรให้แจ้งผู้ที่ยื่นมอบหมายจากกรมสรรพากรให้มาร้องทุกข์
ในฐานะผู้กล่าวหาและเจ้าหน้าที่สรรพากรผู้ตรวจพบความผิดที่ได้รับร้องทุกข์มาในฐานะพยาน
ซึ่งพนักงานสอบสวนจะเป็นผู้นัดวันสอบปากคำลงไปในห้องคดีด้วยโดยให้ระยะเวลามาพบพนักงาน
สอบสวนประมาณ 7 – 15 วันทำการ โดยขึ้นอยู่กับความเหมาะสมในแต่ละคดี

เมื่อสอบปากคำเจ้าหน้าที่กรมสรรพากรในฐานะผู้กล่าวหาและเจ้าหน้าที่กรมสรรพากร
ผู้ตรวจพบความผิดในฐานะพยานเป็นที่เรียบร้อยแล้ว พนักงานสอบสวนจะออกหมายเรียกผู้ต้องหา
ครั้งที่ 1 โดยใช้เวลาผู้ต้องหาประมาณ 7 - 15 วันทำการแล้วแต่กรณี หากผู้ต้องหาไม่ได้มาพบ
พนักงานสอบสวนตามนัดหมายครั้งที่ 1 พนักงานสอบสวนจะออกหมายเรียกผู้ต้องหาครั้งที่ 2 โดยให้
เวลาเช่นเดียวกันกับครั้งที่ 1 แต่หากครั้งที่ 2 ผู้ต้องหายังคงไม่มาตามหมายเรียก พนักงานสอบสวน
จะพิจารณาว่าเอกสารหลักฐานที่ได้จากกรมสรรพากรพร้อมคำให้การผู้กล่าวหา พยาน เพียงพอที่จะยื่น
คำร้องขอต่อศาลในเขตอำนาจสอบสวนเพื่อขอออกหมายจับผู้ต้องหาได้หรือไม่ หากไม่เพียงพอ
พนักงานสอบสวนจะต้องทำการรวบรวมพยานหลักฐานเพิ่มเติม หากเพียงพอแล้วพนักงานสอบสวน
จะยื่นคำร้องเพื่อขออนุมัติศาลที่มีเขตอำนาจในคดีออกหมายจับผู้ต้องหาตามกระบวนการสอบสวน

⁶⁰ ระเบียบสำนักงานตำรวจแห่งชาติว่าด้วยการกำหนดอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการสำนักงานตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. 2552, ข้อ 13 (ฉ)
(2)-(3)

ซึ่งคดีสรรพยากรเป็นคดีที่เกิดขึ้นทั้งในท้องที่กรุงเทพมหานครและต่างจังหวัด ถ้าเป็นกรณีความผิดเกิดในพื้นที่อยู่ต่างจังหวัด พนักงานสอบสวนจะต้องไปขอหมายจับที่ศาลซึ่งมีเขตอำนาจในคดีนั้น ๆ หลังจากนั้นก็จะทำเมื่อศาลได้อนุมัติหมายจับผู้ต้องหาเป็นที่เรียบร้อยแล้ว พนักงานสอบสวนจะต้องสรุปสำนวนการสอบสวนพร้อมความเห็นส่งสำนวนไปยังพนักงานอัยการเพื่อพิจารณามีความเห็นทางคดีและดำเนินการตามกฎหมายต่อไป ซึ่งใช้ระยะเวลาในการทำสำนวนการสอบสวนไม่เกิน 6 เดือน แล้วต่อกรณี

หากผู้ต้องหาได้รับหมายเรียกจากพนักงานสอบสวนแล้วมาพบพนักงานสอบสวนตามหมายเรียก (วันนัดจะระบุไว้ในหมายเรียก) พนักงานสอบสวนจะแจ้งพฤติการณ์ที่ถูกกล่าวหา สิทธิตามกฎหมาย และแจ้งข้อหา สอบปากคำผู้ต้องหา พิมพ์มือส่งตรวจสอบประวัติกับกองทะเบียนประวัติอาชญากร ซึ่งกรณีนี้จะใช้เวลาในการรวบรวมพยานหลักฐาน 4 - 5 เดือน เมื่อรวบรวมพยานหลักฐานเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

กรณีความผิดตามประมวลรัษฎากร จะมีหลักฐานค่อนข้างชัดเจน หากผู้ประกอบการ (นิติบุคคล) หรือบุคคลธรรมดาไม่ชำระภาษีกรมสรรพากรจะมีข้อมูลหลักฐานแสดงในระบบของกรมสรรพากร หรือหากมีการเสียภาษีแต่เสียภาษีไม่ครบก็จะมีข้อมูลหลักฐานแสดงในระบบเช่นกัน ทางปฏิบัติการกรมสรรพากรจะมีการเรียกให้ผู้ประกอบการ(นิติบุคคล)หรือบุคคลธรรมดามาชี้แจง แต่ถ้าเพิกเฉยหรือไม่ดำเนินการตามที่กรมสรรพากรแจ้ง กรมสรรพากรจะมีการประเมินภาษีและแจ้งไปยังผู้ประกอบการหรือบุคคลธรรมดาให้มาชำระภาษีตามที่กรมสรรพากรแจ้ง หากไม่มากรมสรรพากรจะส่งหนังสือมาร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนตามที่กล่าวมาแล้วข้างต้น โดยส่วนใหญ่การพิจารณาสิ่งคดีของพนักงานสอบสวนก็จะเป็นไปตามที่เจ้าพนักงานสรรพากรร้องทุกข์คือสั่งฟ้อง แต่อย่างไรก็ดีในบางคดีเมื่อพนักงานสอบสวนได้สรุปสำนวนพร้อมความเห็นไปยังพนักงานอัยการ ทางพนักงานอัยการอาจแจ้งมายังพนักงานสอบสวนให้มีการสอบสวนเพิ่มเติม เช่น ให้มีการสรุปรายละเอียดการกระทำความผิดออกมาเป็นตาราง โดยมีรายละเอียด จำนวนการกระทำความผิดมีกี่กรรม วันที่กระทำความผิด สถานที่กระทำความผิด มูลค่าความเสียหาย เบี้ยปรับเงินเพิ่มของกรมสรรพากร ให้ผู้กล่าวหาระบุมาให้ชัดเจน เนื่องจากลักษณะคดีภาษีตามประมวลรัษฎากรนั้น จะมีการกระทำความผิดจำนวนหลายกรรม ดังนั้นเพื่อให้การดำเนินการเป็นไปด้วยความรวดเร็ว จึงต้องมีการประสานงานให้ผู้ร้องทุกข์ จัดทำเป็นตารางสรุปเพิ่มเติมก่อนที่จะมาให้การกับพนักงานสอบสวน

2. ปัญหาอุปสรรคในการดำเนินคดีเกี่ยวกับฐานหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีตามประมวลรัษฎากรมาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ

พันตำรวจตรี สามารถ กลีบแก้ว สารวัตร (สอบสวน) กองกำกับการ 2 กองบังคับการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ; ปัญหาอุปสรรคส่วนใหญ่เป็นเรื่องของอายุความ ในการดำเนินคดี เช่น ความผิดตามมาตรา 37 ทวิ ที่กรมสรรพากรส่งเรื่องมาร้องทุกข์นั้น

จะมีบางกรณี การกระทำความผิดใกล้หมดอายุความ ซึ่งหากคดีขาดอายุความพนักงานสอบสวน จะไม่สามารถดำเนินคดีกับผู้ต้องหาได้ (ต้องมีความเห็นสั่งไม่ฟ้องในกรณีที่หมดอายุความ) ทำให้ผู้ต้องหาไม่ได้รับโทษตามกฎหมาย หรือบางกรณีนั้น ประเด็นข้อหาที่กรมสรรพากรร้องทุกข์มานั้น ไม่ถูกต้อง ยกตัวอย่าง เช่น กรณีการกระทำความผิดความผิดเป็นความผิดตามมาตรา 37 ทวิ (ไม่ยื่นแบบ) โทษตามกฎหมายค่อนข้างต่ำ คือ ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี ซึ่งมีอายุความเพียง 5 ปี กรมสรรพากร ก็จะส่งสำนวนมาพร้อมระบุความผิดเป็นมาตรา 37 ในกรณีที่ยื่นเท็จ ยื่นไม่ครบ ยื่นขาด มาด้วย ซึ่งหากการกระทำความผิดที่กรมสรรพากรส่งมาร้องทุกข์นั้น พนักงานสอบสวนพิจารณาจากข้อเท็จจริงแล้วเห็นว่า เป็นเพียงความผิดตามมาตรา 37 ทวิ เท่านั้น (ซึ่งอายุความในการดำเนินคดีได้หมดอายุความไปแล้ว) พนักงานสอบสวนก็ต้องมีความเห็นสั่งไม่ฟ้อง เนื่องจากว่าคดีดังกล่าวหมดอายุความตามกฎหมายไปแล้ว แต่ถ้าร้องทุกข์มาแล้วยังอยู่ในอายุความตามกฎหมาย พนักงานสอบสวนก็สามารถพิจารณาสั่งไม่ฟ้องตามมาตรา 37 และสั่งฟ้องตามมาตรา 37 ทวิ ได้

3. ความเห็นเกี่ยวกับความผิดฐานหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีอากรตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ

พันตำรวจตรี สามารถ กลีบแก้ว สารวัตร (สอบสวน) กองกำกับการ 2 กองบังคับการปราบปรามการกระทำผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเศรษฐกิจและเทคโนโลยี; ความเสียหายของกรมสรรพากร ในกรณีการไม่ยื่นแบบตามมาตรา 37 ทวิ กับการยื่นรายการเท็จตามมาตรา 37 นั้น มีความเสียหายทางเศรษฐกิจต่อรัฐใกล้เคียงกัน ในเมื่อผู้กระทำความผิดมีเจตนาที่จะหลีกเลี่ยงภาษีอยู่แล้วเหมือนกัน ยกตัวอย่างเช่น กรณีที่บุคคลมีรายได้ในแต่ละเดือน 1 ล้านบาท รวมรายได้ต่อปี คือ 12 ล้านบาท หากไม่ยื่นรายการจะต้องถูกระวางโทษจำคุกเพียงไม่เกิน 1 ปี แต่ตรงกันข้าม หากบุคคลดังกล่าว ซึ่งมีรายได้ 12 ล้านบาทนี้ ได้ทำการยื่นรายการ แต่ยื่นรายการเพียง 5 แสนบาท แต่โทษของการที่ยื่นรายการ 5 แสนบาท น้นกว่า คือ ถูกระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามเดือนถึงเจ็ดปี ซึ่งความเสียหายใกล้เคียงกัน

4. ความเห็นเกี่ยวกับการแก้ไขอัตราโทษเกี่ยวกับความผิดฐานหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีอากรตามประมวลรัษฎากร

พันตำรวจตรี สามารถ กลีบแก้ว สารวัตร (สอบสวน) กองกำกับการ 2 กองบังคับการปราบปรามการกระทำผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ; ความเห็นส่วนตัว คือ ควรจะปรับโทษในมาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ ให้เท่าเทียมกัน เพราะมีความผิดในลักษณะของการหลีกเลี่ยงภาษีเช่นเดียวกัน ซึ่งจะทำให้ผู้กระทำความผิดเกิดความเกรงกลัว แล้วการกระทำผิดในลักษณะการหลีกเลี่ยงภาษีหรือการไม่ยื่นรายการจะลดน้อยลงไปตามลำดับ เมื่อความผิดตามมาตรา 37 ทวิ มีการปรับโทษให้เท่าเทียมกับมาตรา 37 แล้ว จะส่งผลให้อายุความตามกฎหมาย เท่ากันกับมาตรา 37 ซึ่งความเสียหายเกี่ยวกับกรณีขาดอายุความไม่ได้เกิดความเสียหายกับพนักงานสอบสวน แต่เกิดความ

เสียหายต่อรัฐ ซึ่งถ้าอายุความหมดไปแล้ว พนักงานสอบสวนไม่สามารถไปดำเนินคดีที่มีโทษทางอาญา กับผู้กระทำความผิดได้ เมื่ออายุความขยายแล้วการดำเนินคดีกับผู้ต้องหา ก็จะมีอายุความเพิ่มขึ้น เพราะมีระยะเวลาในการสอบสวนมากขึ้นตามอายุความ ในส่วนอายุความของมาตรา 37 นั้นเห็นว่าเหมาะสมแล้ว สรุปคือ ไม่ได้เป็นความเสียหายต่อองค์กรตำรวจโดยตรง แต่มองว่าเป็นความเสียหายของรัฐในภาพรวมและการแก้ไขบทลงโทษ จะลดอาชญากรรมทางเศรษฐกิจได้

บทสรุปสัมภาษณ์พนักงานสอบสวน พันตำรวจโทหญิง วราพรรณ สุราราชภูรี รองผู้กำกับการ (สอบสวน) กองบังคับการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ปฏิบัติราชการ รองผู้กำกับการ (สอบสวน) กองกำกับการ 2 กองบังคับการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ

1. ขั้นตอนการทำงานของพนักงานสอบสวน กองบังคับการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเศรษฐกิจและเทคโนโลยี

พันตำรวจโทหญิง วราพรรณ สุราราชภูรี รองผู้กำกับการ (สอบสวน) กองบังคับการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ปฏิบัติราชการ รองผู้กำกับการ (สอบสวน) กองกำกับการ 2 กองบังคับการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ; ในส่วนของหนังสือร้องทุกข์ที่หน่วยงานสรรพากรส่งมาต้องใช้เวลา เนื่องจากเป็นการส่งเรื่องทางไปรษณีย์ แต่เมื่อได้มอบหมายให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบแล้ว พนักงานสอบสวนก็จะดำเนินการออกหมายเรียกผู้กล่าวหาและพยานผู้ตรวจสอบภาษีมาให้ถ้อยคำกับพนักงานสอบสวนโดยเร็ว โดยเป็นการดำเนินการตามคำสั่งภายในของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

ที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงาน คือ คำสั่งสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่ 419/2556 เรื่อง การอำนวยความสะดวกในคดีอาญา การทำสำนวนการสอบสวนและมาตรการควบคุม ตรวจสอบ เร่งรัดการสอบสวนคดีอาญาในเอกสารร้องทุกข์

หลังจากทำการส่งสำนวนการสอบสวนคดีให้พนักงานอัยการตามกฎหมายแล้ว พนักงานอัยการจะประสานขอให้จัดทำตารางเกี่ยวกับรายละเอียดของการกระทำความผิดให้ชัดเจน เช่น ข้อหาเรื่อง ออกใบกำกับภาษีโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย แยกการกระทำความผิดออกเป็นกรรมตามใบกำกับภาษี จะต้องมีตัวใบกำกับภาษีที่สรรพากรตรวจสอบพบ จะต้องจัดทำตารางโดยมีรายละเอียดวันเวลาเกิดเหตุ คือวันที่ออกใบกำกับที่อยู่ใบเสร็จ เดือนภาษีตามเอกสาร ภ.พ.30 เพื่อแสดงให้เห็นว่ามีกรดยื่นแบบแสดงรายการวันที่เท่าไร ซึ่งกฎหมายกำหนดให้ยื่นแบบรายการภายในวันที่ 15 ของเดือนถัดไป และผู้กระทำความผิดมีการยื่นตามที่กฎหมายกำหนดหรือไม่ เพื่อให้พนักงานอัยการยื่นฟ้องก่อนคดีขาดอายุความของวันที่ 15 แต่ละเดือน ซึ่งการกระทำความผิดแต่ละกรรมมีอายุความ 10 ปี เป็นต้น

2. ปัญหาอุปสรรคในการดำเนินคดีเกี่ยวกับฐานหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีตามประมวลรัษฎากรมาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ

พันตำรวจโทหญิง วราพรรณ สุรรราชสีมา รองผู้กำกับการ (สอบสวน) กองบังคับการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ปฏิบัติราชการรองผู้กำกับการ (สอบสวน) กองกำกับการ 2 กองบังคับการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ; ยกตัวอย่างเช่น กรณีเจ้าพนักงานสรรพากรร้องทุกข์ตามมาตรา 37 ผู้กระทำความผิดมีการยื่นรายการทุกเดือนภาษี แต่มีเว้นอยู่ 1 เดือน ไม่ยื่นรายการ ก็ไม่ได้ระบุความผิดมาตรา 37 ทวิ แยกออกมา แต่ระบุความผิดตามมาตรา 37 เพียงมาตราเดียว เมื่อถึงชั้นพนักงานอัยการ พนักงานอัยการจึงให้สอบเพิ่มว่าเดือนที่ไม่ยื่นรายการถือว่ามีความผิดตามมาตรา 37 ทวิ หรือไม่ ปรากฏว่าผู้กล่าวหาแจ้งว่า ถ้าไม่ยื่นรายการทุกเดือนก็ไม่ผิด เพราะไม่ยื่นรายการเพียง 1 เดือน พนักงานอัยการจึงสั่งไม่ฟ้องในกรณีนี้ แต่ไม่ใช่ทุกคดี แล้วแต่ข้อเท็จจริงในแต่ละคดี เนื่องจากความเห็นของพนักงานอัยการบางท่านเห็นว่า ในเมื่อผู้กระทำความผิดเคยยื่นรายการบ้างหรือไม่ยื่นรายการบ้าง ก็ถือว่าเข้ากรณีตามมาตรา 37 แล้ว แต่หากไม่เคยยื่นรายการเลย จะกรณีตามมาตรา 37 ทวิ แต่พนักงานอัยการบางรายก็มีความเห็นและมุมมองว่าควรแยก กรณีไหนกรณีนั้นคือกรณีไม่ยื่นรายการ เป็นความผิดตามมาตรา 37 ทวิ ถ้ายื่นรายการแล้วหลีกเลี่ยงภาษี หรือยื่นเท็จจะเป็นความผิดตามมาตรา 37

3. ความเห็นเกี่ยวกับความผิดฐานหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีอากรตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ

พันตำรวจโทหญิง วราพรรณ สุรรราชสีมา รองผู้กำกับการ (สอบสวน) กองบังคับการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ปฏิบัติราชการรองผู้กำกับการ (สอบสวน) กองกำกับการ 2 กองบังคับการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ; ในปัจจุบันที่อัตราโทษตามมาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ ต่างกัน อาจจะทำให้เกิดการยื่นรายการตามมาตรา 37 เป็นความเท็จ เป็นการหวังประโยชน์จากการคืนภาษีด้วย จึงกำหนดโทษหนักกว่าเพราะเอาเงินของรัฐไป แต่มาตรา 37 ทวิ ไม่มีลักษณะเป็นการเอาเงินของรัฐไปอย่างไรก็ดี เห็นว่าเมื่อไม่ยื่นรายการก็ถือเป็นการไม่เสียภาษีให้กับรัฐ รัฐไม่สามารถจัดเก็บภาษีได้รายได้ที่รัฐต้องเสียไป ก็ถือเป็นการเอาเงินของรัฐไปเช่นกัน มีความผิดเหมือนกัน โดยหน้าที่รับผิดชอบของประชาชนต่อรัฐในทางภาษีอากรคือต้องมีการจ่ายภาษีเข้ารัฐ ซึ่งมีวิธีการตามกฎหมาย คือต้องยื่นแบบแสดงรายการ ไม่ว่าจะเสียภาษีหรือไม่ การที่บุคคลใดไม่ยื่นรายการ น่าเชื่อว่าเป็นการหลีกเลี่ยงภาษีมากกว่าผู้ที่ยื่นรายการตามมาตรา 37 ผู้ที่ยื่นรายการเป็นบุคคลที่ได้ทำหน้าที่ตามกฎหมายกำหนด โดยการแสดงตัวว่ามีรายได้ แม้บุคคลดังกล่าวจะหลีกเลี่ยงโดยวิธีอื่นก็ตาม แต่ก็ยังถือว่าได้ปฏิบัติตามกฎหมาย แต่สำหรับผู้ที่ไม่ยื่นรายการเลยถือว่าเป็นผู้ที่ไม่มีความรับผิดชอบต่อเศรษฐกิจของประเทศชาติ เมื่อมีรายได้ก็ควรที่จะเสียภาษีให้กับรัฐ เพราะสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานต่าง ๆ

ก็มีสิทธิใช้เหมือนกัน ได้รับเท่ากัน ได้ใช้โดยอาจมองไม่เห็นว่าเป็นภาษีสองรัฐ แต่ก็ใช้ได้เหมือนกัน มีสิทธิได้รับเหมือนกัน ในขณะที่ไม่ได้เสียภาษีเลย

4. ความเห็นเกี่ยวกับการแก้ไขอัตราโทษเกี่ยวกับความผิดฐานหลีกเลี่ยงหรือพยายาม หลีกเลี่ยงภาษีอากรตามประมวลรัษฎากร

พันตำรวจโทหญิง วราพรรณ สุภวราษณ์ รองผู้กำกับการ (สอบสวน) กองบังคับการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ปฏิบัติราชการ รองผู้กำกับการ (สอบสวน) กองกำกับการ 2 กองบังคับการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ; เห็นควรแก้ไขเฉพาะบทลงโทษตามความในมาตรา 37 ทวิ ให้มีโทษที่มีลักษณะเท่าเทียมกับมาตรา 37 เพราะเหตุว่ามีลักษณะในการกระทำความผิดเป็นการหลีกเลี่ยงภาษีเหมือนกัน ความเสียหายเช่นเดียวกัน เมื่อมีการแก้ไขด้วยกฎหมายจะช่วยแก้ไขปัญหาการดำเนินคดีได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเด็นอายุความที่เพิ่มขึ้น จากเดิม 5 ปี เป็น 10 ปี ทำให้เจ้าหน้าที่มีเวลาตรวจสอบ ทำการสืบสวนสอบสวนติดตามตัวผู้กระทำความผิดตามกฎหมายภาษีสองภาษีสองรัฐได้มากขึ้น เป็นผลให้ไม่ว่าจะมีการหลีกเลี่ยงภาษีโดยไม่ว่าจะแบบยื่นรายการหรือไม่ยื่นรายการ ก็จะได้รับโทษเหมือนกัน

2.9.3 การนำคดีฟ้องต่อศาล

การนำคดีเกี่ยวกับการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีขึ้นฟ้องต่อศาลนั้นถือเป็นคนตีภาษีสองภาษีสองรัฐที่มีโทษทางอาญาซึ่งมีลักษณะแตกต่างไปจากการดำเนินคดีอาญาโดยทั่วไป เนื่องจากการดำเนินคดีดังกล่าวเป็นการดำเนินคดีข้อพิพาทระหว่างรัฐกับเอกชน แต่อย่างไรก็ตาม การดำเนินคดีภาษีสองภาษีสองรัฐที่มีโทษทางอาญานี้จะดำเนินคดีโดยศาลอาญาเช่นเดียวกันกับการดำเนินคดีอาญาโดยทั่วไป ด้วยการนำเอาบทบัญญัติในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาบังคับใช้แทนการนำเอาบทบัญญัติในพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลภาษีสองภาษีสองรัฐและวิธีพิจารณาคดีภาษีสองภาษีสองรัฐ พ.ศ. 2528 เนื่องจากในศาลภาษีสองภาษีสองรัฐมีการพิจารณาพิพากษาคดีในทางแพ่งเท่านั้น⁶¹

อีกทั้ง ในปัจจุบันศาลภาษีสองภาษีสองรัฐเองก็ยังไม่มีการจัดตั้งแผนกคดีภาษีสองภาษีสองรัฐที่มีโทษทางอาญาขึ้นเป็นมาปฏิบัติงานเป็นการเฉพาะ ดังนั้น การพิจารณาพิพากษาคดีในลักษณะดังกล่าวนี้จึงอยู่ในอำนาจของศาลอาญา ซึ่งศาลที่มีอำนาจในการพิจารณาพิพากษาคดีภาษีสองภาษีสองรัฐที่มีโทษในทางอาญานั้น ได้แก่ ศาลอาญา ศาลอาญากรุงเทพใต้ ศาลอาญาธนบุรี ศาลแขวงหรือศาลจังหวัดแล้วแต่กรณี ซึ่งการพิจารณาพิพากษาคดีนั้นจะนำเอาหลักกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาบังคับใช้ในการพิสูจน์ความจริง โดยมีมาตรฐานดังกล่าวนี้จะต้องเป็นการดำเนินการพิสูจน์ความบริสุทธิ์จนถึงขนาดสิ้นสงสัยว่าจำเลยได้เป็นกระทำความผิดจริงจึงจะสามารถนำเอาตัวบุคคลผู้นั้นมาลงโทษในทางกฎหมายได้

⁶¹ พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลภาษีสองภาษีสองรัฐและวิธีพิจารณาคดีภาษีสองภาษีสองรัฐ พ.ศ. 2528, มาตรา 7.

สำหรับการใช้ดุลยพินิจในการฟ้องร้องคดีการหลีกเลียงหรือพยายามหลีกเลียงภาษีอากร ตามกฎหมายไทยนั้นจะมีเจ้าพนักงานอัยการเป็นผู้ใช้ดุลยพินิจในการสั่งฟ้องหรือไม่ฟ้องผู้ต้องหา ตามหลักการดำเนินคดีอาญาตามดุลยพินิจ (Opportunity Principle) เช่นเดียวกับคดีอาญา โดยทั่วไป ซึ่งในการพิจารณาว่าการกระทำของผู้ต้องหาถือว่าเป็นความผิดทางอาญาเกี่ยวกับภาษีอากรว่าจะทำการฟ้องร้องได้หรือไม่นั้นจะต้องทำการพิจารณาถึงข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายประกอบกัน โดยจะต้องทำการพิจารณาว่าการกระทำความผิดนั้นถือเป็นการกระทำความผิดที่ครบองค์ประกอบหรือไม่ มีเจตนาในการกระทำเป็นเช่นไร ตลอดจนจะต้องทำการพิจารณาด้วยว่าผู้กระทำความผิดมีเจตนาพิเศษหรือมูลเหตุจูงใจในการกระทำความผิดหรือไม่อีกด้วย⁶²

ในส่วนของการยื่นฟ้องคดีการหลีกเลียง หรือพยายามหลีกเลียงภาษีต่อศาลนั้น จะเริ่มต้นการดำเนินคดีขึ้นจากการที่พนักงานอัยการยื่นคำร้องหรือคำฟ้องเข้ามาในคดี⁶³ ภายหลังจากที่ได้มีการสอบสวนในกรณีการกระทำความผิดดังกล่าวแล้ว⁶⁴ โดยการยื่นฟ้องคดีอาญาภาษีอากรต่อศาลอาญานั้นให้ทำการยื่นฟ้องต่อศาลใดศาลหนึ่งที่มีอำนาจตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาหรือกฎหมายอื่น กล่าวคือ การจะฟ้องคดีเกี่ยวกับการหลีกเลียง หรือพยายามหลีกเลียงภาษีอากรนั้นจะต้องมีการจัดทำขึ้นเป็นคำฟ้องแล้วนำไปยื่นต่อศาลชั้นต้นที่มีเขตอำนาจในการชำระคดีความนั้นโดยจะต้องพิจารณาว่าอัตราโทษในคดีที่ยื่นฟ้องนั้นอยู่ในเขตอำนาจของศาลชั้นต้นใดประกอบการยื่นด้วย ทั้งนี้ การยื่นฟ้องคดีภาษีอากรที่มีโทษทางอาญาในกรณีของการหลีกเลียงหรือพยายามหลีกเลียงภาษีนั้นจะต้องทำการยื่นฟ้องต่อศาลอาญา ศาลอาญากรุงเทพใต้ หรือศาลอาญาธนบุรีซึ่งเป็นศาลยุติธรรมที่มีอำนาจในการพิจารณาพิพากษาคดีอาญาทั้งปวงที่ไม่ได้อยู่ในเขตอำนาจของศาลยุติธรรมอื่นอีกด้วย⁶⁵

2.9.4 สถิติการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดตามมาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร

ตามที่กรมสรรพากรได้มอบอำนาจให้เจ้าพนักงานมาร้องทุกข์ดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดตามมาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากรต่อพนักงานสอบสวน ระหว่าง ปี พ.ศ. 2554 – 2564 มีสถิติการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิด พบว่ามีการดำเนินคดีจำนวนทั้งสิ้น 67 คดี แบ่งออกได้เป็น 4 กลุ่ม ดังนี้

1) การดำเนินคดีที่ไม่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่างมาตรา 37 (2) กับ 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร มีจำนวน 14 คดี

⁶² รติรัตน์ มุ่งรักษาธรรม, “ปัญหาการสอบสวนคดีความผิดตามกฎหมายภาษีอากรที่มีโทษทางอาญา,” (วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขากฎหมายภาษี คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2558), หน้า 108.

⁶³ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา, มาตรา 28

⁶⁴ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา, มาตรา 120

⁶⁵ ปิยะธิดา ไชยมงคล, “คดีภาษีอากรที่มีโทษทางอาญา,” (วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2549), หน้า 137.

2) การร้องทุกข์และการดำเนินคดีที่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบท กฎหมาย ระหว่างมาตรา 37 (2) กับ 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร จำนวน 51 คดี

3) ผลการดำเนินคดีตามมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร มีจำนวน 20 คดี

4) การดำเนินคดีเกี่ยวกับผู้ทำบัญชีต่างกัน จำนวน 2 คดี

ซึ่งจะกล่าวโดยละเอียดในบทถัดไป ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 2.4 ตารางแสดงสถิติการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดตามมาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร

ปี	จำนวนคดี		
	รวม	มาตรา 37	มาตรา 37 ทวิ
2554	8	5	3
2555	6	4	2
2556	4	2	3
2557	5	4	1
2558	3	2	1
2559	8	6	2
2560	7	4	4
2561	1	1	-
2562	9	9	-
2563	7	7	2
2564	9	5	3

(ที่มา : จากการรวบรวมของผู้วิจัย)

(หมายเหตุ: ในบางคดีมีการกระทำความผิดทั้งในกรณีตามมาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ)

2.10 วิธีการดำเนินคดีที่เกี่ยวกับการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีตามกฎหมายสหรัฐอเมริกา

การดำเนินคดีที่เกี่ยวกับการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีภายใต้อำนาจตามประมวลรัษฎากรแห่งสหรัฐอเมริกา (Internal Revenue Code หรือ IRC) ในกฎหมายสหรัฐอเมริกา เป็นอำนาจหน้าที่ของสำนักงานสรรพากรอเมริกา (Internal Revenue Service หรือ IRS) ซึ่งเป็นหน่วยงานเฉพาะด้านที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการดำเนินการในการจัดเก็บภาษี โดยสำนักงานดังกล่าวนี้มีเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินคดีที่เกี่ยวกับการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษี ดังนี้⁶⁶

1) อธิบดีกรมสรรพากร

อธิบดีกรมสรรพากรเป็นเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจในการสอบสวนการกระทำที่ฝ่าฝืนกฎหมายภาษีสรรพสามิตของสหรัฐอเมริกา โดยมีอำนาจในการดำเนินการออกหมายเรียก เข้าตรวจสอบข้อมูล และสอบคำให้การ ซึ่งในกรณีดังกล่าวนี้ อธิบดีกรมสรรพากรอาจมอบหมายให้พนักงานของสำนักงานสรรพากรอเมริกา (IRS) กระทำการแทนก็ได้

2) เจ้าหน้าที่สรรพากร

เจ้าหน้าที่สรรพากรของสำนักงานสรรพากรอเมริกา (IRS) นั้นเป็นเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจหน้าที่ในการดำเนินการสอบสวนการกระทำที่ฝ่าฝืนกฎหมายภาษีสรรพสามิตของสหรัฐอเมริกา

3) พนักงานสรรพากร

พนักงานสรรพากรของสำนักงานสรรพากรอเมริกา (IRS) นั้นเป็นเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจหน้าที่ในการดำเนินการสอบสวนคดีภาษีอากรเช่นเดียวกับเจ้าหน้าที่สรรพากร

4) เจ้าหน้าที่พิเศษ

เจ้าหน้าที่พิเศษ เป็นเจ้าหน้าที่ของสำนักงานสรรพากรอเมริกา (IRS) ที่มีอำนาจหน้าที่ในการตรวจค้นตามหมายคนที่ยึดตามประมวลรัษฎากรแห่งสหรัฐอเมริกา เพื่อทำการค้นหาและทำการยึดทรัพย์สินที่มีความเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดอาญา นอกจากนี้ เจ้าหน้าที่พิเศษนี้ยังมีอำนาจในการดำเนินการจับกุมผู้กระทำความผิดได้อีกด้วย

5) เจ้าหน้าที่หน่วยสืบสวนคดีอาญา

เจ้าหน้าที่หน่วยสืบสวนคดีอาญา เป็นเจ้าหน้าที่หน่วยสืบสวนคดีอาญา (Criminal Investigation หรือที่เรียกโดยย่อว่า CI) ที่มีอำนาจหน้าที่ในการเข้าครอบครองทรัพย์สินที่ถูกทิ้ง หรือทรัพย์สินอื่นที่ไม่มีบุคคลอื่นใดมาอ้างสิทธิ ซึ่งทรัพย์สินดังกล่าวนี้เป็นทรัพย์สินที่ถูกยึดมาเพื่อใช้เป็นพยานหลักฐานในการสอบสวนแต่ทรัพย์สินนั้นไม่มีความจำเป็นที่จะต้องทำการยึดอีกต่อไปแล้ว

⁶⁶ เจตน์ ยุทธโยธิน, “อำนาจในการดำเนินคดีภาษีสรรพสามิตที่มีโทษทางอาญาในชั้นก่อนสอบสวนของเจ้าพนักงานตามกฎหมายสรรพสามิตของไทย,” (วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขากฎหมายภาษี คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2559), หน้า 131-132.

นอกจากนี้ เจ้าหน้าที่หน่วยสืบสวนคดีอาญายังมีอำนาจหน้าที่ในการเข้าครอบครองทรัพย์สินส่วนตัวที่ไม่อยู่ภายใต้การริบทรัพย์ได้อีกด้วย

สำหรับวิธีการดำเนินคดีที่เกี่ยวกับการหลีกเลียง หรือพยายามหลีกเลียงภาษีตามกฎหมายสหรัฐอเมริกา นั้นจะประกอบไปด้วยขั้นตอนและกระบวนการ ดังต่อไปนี้

1) การตรวจค้น

ในการเข้าตรวจค้นนี้เป็นอำนาจหน้าที่หลักของเจ้าหน้าที่พิเศษกรมสรรพากร⁶⁷ ภายใต้บทบัญญัติแห่งประมวลรัษฎากรแห่งสหรัฐอเมริกา เพื่อทำการค้นหาและเข้ายึดทรัพย์สินเพื่อมาประกอบการสอบสวนคดีอาญาที่มีความเกี่ยวกับการหลีกเลียง หรือพยายามหลีกเลียงภาษี โดยทรัพย์สินที่เจ้าหน้าที่พิเศษกรมสรรพากรจะทำการยึดทรัพย์ได้นั้น จะต้องมิลักษณะดังต่อไปนี้⁶⁸

- (1) ทรัพย์สินที่เป็นพยานหลักฐานในการกระทำความผิดทางอาญา
- (2) ทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิด
- (3) ทรัพย์สินที่ออกแบบหรือมีขึ้นเพื่อใช้หรือซึ่งใช้เป็นพาหนะในการกระทำความผิด

ทางอาญา

- (4) ทรัพย์สินที่เชื่อได้ว่าบุคคลที่จะต้องถูกจับกุมได้อยู่ในสถานที่ดังกล่าว

2) การริบทรัพย์

สำหรับการริบทรัพย์ตามประมวลรัษฎากรแห่งสหรัฐอเมริกา ในกรณีประมวลรัษฎากรแห่งสหรัฐอเมริกานั้นได้มีการกำหนดวิธีการและขั้นตอนไว้แต่เพียงวิธีการริบทรัพย์ทางแพ่งและทางบริหาร แต่ไม่ได้มีการบัญญัติบทบัญญัติที่ให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่ในการริบทรัพย์ทางอาญาเอาไว้แต่อย่างใด จึงจะต้องมีการนำเอาหลักการริบทรัพย์ในทางอาญาทั่วไปมาบังคับใช้โดยอนุโลม แต่การจะเอาบทบัญญัติดังกล่าวมาบังคับใช้ได้นั้นจะต้องเป็นในกรณีที่วิธีการทางแพ่งมีขนาดไม่เพียงพอต่อการปกป้องทรัพย์สินที่จะต้องถูกริบเท่านั้น⁶⁹

3) การยึดทรัพย์สิน

อำนาจในการเข้ายึดทรัพย์สินตามประมวลรัษฎากรแห่งสหรัฐอเมริกาจะแบ่งอำนาจหน้าที่ออกเป็น 2 ส่วนใหญ่ ๆ คือ การยึดทรัพย์จากหลีกเลียงหรือพยายามหลีกเลียงภาษีนั้นจะเป็นอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่พิเศษของสำนักงานสรรพากรอเมริกา (IRS) ส่วนการยึดทรัพย์ในคดีอาญาทั่วไปจะเป็นหน้าที่ของเลขานุการของกระทรวงการคลังเป็นหลัก อย่างไรก็ตาม การยึดทรัพย์จากหลีกเลียงหรือพยายามหลีกเลียงภาษีนั้นมีการบัญญัติวางหลักไว้แต่เพียงในทางบริหารและทางแพ่งเท่านั้น ดังนั้น การจะการยึดทรัพย์จากหลีกเลียงหรือพยายามหลีกเลียงภาษีในทางอาญาได้จะต้องนำเอาหลัก

⁶⁷ 18 U.S. Code § 3105 and 3109.

⁶⁸ เจตนีย์ ยุทธโยธิน, อำนาจในการดำเนินคดีอาญาสรรพากรที่มีโทษทางอาญาในชั้นก่อนสอบสวนของเจ้าพนักงานตามกฎหมายสรรพากรของไทย, หน้า 132.

⁶⁹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 133.

ของการยึดทรัพย์สินในทางอาญามาปรับใช้ แต่การนำเอาหลักการยึดทรัพย์สินในทางอาญามาปรับใช้แก่การกระทำความผิดในกรณีการยึดทรัพย์สินจากหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีได้นั้นจะต้องเป็นในกรณีที่มีสถานการณ์ที่รุนแรงและไม่มีทางเลือกอื่นที่จะมาใช้ในการดำเนินการแทนเท่านั้น

4) การจับกุม

ประมวลรัษฎากรแห่งสหรัฐอเมริกาได้บัญญัติหลักการในการจับกุมผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีเอาไว้ว่าเป็นอำนาจหน้าที่หลักของเจ้าหน้าที่พิเศษของสำนักงานสรรพากรอเมริกา (IRS) ซึ่งการจับกุมดังกล่าวนี้ อาจทำการจับกุมโดยมีการออกหมายจับหรือไม่มีการออกหมายจับก็ได้ แต่การจับกุมโดยไม่มีการออกหมายจับนั้นจะสามารถกระทำได้เฉพาะในกรณีที่ความผิดดังกล่าวนี้ ได้เกิดขึ้นซึ่งหน้าหรือมีเหตุอันควรจะเชื่อได้ว่าบุคคลผู้นั้น ได้มีการกระทำการใด ๆ ที่เป็นความผิดในทางอาญาเกิดขึ้นแล้วเท่านั้น⁷⁰

นอกจากนี้ ประมวลรัษฎากรแห่งสหรัฐอเมริกานั้น ยังได้มีการวางหลักในเรื่องของข้อต่อสู้ของจำเลยในความผิดฐานหลีกเลี่ยงภาษีอากรเอาไว้อีกด้วย โดยข้อต่อสู้ของจำเลยที่จะนำมากล่าวอ้างเพื่อหักล้างความผิดได้นั้นมีทั้งหมด 3 ประการ⁷¹ ดังนี้

1) ความสำคัญผิดในข้อกฎหมาย ข้อต่อสู้ประการนี้เป็นกรณีที่ผู้เสียภาษีได้กล่าวอ้างว่าตนนั้น ไม่ได้กระทำความผิดตามกฎหมายแต่อย่างใด เนื่องจากได้ทำความเข้าใจและปฏิบัติตามมาตรการที่ซับซ้อนทางภาษีเหล่านั้นแล้ว โดยประชาชนบางส่วนได้ทำการประท้วงด้วยการแสดงความคิดเห็นว่ากฎหมายภาษีนั้นมีความซับซ้อน และมีหลักการที่ขัดกับหลักรัฐธรรมนูญเอาไว้เช่นกัน

2) ความไม่แน่นอนในกฎหมายภาษี ข้อต่อสู้ดังกล่าวนี้เป็นการหยิบยกเอาความซับซ้อนของมาตรการทางภาษีมากกล่าวอ้างประกอบกับความไม่แน่นอนที่เกิดจากการตีความการบังคับใช้บทบัญญัติทางกฎหมายภาษีอากรของศาลขึ้นเป็นข้อต่อสู้

3) การศึกษา ประสบการณ์และสุขภาพของผู้เสียภาษี ข้อต่อสู้ประเภทนี้เป็นการหยิบยกเอาความไม่รู้กฎหมาย หรือความเจ็บป่วยขึ้นเป็นข้อกล่าวอ้างถึงเหตุเพื่อหักล้างความผิด ซึ่งข้อต่อสู้ในลักษณะนี้ มักจะไม่มีน้ำหนักที่ศาลจะทำการเชื่อถือจนมีผลต่อการพิจารณาได้

2.11 การศึกษาเปรียบเทียบการดำเนินคดีเกี่ยวกับผู้ที่กระทำความผิดฐานหลีกเลี่ยงภาษีตามกฎหมายไทยและกฎหมายสหรัฐอเมริกา

สำหรับการศึกษาเปรียบเทียบการดำเนินคดีเกี่ยวกับผู้ที่กระทำความผิดฐานหลีกเลี่ยงภาษีตามกฎหมายไทยและกฎหมายสหรัฐอเมริกานั้น ศึกษาได้ในรูปแบบของตารางด้วยการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างประมวลรัษฎากรของไทยและของสหรัฐอเมริกา ซึ่งมีสาระสำคัญ ดังนี้

⁷⁰ 26 U.S. Code § 7608(b)(2)(B)

⁷¹ Patricia T. Morgan, Tax Procedure and Tax Fraud in A Nutshell, Page 385-393.

ตารางที่ 2.5 ตารางแสดงการเปรียบเทียบการดำเนินคดีเกี่ยวกับผู้ที่กระทำความผิดฐานหลักเสียงภาษาตามกฎหมายไทย และกฎหมายสหรัฐอเมริกา

ประเด็น		ประมวลรัษฎากรไทย	ประมวลรัษฎากร สหรัฐอเมริกา
ประเทศ			
เจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจ ในการดำเนินคดีหลัก		เจ้าพนักงานสรรพากร	เจ้าหน้าที่พิเศษสำนักงานสรรพากรอเมริกา
วิธีการใน การดำเนินคดี	การตรวจค้น	เป็นการใช้อำนาจในการตรวจสอบเพื่อเข้ายึดบัญชีเอกสาร หรือหลักฐานอื่น ๆ แต่จะต้องมีการออกหมายค้นก่อนเสมอ	การค้นหาและเข้ายึดทรัพย์สินเพื่อมาประกอบการสอบสวน คดีอาญา โดยทรัพย์สินที่ยึดจะต้องเข้าเงื่อนไขในการยึดทรัพย์สินด้วย
	การริบทรัพย์สิน	-	วางหลักไว้เพียงในทางบริหารและทางแพ่ง การนำเอาหลัก ในทางอาญามาบังคับใช้ต้องเป็นกรณีทีวิธีทางแพ่งไม่เพียงพอต่อการ ปกป้องทรัพย์สินที่ถูกริบ
	การยึดทรัพย์สิน	จะทำการยึดทรัพย์สินได้ก็ต่อเมื่อทรัพย์สินนั้นจะต้องมีลักษณะตามที่ กฎหมายกำหนด	วางหลักไว้แต่เพียงในทางบริหารและทางแพ่ง ในทางอาญา จะทำได้ต้องเป็นกรณีที่มีความรุนแรงและไม่มีทางเลือกอื่น
	การจับกุม	เป็นอำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานฝ่ายปกครองหรือเจ้าหน้าที่ ตำรวจ	สามารถทำการจับกุมได้หากเป็นความผิดที่เกิดขึ้นซึ่งหน้า
	ข้อต่อสู้ของจำเลย	สามารถกระทำการอุทธรณ์คำสั่งของเจ้าพนักงานสรรพากร ไปยังคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ได้	ข้อต่อสู้ที่จะนำมาหักล้างความผิด คือ ความสำคัญผิด ในข้อกฎหมาย ความไม่แน่นอนในกฎหมายภาษา การศึกษา ประสบการณ์ และสุขภาพ

จากตารางแสดงการเปรียบเทียบการดำเนินคดีเกี่ยวกับผู้ที่กระทำความผิดฐานหลีกเลียงภาษี ตามกฎหมายไทยและกฎหมายสหรัฐอเมริกาจะเห็นได้ว่า แม้ว่าอำนาจหน้าที่ในการดำเนินคดีเกี่ยวกับผู้ที่กระทำความผิดฐานหลีกเลียงภาษีของทั้ง 2 ประเทศนั้น จะบัญญัติวางหลักให้เจ้าพนักงานสรรพากรเป็นผู้รับผิดชอบหลักเช่นเดียวกัน แต่อำนาจและขอบเขตในการดำเนินการนั้นกลับแตกต่างกันออกไป เนื่องจากการดำเนินคดีเกี่ยวกับผู้ที่กระทำความผิดฐานหลีกเลียงภาษีตามประมวลรัษฎากรของสหรัฐอเมริกานั้น บัญญัติให้เจ้าหน้าที่พิเศษในสำนักงานสรรพากรอเมริกาสามารถดำเนินการได้ทั้งในเรื่องของการการตรวจค้น การริบทรัพย์ การยึดทรัพย์ และการจับกุม แต่หลักในเรื่องของอำนาจในการจับกุมผู้ที่กระทำความผิดฐานหลีกเลียงภาษีตามกฎหมายไทยนั้นยังมีการบัญญัติวางหลักให้เจ้าพนักงานสรรพากรจะต้องทำการ จะต้องทำการดำเนินการร้องทุกข์ไปยังพนักงานสอบสวนเพื่อทำการฟ้องร้องดำเนินคดีและนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษ เนื่องจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับการหลีกเลียง หรือพยายามหลีกเลียงภาษี ตามประมวลรัษฎากรไทยนั้น ถือเป็นคดีอาญาที่เจ้าพนักงานสรรพากรไม่สามารถที่จะทำการเปรียบเทียบ โดยการกำหนดค่าปรับได้

บทที่ 3

ความไม่สม่ำเสมอของการดำเนินคดีตามมาตรา 37 กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร

3.1 การดำเนินคดีที่ไม่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่างมาตรา 37(2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร

เมื่อองค์ประกอบความผิดตามมาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ ประมวลรัษฎากรจะเห็นได้ว่าการกระทำความผิดทั้ง 2 มาตรานั้น ถือเป็นกรกระทำผิดที่มีเจตนาเป็นการหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรเช่นเดียวกัน แต่อย่างไรก็ดีจะเห็นได้ชัดจากตัวบทบัญญัติว่า ความผิดตามมาตรา 37⁷² นั้นเป็นกรณีโดยผู้กระทำจะต้องรู้สำนึกในการกระทำ หรือโดยเจตนาว่าการกระทำของตนเป็นการแจ้งความเท็จ ให้ถ้อยคำเท็จ ตอบคำถามเท็จหรือนำพยานหลักฐานเท็จมาแสดง หรือเป็นการกระทำโดยความเท็จ โดยฉ้อโกงหรืออุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน หลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรหรือขอคืนภาษีอากร ตั้งแต่ก่อนที่จะกระทำหรือรู้ในขณะที่กระทำ เพื่อหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรหรือเพื่อขอคืนภาษีอากร ส่วนความผิดตามมาตรา 37 ทวิ⁷³ เป็นกรณีที่ผู้กระทำผิดเจตนาไม่ยื่นรายการที่ต้องยื่นตามลักษณะนี้ เพื่อหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร ถึงแม้ในบทบัญญัติของกฎหมายจะมีการบัญญัติไว้เช่นนั้นก็ตาม แต่ยังมีช่องว่างของกฎหมายและทำให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติเกี่ยวกับการใช้ดุลพินิจของเจ้าพนักงาน ว่าความผิดเกี่ยวกับการไม่ยื่นรายการภาษี ตามมาตรา 37 ทวิ เข้าลักษณะเป็นเจตนาของการกระทำโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน หลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรหรือขอคืนภาษีอากรตามมาตรา 37(2) อาจเนื่องด้วยการดำเนินคดีความผิดตามมาตรา 37 ทวิ ระวังโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ มีอายุความเพียง 5 ปี⁷⁴ ทำให้ไม่สามารถดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดได้ภายในกำหนดอายุความดังกล่าว แต่สำหรับความผิดตามมาตรา 37 ระวังโทษจำคุกตั้งแต่สามเดือนถึงเจ็ดปี และปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงสองแสนบาทซึ่งมีอายุความ 10 ปี⁷⁵

⁷² มาตรา 37 แห่งประมวลรัษฎากร

⁷³ มาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร

⁷⁴ มาตรา 95(4) แห่งประมวลกฎหมายอาญา

⁷⁵ มาตรา 95(3) แห่งประมวลกฎหมายอาญา

ทั้งนี้ ด้วยเหตุผลดังที่กล่าวมา ผู้วิจัยจึงได้ทำการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการดำเนินคดีความผิดตามมาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร ตั้งแต่ปี พ.ศ.2554 – 2564 พบว่ามีการดำเนินคดีจำนวนทั้งสิ้น 67 คดี และมีจำนวน 12 คดี ที่มีการดำเนินคดีที่ไม่ตรงตามพฤติการณ์ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่างมาตรา 37(2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร การดำเนินคดีที่ไม่ตรงตามพฤติการณ์ดังกล่าว เนื่องด้วยบางคดีได้มีการดำเนินคดีตามมาตรา 37 ทวิ แล้วระหว่างการดำเนินคดีดังกล่าว คดีขาดอายุความ หรือขาดอายุความมาตั้งแต่ก่อนร้องทุกข์ดำเนินคดี จึงดำเนินคดีโดยใช้มาตรา 37 (2) แทน ทั้งนี้ไม่มีพฤติการณ์อันเป็นองค์ประกอบความผิดในมาตราดังกล่าว จึงเกิดความไม่สม่ำเสมอในการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดระหว่างสองมาตรานี้ ซึ่งความไม่สม่ำเสมอนั้น หมายถึง คดีซึ่งมีพฤติการณ์ของผู้กระทำความผิดอย่างเดียวกัน แต่มีการร้องทุกข์สั่งฟ้อง หรือใช้ดุลพินิจในการใช้ข้อกฎหมายเพื่อลงโทษกับผู้กระทำความผิดต่างกัน ดังต่อไปนี้

3.1.1 การดำเนินคดีไม่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่างมาตรา 37(2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร คดี ที่ (ภษ.1) 49/2554

ตารางที่ 3.1 ตารางแสดงสรุปผลการดำเนินคดีที่ไม่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่างมาตรา 37(2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร คดี ที่ (ภษ.1) 49/2554

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนส่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
1	(ภษ.1) 49/2554 ร้องทุกข์ 22 มี.ค.54	บริษัท ย.จำกัด	เมื่อวันที่ 1 ก.ย.46 - 31 ม.ค.47, 27 ส.ค.47 บริษัท ย. จำกัด <u>เจตนาละเลย ไม่ยื่นรายการที่ต้องยื่นตามลักษณะนี้</u> เพื่อหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37	<u>สั่งฟ้อง</u> บริษัท ย.จำกัด <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและ ทรัพยากร 4 ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นอัยการ แต่มีสถานะรับเลขที่ อัยการแล้ว	ยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นศาล	ยังไม่ทราบผล จากชั้นอัยการ และชั้นศาล ปัจจุบัน คดีขาด อายุความ

(ที่มา : จากการรวบรวมของผู้วิจัย)

ข้อเท็จจริง : เมื่อวันที่ 1 กันยายน 2546 - 31 มกราคม 2547 และวันที่ 27 สิงหาคม 2547 บริษัท ย. จำกัด เจตนาละเลยไม่ยื่นรายการที่ต้องยื่นตามลักษณะนี้ เพื่อหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร

การดำเนินคดี : กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหาเจตนาหลีกเลี่ยงภาษี ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 และหัวหน้าพนักงานสอบสวนสั่งฟ้อง บริษัท ย. จำกัด ข้อหาตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ

ผลคดีปัจจุบัน : ยังไม่ทราบผลจากชั้นอุทธรณ์และชั้นศาล ปัจจุบันคดีขาดอายุความ สำหรับความผิดตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ ในวันที่ 27 สิงหาคม 2552

ข้อสังเกต : พฤติการณ์ตามข้อเท็จจริงในคดีเป็นกรณีผู้ต้องหาเจตนาละเลย ไม่ยื่นรายการที่ต้องยื่นตามลักษณะนี้ เพื่อหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร แต่กรมสรรพากรได้ร้องทุกข์ในความผิดตามมาตรา 37 ประมวลรัษฎากร อาจเนื่องด้วยการกระทำผิดเกิดขึ้น เมื่อวันที่ 1 กันยายน 2546 - 31 มกราคม 2547 และวันที่ 27 สิงหาคม 2547 หากดำเนินคดีในความผิดตามมาตรา 37 ทวิ คดีขาดอายุความ ในวันที่ 27 พฤษภาคม 2552 แต่ได้มาร้องทุกข์ดำเนินคดีเมื่อขาดอายุความไปแล้ว คือ ร้องทุกข์ ในวันที่ 22 มีนาคม 2554

3.1.2 การดำเนินคดีไม่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่างมาตรา 37(2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร คดี ที่ (ภษ.1) 115/2554

ตารางที่ 3.2 ตารางแสดงสรุปผลการดำเนินคดีที่ไม่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่างมาตรา 37 (2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร คดี ที่ (ภษ.1) 115/2554

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนส่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
2	(ภษ.1) 115/2554 ร้องทุกข์ 25 ก.ค.54	บริษัท น. จำกัด กับพวก	ในปี พ.ศ.2549 บริษัท น. จำกัด กับพวก ร่วมกันโดยเจตนาไม่ยื่นแบบรายการเสียภาษี ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	ข้อหา ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	สั่งฟ้อง บริษัท น. จำกัด กับพวกรวม 2 คน ข้อหา ประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2), 37 ทวิ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและทรัพย์สิน 2 สั่งฟ้อง บริษัทฯ กับนาย จ. ข้อหา ประมวลรัษฎากร มาตรา 37, 67 ทวิ, 68, 83 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83,91 แต่ผู้ต้องหาหลบหนี ยังไม่ได้ตัวมาดำเนินคดี	ยังไม่ทราบผลคดีจากชั้นศาล	- ผู้ต้องหาที่สั่งฟ้องหลบหนี ยังไม่ได้ตัวมาดำเนินการ - ยังไม่ทราบผลคดีจากชั้นอัยการและชั้นศาล ปัจจุบัน คดีขาดอายุความ

(ที่มา : จากการรวบรวมของผู้วิจัย)

ข้อเท็จจริง : ในปี พ.ศ.2549 บริษัท น. จำกัด กับพวก ร่วมกันโดยเจตนาไม่ยื่นแบบรายการเสียภาษี

การดำเนินคดี : กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา ร่วมกันโดยเจตนาไม่ยื่นแบบรายการเสียภาษี ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 แต่หัวหน้าพนักงานสอบสวนสั่งฟ้อง บริษัท น. จำกัด กับพวกรวม 2 คน ข้อหา ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, 37(2) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 และสำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีเศรษฐกิจและทรัพยากร 2 สั่งฟ้อง บริษัทฯ ในฐานะนิติบุคคล กับนาย จ. ในฐานะส่วนตัว ข้อหา ประมวลรัษฎากร มาตรา 37, 67 ทวิ, 68 และ 83 กฎหมายอาญา มาตรา 83 และ 91

ผลคดีปัจจุบัน : ยังไม่ทราบผลจากชั้นอัยการและชั้นศาล ปัจจุบันคดีขาดอายุความสำหรับความผิดตามมาตรา 37 ทวิ ในวันที่ 31 พฤษภาคม 2555

ข้อสังเกต : พฤติการณ์ตามข้อเท็จจริงในคดีเป็นกรณีผู้ต้องหาบริษัท น. จำกัด กับพวก ร่วมกันโดยเจตนาไม่ยื่นแบบรายการ และกรมสรรพากรได้ร้องทุกข์ในความผิดตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 แต่อย่างไรก็ดี เมื่อถึงชั้นสอบสวนหัวหน้าพนักงานสอบสวนได้มีคำสั่งฟ้อง ข้อหา ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, 37(2) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 และในชั้นอัยการได้สั่งฟ้อง บริษัท น. จำกัด ในฐานะนิติบุคคล กับนาย จ. ในฐานะส่วนตัว ข้อหา ประมวลรัษฎากร มาตรา 37, 67 ทวิ, 68 และ 83 กฎหมายอาญา มาตรา 83 และ 91 อาจเนื่องด้วยการกระทำผิดเกิดขึ้นในปีภาษี พ.ศ.2549 การกระทำดังกล่าวเกิดขึ้นเมื่อวันที่ 31 มีนาคม 2550 จะขาดอายุความในวันที่ 31 พฤษภาคม 2555 และกรมสรรพากรได้มาร้องทุกข์ดำเนินคดีเมื่อความผิดในข้อหาตามมาตรา 37 ทวิ ขาดอายุความไปแล้ว คือ ร้องทุกข์ในวันที่ 25 กรกฎาคม 2554 เป็นกรณีคดีใกล้ขาดอายุความ

3.1.3 การดำเนินคดีไม่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่างมาตรา 37 (2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร คดี ที่ (ภษ.1) 133/2554

ตารางที่ 3.3 ตารางแสดงสรุปผลการดำเนินคดีที่ไม่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่างมาตรา 37 (2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร คดี ที่ (ภษ.1) 133/2554

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนส่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอุทธรณ์	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
3	(ภษ.1) 133/2554 ร้องทุกข์ 30 ส.ค.54	ห้างหุ้นส่วนจำกัด ท.กับพวก	ผู้ต้องหาที่ 1 โดยผู้ต้องหาที่ 3 ได้ยื่นแบบแสดงรายการเสียภาษีเงินได้นิติบุคคล และ <u>แจ้งว่าไม่สามารถชำระภาษี</u> <u>เจ้าหน้าที่ผู้กล่าวหาได้</u> <u>ดำเนินการตั้งหนี้ค้างชำระ</u> <u>ภาษีอากรและ ผู้ต้องหาที่ 3</u> <u>ได้ทำบันทึกคำให้การ ต.6</u> <u>ขอผ่อนชำระภาษี</u> <u>สำหรับการยื่นแบบแสดงรายการ</u> <u>ภาษีเงินได้นิติบุคคล</u>	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 (2) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> ห้างหุ้นส่วนฯ <u>ผู้ต้องหาที่ 1 กับ</u> <u>นาย บ. ที่ 3</u> <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 (2) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 <u>และสั่งไม่ฟ้อง</u> <u>นาย ส. ผู้ต้องหาที่ 2</u> <u>เสนออุทธรณ์</u> <u>เมื่อวันที่ 2 มี.ค.58</u>	สำนักงานอุทธรณ์พิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและทรัพย์สิน 5 <u>แจ้งคำสั่งเด็ดขาด</u> <u>ไม่ฟ้อง</u> ห้างหุ้นส่วน ท. <u>ผู้ต้องหาที่ 1</u> <u>นาย ส. ที่ 2 นาย บ. ที่ 3</u> <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2) ประมวลกฎหมายอาญา 83	ไม่มีผลคดีในชั้นศาล	พนักงานอุทธรณ์มีคำสั่งเด็ดขาด <u>ไม่ฟ้อง</u> และไม่ปรากฏว่าพนักงานตำรวจมีความเห็นแย้ง จึงไม่มีผลคดีในชั้นศาล

(ที่มา : จากการรวบรวมของผู้วิจัย)

ข้อเท็จจริง : ก่อนเกิดเหตุผู้ต้องหาที่ 1 ได้ยื่นแบบแสดงรายการเสียภาษีเงินได้นิติบุคคล (ภ.ง.ด.50) สำหรับรอบระยะเวลาวันที่ 1 พฤษภาคม 2549 ถึง 30 เมษายน 2550 โดยเป็นการประเมินตนเอง และแจ้งว่าไม่สามารถชำระภาษี เจ้าหน้าที่ผู้กล่าวหาได้ดำเนินการตั้งหนี้ค้างปรากฎ ลงวันที่ 27 กันยายน 2550 เจ้าหน้าที่ผู้กล่าวหาได้ส่งหนังสือเตือนให้ผู้ต้องหาที่ 1 ชำระภาษีอากรไม่น้อยกว่าสองครั้ง แต่ผู้ต้องหาที่ 1 ไม่ได้ชำระหนี้และผู้กล่าวหาได้ดำเนินการอายัดสิทธิในบัญชีเงินฝากธนาคารของผู้ต้องหาที่ 3 โดยผู้ต้องหาที่ 3 ได้ชำระหนี้ภาษีอากรที่ค้างชำระบางส่วน คงเหลือภาษีอากรที่ผู้ต้องหาที่ 1 ค้างชำระเป็นเงินจำนวน 3xx,xxx.xx บาท ผู้กล่าวหาได้ทำการตรวจสอบทรัพย์สินของผู้ต้องหาที่ 3 พบว่าเป็นเจ้าของห้องชุด ตั้งอยู่บนโฉนดที่ดิน เขตราชบุรีบูรณะ กรุงเทพมหานคร ราคาทุนทรัพย์สินในการจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมห้องชุด ตารางเมตรละ 1x,xxx บาท ผู้กล่าวหาจึงได้มีประกาศกรมสรรพากร ลงวันที่ 28 กรกฎาคม 2553 ยึดกรรมสิทธิ์ห้องชุดดังกล่าวต่อมาผู้กล่าวหาตรวจสอบพบว่า เมื่อวันที่ 28 กรกฎาคม 2553 ห้องชุดดังกล่าวมีการจดทะเบียนโอนขายให้แก่บุคคลภายนอก ก่อนที่ผู้กล่าวหาจะได้มีการแจ้งการยึดห้องชุดดังกล่าวต่อเจ้าพนักงานที่ดิน สำนักงานสรรพากรพื้นที่ ตรวจสอบพบว่า เมื่อวันที่ 16 กรกฎาคม 2551 ผู้ต้องหาที่ 3 จากการเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการผู้ต้องหาที่ 1 กรมสรรพากรเห็นว่าผู้ต้องหาที่ 1 มีเจตนาไม่ชำระภาษีอากรค้างและผู้ต้องหาที่ 3 ได้ทำบันทึกคำให้การ ต.6 ขอฟ่อนชำระภาษีสำหรับการยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้นิติบุคคล (ภ.ง.ด.50) ต่อมาได้มีการเปลี่ยนตัวหุ้นส่วนผู้จัดการของผู้ต้องหาที่ 1 โดยมีได้ชำระหนี้ภาษีอากรค้างให้เสร็จสิ้น

การดำเนินคดี : กรมสรรพากรร้องทุกข์ ห้างหุ้นส่วนจำกัด ท. กับพวกในข้อหา ร่วมกันหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 (2) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 แต่หัวหน้าพนักงานสอบสวนสั่งฟ้อง ห้างหุ้นส่วนจำกัด ท. กับพวก รวม 2 คน ข้อหาตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 (2) ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 และสั่งไม่ฟ้อง นาย ส. ผู้ต้องหาที่ 2 เสนอพนักงานอัยการ เมื่อวันที่ 2 มีนาคม 2558 ต่อมาสำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีเศรษฐกิจและทรัพยากร 5 แจ้งคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้อง ห้างหุ้นส่วน ท. ผู้ต้องหาที่ 1 นาย ส. ที่ 2 นาย บ. ที่ 3 ข้อหาตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2) ประมวลกฎหมายอาญา 83

ผลคดีปัจจุบัน : พนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องและไม่ปรากฏว่าพนักงานตำรวจมีความเห็นแย้ง จึงไม่มีผลคดีในชั้นศาล

คำวินิจฉัยประกอบคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องของพนักงานอัยการ : พิจารณาแล้วเห็นว่าการที่ผู้ต้องหาที่ 3 ได้กระทำการโดยยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้นิติบุคคล (ภ.ง.ด.50) และได้ทำบันทึกคำให้การ (ต.6) ขอฟ่อนชำระภาษีจำนวน 3xx,xxx.xx บาท แทนผู้ต้องหาที่ 1 ต่อผู้กล่าวหาและผู้กล่าวหาได้อนุญาตให้ผู้ต้องหาที่ 1 ทำการผ่อนชำระภาษีจำนวนดังกล่าวได้ ซึ่งก็ได้ผ่อนชำระภาษีมาแล้วจำนวน 11 งวด รวมเป็นเงินจำนวน 1x,xxx บาท ต่อมามีการเปลี่ยนตัวหุ้นส่วนผู้จัดการ

ผู้ต้องหาที่ 1 จากผู้ต้องหาที่ 3 เป็นผู้ต้องหาที่ 2 โดยมีได้ชำระหนี้ภาษีอากรค้างให้เสร็จสิ้นนั้น การลาออกจากการเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการของผู้ต้องหาที่ 3 ย่อมเป็นสิทธิตามกฎหมายของผู้ต้องหาที่ 3 ที่จะเข้าเป็นผู้แทนนิติบุคคลใดหรือออกจากการเป็นผู้แทนนิติบุคคลใดหรือไม่ก็ได้ พฤติการณ์ของผู้ต้องหาที่ 3 ที่ปรากฏตามข้อเท็จจริงดังกล่าวข้างต้นไม่ได้ว่าผู้ต้องหาทั้งสามมีเจตนา หลีกเลียงหรือพยายามหลีกเลียงการเสียภาษีอากรตามกฎหมาย นอกจากนี้ ณ วันที่ผู้กล่าวหาอนุญาตให้ผู้ต้องหาที่ 1 ทำการผ่อนชำระภาษี ย่อมฟังไม่ได้ว่าผู้ต้องหาที่ 1 กระทำความผิดฐานโดยความเท็จ โดยฉ้อโกง หรืออุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกันเพื่อหลีกเลียง หรือพยายามหลีกเลียงการเสียภาษีอากรตามกฎหมายอื่นใดทำนองเดียวกัน หลีกเลียง เพื่อหลีกเลียง หรือพยายามหลีกเลียงการเสียภาษีอากรตามกฎหมาย และในกรณีที่ผู้ต้องหา ที่ 1 ได้ยื่นเสียภาษีแล้วไม่ชำระภาษี เจ้าหน้าที่ผู้กล่าวหาได้แจ้งเตือน แล้วผู้ต้องหาที่ 3 ได้ชี้แจงต่อเจ้าหน้าที่ผู้กล่าวหาว่าจะพยายามหาเงินมาชำระค่าภาษีอากร โดยยืมจากบุคคลอื่น ลำพังข้อเท็จจริงเพียงการที่ผู้ต้องหาที่ 3 เข้ามาชี้แจงโดยอ้างข้อเท็จจริงดังกล่าว ยังไม่อาจฟังได้ว่า ผู้ต้องหาที่ 1 และที่ 3 มีเจตนาในการหลีกเลียงภาษีตามกฎหมาย สำหรับกรณีที่ผู้ต้องหาที่ 1 โดยผู้ต้องหาที่ 3 ได้วางเช็คไว้เป็นประกันการชำระหนี้ภาษี แล้วต่อมาขอคืนไป โดยอ้างต่อเจ้าหน้าที่ผู้กล่าวหาว่าเจ็บป่วย แต่พบว่าผู้ต้องหาที่ 3 สามารถเดินทางไปทำงานได้ ข้อเท็จจริงนี้ผู้กล่าวหาตรวจสอบจากคำบอกเล่าของบุคคลอื่นจึงไม่มีพยานหลักฐานว่าผู้ต้องหาที่ 3 เจ็บป่วยจริงหรือไม่ และต่อมาภายหลังผู้กล่าวหาตรวจพบว่าผู้กล่าวหาไม่มีกรรมสิทธิ์ในห้องชุดนั้น เป็นกรณีที่ผู้ต้องหาที่ 3 ไม่ได้ให้การในกรณีดังกล่าวในคำให้การแบบ ต.6 นั้น แม้ถ้อยคำดังกล่าวจะไม่ตรงกับความจริง เนื่องจากในเวลาผู้ต้องหาที่ 3 ได้ให้ถ้อยคำ ผู้ต้องหาที่ 3 มีกรรมสิทธิ์ในห้องชุด แต่การที่ผู้ต้องหาที่ 3 อ้างว่า ไม่มีเงินและไม่มีทรัพย์สินนั้นเนื่องจากต้องการให้ผู้กล่าวหาตกลงอนุญาตให้ผู้ต้องหาที่ 1 และที่ 3 ทำการผ่อนชำระภาษีของผู้ต้องหาที่ 1 และต่อมาผู้ต้องหาที่ 3 ได้ทำการผ่อนชำระภาษีแก่ผู้กล่าวหา การให้ถ้อยคำดังกล่าวแม้จะคลาดเคลื่อนต่อความเป็นจริง แต่การระแวงและความรับผิดชอบในการเสียภาษีตามกฎหมายของผู้ต้องหาที่ 1 ที่มีต่อผู้กล่าวหา ยังคงเท่าเดิม และผู้ต้องหาที่ 1 ได้มีการผ่อนชำระภาษีในเวลาต่อมา ถ้อยคำของผู้ต้องหาที่ 3 ดังกล่าวจึงไม่เป็นกรณีกระทำโดยความเท็จ หลีกเลียงหรือพยายามหลีกเลียงการเสียภาษีอากรตามกฎหมาย ส่วนการที่ได้มีการจดทะเบียนเปลี่ยนชื่อหุ้นส่วนผู้จัดการเป็นผู้ต้องหาที่ 2 ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยหุ้นส่วนและบริษัท การที่บุคคลใดจะเข้ามาเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการหรือลาออกย่อมเป็นสิทธิตามกฎหมายที่จะสามารถกระทำได้ การที่ผู้กล่าวหาอาศัยข้อเท็จจริงว่าผู้ต้องหาที่ 3 ลาออกและผู้ต้องหาที่ 2 เข้ามาเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการแทนผู้ต้องหาที่ 3 ลำพังข้อเท็จจริงดังกล่าว ยังไม่อาจฟังได้ว่า ผู้ต้องหาที่ 1 และที่ 3 กระทำโดยความเท็จหลีกเลียงหรือพยายามหลีกเลียงภาษีตามกฎหมาย ส่วนการที่ผู้ต้องหาที่ 3 โอนขายห้องชุดดังกล่าวให้แก่บุคคลภายนอกนั้น ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1068 บัญญัติว่า " ความรับผิดชอบของผู้เป็นหุ้นส่วนในห้างหุ้นส่วน

จดทะเบียน อันเกี่ยวแก่หนี้ซึ่งห้างหุ้นส่วนได้ก่อให้เกิดขึ้นก่อนที่ตนออกจากหุ้นส่วนนั้น ย่อมมีจำกัดเพียงสองปีนับแต่เมื่อออกจากหุ้นส่วน" การที่ผู้ต้องหาที่ 3 ได้ออกจากการเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการของผู้ต้องหาที่ 1 เมื่อวันที่ 16 พฤษภาคม 2551 และได้มีการโอนขายห้องชุดดังกล่าวให้แก่บุคคลภายนอก เมื่อวันที่ 28 กรกฎาคม 2553 จึงเป็นการโอนขายทรัพย์สินของผู้ต้องหาที่ 3 เกินกว่าระยะเวลา 2 ปี นับแต่วันที่ผู้ต้องหาที่ 3 ออกจากการเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการผู้ต้องหาที่ 1 แล้ว ในเวลาที่ผู้ต้องหาที่ 3 โอนขายห้องชุดดังกล่าว จึงไม่ต้องรับผิดชอบในตัวในหนี้ของผู้ต้องหาที่ 1 ในฐานะที่เคยเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการอีกต่อไป การโอนขายห้องชุดดังกล่าวยังไม่อาจฟังได้ว่า ผู้ต้องหาที่ 1 และที่ 3 กระทำโดยฉ้อโกง หรืออุบายหลีกเลียงหรือพยายามหลีกเลียงภาษีตามกฎหมาย แต่การที่ผู้ต้องหาที่ 3 โอนขายห้องชุดดังกล่าวให้แก่ผู้ต้องหาที่ 2 นั้นเป็นความผิดฐานโกงเจ้าหนี้ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 350 แต่ความผิดดังกล่าว เป็นความผิดอันยอมความกันได้ และผู้กล่าวหาไม่ได้มีการแจ้งความร้องทุกข์แต่อย่างใด นอกจากนี้ ปรากฏว่าผู้กล่าวหาได้ติดตามทรัพย์สินของผู้ต้องหาที่ 1 และที่ 3 ตั้งแต่วันที่ 4 กรกฎาคม 2550 ถึงวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2553 กลับไม่พบทรัพย์สินของผู้ต้องหาที่ 1 และที่ 3 ทั้งที่ผู้ต้องหาที่ 3 ถูกระงับสิทธิในห้องชุดดังกล่าวในช่วงเวลาดังกล่าวมาโดยตลอด จนกระทั่งวันที่ 27 กันยายน 2553 ผู้กล่าวหาเพิ่งจะมีการประกาศยึดห้องชุดของผู้ต้องหาที่ 3 และแจ้งการอายัดห้องชุดดังกล่าวต่อเจ้าพนักงานที่ดินกรุงเทพมหานคร สาขาธนบุรี เมื่อวันที่ 27 กันยายน 2553 ซึ่งเป็นเวลาหลังจากที่ผู้ต้องหาที่ 3 โอนขายห้องชุดดังกล่าวให้แก่บุคคลอื่นไปแล้ว นอกจากนี้ภายหลังจากที่ผู้ต้องหาที่ 1 มีการผ่อนชำระภาษีในงวดสุดท้ายในวันที่ 30 มิถุนายน 2551 และยังคงค้างชำระภาษีต่อผู้กล่าวหาในการฟ้องร้องทางแพ่งต่อผู้ต้องหาที่ 1 และผู้ต้องหาที่ 3 จนกระทั่งผู้ต้องหาที่ 3 ออกจากการเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการผู้ต้องหาที่ 1 เป็นเวลาเกินกว่า 2 ปี ทำให้ผู้กล่าวหาไม่สามารถฟ้องร้องดำเนินคดีทางแพ่งต่อผู้ต้องหาที่ 3 ให้รับผิดชอบในภาษีของผู้ต้องหาที่ 1 ได้ ผู้กล่าวหากลับมาดำเนินคดีอาญาต่อผู้ต้องหาทั้งสามในคดีนี้ เห็นว่า การกระทำของผู้ต้องหาที่ 1 และที่ 3 ตามที่ปรากฏในข้อเท็จจริงที่ผู้กล่าวหาได้กล่าวโทษและเจ้าพนักงานผู้กล่าวหาได้ให้การต่อพนักงานสอบสวนไม่มีความชัดเจนแน่นอนในการที่จะเข้าองค์ประกอบความผิดฐานร่วมกันเจตนากระทำการโดยความเท็จ โดยฉ้อโกง หรืออุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน หลีกเลียง หรือพยายามหลีกเลียงการเสียภาษีอากรตามกฎหมาย พยานหลักฐานจึงไม่พอพ้องผู้ต้องหาที่ 1 และที่ 3 สำหรับผู้ต้องหาที่ 2 ได้เข้ามาเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการผู้ต้องหาที่ 1 เมื่อวันที่ 15 พฤษภาคม 2551 ซึ่งเป็นเวลาที่ผู้ต้องหาที่ 1 เกิดความรับผิดชอบในภาษีต่อผู้กล่าวหาแล้ว ซึ่งหนี้ที่ผู้ต้องหาที่ 1 ก่อขึ้นก่อนที่ผู้ต้องหาที่ 2 เข้ามาเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการ ผู้ต้องหาที่ 2 จึงไม่ต้องรับผิดชอบในหนี้ภาษีร่วมกับผู้ต้องหาที่ 1 การที่ผู้ต้องหาที่ 2 ไม่ชำระภาษี จึงไม่มีความผิดตามที่ผู้กล่าวหาได้กล่าวโทษพยานหลักฐานจึงไม่พอพ้องผู้ต้องหาที่ 2 จึงมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องห้างหุ้นส่วนจำกัด ท. ผู้ต้องหาที่ 1 นาย ส. ผู้ต้องหาที่ 2 นาย บ. ผู้ต้องหาที่ 3 ข้อหา ร่วมกันเจตนา

กระทำการด้วยความเท็จ โดยฉ้อโกง หรืออุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน หลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรตามกฎหมาย ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 (2), ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83

ข้อสังเกต : พฤติการณ์ตามข้อเท็จจริงในคดีที่พนักงานอัยการได้มีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้อง ห้างหุ้นส่วนจำกัด ท. กับพวก ซึ่งได้ยื่นแบบแสดงรายการเสียภาษีเงินได้นิติบุคคล และได้แสดงเจตนา ในการขอผ่อนชำระภาษีกับกรมสรรพากรผู้กล่าวหา โดยผู้กล่าวหาได้อนุญาตให้ผู้ต้องหาที่ 1 ทำการผ่อนชำระภาษีจำนวนดังกล่าวได้ ซึ่งก็ได้ผ่อนชำระภาษีมาแล้วจำนวน 11 งวด ต่อมา มีการเปลี่ยนตัวหุ้นส่วนผู้จัดการผู้ต้องหาที่ 1 จากผู้ต้องหาที่ 3 เป็นผู้ต้องหาที่ 2 โดยมีได้ชำระหนี้ ภาษีอากรค้างให้เสร็จสิ้นนั้น จากพฤติการณ์ดังกล่าวเห็นควรดำเนินคดีตามมาตรการทางแพ่ง สำหรับภาษีอากรที่ค้างชำระอยู่ภายหลังจากที่ผู้ต้องหาที่ 3 ออกจากการเป็นผู้จัดการผู้ต้องหาที่ 1 แล้ว แต่ได้มีการฟ้องร้องทางแพ่งต่อผู้ต้องหาที่ 1 และผู้ต้องหาที่ 3 เป็นเวลาเกินกว่า 2 ปี ทำให้ผู้กล่าวหา ไม่สามารถฟ้องร้องดำเนินคดีทางแพ่งต่อผู้ต้องหาที่ 3 ให้รับผิดชอบในภาษีของผู้ต้องหาที่ 1 ได้

3.1.4 การดำเนินคดีไม่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่างมาตรา 37 (2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร คดี ที่ (ภษ.1) 49/2555

ตารางที่ 3.4 ตารางแสดงสรุปผลการดำเนินคดีที่ไม่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่างมาตรา 37 (2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร คดี ที่ (ภษ.1) 49/2555

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนส่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
4	(ภษ.1) 49/2555 ร้องทุกข์ 14 มิ.ย.55	บริษัท จ. จำกัด กับพวก	บริษัทฯ ผู้ต้องหาที่ 1 ได้ - ปี พ.ศ. 2547 (ทั้งปี) <u>ยื่นแบบ</u> ภ.ง.ด.50 รายได้ ไว้ขาด/ต่ำกว่าความเป็นจริง - ปี พ.ศ. 2548 (ครึ่งปี) <u>ยื่นแบบแสดงรายการ</u> ประมาณการขาดทุนสุทธิ แต่จากการตรวจสอบพบว่า มีกำไรสุทธิ - ปี พ.ศ. 2548 (ทั้งปี) <u>ได้ยื่น</u> <u>แบบภาษี</u> ภ.ง.ด. 50	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, มาตรา 37 ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งไม่ฟ้อง</u> บริษัท จ. จำกัด ผู้ต้องหา ที่ 1 และผู้ต้องหาที่ 2 และ <u>สั่งฟ้อง</u> ผู้ต้องหาที่ 3,4, 5 และ 6 <u>ข้อหา</u> ประมวล รัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, มาตรา 37 ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจฯ 4 - <u>สั่งฟ้อง</u> ผู้ต้องหาที่ 1, 2 และ 3 และ <u>สั่งเด็ดขาด</u> <u>ไม่ฟ้อง</u> ผู้ต้องหาที่ 4, 5, 6 <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83 <u>สั่งไม่ฟ้อง</u> <u>ข้อหา</u> ตามประมวล รัษฎากร มาตรา 37 ทวิ ขาดอายุความ	เนื่องจาก คดีขาดอายุความ และไม่สามารถ นำตัวผู้ต้องหา ทั้ง 3 มาฟ้อง ตามคำสั่งได้ จึงไม่มีผลคดี ในชั้นศาล	สั่งยุติดำเนินคดี เนื่องจาก ไม่สามารถนำตัว ผู้ต้องหาทั้ง 3 มาฟ้องตาม คำสั่งได้ คดีจึงขาดอายุ ความ

(ที่มา : จากการรวบรวมของผู้วิจัย)

ข้อเท็จจริง : บริษัทฯ ผู้ต้องหาที่ 1 ประกอบกิจการเป็นตัวแทนรับจ้างขนส่งสินค้าในประเทศและต่างประเทศและให้บริการจัดเก็บในคลังสินค้าเพื่อการส่งออก บริษัทฯ ผู้ต้องหาที่ 1 จดทะเบียนเมื่อวันที่ 22 เมษายน พ.ศ. 2540 มีทุนจดทะเบียน 5 ล้านบาท มีผู้ต้องหาที่ 2 - 6 เป็นกรรมการอำนวยการและประทับตราสำคัญของบริษัทฯ โดยผู้ต้องหาที่ 1 เป็นผู้ประกอบการและจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มเมื่อวันที่ 5 มิถุนายน พ.ศ. 2540 บริษัทฯ ผู้ต้องหาที่ 1 มีรอบระยะเวลาบัญชีระหว่างวันที่ 1 มกราคม - 31 ธันวาคม ของปีภาษี บริษัทฯ ผู้ต้องหาที่ 1 มีภาระที่จะต้องยื่นแบบภาษีเงินได้นิติบุคคล (ภ.ง.ด.50) ภายในระยะเวลา 150 วัน นับแต่วันสุดท้ายของรอบระยะเวลาบัญชี ซึ่งตรงกับวันที่ 31 พฤษภาคม ของทุกปีภาษี จากการตรวจสอบข้อมูลของเจ้าพนักงานประเมิน สำนักงานสรรพากรพื้นที่กรุงเทพมหานคร ได้วิเคราะห์การเสียภาษีของบริษัทฯ ผู้ต้องหาที่ 1 เบื้องต้นพบว่า บริษัทฯ ผู้ต้องหาที่ 1 ไม่ได้ยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้นิติบุคคล (ภ.ง.ด.50) รอบระยะเวลาบัญชีปี พ.ศ. 2548 และไม่ได้ยื่นแบบแสดงรายการ (ภ.พ.30) เพื่อเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม ตั้งแต่เดือนภาษีพฤษภาคม พ.ศ. 2549 จนถึงปัจจุบัน ซึ่งจากหลักฐานการถูกหักภาษี ณ ที่จ่าย ตามแบบ ภ.ง.ด.53 บริษัทฯ ผู้ต้องหาที่ 1 มียอดรายรับที่ถูกหักภาษีไว้เป็นจำนวนมาก เจ้าพนักงานสรรพากรจึงได้ออกตรวจสอบสภาพกิจการ ณ สถานประกอบการและได้ออกตรวจสอบสภาพกิจการเมื่อวันที่ 26 ธันวาคม พ.ศ. 2549 พบว่า สถานประกอบการดังกล่าวปิดล็อกไม่มีพนักงานอยู่ในสำนักงาน จากสภาพภายนอกพบว่ามีโต๊ะเก้าอี้และเครื่องใช้สำนักงานอยู่ภายในบริษัท พนักงานเจ้าหน้าที่ของกรมสรรพากร ไม่สามารถเข้าตรวจสอบสภาพกิจการได้ จึงได้มีหนังสือเชิญกรรมการผู้มีอำนาจของบริษัทฯ ผู้ต้องหาที่ 1 มาพบเพื่อชี้แจง แต่ผู้ต้องหาที่ 2 ซึ่งเป็นกรรมการมีได้มาพบ แต่ได้ส่งนายความในฐานะผู้รับมอบอำนาจของผู้ต้องหาที่ 2 มาชี้แจง จากการตรวจสอบของกรมสรรพากร พบว่าสำหรับรอบระยะเวลาบัญชี ปี พ.ศ. 2547 บริษัทฯ ผู้ต้องหาที่ 1 ได้ยื่นแบบ ภ.ง.ด.50 แสดงรายได้จากประกอบกิจการไว้รวมทั้งสิ้นจำนวน 5x,xxx,xxx.xx บาท แต่จากการตรวจสอบพบว่า บริษัทฯ ผู้ต้องหาที่ 1 มีรายได้จากการประกอบกิจการทั้งสิ้นเป็นจำนวน 1xx,xxx,xxx.xx บาท และในปีภาษี พ.ศ. 2548 รอบระยะเวลาบัญชีตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม พ.ศ.2548 - 31 ธันวาคม พ.ศ. 2548 (ครึ่งปี) บริษัทฯ ผู้ต้องหาที่ 1 ได้ยื่นแบบแสดงรายการตามมาตรา 67 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร ประมาณการขาดทุนสุทธิไว้ 2xx,xxx บาท จากการตรวจสอบพบว่า บริษัทฯ ผู้ต้องหาที่ 1 มีกำไรสุทธิ 1x,xxx,xxx.xx บาท แต่สำหรับรอบระยะเวลาบัญชี 1 มกราคม พ.ศ. 2548 - 31 ธันวาคม พ.ศ. 2548 บริษัทฯ ผู้ต้องหาที่ 1 มิได้ยื่นแบบภาษี ภ.ง.ด.50 จากการตรวจสอบปรากฏว่า บริษัทฯ ผู้ต้องหาที่ 1 โดยผู้ต้องหาที่ 2 และผู้ต้องหาที่ 3 ได้ยื่นแบบ ภ.ง.ด.50 เมื่อวันที่ 16 สิงหาคม พ.ศ. 2548 จากการตรวจสอบบริษัทฯ ผู้ต้องหาที่ 1 ได้ยื่นแบบภาษี ภ.ง.ด. 51 โดยมีผู้ต้องหาที่ 2 และผู้ต้องหาที่ 3 ลงลายมือชื่อประทับตราบริษัทฯ ผู้ต้องหาที่ 1 ยื่นแบบรายการภาษีเงินได้นิติบุคคล (ภ.ง.ด.51) เมื่อวันที่ 24 สิงหาคม พ.ศ. 2548 โดย ภ.ง.ด.51 ดังกล่าว เป็นการยื่นแบบประมาณการภาษีครึ่งปี

โดยบริษัทฯ ผู้ต้องหาที่ 1 ประมาณการขาดทุนไว้จำนวน 2xx,xxx บาท ส่วน ภ.ง.ด.50 ของปีภาษี พ.ศ. 2548 บริษัทฯ ผู้ต้องหาที่ 1 มิได้ยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้นิติบุคคลไว้ ทางกรมสรรพากรได้ตรวจสอบพบการกระทำความผิด และแจ้งข้อหาเพื่อดำเนินคดีกับผู้ต้องหา ทั้งหก ในความผิดฐาน ร่วมกันเจตนาหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร เพื่อการจัดเก็บรายได้ของรัฐ ตามกฎหมาย ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37

การดำเนินคดี : กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา ร่วมกัน หลีกเลี่ยงภาษีเพื่อการจัดเก็บรายได้ ของรัฐตามกฎหมาย ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, มาตรา 37 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 แต่หัวหน้าพนักงานสอบสวนสั่งไม่ฟ้อง บริษัท จ. จำกัด ผู้ต้องหา ที่ 1 และผู้ต้องหาที่ 2 และสั่งฟ้อง ผู้ต้องหาที่ 3, 4, 5 และ 6 ข้อหา ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, มาตรา 37 ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83 โดยเสนออัยการเมื่อวันที่ 24 ธ.ค.56 และสำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดี เศรษฐกิจและทรัพยากร 1 มีความเห็นควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ 1, 2 และ 3 และแจ้งคำสั่งเด็ดขาด ไม่ฟ้อง ผู้ต้องหาที่ 4, 5 และ 6 ข้อหา ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 แต่สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีเศรษฐกิจและทรัพยากร 4 สั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ 1, 2 และ 3 และแจ้งคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้อง ผู้ต้องหาที่ 4, 5 และ 6 ข้อหา ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83 สั่งไม่ฟ้อง ข้อหาตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ เนื่องจากคดี ขาดอายุความ

ผลคดีปัจจุบัน : พนักงานอัยการมีคำสั่งยุติดำเนินคดี เนื่องจากคดีขาดอายุความ และไม่สามารถนำตัวผู้ต้องหาทั้ง 3 มาฟ้องตามคำสั่งได้ จึงไม่มีผลคดีในชั้นศาล

วินิจฉัยประกอบคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องของพนักงานอัยการ : พิจารณาแล้วเห็นว่า ในปีภาษี พ.ศ. 2548 บริษัทฯ ผู้ต้องหาที่ 1 กับพวก มิได้ยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้นิติบุคคลตามแบบ ภ.ง.ด.50 ไว้ กรณีดังกล่าวจึงเป็นความผิดฐาน ร่วมกันเจตนาละเลยไม่ยื่นรายการที่ต้องยื่นตามแบบ ภ.ง.ด.50 เพื่อหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร อันเป็นความผิดตามประมวล รัษฎากร มาตรา 37 ทวิ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 ซึ่งความผิดดังกล่าว มีระวางโทษปรับ ไม่เกิน 5,000 บาท หรือจำคุกไม่เกิน 6 เดือน หรือทั้งจำทั้งปรับ ซึ่งความผิดในส่วนนี้ มีอายุความ 5 ปี นับแต่วันเกิดเหตุในคดีนี้ จนถึงปัจจุบัน เกินกำหนดอายุความ 5 ปีแล้ว คดีจึงขาดอายุความ สิทธินำ คดีอาญามาฟ้องของพนักงานอัยการย่อมระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39(6) อันเป็นเงื่อนไขระงับคดีตามระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญา ของพนักงานอัยการ พ.ศ. 2547 ข้อ 54 จึงเห็นควรสั่งยุติการดำเนินคดีกับผู้ต้องหาทั้งหกดังกล่าว ในความผิดฐานร่วมกันเจตนาละเลยไม่ยื่นรายการที่ต้องยื่นตามแบบ ภ.ง.ด.50 เพื่อหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร อันเป็นความผิดตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 สำหรับความผิดฐานยื่นแบบรายการภาษีเงินได้นิติบุคคล

(ภ.ง.ด.50) รอบระยะเวลาบัญชี 1 มกราคม พ.ศ. 2547 - 31 ธันวาคม พ.ศ. 2547 ปรากฏหลักฐานว่า บริษัทฯ ผู้ต้องหาที่ 1 ผู้ต้องหาที่ 2 และผู้ต้องหาที่ 3 ได้ยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้นิติบุคคล ภ.ง.ด.50 เมื่อวันที่ 16 สิงหาคม พ.ศ. 2548 ซึ่งจากการตรวจสอบรายละเอียดแบบที่ผู้ต้องหาทั้งสามได้ยื่น และเอกสารที่กรมสรรพากรตรวจสอบพบว่า ผู้ต้องหาที่ 1 ผู้ต้องหาที่ 2 และผู้ต้องหาที่ 3 ได้ยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้นิติบุคคลอันเป็นเท็จ พยานหลักฐานพอพ้อง จึงเห็นควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ 1 ผู้ต้องหาที่ 2 ในฐานะส่วนตัว และผู้ต้องหาที่ 3 ในฐานะส่วนตัว ฐานร่วมกันเจตนาหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร เพื่อการจัดเก็บรายได้ของรัฐตามกฎหมาย ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 สำหรับผู้ต้องหาที่ 4, ที่ 5 และที่ 6 มิได้มีส่วนร่วมในการยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้นิติบุคคล ภ.ง.ด.50 ในรอบระยะเวลาบัญชีระหว่างวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2547 - 31 ธันวาคม พ.ศ. 2547 พยานหลักฐานยังฟังไม่ได้ว่า ผู้ต้องหาที่ 4, ที่ 5 และที่ 6 ได้ร่วมกันพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีเพื่อการจัดเก็บรายได้ของรัฐ จึงเห็นควรสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ 4, ที่ 5 และที่ 6 ตามประมวลรัษฎากรมาตรา 37 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 เนื่องจากพยานหลักฐานไม่พอพ้อง สำหรับในรอบระยะเวลาบัญชี 1 มกราคม พ.ศ. 2548 - 31 ธันวาคม พ.ศ. 2548 บริษัทฯ ผู้ต้องหาที่ 1 ไม่ได้ยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้นิติบุคคล (ภ.ง.ด.50) แต่ได้ยื่นแบบภาษีเงินได้นิติบุคคลครึ่งปี ภ.ง.ด.51 ไว้ ซึ่งเป็นไปตามมาตรา 67 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร โดยบริษัทฯ ผู้ต้องหา ที่ 1 ยื่นแบบ ภ.ง.ด.51 เมื่อวันที่ 24 สิงหาคม พ.ศ. 2548 โดยมีผู้ต้องหาที่ 2 และผู้ต้องหาที่ 3 ลงลายมือชื่อในแบบ ภ.ง.ด.51 โดยแจ้งว่า บริษัทฯ ผู้ต้องหาที่ 2 มีประมาณการขาดทุนจำนวนเงิน 2xx,xxx บาท ซึ่งจากการตรวจสอบในภายหลังของกรมสรรพากร พบว่าแบบแสดงรายการภาษีเงินได้นิติบุคคล ภ.ง.ด.51 เอกสารดังกล่าวเป็นความเท็จ พิจารณาแล้วในส่วนนี้เห็นว่าตาม ภ.ง.ด.51 ปรากฏชื่อของผู้ต้องหาที่ 2 และที่ 3 ที่เป็นกรรมการและลงลายมือชื่อในแบบ ภ.ง.ด.51 แจ้งเจ้าหน้าที่กรมสรรพากรว่า การดำเนินการของบริษัทฯ ผู้ต้องหาที่ 1 มีประมาณการขาดทุน จำนวน 2xx,xxx บาท อันเป็นความเท็จ พยานหลักฐานในส่วนนี้จึงฟังได้ว่าการยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้นิติบุคคล (ภ.ง.ด.51) ภาษีครึ่งปี ก็เป็นการแสดงเจตนาให้เห็นได้ว่า ผู้ต้องหาที่ 1, ที่ 2 และที่ 3 มีเจตนาอันอยู่แล้วว่า ข้อความที่ปรากฏในแบบ ภ.ง.ด.51 เป็นความเท็จ โดยมีเจตนาที่จะหลีกเลี่ยงภาษี พยานหลักฐานพอพ้อง จึงเห็นควรสั่งฟ้อง ผู้ต้องหาที่ 1, ที่ 2 ในฐานะส่วนตัว และผู้ต้องหาที่ 3 ในฐานะส่วนตัว ในความผิดฐานร่วมกันหลีกเลี่ยงการเสียภาษีเพื่อการจัดเก็บรายได้ของรัฐตามกฎหมาย ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 สำหรับในแบบ ภ.ง.ด.51 ไม่ปรากฏว่า ผู้ต้องหาที่ 4, ที่ 5 และที่ 6 มีส่วนเกี่ยวข้องในการดำเนินการยื่นแบบแสดงหลักฐานดังกล่าว พยานหลักฐานไม่พอพ้อง จึงเห็นควรสั่งไม่ฟ้อง ผู้ต้องหาที่ 4, ที่ 5 และที่ 6 ฐานร่วมกันหลีกเลี่ยงการเสียภาษี เพื่อการจัดเก็บรายได้ของรัฐตามกฎหมาย ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 จึงมีคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ 4, ที่ 5 และที่ 6

ข้อหา ร่วมกันเจตนาหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร เพื่อการจัดเก็บรายได้ของรัฐตามกฎหมาย ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83

ข้อสังเกต : พฤติการณ์ตามข้อเท็จจริงในคดีเป็นกรณีผู้ต้องหา บริษัท จ. จำกัด กับพวก มีเจตนาร่วมกันมิได้ยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้นิติบุคคล บริษัทฯ ผู้ต้องหาที่ 1 มิได้ยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้นิติบุคคล (ภ.ง.ด.50) รอบระยะเวลาบัญชี ปี พ.ศ.2548 และมิได้ยื่นแบบแสดงรายการ (ภ.พ.30) เพื่อเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม ซึ่งจากหลักฐานการถูกหักภาษี ณ ที่จ่าย ตามแบบ ภ.ง.ด.53 บริษัทฯ ผู้ต้องหาที่ 1 มียอดรายรับที่ถูกหักภาษีไว้เป็นจำนวนมาก สำหรับรอบระยะเวลาบัญชี ปี พ.ศ. 2547 (ทั้งปี) บริษัทฯ ผู้ต้องหาที่ 1 ได้ยื่นแบบ ภ.ง.ด.50 แสดงรายได้จากการประกอบกิจการไว้ขาด หรือต่ำกว่าความเป็นจริง อันเป็นความเท็จ และสำหรับรอบระยะเวลาบัญชี ปี พ.ศ. 2548 (ครึ่งปี) บริษัทฯ ผู้ต้องหาที่ 1 ได้ยื่นแบบแสดงรายการตามมาตรา 67 ทวิ ประมวลกฎหมายอาญา แต่จากการตรวจสอบพบว่า มีกำไรสุทธิ

สังเกตได้ว่าตามข้อเท็จจริงในคดี ในชั้นพนักงานสอบสวนมีการสั่งฟ้องไม่ตรงกับข้อหาที่กรมสรรพากรได้ร้องทุกข์ คือ กรมสรรพากรสั่งฟ้อง ผู้ต้องหาที่ 1 – 6 แต่พนักงานสอบสวนสั่งไม่ฟ้อง ผู้ต้องหาที่ 1 - 2 สั่งไม่ฟ้อง ผู้ต้องหาที่ 3 – 6 และในส่วนของพนักงานอัยการ มีคำสั่งเห็นควรสั่งฟ้อง ผู้ต้องหาที่ 1 – 3 เนื่องจากปรากฏชื่อของผู้ต้องหาที่ 2 และที่ 3 ที่เป็นกรรมการและลงลายมือชื่อในแบบ ภ.ง.ด.51 และสั่งไม่ฟ้อง ผู้ต้องหาที่ 4 – 6 เพราะไม่ปรากฏว่ามีส่วนเกี่ยวข้องในการดำเนินการยื่นแบบแสดงหลักฐานดังกล่าว อีกทั้งจากข้อเท็จจริงในคดี มีพฤติการณ์ไม่ยื่นแบบแสดงรายการ โดยเหตุเกิดวันที่ 31 มกราคม 2547 - 31 ธันวาคม 2548 สำหรับความผิดตามมาตรา 37 ทวิ มีอายุความ 5 ปี คดีขาดอายุความในวันที่ 31 พฤษภาคม 2554 แจ้งความร้องทุกข์ วันที่ 14 มิถุนายน 2555 เป็นการร้องทุกข์เมื่อคดีขาดอายุความ

3.1.5 การดำเนินคดีไม่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่างมาตรา 37 (2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร คดี ที่ (ภษ.1) 185/2555

ตารางที่ 3.5 ตารางแสดงสรุปผลการดำเนินคดีที่ไม่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่างมาตรา 37 (2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร คดี ที่ (ภษ.1) 185/2555

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนสั่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
5	(ภษ.1) 185/2555 ร้องทุกข์ 30 พ.ย.55	บริษัท อ. จำกัด และ นาย ด.	บริษัท อ. <u>ไม่ให้ความร่วมมือ</u> ในการตรวจสอบไตสวน เกี่ยวกับการกระทำ อันต้องหาว่ากระทำผิด มีเจตนาหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร <u>โดยปกปิด</u> ข้อเท็จจริง เกี่ยวกับรายได้ จากการประกอบกิจการ <u>โดยมิได้ยื่นแบบแสดง</u> รายการภาษีอันมีผลให้เสีย ภาษีน้อยลงหรือมีต้องเสีย	ข้อหา ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 (2) ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> ผู้ต้องหาที่ 1 และ ที่ 2 เนื่องจาก หลบหนี <u>ข้อหา</u> ตามประมวล รัษฎากร มาตรา 37(2) ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83 เสนออัยการ เมื่อวันที่ 15 ส.ค.61	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจ และทรัพยากร 1 <u>สั่งฟ้อง</u> <u>ข้อหา</u> ตามประมวล รัษฎากร มาตรา 37(2) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 - 17 ส.ค.61 เรื่อง แจ้งผลคดี ศาลอาญาพิพากษา เมื่อวันที่ 20 ต.ค.58	คำพิพากษาศาล อุตธรณ์ การกระทำของ จำเลยทั้งสอง มีความผิด ตามประมวล รัษฎากร มาตรา 37(2) ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83 พิพากษายืน	ศาลอุทธรณ์ พิพากษายืนตาม คำพิพากษาศาล ชั้นต้น คือปรับ จำเลยที่ 1 100,000 บาท จำคุก จำเลยที่ 2 มีกำหนด 2 ปี

(ที่มา : จากการรวบรวมของผู้วิจัย)

ข้อเท็จจริง : จำเลยที่ 1 เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด จดทะเบียนเป็นผู้ประกอบการ ภาษีมูลค่าเพิ่ม มีจำเลยที่ 2 เป็นกรรมการผู้มีอำนาจลงนามผูกพันพร้อมประทับตราสำคัญของบริษัทจำเลยที่ 1 ผูกพันบริษัทจำเลยที่ 1 โดยจำเลยที่มีสำนักงาน ถนนวิภาวดีรังสิต แขวงสามเสนใน พญาไท กรุงเทพมหานคร เมื่อระหว่างประมาณเดือน กรกฎาคม 2545 ถึงวันที่ 31 พฤษภาคม 2547 เวลากลางวัน ต่อเนื่องกัน วันเวลาใดไม่ปรากฏชัด จำเลยที่ 1 โดยจำเลยที่ 2 ในฐานะกรรมการ และในฐานะส่วนตัวได้ร่วมกันมีเจตนาหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีเงินได้นิติบุคคล งวดวันที่ 31 พฤษภาคม 2557 อันเป็นภาษีอากรตามประมวลรัษฎากร ตามลักษณะ 2 ภาษีอากร ฝ่ายสรรพากร โดยจำเลยทั้งสองมีพฤติการณ์ร่วมกันไม่ยื่นแบบแสดงรายการภาษีมูลค่าเพิ่ม ไม่ยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้นิติบุคคลตั้งแต่ต้น ร่วมกันยื่นแบบแสดงรายการภาษีมูลค่าเพิ่มอันเป็นเท็จ ไม่นำส่งภาษีอากรที่หักจากพนักงานของบริษัทจำเลยที่ 1 ไว้ ณ ที่จ่าย ไม่ชำระหนี้ภาษีอากรที่เจ้าพนักงานประเมินภาษีได้ประเมินไว้จำนวน 5,xxx,xxx.xx บาท ร่วมกันเพิกเฉยไม่ให้ความร่วมมือในการตรวจสอบไตสวน ไม่ชี้แจงเจ้าพนักงานเกี่ยวกับกิจการและรายได้ และย้ายสถานประกอบการ โดยมีได้มีการแจ้งย้ายต่อเจ้าพนักงานแต่อย่างใด การกระทำของจำเลยทั้งสองดังกล่าวเข้าลักษณะ โดยความเท็จโดยฉ้อโกงหรืออุบายหรือโดยวิธีการอื่น เพื่อเจตนาหลีกเลี่ยงการเสียภาษีเงินได้นิติบุคคล ของบริษัทจำเลยที่ 1 สำหรับงวดวันที่ 31 พฤษภาคม 2547 อันเป็นภาษีอากรประมวลรัษฎากร เหตุเกิดที่แขวงบางซื่อ และแขวงสามเสนใน เขตพญาไท กรุงเทพมหานคร เกี่ยวพันกัน ขอให้ลงโทษ ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 จำเลยทั้งสองให้การ รับสารภาพ

การดำเนินคดี : พฤติการณ์ตามข้อเท็จจริงในคดี กรมสรรพากรได้ร้องทุกข์ดำเนินคดี ในความผิดฐานร่วมกันเจตนาหลีกเลี่ยงภาษีอากรโดยวิธีการแสดงรายการในแบบแสดงรายการภาษี อันเป็นเท็จหรือโดยวิธีการอื่นใด โดยปกปิดข้อเท็จจริง เกี่ยวกับรายได้จากการประกอบกิจการ โดยมีได้ยื่นแบบแสดงรายการภาษีอันมีผลให้เสียภาษีน้อยลงหรือมีต้องเสียความผิดตามประมวล รัษฎากร มาตรา 37 (2) ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 และหัวหน้าพนักงานสอบสวน สั่งฟ้อง ผู้ต้องหาที่ 1 และ ที่ 2 เนื่องจากหลบหนี ข้อหา ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 โดยเสนออัยการเมื่อวันที่ 15 สิงหาคม 2561 และสำนักงาน อัยการพิเศษฝ่ายคดีเศรษฐกิจและทรัพยากร 1 มีคำสั่งฟ้อง ขอให้ลงโทษตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 และเนื่องจากผู้ต้องหาที่ 2 หลบหนี จึงขอส่งสำเนา หมายจับมาเพื่อจัดการให้ได้ตัวผู้ต้องหา ต่อมา ผู้ต้องหาที่ 2 ถูกเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมได้ เมื่อวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2557 และส่งตัวผู้ต้องหาไปยังพนักงานอัยการแล้ว

ผลคดีปัจจุบัน : ศาลอุทธรณ์ มีคำพิพากษา ลงวันที่ 14 มิถุนายน 2559 คดีหมายเลขดำ ที่ 822/2599 คดีหมายเลขแดงที่ 9568/2559 ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่าจำเลยทั้ง 2

มีความผิดตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2) ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 ให้ลงโทษปรับจำเลยที่ 1 จำนวน 200,000 บาท จำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 4 ปี ทั้ง 2 ให้การรับสารภาพ มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งคงปรับจำเลยที่ 1 จำนวน 100,000 บาท จำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 2 ปี หากจำเลยที่ 1 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29 ต่อมาจำเลยที่ 2 อุทธรณ์ขอให้รื้อการลงโทษ ศาลตรวจสำนวนแล้วว่าจำเลยที่ 2 ให้การรับสารภาพตามฟ้องประกอบข้อเท็จจริงที่ได้จากรายงานการสืบเสาะและพินิจ ซึ่งจำเลยที่ 2 ไม่ได้โต้แย้งคัดค้าน แม้จำเลยที่ 2 จำไม่เคยต้องโทษจำคุก และมีภาระต้องเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว ดังที่อ้างมาในอุทธรณ์ ก็ยังไม่ใช่เหตุผลเพียงพอที่จะนำมาพิจารณารื้อการลงโทษให้จำเลยที่ 2 ที่ศาลชั้นต้นกำหนดโทษจำคุกโดยไม่รื้อการลงโทษให้จำเลยที่ 2 นั้น เหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งรูปคดีแล้ว ไม่มีเหตุที่ศาลอุทธรณ์จะเปลี่ยนแปลงแก้ไข อุทธรณ์ของจำเลยที่ 2 ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

ข้อสังเกต : เห็นว่าพฤติการณ์ที่ร้องทุกข์ไม่ตรงกับความผิดที่ได้กล่าวหาทั้งหมด ซึ่งพบว่าพฤติการณ์เกี่ยวกับการไม่ได้ยื่นแบบรายการ อันเป็นความผิดตามมาตรา 37 ทวิ ไม่ได้ถูกร้องทุกข์ดำเนินคดี อาจเนื่องด้วยคดีขาดอายุความ แต่อย่างไรก็ดีมีพฤติการณ์ไม่ถูกปรับใช้ไม่ตรงกับข้อกล่าวหาในบางส่วน เพราะเหตุเกิดเมื่อ ปี 2545 - 2547 จะขาดอายุความสำหรับความผิดกรณีไม่ยื่นแบบรายการ ในวันที่ 31 พฤษภาคม 2553 และกรมสรรพากรได้มาร้องทุกข์ดำเนินคดีเมื่อความผิดในข้อหาตามมาตรา 37 ทวิ ขาดอายุความไปแล้ว คือ ร้องทุกข์ ในวันที่ 30 พฤศจิกายน 2555

3.1.6 การดำเนินคดีไม่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่างมาตรา 37 (2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร คดี ที่ (ภษ.1) 66/2556

ตารางที่ 3.6 ตารางแสดงสรุปผลการดำเนินคดีที่ไม่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่างมาตรา 37 (2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร คดี ที่ (ภษ.1) 66/2556

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากร ร้องทุกข์ ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวน ส่งอย่างไร	ผลคดี ชั้นอัยการ	ผลคดี ชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
6	(ภษ.1) 66/2556 ร้องทุกข์ 10 เม.ย.56	นาง น.	ตามวันเวลาสถานที่เกิดเหตุ สำนักงาน ปปส. ได้ตรวจสอบพบว่าผู้ต้องหา มีรายได้มาจากที่เกี่ยวข้องกับการค้า ยาเสพติด จึงได้ส่งเรื่องให้กับกรมสรรพากร พิจารณาดำเนินคดีด้านภาษี พบว่าผู้ต้องหา มีรายรับผ่านบัญชีเงินฝากจำนวนมาก แต่ไม่มีหลักฐานการยื่นแบบแสดงรายการเพื่อเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาแต่อย่างใด	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ และมาตรา 37(2)	<u>สั่งฟ้อง</u> ผู้ต้องหาที่ 1 <u>ข้อหา</u> ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ และมาตรา 37(2) เสนออัยการ เมื่อวันที่ 9 ก.ย.56	สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีอาญามินบุรี 2 - <u>สั่งไม่ฟ้อง</u> <u>ข้อหา</u> มาตรา 37 ทวิ เนื่องจากคดีขาดอายุความ และ <u>สั่งฟ้อง</u> <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2) และผู้ต้องหาที่ 1 หลบหนี ต่อมาวันที่ 24 ม.ค.63 แจ้งคำสั่งยุติการดำเนินคดี เนื่องจากคดีขาดอายุความ	เนื่องจากคดีขาดอายุความ และไม่สามารถนำตัวผู้ต้องหา มาฟ้อง ตามคำสั่งได้ จึงไม่มีผลคดีในชั้นศาล	สั่งยุติดำเนินคดี เนื่องจากคดีขาดอายุความ

(ที่มา : จากการรวบรวมของผู้วิจัย)

ข้อเท็จจริง : เหตุเกิดเมื่อ มีนาคม 2546 - มีนาคม 2550 ตามวันเวลาสถานที่เกิดเหตุ สำนักงาน ปปส. ได้ตรวจสอบพบว่าผู้ต้องหาที่มีรายได้มาจากที่เกี่ยวข้องกับการค้ายาเสพติด จึงได้ส่งเรื่องให้กับ กรมสรรพากร พิจารณาดำเนินคดีด้านภาษี พบว่าผู้ต้องหาที่มีรายรับผ่านบัญชีเงินฝากจำนวนมากแต่ไม่มีหลักฐานการยื่นแบบแสดงรายการเพื่อเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาแต่อย่างใด

การดำเนินคดี : พฤติการณ์ตามข้อเท็จจริงในคดี กรมสรรพากรได้ร้องทุกข์ดำเนินคดีในความผิดฐานหลีกเลี่ยงภาษีอากร ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ และมาตรา 37(2) และหัวหน้าพนักงานสอบสวน สั่งฟ้อง ผู้ต้องหาที่ 1 ข้อหาตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ และมาตรา 37(2) โดยเสนออัยการเมื่อวันที่ 9 กันยายน 2556 ต่อมาสำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีอาญามินบุรี 2 สั่งไม่ฟ้อง ข้อหา ตามมาตรา 37 ทวิ เนื่องจากคดีขาดอายุความ และสั่งฟ้อง ข้อหาประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2) และผู้ต้องหาที่ 1 หลบหนี ต่อมาวันที่ 24 มกราคม 2563 แจ้งคำสั่งยุติการดำเนินคดี เนื่องจากคดีขาดอายุความ

ผลคดีปัจจุบัน : พนักงานอัยการมีคำสั่งยุติดำเนินคดี เนื่องจากคดีขาดอายุความ และไม่สามารถนำตัวผู้ต้องหา มาฟ้องตามคำสั่งได้ จึงไม่มีผลคดีในชั้นศาล

ข้อสังเกต : พฤติการณ์ตามข้อเท็จจริงในคดีปรากฏเพียงว่า ผู้ต้องหาที่มีรายรับผ่านบัญชีเงินฝากจำนวนมาก แต่ไม่มีหลักฐานการยื่นแบบแสดงรายการเพื่อเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาแต่อย่างใด เป็นความผิดฐานไม่ยื่นรายการภาษีที่ต้องยื่น เจตนาหลีกเลี่ยงภาษีอากร อันเป็นความผิดตามมาตรา 37 ทวิ ข้อหาเดียว แต่ทั้งชั้นกรมสรรพากร ชั้นพนักงานสอบสวนได้มีความเห็นสั่งฟ้องเกี่ยวกับความผิดตามมาตรา 37(2) ด้วย และในชั้นพนักงานอัยการ สั่งไม่ฟ้อง ผู้ต้องหาในข้อหาตามมาตรา 37 ทวิ เนื่องจากคดีขาดอายุความ แต่สั่งฟ้อง ข้อหาตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2) ซึ่งไม่ปรากฏพฤติการณ์ของผู้ต้องหาในคดีว่ามีเจตนากระทำการโดยความเท็จ โดยฉ้อโกง หรืออุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน หลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรหรือขอคืนภาษีอากรตามลักษณะนี้

แต่อย่างไรก็ตามพฤติการณ์ไม่ถูกปรับใช้ไม่ตรงกับข้อกล่าวหา อาจเนื่องด้วย เพราะเหตุเกิดเมื่อ มีนาคม 2546 - มีนาคม 2550 จะขาดอายุความสำหรับความผิดกรณีไม่ยื่นแบบรายการในวันที่ 31 มีนาคม 2555 และกรมสรรพากรได้มาร้องทุกข์ดำเนินคดีเมื่อความผิดในข้อหาตามมาตรา 37 ทวิ ขาดอายุความไปแล้ว คือ ร้องทุกข์ ในวันที่ 10 เมษายน 2556

3.1.7 การดำเนินคดีไม่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่างมาตรา 37 (2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร คดี ที่ (ภษ.1) 130/2556

ตารางที่ 3.7 ตารางแสดงสรุปผลการดำเนินคดีที่ไม่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่างมาตรา 37 (2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร คดี ที่ (ภษ.1) 130/2556

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนสั่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอุทธรณ์	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
7	(ภษ.1) 130/2556 ร้องทุกข์ 13 ก.ย.56	หจก. ว. ที่ 1 นาย อ. ที่ 2 นาย ส. ที่ 3 ผู้ต้องหา	สำนักตรวจสอบภาษีกลาง มีเหตุอันควรเชื่อว่า ห้างหุ้นส่วนจำกัด ว. มีรายได้จากการขายสินค้า ประเภทสื่อการเรียนการสอน ให้แก่หน่วยงานราชการ โดยออกใบกำกับภาษีจากการขายสินค้าและถูกหัก ณ ที่จ่ายไว้ระหว่างปีภาษี 2547 - 2548 และพบว่าห้างฯ มียอดเงินฝากธนาคารเป็นจำนวนมาก ในปี พ.ศ.2548 - 2549	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> หจก. ว. ที่ 1 นาย อ. ที่ 2 และนาย ส. ที่ 3 <u>ข้อหา</u> ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจฯ 5 - เม.ย.60 <u>สั่งฟ้อง</u> ผู้ต้องหา ที่ 3 <u>ข้อหา</u> ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 แต่เนื่องจาก ผู้ต้องหาที่ 3 หลบหนี จึงขอให้จัดการให้ได้ตัว ผู้ต้องหาที่ 3 มาดำเนินคดี ภายในกำหนดอายุความ 10 ปี	ยังไม่ทราบผลคดีจากชั้นศาล ปัจจุบัน คดีขาดอายุความ	ยังไม่ทราบผลจากชั้นอุทธรณ์และชั้นศาล ปัจจุบัน คดีขาดอายุความผิด ตามมาตรา 37 ทวิ วันที่ 30 พ.ค.55 และมาตรา 37 วันที่ 30 พ.ค.60

(ที่มา : จากการรวบรวมของผู้วิจัย)

ตารางที่ 3.7 ตารางแสดงสรุปผลการดำเนินคดีที่ไม่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่างมาตรา 37 (2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร คดี ที่ (ภษ.1) 130/2556 (ต่อ)

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนส่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
7 (ต่อ)	(ภษ.1) 130/2556 ร้องทุกข์ 13 ก.ย.56	หจก. ว. ที่ 1 นาย อ. ที่ 2 นาย ส. ที่ 3 ผู้ต้องหา	แต่ห้างฯ ยื่นแบบแสดงรายการเพื่อเสียภาษีไว้ไม่ถูกต้องและหรือไม่ยื่นแบบแสดงรายการสำหรับรอบระยะเวลาบัญชี 1 ม.ค.2547 - 31 ธ.ค.2547, 1 ม.ค.2548 - 31 ธ.ค.2548 และรอบ 1 ม.ค.2549 - 31 ธ.ค.2549	ข้อหา ประมวล รัษฎากร มาตรา 37 ทวิ ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	สั่งฟ้อง หจก. ว. ที่ 1 นาย อ. ที่ 2 และนาย ส. ที่ 3 ข้อหา ตามประมวล รัษฎากร มาตรา 37 ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	- พ.ค.60 ความเห็น ควรสั่งฟ้องผู้ต้องหา ทั้งสาม ในความผิด ข้อหา ตามประมวล รัษฎากร มาตรา 37 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 แต่เนื่องจาก ผู้ต้องหาที่ 2 หลบหนี จึงขอให้จัดการให้ได้ตัว ผู้ต้องหาที่ 2 มาดำเนินคดีภายใน กำหนดอายุความ 10 ปี - ยังไม่ทราบผลคดี จาก ชั้นอัยการ และ ปัจจุบัน คดีขาดอายุ ความ	ยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นศาล ปัจจุบัน คดีขาด อายุความ	ยังไม่ทราบผล จากชั้นอัยการ และชั้นศาล ปัจจุบัน คดีขาด อายุความ ความผิด ตามมาตรา 37 ทวิ วันที่ 30 พ.ค.55 และมาตรา 37 วันที่ 30 พ.ค.60

(ที่มา : จากการรวบรวมของผู้วิจัย)

ข้อเท็จจริง : ด้วยเจ้าพนักงานประเมิน สำนักตรวจสอบภาษีกลาง มีเหตุอันควรเชื่อว่า ห้างหุ้นส่วนจำกัด ว. มีรายได้จากการขายสินค้าประเภทสื่อการเรียนการสอนให้แก่หน่วยงานราชการ โดยออกไปกำกับภาษีจากการขายสินค้าและถูกหัก ณ ที่จ่ายไว้ระหว่างปีภาษี 2547 - 2548 และพบว่าห้างฯ มียอดเงินฝากธนาคารเป็นจำนวนมากในปี พ.ศ.2548 - 2549 แต่ห้างฯ ยื่นแบบแสดงรายการเพื่อเสียภาษีไว้ไม่ถูกต้องและหรือไม่ยื่นแบบแสดงรายการสำหรับรอบระยะเวลาบัญชี 1 มกราคม 2547 - 31 ธันวาคม 2547, 1 มกราคม 2548 - 31 ธันวาคม 2548 และรอบ 1 มกราคม 2549 - 31 ธันวาคม 2549

การดำเนินคดี : จากข้อเท็จจริง กรมสรรพากรได้ร้องทุกข์ ห้างหุ้นส่วนจำกัด ว. ที่ 1 นาย อ. ที่ 2 และนาย ส. ที่ 3 ผู้ต้องหา ในข้อหาร่วมกันเจตนาละเลยไม่ยื่นรายการที่ต้องยื่นตามลักษณะนี้ เพื่อหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 แต่หัวหน้าพนักงานสอบสวนได้มีความเห็นสั่งฟ้องผู้ต้องหา ในข้อหาตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 โดยเสนอพนักงานอัยการ เมื่อวันที่ 25 มกราคม 2564 และสำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีเศรษฐกิจ และทรัพยากร 5 มีคำสั่งความเห็นควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาทั้งสาม ในความผิดข้อหาตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83

ผลคดีปัจจุบัน : ยังไม่ทราบผลจากพนักงานอัยการและชั้นศาล

ข้อสังเกต : กรณีตามปัญหาการไม่ยื่นรายการภาษีในปี 2547 - 2549 คือ เหตุเกิดเมื่อวันที่ 31 พฤษภาคม 2548 - 31 พฤษภาคม 2550 และคดีจะขาดอายุความในวันที่ 31 พฤษภาคม 2553 - 31 พฤษภาคม 2555 ซึ่งกรมสรรพากรมาร้องทุกข์ในคดีนี้ในข้อหาร่วมกันเจตนาละเลยไม่ยื่นรายการที่ต้องยื่นตามลักษณะนี้ เพื่อหลีกเลี่ยงหรือพยายามเลี่ยงการเสียภาษีอากร ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 ซึ่งคดีขาดอายุความไปแล้วสำหรับความผิดดังกล่าว และในชั้นสอบสวนของเจ้าพนักงานตำรวจและชั้นพนักงานอัยการได้มีคำสั่งฟ้องเป็นกรณีกระทำการด้วยความเท็จ โดยฉ้อโกงหรืออุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน หลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรหรือขอคืนภาษีอากรตามลักษณะนี้ ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ซึ่งไม่มีพฤติการณ์ตามข้อกล่าวหา

3.1.8 การดำเนินคดีไม่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่างมาตรา 37 (2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร คดี ที่ (ภษ.1) 179/2561

ตารางที่ 3.8 ตารางแสดงสรุปผลการดำเนินคดีที่ไม่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่างมาตรา 37 (2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร คดี ที่ (ภษ.1) 179/2561

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรรมสรรพากร ร้องทุกข์ ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวน ส่งอย่างไร	ผลคดี ชั้นอัยการ	ผลคดี ชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
8	(ภษ.2) 179/2561 ร้องทุกข์ 26 ธ.ค.61	ห้าง หุ้นส่วน จำกัด ว. กับพวก	ผู้ต้องหาที่ 1 เดิมชื่อ ห้างหุ้นส่วนจำกัด ว. จดทะเบียนเป็นนิติบุคคล เมื่อวันที่ 4 เม.ย.48 สำนักงานแห่งใหญ่ตั้งอยู่ อำเภอหนองกี่ จังหวัดบุรีรัมย์ ต่อมาวันที่ 13 ก.ค.52 ได้จดทะเบียนเปลี่ยนชื่อห้าง และวันที่ 28 ต.ค.53 ได้จดทะเบียนเปลี่ยนแปลง ย้ายสำนักงานแห่งใหญ่ ไปอยู่จังหวัดฉะเชิงเทรา	<u>ข้อหา</u> ประมวล รัษฎากร มาตรา 37(2) ,90/4(6) และประมวล กฎหมายอาญา 83, 91	<u>สั่งฟ้อง</u> ห้างหุ้นส่วนจำกัด ว. ที่ 1 นาง ธ. ที่ 2 นาย น. ที่ 3 ผู้ต้องหา <u>ข้อหา</u> ประมวล รัษฎากร มาตรา 37(2), 90/4(6) และ ประมวลกฎหมาย อาญา 83, 91 เสนออัยการ เมื่อวันที่ 3 ก.ค.62	1. สำนักงานอัยการ จังหวัดฉะเชิงเทรา - <u>แจ้งคำสั่งเด็ดขาด</u> <u>ไม่ฟ้อง</u> ห้างหุ้นส่วน จำกัด ว. โดยนาง ธ. หุ้นส่วนผู้จัดการที่ 1 นาง ธ. ที่ 2 นาย น. ที่ 3 <u>ข้อหา</u> ตามประมวล รัษฎากร มาตรา 37(2), 90/4(6) และประมวล กฎหมายอาญา 83, 91	1.สำนักงาน อัยการจังหวัด ฉะเชิงเทรา มีคำสั่งเด็ดขาด ไม่ฟ้องและ ไม่ปรากฏว่า พนักงานตำรวจ มีความเห็นแย้ง จึงไม่มีผลคดี ในชั้นศาล	1. พนักงาน อัยการมีคำสั่ง เด็ดขาด ไม่ฟ้องและ ไม่ปรากฏว่า พนักงานตำรวจ มีความเห็นแย้ง จึงไม่มีผลคดี ในชั้นศาล

(ที่มา : จากการรวบรวมของผู้วิจัย)

ตารางที่ 3.8 ตารางแสดงสรุปผลการดำเนินคดีที่ไม่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่างมาตรา 37 (2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร คดี ที่ (ภษ.1) 179/2561 (ต่อ)

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากร ร้องทุกข์ ในข้อหา	หัวหน้าพนักงาน สอบสวน ตั้งอย่างไร	ผลคดี ชั้นอัยการ	ผลคดี ชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
8 (ต่อ)	(ภษ.2) 179/2561 ร้องทุกข์ 26 ธ.ค.61	ห้าง หุ้นส่วน จำกัด ว. กับพวก	เจ้าพนักงานสรรพากรพื้นที่ <u>ฉะเชิงเทรา</u> ตรวจสอบพบว่า 1. <u>ห้างฯ ไม่ได้มีการยื่นแบบ</u> แสดงรายการภาษีเงินได้ 2. เดือนภาษี ธ.ค.50 - ก.ค.53 ห้างฯ <u>แจ้งยอดขายไว้ขาด</u> พฤติการณ์ดังกล่าวเป็นกรณีที่ ห้างฯ เจตนาปกปิดรายได้ ที่จะต้องเสียภาษีเงินได้ หลีกเลี่ยงหรือพยายาม หลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร ตามประมวลรัษฎากร	<u>ข้อหา</u> ประมวล รัษฎากร มาตรา 37(2), 90/4(6) และประมวล กฎหมายอาญา 83, 91	<u>สั่งฟ้อง</u> ห้างหุ้นส่วนจำกัด ว. ที่ 1 นาง ธ. ที่ 2 นาย น. ที่ 3 ผู้ต้องหา <u>ข้อหา</u> ประมวล รัษฎากร มาตรา 37(2) ,90/4(6) และประมวล กฎหมายอาญา 83, 91 เสนออัยการ เมื่อวันที่ 3 ก.ค.62	2. สำนักงานอัยการ จังหวัดบุรีรัมย์ - แจ้งผลคำพิพากษา ตามที่ได้ <u>สั่งฟ้อง</u> ห้างหุ้นส่วนจำกัด ว. ผู้ต้องหาที่ 1 นาง ธ. ที่ 2 <u>ข้อหา</u> ตามประมวล รัษฎากร มาตรา 37(2), 90/4(6), 90/5 และ ประมวลกฎหมายอาญา 83, 91	2. คำพิพากษา ศาลบุรีรัมย์ คดีดำ อ.900/ 2563 คดีแดง อ.932/2563 ลง 24 ก.ย.63 จำเลย 2 มีความผิด ตามประมวล มาตรา 37(2), 90/4(6), 90/5 ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	2. คำพิพากษา ศาลบุรีรัมย์ ปรับจำเลยที่ 1 50,000 บาท และจำคุก จำเลย ที่ 2 มีกำหนด 6 เดือน

(ที่มา : จากการรวบรวมของผู้วิจัย)

ข้อเท็จจริง : ห้างหุ้นส่วนจำกัด ว. ได้จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลตามทะเบียน เมื่อวันที่ 4 เมษายน 2558 โดยมีผู้ต้องหาที่ 3 เป็นหุ้นส่วนผู้จัดการ สำนักงานแห่งใหญ่ตั้งอยู่ ตำบลหนองก้อ อำเภอนองก้อ จังหวัดบุรีรัมย์ ประกอบกิจการรับเหมาก่อสร้าง วันที่ 8 เมษายน 2548 ได้จดทะเบียนเป็นผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม ต่อมาวันที่ 13 กรกฎาคม 2552 ได้จดทะเบียนเปลี่ยนชื่อ ต่อมาวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2553 ได้ยื่นขอเปลี่ยนหุ้นส่วนผู้จัดการ มาเป็น ผู้ต้องหาที่ 2 ต่อมาวันที่ 28 ตุลาคม 2553 ได้จดทะเบียนเปลี่ยนแปลงย้ายสำนักงานแห่งใหญ่ไปอยู่ ตำบลท่ากระดาน อำเภอสนามชัยเขต จังหวัดฉะเชิงเทรา และมีสำนักงานสาขาตั้งอยู่ที่ตำบลคลองหนึ่ง อำเภอลองหลวง จังหวัดปทุมธานี ปัจจุบันห้างหุ้นส่วนจำกัด ว. ยังมีสถานะประกอบกิจการอยู่ เมื่อวันที่ 13 มีนาคม 2556 สำนักงานสรรพากรพื้นที่ฉะเชิงเทราออกตรวจสอบสภาพกิจการและตรวจปฏิบัติการเฉพาะประเด็น ห้างหุ้นส่วนจำกัด ว. ผู้ต้องหาที่ 1 ที่สถานประกอบกิจการ แต่ไม่พบหุ้นส่วนผู้จัดการ ผู้ต้องหาที่ 2 บ้านเลขที่ดังกล่าวเป็นบ้านไม้ได้ถูกสูง สภาพเก่าใช้เป็นที่อยู่อาศัย ไม่พบเครื่องมือหรืออุปกรณ์ใดที่สามารถใช้ประกอบกิจการได้ เจ้าพนักงานจึงได้มีหนังสือเชิญพบหุ้นส่วนผู้จัดการห้างโดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ แต่หุ้นส่วนผู้จัดการไม่มาพบโดยไม่แจ้งเหตุขัดข้อง เจ้าพนักงานจึงได้ออกหมายเรียกตามประมวลรัษฎากร ไปยังหุ้นส่วนผู้จัดการห้างทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ มีผู้รับไว้เมื่อวันที่ 2 กันยายน 2556 แต่หุ้นส่วนผู้จัดการไม่มาพบโดยไม่แจ้งเหตุขัดข้อง เจ้าพนักงานสรรพากรพื้นที่ฉะเชิงเทรา ตรวจสอบพบว่าห้างฯ ไม่ได้มีการยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล (ภ.3.ด.50 และ ภ.ง.ด.53) สำหรับรอบระยะเวลาบัญชีตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2551 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2551 รอบระยะเวลาบัญชีตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2552 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2552 รอบระยะเวลาบัญชีตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2553 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2553 และรอบระยะเวลาบัญชีตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2554 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2554 นอกจากนี้ห้างไม่ยื่นแบบ ภ.พ.30 สำหรับเดือนภาษีเดือนพฤศจิกายน 2551 ถึงเดือนภาษีธันวาคม 2553 และเดือนภาษีพฤษภาคม 2551 ห้างมียอดขายแจ้งไว้ เจ้าพนักงานอาศัยอำนาจตามประมวลรัษฎากร มาตรา 27, 67 ตี, 71(1), 88, 88/2, 88/4, 88/5, 88/6, 85/2 และ มาตรา 89/1 ประเมินภาษีเงินได้นิติบุคคลตามหนังสือแจ้งภาษีเงินได้นิติบุคคล ลงวันที่ 1 เมษายน 2557 และหนังสือแจ้งการประเมินภาษีมูลค่าเพิ่ม ลงวันที่ 1 เมษายน 2557 รวมเป็นเงิน จำนวน 1x,xxx,xxx.xx บาท (ยังไม่รวมเงินเพิ่มตามกฎหมาย) โดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ มีผู้รับไว้ เมื่อวันที่ 1 เมษายน 2557 ห้างฯ ค้างชำระภาษีเงินได้นิติบุคคลและภาษีมูลค่าเพิ่มอยู่ที่สำนักงานสรรพากรพื้นที่สนามชัยเขต จังหวัดฉะเชิงเทรา ตามหนังสือที่แจ้งภาษีเงินได้นิติบุคคล ลงวันที่ 1 เมษายน 2557 และหนังสือแจ้งการประเมินภาษีมูลค่าเพิ่ม ลงวันที่ 1 เมษายน 2557 รวมเป็นเงิน จำนวน 1x,xxx,xxx.xx บาท (ยังไม่รวมเงินเพิ่มตามกฎหมาย) จากการเร่งรัดภาวการณ์ค้างได้ดำเนินการอายัดสิทธิเรียกร้องเงินในบัญชีเงินฝากธนาคารของผู้ต้องหาที่ 2 และที่ 3 และขายทอดตลาดที่ดิน

อันเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ต้องหาที่ 2 และได้เงินชำระหนี้บางส่วน ปัจจุบันห้างฯ ค้างชำระภาษีอากรรวมเป็นเงิน จำนวน 3x,xxx,xxx.xx บาท (ยังไม่รวมเงินเพิ่มตามกฎหมาย) กรณีที่ห้างฯ เป็นนิติบุคคล และเป็นผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม การที่ห้างฯ ประกอบกิจการรับเหมาก่อสร้าง และมีรายรับจากการประกอบกิจการแต่ไม่ยื่นแบบ ภ.ง.ด.50 และแบบ ภ.ง.ด.53 ดังนี้

รอบระยะเวลาบัญชีตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2551 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2551

รอบระยะเวลาบัญชีตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2552 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2552

รอบระยะเวลาบัญชีตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2553 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2553

รอบระยะเวลาบัญชีตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2554 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2554

จากนี้การที่ห้างฯ เสียภาษีมูลค่าเพิ่มไว้ไม่ครบถ้วน โดยยื่นแบบ ภ.พ.30 แสดงยอดขายขาดไปสำหรับธันวาคม 2550 เดือนภาษีมีนาคม 2551 เดือนภาษีพฤษภาคม 2553 และเดือนภาษีกรกฎาคม 2551 ถึงเดือนภาษีสิงหาคม 2553 เดือนภาษีพฤษภาคม 2552 และเดือนภาษีมิถุนายน 2553 ถึงเดือนภาษีกรกฎาคม 2553 ส่วนเดือนภาษีมกราคม 2553 ห้างยื่นแบบ ภ.พ.30 โดยแสดงภาษีซื้อไว้เกินกว่าความเป็นจริงและไม่ยื่นแบบ ภ.พ.30 สำหรับเดือนภาษีกุมภาพันธ์ 2553 เดือนภาษีมิถุนายน 2551 เดือนภาษีกันยายน 2551 ถึงเดือนภาษีธันวาคม 2551 และเดือนภาษีสิงหาคม 2554 พฤติการณ์ดังกล่าวเป็นกรณีที่ห้างฯ เจตนาปกปิดรายได้ที่จะต้องเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลและภาษีมูลค่าเพิ่ม เข้าลักษณะเป็นการกระทำโดยความเท็จ โดยฉ้อโกงหรืออุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกันเพื่อหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 และมาตรา 90/4(6) กรมสรรพากรจึงได้มาแจ้งความร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาตามกฎหมายดังกล่าว กรณีภาษีเงินได้มีการกระทำความผิด ดังนี้

ปีภาษี 2553 ไม่ได้ยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้นิติบุคคล (ภ.ง.ด.50) (ความผิดเกิดเมื่อวันที่ 31 พฤษภาคม 2554)

ปีภาษี 2554 ไม่ได้ยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้นิติบุคคลครึ่งปี (ภ.ง.ด.53) (ความผิดเกิดเมื่อวันที่ 1 กันยายน 2554) ไม่ยื่นแบบแสดงภาษีเงินได้ภาษีนิติบุคคล (ภ.ง.ด.50) (ความผิดเกิดเมื่อวันที่ 31 พฤษภาคม 2555)

กรณีความผิดเกี่ยวกับการหลีกเลี่ยงภาษีมูลค่าเพิ่ม (ภ.พ.30) มีการไม่ยื่นแบบประจำเดือนภาษีสิงหาคม 2554 (ความผิดเกิดวันที่ 16 กันยายน 2554) ผู้ต้องหาที่ 1 และที่ 2 ให้การรับสารภาพ ส่วนผู้ต้องหาที่ 3 หลบหนี พนักงานสอบสวนมีความเห็นควรสั่งฟ้อง

การดำเนินคดี: จากพฤติการณ์ตามข้อเท็จจริงในคดี กรมสรรพากรร้องทุกข์ ข้อหาร่วมกัน โดยความเท็จ โดยฉ้อโกง หรืออุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกันหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร และเป็นผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มโดยเจตนาหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยง ภาษีมูลค่าเพิ่ม กระทำการใดๆ โดยความเท็จ โดยฉ้อโกงหรืออุบาย

หรือโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกันตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2), 90/4(6) และประมวลกฎหมายอาญา 83, 91 และหัวหน้าพนักงานสอบสวน สั่งฟ้อง ห้างหุ้นส่วนจำกัด ว. โดยนาง ธ. หุ้นส่วนผู้จัดการที่ 1 นาง ธ. ที่ 2 นาย น. ที่ 3 ผู้ต้องหา ข้อหาตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2), 90/4(6) และประมวลกฎหมายอาญา 83, 91 โดยเสนออัยการเมื่อวันที่ 3 กรกฎาคม 2562 ไปยังสำนักงานอัยการจังหวัดฉะเชิงเทรา และสำนักงานอัยการจังหวัดบุรีรัมย์

ผลคดีปัจจุบัน : เนื่องจากคดีนี้เป็นการกระทำความผิดในหลายท้องที่ ซึ่งห้างหุ้นส่วนจำกัด ผู้ต้องหาที่ 1 มีการจดทะเบียน จังหวัดบุรีรัมย์ เมื่อวันที่ 4 เมษายน 2548 และได้จดทะเบียนเปลี่ยนแปลงย้ายสำนักงานแห่งใหญ่ไปอยู่จังหวัดฉะเชิงเทรา เมื่อวันที่ 28 ตุลาคม 2553 โดยเหตุเกิดในระยะเวลาบัญชี ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2551 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2554 สำนักงานอัยการจังหวัดฉะเชิงเทรา 6 กรกฎาคม 2564 แจ้งคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้อง ห้างหุ้นส่วนจำกัด ว. โดยนาง ธ. หุ้นส่วนผู้จัดการที่ 1 นาง ธ. ที่ 2 นาย น. ที่ 3 ผู้ต้องหา ส่วนสำนักงานอัยการจังหวัดบุรีรัมย์ แจ้งผลคำพิพากษาตามที่ได้สั่งฟ้อง ห้างหุ้นส่วนจำกัด ว. โดยนาง ธ. หุ้นส่วนผู้จัดการที่ 1 นาง ธ. ที่ 2 ข้อหา ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2), 90/4(6), 90/5 และประมวลกฎหมายอาญา 83, 91

คำวินิจฉัยประกอบคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องของพนักงานอัยการจังหวัดฉะเชิงเทรา :

เห็นว่าจากการสอบสวนนิติกรชำนาญการ กองสืบสวนและคดีสรรพากร ผู้กล่าวหา และเจ้าพนักงานประเมินภาษี ยืนยันว่า ห้างหุ้นส่วนจำกัด ว.

- ปีภาษี 2553 ไม่ได้ยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้นิติบุคคล (ภ.ง.ด.50) แต่มียอดรายรับตามข้อมูลภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย (ภ.ง.ด.53) จากการประกอบกิจการ ซึ่งเมื่อคำนวณภาษีเงินได้นิติบุคคลจะต้องชำระภาษีพร้อมเงินเพิ่มเป็นเงิน จำนวน 6xx,xxx บาท ในปีภาษี 2554 ไม่ได้ยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้นิติบุคคลครึ่งปี (ภ.ง.ด.53) แต่มียอดรายรับตามข้อมูลภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย (ภ.ง.ด.53) จากการประกอบกิจการ ซึ่งเมื่อคำนวณภาษีเงินได้นิติบุคคลจะต้องชำระภาษีพร้อมเงินเพิ่มเป็นเงิน จำนวน 1xx,xxx.xx บาท บาท ไม่ยื่นแบบแสดงภาษีเงินได้ภาษีนิติบุคคล (ภ.ง.ด.50) แต่มียอดรายรับตามข้อมูลภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย (ภ.ง.ด.53) จากการประกอบกิจการ ซึ่งเมื่อคำนวณภาษีเงินได้นิติบุคคลจะต้องชำระภาษีพร้อมเงินเพิ่มเป็นเงิน จำนวน 1x,xxx.xx บาท และไม่ยื่นแบบภาษีมูลค่าเพิ่ม (ภ.พ.30) ประจำเดือนภาษีสิงหาคม 2554 แต่มียอดขายเมื่อหักภาษีขายแล้ว จะต้องชำระภาษีพร้อมเบี้ยปรับและเงินเพิ่มเป็นเงิน จำนวน 8x,xxx บาท

จากการสอบสวน ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงใดๆว่า ผู้ต้องหาที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 ได้กระทำการใดอันโดยความเท็จ โดยฉ้อโกงหรืออุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน หลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรและภาษีมูลค่าเพิ่ม อันเป็นความผิดตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 และมาตรา 90/4(6) ข้อเท็จจริงเพียงแต่ได้ความว่า ห้างหุ้นส่วนจำกัด ว. ไม่ได้ยื่นรายการแสดงภาษีนิติบุคคลครึ่งปี (ภ.ง.ด.53) รายการแสดงภาษีนิติบุคคล (ภ.ง.ด.50) และแบบภาษีมูลค่าเพิ่ม (ภ.พ.30) เท่านั้น

ซึ่งตามประมวลรัษฎากรนั้นจะเห็นได้ว่าเจตนารมณ์ในการบังคับใช้นั้นการกระทำที่จะเป็นความผิดตามมาตรา 37 และมาตรา 90/4(6) ในการฉ้อโกงภาษี จะต้องมีการกระทำต่าง ๆ อันเป็นเท็จ หรือโดยฉ้อโกง หรือการกระทำอื่นใดทำนองเดียวกัน ถึงจะเป็นความผิดตามมาตรานี้ แต่หากไม่มีการกระทำอื่นใดคงเป็นเพียงแต่การไม่ยื่นรายการที่ต้องยื่นประมวลรัษฎากร ได้บัญญัติไว้โดยเฉพาะแล้วให้เป็นความผิดตามมาตรา 37 ทวิ จะเห็นได้ว่าทั้งมาตรา 37 และมาตรา 80/4 กับมาตรา 37 มีองค์ประกอบแห่งการกระทำที่เป็นความผิดแตกต่างกัน อันเนื่องมาจากลักษณะการทำความผิดเพื่อบังคับใช้ให้ผู้มีหน้าที่ชำระภาษีต้องปฏิบัติไปตามขั้นตอนการชำระภาษี โดยจะต้องยื่นรายการภาษี หากไม่ยื่นรายการ การไม่ยื่นเป็นความผิดอันเนื่องจากการไม่ปฏิบัติตาม มาตรา 37 ทวิ และเมื่อยื่นแล้วรายการที่แสดงจะต้องเป็นรายการที่เป็นความจริงเพื่อป้องกัน มิให้เกิดการไม่ชำระภาษี หรือหลีกเลี่ยงภาษี ดังนั้นหากมีการยื่นรายการภาษีแล้ว แต่รายการดังกล่าวไม่เป็นความจริง โดยวิธีการอย่างใดก็ตามจึงเป็นความผิดฐานฉ้อโกงภาษี ตามมาตรา 37 และมาตรา 90/4(6) ด้วยเหตุผลดังกล่าวการไม่ยื่นรายการภาษี ตามมาตรา 37 ทวิ จึงไม่เป็นโดยวิธีการอื่นใดในทำนองเดียวกัน หลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร หากประมวลรัษฎากรมุ่งประสงค์จะให้การไม่ยื่นภาษีเป็นวิธีการอื่นใดในทำนองเดียวกันคงไม่ต้องบัญญัติมาตรา 37 ทวิ มาเพื่อบังคับใช้ดังกล่าว ข้อเท็จจริงแห่งคดีนี้ปรากฏแต่เพียงข้อเท็จจริงว่า ห้างหุ้นส่วนจำกัด ว. ไม่ได้ยื่นรายการแสดงภาษีนิติบุคคลครึ่งปี (ภ.ง.ด.51) รายการแสดงภาษีนิติบุคคล (ภ.ง.ด.50) และแบบภาษีมูลค่าเพิ่ม (ภ.พ.30) เท่านั้น การกระทำของผู้ต้องหาที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 จึงไม่ครบองค์ประกอบความผิดทางคดีมีพยานหลักฐานไม่พอพ้อง คดีมีพยานหลักฐานไม่พอพ้อง จึงมีคำสั่งไม่ฟ้อง ห้างหุ้นส่วนจำกัด ว. ผู้ต้องหา ที่ 1 นาง ธ. ที่ 2 นาย น. ที่ 3 ข้อหาร่วมกันโดยความเท็จ โดยฉ้อโกงหรืออุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน หลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรและเป็นผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มโดยเจตนาหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีมูลค่าเพิ่ม กระทำการใด ๆ โดยความเท็จ โดยฉ้อโกงหรืออุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37,40/5(6) และประมวลกฎหมายอาญา 83,91 พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2526

ข้อสังเกต : ข้อเท็จจริงในคดีมีการบรรยายพฤติการณ์ว่าผู้ต้องหา ห้างหุ้นส่วนจำกัด เสียภาษีมูลค่าเพิ่มไว้ไม่ครบถ้วน โดยยื่นแบบ ภ.พ.30 แสดงยอดขายขาดไป และมีการไม่ยื่นแบบแสดงรายการเพื่อเสียภาษีตามแบบ ภ.พ.30, ภ.ง.ด.50, และภ.ง.ด.51 ซึ่งกรมสรรพากร ได้ร้องทุกข์ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาทั้ง 3 ในข้อหา ร่วมกันโดยความเท็จ โดยฉ้อโกงหรืออุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน หลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร และเป็นผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มโดยเจตนาหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยง ภาษีมูลค่าเพิ่ม กระทำการใด ๆ โดยความเท็จ โดยฉ้อโกงหรืออุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน ตามประมวลรัษฎากร

มาตรา 37(2), 90/4(6) และประมวลกฎหมายอาญา 83, 91 และพนักงานสอบสวนได้ส่งสำนวนการสอบสวน สั่งฟ้อง ห้างหุ้นส่วนจำกัด ว. โดยนาง ธ. หุ้นส่วนผู้จัดการที่ 1 นาง ธ. ที่ 2 นาย น. ที่ 3 ผู้ต้องหา ข้อหา ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2), 90/4(6) และประมวลกฎหมายอาญา 83, 91 โดยเสนออัยการเมื่อวันที่ 3 กรกฎาคม 2562

ซึ่งพนักงานอัยการได้มีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องในกรณีดังกล่าว เนื่องจาก เห็นว่าจากการสอบสวน นิติกรชำนาญการ กองสืบสวนและคดีสรรพากร ผู้กล่าวหา และเจ้าพนักงานประเมินภาษี ยืนยันว่า ห้างหุ้นส่วนจำกัด ว. ข้อเท็จจริงเพียงแต่ได้ความว่า ห้างหุ้นส่วนจำกัด ว. ไม่ได้ยื่นรายการแสดงภาษีนิติบุคคลครึ่งปี (ภงด.51) รายการแสดงภาษีนิติบุคคล (ภงด.50) และแบบภาษีมูลค่าเพิ่ม (ภ.พ.30) เท่านั้น ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงได้ว่า ผู้ต้องหาที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 ได้กระทำการใดอันโดยความเท็จ อันเป็นความผิดตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 และมาตรา 90/4(6) ตามประมวลรัษฎากรนั้น จะเห็นได้ว่าเจตนารมณ์ในการบังคับใช้นั้นการกระทำที่จะเป็นความผิดตามมาตรา 37 และมาตรา 90/4(6) ในการฉ้อโกงภาษี จะต้องมีการกระทำต่าง ๆ อันเป็นเท็จ หรือโดยฉ้อโกง หรือการกระทำอื่นใดในทำนองเดียวกัน ถึงจะเป็นความผิดตามมาตรา 37 นี้ แต่หากไม่มีการกระทำอื่นใดคงเป็นเพียงแต่การไม่ยื่นรายการที่ต้องยื่นประมวลรัษฎากร ได้บัญญัติไว้โดยเฉพาะแล้วให้เป็นความผิดตามมาตรา 37 ทวิ จะเห็นได้ว่าทั้งมาตรา 37 และมาตรา 90/4(6) กับมาตรา 37 ทวิ มีองค์ประกอบแห่งการกระทำที่เป็นความผิดแตกต่างกัน อันเนื่องมาจากลักษณะการกระทำความผิดเพื่อบังคับใช้ให้ผู้มีหน้าที่ชำระภาษีต้องปฏิบัติตามขั้นตอนการชำระภาษี โดยจะต้องยื่นรายการภาษี หากไม่ยื่นรายการ การไม่ยื่นเป็นความผิดอันเนื่องจากการไม่ปฏิบัติตาม มาตรา 37 ทวิ และเมื่อยื่นแล้วรายการที่แสดงจะต้องเป็นรายการที่เป็นความจริงเพื่อป้องกันมิให้เกิดการไม่ชำระภาษีหรือหลีกเลี่ยงภาษี ดังนั้น หากมีการยื่นรายการภาษีแล้วแต่รายการดังกล่าวไม่เป็นความจริงโดยวิธีการอย่างใดก็ตาม จึงเป็นความผิดฐานฉ้อโกงภาษี ตามมาตรา 37 และมาตรา 90/4 (6) ด้วยเหตุผลดังกล่าวการไม่ยื่นรายการภาษี ตามมาตรา 37 ทวิ จึงไม่เป็นโดยวิธีการอื่นใดในทำนองเดียวกัน เพื่อหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร หากประมวลรัษฎากรมุ่งประสงค์จะให้การไม่ยื่นภาษีเป็นทำนองเดียวกัน คงไม่ต้องบัญญัติมาตรา 37 ทวิ มาเพื่อบังคับใช้ดังกล่าว จึงมีคำสั่งไม่ฟ้อง ห้างหุ้นส่วนจำกัด ว. กับพวกรวม 3 คน ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37, 90/4(6) และประมวลกฎหมายอาญา 83, 91

ตามพฤติการณ์ในคดียังมีข้อเท็จจริงว่า ห้างหุ้นส่วนจำกัด ว. ไม่ได้ยื่นแบบภาษีมูลค่าเพิ่ม (ภ.พ.30) ซึ่งในประมวลรัษฎากร หมวด 4 ภาษีมูลค่าเพิ่ม ไม่ได้มีการบัญญัติเกี่ยวกับ ผู้ประกอบการจดทะเบียนโดยเจตนาหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีมูลค่าเพิ่ม หรือขอคืนภาษีมูลค่าเพิ่มไว้ โดยเฉพาะ ดังเช่นความผิดในหมวด 3 ภาษีเงินได้ ที่ได้มีการบัญญัติความผิดเกี่ยวกับการไม่ยื่นรายการที่ต้องยื่นตามลักษณะนี้ เพื่อหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร ซึ่งรายการที่ต้องยื่นตามลักษณะนี้ หมายความว่าถึง แบบ ภ.ง.ด.50 และ แบบ ภ.ง.ด.51 ดังนั้น เมื่อความผิดในส่วนของการไม่ยื่นแบบ

ภาษีมูลค่าเพิ่ม ไม่มีการบัญญัติไว้เป็นการโดยเฉพาะ จึงต้องร้องทุกข์ดำเนินคดีกับความผิดดังกล่าวใน
 ข้อหา ผู้ประกอบการจดทะเบียนโดยเจตนาหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีมูลค่าเพิ่ม หรือขอ
 คืนภาษีมูลค่าเพิ่ม กระทำการใด ๆ โดยความเท็จ โดยฉ้อโกงหรืออุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใด ทำนอง
 เดียวกัน อันเป็นความผิดตามมาตรา 90/4(6)

การที่พนักงานอัยการเห็นว่า ห้างหุ้นส่วนจำกัด ว. ไม่ได้ยื่นแบบภาษีมูลค่าเพิ่ม (ภ.พ.30)
 ทั้งที่มีทรัพย์สินพอที่จะชำระหนี้ แต่ไม่ได้ชำระ และจากการสอบสวนไม่ปรากฏข้อเท็จจริงใดๆว่า
 ผู้ต้องหาที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 ได้กระทำการใดอันโดยความเท็จ จึงเป็นที่น่าสังเกตว่าจะลงโทษผู้กระทำ
 ความผิดฐานไม่ยื่นรายการในข้อหาใด และไม่มีเจตนาหลีกเลี่ยงภาษีหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษี
 จริงหรือไม่

**สำนักงานอัยการจังหวัดบุรีรัมย์สั่งฟ้อง ห้างหุ้นส่วนจำกัด ว. โดย ธ. หุ้นส่วนผู้จัดการที่ 1
 นาง ธ. ที่ 2 ต่อศาลบุรีรัมย์ ข้อหา ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2), 90/4(6), 90/5
 และประมวลกฎหมายอาญา 83, 91**

ซึ่งศาลบุรีรัมย์ ได้มีคำพิพากษา ลง 24 กันยายน 2563 คดีดำ อ.900/2563 คดีแดง
 อ.932/2563 ระหว่าง ผู้เสียหาย กรมสรรพากร โดย นายวรพจน์ เรืองศรี ผู้รับมอบอำนาจ
 กับ ห้างหุ้นส่วนจำกัด ว. โดยนาง ธ. หุ้นส่วนผู้จัดการที่ 1 นาง ธ. ที่ 2

คำพิพากษา จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลรัษฎากร พ.ศ.2481 มาตรา 37(2),
 90/4(6), 90/5 ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสอง
 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไป ตามประมวลกฎหมายอาญา
 มาตรา 91 ฐานร่วมกันเป็นประกอบการหลีกเลี่ยงภาษีมูลค่าเพิ่ม รวม 2 กระทง กระทงแรกให้ปรับ
 จำเลยที่ 1 เป็นเงิน 50,000 บาท จำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 6 เดือน กระทงที่ 2 ให้ปรับจำเลยที่ 1
 เป็นเงิน 50,000 บาท จำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 6 เดือน รวมปรับจำเลยที่ 1 เป็นเงิน 100,000 บาท
 และจำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 12 เดือน จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์
 แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้กึ่งหนึ่ง คงปรับจำเลยที่ 1 จำนวน 50,000 บาท และ
 จำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 6 เดือน พิเคราะห์รายงานการสืบเสาะและพินิจแล้ว จำเลยที่ 2
 เคยรับโทษจำคุกมาก่อนจึงไม่อยู่ในเงื่อนไขที่จะรอกการลงโทษให้แก่จำเลยที่ 2 ได้ หากจำเลยที่ 1
 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการกฎหมายอาญา มาตรา 29

ข้อสังเกต : ตามพฤติการณ์ในคดีนี้มีพฤติการณ์ไม่ได้ยื่นแบบแสดงภาษีนิติบุคคลครึ่งปี
 (ภงด.51) รายการแสดงภาษีนิติบุคคล (ภงด.50) และแบบภาษีมูลค่าเพิ่ม (ภ.พ.30) เช่นเดียวกัน
 แต่สำนักงานอัยการจังหวัดบุรีรัมย์มีคำสั่งฟ้อง ห้างหุ้นส่วนจำกัด ว. โดย ธ. หุ้นส่วนผู้จัดการที่ 1
 นาง ธ. ที่ 2 ต่อศาลบุรีรัมย์ ข้อหา ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2), 90/4(6), 90/5 และประมวล
 กฎหมายอาญา 83, 91 และศาลจังหวัดบุรีรัมย์ก็ได้มีสั่งลงโทษตามข้อหาดังกล่าวที่พนักงานอัยการ

ได้มีคำสั่งฟ้อง แต่ในส่วนของสำนักงานอัยการจังหวัดฉะเชิงเทรา มีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้อง เพราะเห็นว่าการผิดดังกล่าว จากการสอบสวนของนิติกรชำนาญการ กองสืบสวนและคดีสรรพากร ผู้กล่าวหา และเจ้าพนักงานประเมินภาษียืนยันว่า ห้างหุ้นส่วนจำกัด ว. ข้อเท็จจริงเพียงแต่ได้ความว่า ห้างหุ้นส่วนจำกัด ว. ไม่ได้ยื่นรายการแสดงภาษีนิติบุคคลครึ่งปี (ภงด.51) รายการแสดงภาษีนิติบุคคล (ภงด.50) และแบบภาษีมูลค่าเพิ่ม (ภ.พ.30) เท่านั้น ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงใดๆว่า ผู้ต้องหาที่ 1, ที่ 2 และที่ 3 ได้กระทำการใดอันโดยความเท็จ อันเป็นความผิดตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 และมาตรา 90/4(6) ตามประมวลรัษฎากร

การร้องทุกข์ของกรมสรรพากร และเจ้าพนักงานตำรวจ รวมทั้งพนักงานอัยการจังหวัดบุรีรัมย์ ไม่มีการดำเนินคดีตามมาตรา 37 ทวิ แต่ดำเนินคดี ข้อหาตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2) ทั้งที่เป็นกรณีไม่ยื่นรายการเป็นการไม่ยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้นิติบุคคล ตั้งแต่ 31 พฤษภาคม 2552 - 31 พฤษภาคม 2555 ซึ่งไม่ปรากฏพฤติการณ์ของผู้ต้องหาในคดีว่ามีเจตนากระทำการโดยความเท็จ โดยฉ้อโกงหรืออุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน หลีกเลียง หรือพยายาม หลีกเลียงการเสียภาษีอากรหรือขอคืนภาษีอากรตามลักษณะนี้ การที่มีพฤติการณ์ไม่ถูกปรับใช้ ไม่ตรงกับข้อกล่าวหา อาจเนื่องด้วยคดีขาดอายุความสำหรับความผิดกรณีไม่ยื่นแบบรายการ ในวันที่ 31 มีนาคม 2560 และกรมสรรพากรได้มาร้องทุกข์ดำเนินคดีเมื่อความผิดในข้อหาตามมาตรา 37 ทวิ เมื่อขาดอายุความไปแล้ว คือ ร้องทุกข์ ในวันที่ 26 ธันวาคม 2561

3.1.9 การดำเนินคดีไม่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่างมาตรา 37 (2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร คดี ที่ (ภษ.1) 21/2562

ตารางที่ 3.9 ตารางแสดงสรุปผลการดำเนินคดีที่ไม่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่างมาตรา 37 (2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร คดี ที่ (ภษ.1) 21/2562

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนสั่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
9	(ภษ.2) 21/2562 ร้องทุกข์ 11 มี.ค.62	นาย ฉ.	ตามวันและเวลาที่เกิดเหตุ ผู้ต้องหาไม่ยินยอมเอกสารเสียภาษีภายในเวลาที่กำหนด	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37	ยังไม่ทราบผลคดีจากพนักงานตำรวจ	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและทรัพยากร 6 ยังไม่ทราบผลคดีจากชั้นอัยการ	ยังไม่ทราบผลคดีจากชั้นศาล	ยังไม่ทราบผลจากพนักงานตำรวจ ชั้นอัยการ และชั้นศาล ปัจจุบัน คดีขาดอายุความ

(ที่มา : จากการรวบรวมของผู้วิจัย)

ข้อเท็จจริง : 31 ธันวาคม 2556 เวลากลางวัน สรรพากร เขตบางนา กรุงเทพมหานคร ผู้ต้องหา มีเจตนาละเลย ไม่ยื่นเอกสารการเสียภาษีภายในเวลาที่กำหนด ผู้กล่าวหาจึงมาร้องทุกข์ ให้ดำเนินคดีตามกฎหมาย

การดำเนินคดี : จากข้อเท็จจริงกรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา ผู้ได้รู้อยู่แล้วหรือจงใจ แจ้งข้อความเท็จ หรือให้ถ้อยคำเท็จหรือตอบคำถามด้วยถ้อยคำอันเป็นเท็จหรือนำพยานหลักฐานเท็จ มาแสดงเพื่อหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรตามลักษณะนี้ อันเป็นความผิดตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37

ผลคดีปัจจุบัน : ยังไม่ทราบผลจากพนักงานตำรวจ ชั้นอัยการ และชั้นศาล ปัจจุบัน คดีขาดอายุความ

ข้อสังเกต : พฤติการณ์ตามข้อเท็จจริงในคดีเป็นกรณี นาย ฉ. ผู้ต้องหา มีเจตนาละเลย ไม่ยื่นเอกสารการเสียภาษีภายในเวลาที่กำหนด ซึ่งไม่ปรากฏพฤติการณ์ของผู้ต้องหาในคดีว่ามีเจตนากระทำการโดยความเท็จ โดยฉ้อโกงหรืออุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน หลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรหรือขอคืนภาษีอากรตามลักษณะนี้ การที่มีพฤติการณ์ไม่ถูกปรับใช้ไม่ตรงกับข้อกล่าวหา อาจเนื่องด้วยคดีจะขาดอายุความสำหรับความผิดกรณีไม่ยื่นแบบรายการ ในวันที่ 31 มีนาคม 2562 และกรมสรรพากรได้มาร้องทุกข์ดำเนินคดีเมื่อความผิดในข้อหาตามมาตรา 37 ทวิ ขาดอายุความไปแล้ว คือ ร้องทุกข์ ในวันที่ 11 มีนาคม 2562

3.1.10 การดำเนินคดีไม่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่างมาตรา 37 (2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร คดี ที่ (ภษ.1) 23/2562

ตารางที่ 3.10 ตารางแสดงสรุปผลการดำเนินคดีที่ไม่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่างมาตรา 37 (2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร คดี ที่ (ภษ.1) 23/2562

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนส่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
10	(ภษ.1) 23/2562 ร้องทุกข์ 11 มี.ค.62	บริษัท ช. จำกัด	ตามวันและเวลาที่เกิดเหตุ ผู้ต้องหาไม่ยื่นเอกสารการเสียภาษีภายในเวลาที่กำหนด	ข้อหา ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 (2) มาตรา 90/4(6)	ยังไม่ทราบผลคดีจากพนักงานตำรวจ	สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีเศรษฐกิจและทรัพยากร 3 หรือ 4 ยังไม่ทราบผลคดีจากชั้นอัยการ	ยังไม่ทราบผลคดีจากชั้นศาล	ไม่มีผลจากพนักงานตำรวจและชั้นอัยการ

(ที่มา : จากการรวบรวมของผู้วิจัย)

ข้อเท็จจริง : เหตุเกิด ปี 2552 - 2557 เขตสาทร สำนักงานสรรพากรพื้นที่กรุงเทพมหานคร 24 ตามวันและเวลาที่เกิดเหตุ บริษัท ซ. จำกัด ผู้ต้องหาไม่ยื่นเอกสารการเสียภาษีภายในเวลาที่กำหนด

การดำเนินคดี : จากข้อเท็จจริง กรมสรรพากรได้ร้องทุกข์ บริษัท ซ. จำกัด ผู้ต้องหา ในข้อหา ผู้ประกอบการจดทะเบียนโดยเจตนาหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีมูลค่าเพิ่ม อันเป็นความผิดตามประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4(6) และกระทำการใดๆ โดยความเท็จ โดยฉ้อโกง หรืออุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน อันเป็นความผิดตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2)

ผลคดีปัจจุบัน : ไม่มีผลจากพนักงานตำรวจ ชั้นอัยการ และชั้นศาล

ข้อสังเกต : กรณีตามปัญหาการไม่ยื่นรายการภาษีในปี 2552 – 2557 ซึ่งกรมสรรพากรมาร้องทุกข์ในคดีนี้ในข้อหา ผู้ประกอบการจดทะเบียนโดยเจตนาหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีมูลค่าเพิ่ม และกระทำการใด ๆ โดยความเท็จ โดยฉ้อโกงหรืออุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน ซึ่งไม่มีพฤติการณ์ตามข้อกล่าวหา แต่ปรากฏข้อเท็จจริงเพียงว่า บริษัท ซ. จำกัด ผู้ต้องหาไม่ยื่นเอกสารการเสียภาษีภายในเวลาที่กำหนด อันเป็นความผิดตามมาตรา 37 ทวิ ข้อหาเจตนาไม่ยื่นรายการที่ต้องยื่นเพื่อหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษี

3.1.11 การดำเนินคดีไม่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่างมาตรา 37 (2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร คดี ที่ (ภษ.1) 178/2563

ตารางที่ 3.11 ตารางแสดงสรุปผลการดำเนินคดีที่ไม่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่างมาตรา 37 (2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร คดี ที่ (ภษ.1) 178/2563

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากร ร้องทุกข์ ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวน ส่งอย่างไร้ใด	ผลคดี ชั้นอัยการ	ผลคดี ชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
11	(ภษ.2) 178/2563 ร้องทุกข์ 15 เม.ย.63	บริษัท ม. จำกัด กับพวก นาย ค.	บริษัท ม. จำกัด กับพวก <u>ร่วมกันฉ้อโกงเพื่อหลีกเลี่ยง</u> การเสียภาษีอากร และ <u>ร่วมกันเจตนาไม่ยื่นแบบแสดง</u> <u>รายการภาษีเงินได้นิติบุคคล</u> ที่ต้องยื่นเพื่อหลีกเลี่ยง การเสียภาษีอากร	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 และ มาตรา 37 ทวิ แห่งประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> ผู้ต้องหา <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 และ มาตรา 37 ทวิ ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83, 91 เสนออัยการ เมื่อวันที่ 19 มิ.ย.63	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจฯ 6 - 30 ต.ค.63 <u>สั่งฟ้อง</u> บริษัท ม. ผู้ต้องหาที่ 1, นาย ณ. ที่ 2 และนาย ค. ที่ 3 <u>ข้อหา</u> ประมวล รัษฎากร มาตรา 37 ทวิ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91 แต่ เนื่องจากผู้ต้องหาที่ 3 หลบหนี จึงขอให้จัดการ ให้ได้ตัวผู้ต้องหา มา ดำเนินคดี ภายใน 5 ปี	ยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นศาล	ยังไม่ทราบผล จากชั้นอัยการ และชั้นศาล คดีขาดอายุ ความแล้ว สำหรับความผิด บางกรรม

(ที่มา : จากการรวบรวมของผู้วิจัย)

ตารางที่ 3.11 ตารางแสดงสรุปผลการดำเนินคดีที่ไม่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่างมาตรา 37 (2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร คดี ที่ (ภษ.1) 178/2563 (ต่อ)

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากร ร้องทุกข์ ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวน ตั้งอย่างใด	ผลคดี ชั้นอัยการ	ผลคดี ชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
11 (ต่อ)	(ภษ.2) 178/2563 ร้องทุกข์ 15 เม.ย.63	บริษัท ม. จำกัด กับพวก นาย ค.	บริษัท ม. จำกัด กับพวก ร่วมกันฉ้อโกงเพื่อหลีกเลี่ยง การเสียภาษีอากร และ ร่วมกัน เจตนาไม่ยื่นแบบแสดงรายการ ภาษีเงินได้นิติบุคคล ที่ต้องยื่นเพื่อหลีกเลี่ยง การเสียภาษีอากร	ข้อหา ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 และ แห่งประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	สั่งฟ้อง ผู้ต้องหา ข้อหา ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 และ ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83, 91 เสนออัยการ เมื่อวันที่ 19 มิ.ย.63	- 18 ส.ค.63 แจ้งคำสั่ง ยุติยุติการดำเนินคดีกับ ผู้ต้องหาทั้งสามสำหรับ <u>กรณีการไม่ยื่นแบบแสดง รายการภาษีเงินได้นิติ บุคคล (ภ.ง.ด.50) และ ภาษีเงินได้นิติบุคคลครึ่ง ปี (ภ.ง.ด.51) รอบ ระยะเวลาปี 2552 - 2557</u> เพราะคดีขาดอายุ ความ แต่ในส่วนของภาษี ปี 58 - 61 ยังไม่ขาดอายุ ความและยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นอัยการ	ยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นศาล	ยังไม่ทราบผล จากชั้นอัยการ และชั้นศาล คดีขาดอายุ ความแล้ว สำหรับความผิด บางกรรม

(ที่มา : จากการรวบรวมของผู้วิจัย)

ข้อเท็จจริง : เมื่อ พฤษภาคม 2553 – พฤษภาคม 2561 บริษัท ม. จำกัด กับพวก ร่วมกันฉ้อโกงเพื่อหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร และร่วมกันเจตนาไม่ยื่นแบบ แสดงรายการภาษีเงินได้นิติบุคคลที่ต้องยื่น เพื่อหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร อันเป็นความผิด ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91

การดำเนินคดี : จากพฤติการณ์ตามข้อเท็จจริงดังกล่าว กรมสรรพากรได้ร้องทุกข์ บริษัท ม. จำกัด กับพวกในข้อหาร่วมกันฉ้อโกงเพื่อหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสีย ภาษีอากร และร่วมกันเจตนาไม่ยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้นิติบุคคลที่ต้องยื่น เพื่อหลีกเลี่ยง การเสียภาษีอากร อันเป็นความผิดตามประมวลรัษฎากรมาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83 ในชั้นหัวหน้าพนักงานสอบสวนมีคำสั่งฟ้องผู้ต้องหา ข้อหาตามประมวล รัษฎากร ความผิดตามมาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91 โดยเสนออัยการเมื่อวันที่ 19 มิถุนายน 2563 แต่สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีเศรษฐกิจ และทรัพยากร 6 มีคำสั่งฟ้อง บริษัท ม. จำกัด โดยนาย ณ. ในฐานะนิติบุคคล ผู้ต้องหาที่ 1, นาย ณ. ที่ 2 นาย ค. ที่ 3 ข้อหา ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91 เท่านั้น ซึ่งผู้ต้องหาที่ 3 หลบหนี ให้จัดการให้ได้ตัว ต่อมา 18 สิงหาคม 2563 แจ้งคำสั่งยุติการดำเนินคดีเนื่องจากคดีขาดอายุความ

ผลคดีปัจจุบัน : พนักงานอัยการมีคำสั่งยุติดำเนินคดี เนื่องจากคดีขาดอายุความกับผู้ต้องหา ทั้งสาม ในข้อหาร่วมกันโดยเจตนาละเลยไม่ยื่นรายการที่ต้องยื่น เพื่อหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร ตามมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91 สำหรับกรณี การไม่ยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้นิติบุคคล (ภ.ง.ด.50) รอบระยะเวลาปี 2552 - 2557 และ การไม่ยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้นิติบุคคลครึ่งปี (ภ.ง.ด.51) รอบระยะเวลาปี 2552 - 2557 เพราะคดีขาดอายุความ

แต่อย่างไรก็ดี ความผิดตามที่ได้ลงว่าเหตุเกิดตั้งแต่ พ.ศ.53 - พ.ศ.61 จึงเห็นว่าในส่วน ของภาษีปี 2560 - 2561 ยังไม่ขาดอายุความและยังไม่ทราบผลคดีจากชั้นพนักงานอัยการในส่วนนี้

ข้อสังเกต : ในชั้นพนักงานอัยการไม่สั่งฟ้องผู้ต้องหา ในข้อหากระทำการด้วยความเท็จ โดยฉ้อโกงหรืออุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน หลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยง การเสียภาษีอากรหรือขอคืนภาษีอากรตามลักษณะนี้ ตามมาตรา 37 แห่งประมวลรัษฎากร ตามที่กรมสรรพากรได้ร้องทุกข์และพนักงานสอบสวนได้มีคำสั่งฟ้อง แม้เหตุที่เกิดจะใกล้ขาด อายุความในบางกรรม คือ ในวันที่ 31 พฤษภาคม 2559 – 31 พฤษภาคม 2565 และกรมสรรพากร ได้มาร้องทุกข์ดำเนินคดีเมื่อความผิดในข้อหาตามมาตรา 37 ทวิ ขาดอายุความไปแล้วบางกรรม คือ ร้องทุกข์ ในวันที่ 15 เมษายน 2563

3.1.12 การดำเนินคดีไม่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่างมาตรา 37 (2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร คดี ที่ (ภษ.1) 539/2563

ตารางที่ 3.12 ตารางแสดงสรุปผลการดำเนินคดีที่ไม่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่างมาตรา 37 (2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร คดี ที่ (ภษ.1) 539/2563

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนส่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
12	(ภษ.2) 539/2563 ร้องทุกข์ 17 พ.ย.63	นาย น.	เจ้าพนักงานฯ ได้ตรวจสอบรายการเคลื่อนไหวทางบัญชีเงินฝากของ นาย น. ผู้ต้องหาพบว่าผู้ต้องหา มีเงินนำฝากเข้าบัญชีธนาคารรวมทุกธนาคารเป็นจำนวนมาก แต่ไม่พบข้อมูลการยื่นแบบฯ ทำให้มีเหตุอันควรสงสัยว่าผู้ต้องหายื่นแบบแสดงรายการเพื่อเสียภาษีไว้ไม่ถูกต้อง / มีเจตนาหลีกเลี่ยงภาษีอากรไม่ยื่นแบบแสดงรายการสำหรับปีภาษี 2553	ข้อหา ประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2)	สั่งฟ้อง นาย น. ข้อหา ประมวล กฎหมายรัษฎากร มาตรา 37(2) เสนออัยการ เมื่อวันที่ 25 ม.ค.64	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและ ทรัพยากร 1 - 24 มี.ค.64 แจ้งคำสั่ง เด็ดขาดไม่ฟ้อง กับ นาย น. ผู้ต้องหา ข้อหา ตามประมวล รัษฎากร มาตรา 37(2)	พนักงานอัยการ มีคำสั่งเด็ดขาด ไม่ฟ้องและ ไม่ปรากฏว่า พนักงานตำรวจ มีความเห็นแย้ง จึงไม่มีผลคดี ในชั้นศาล	พนักงานอัยการ มีคำสั่งเด็ดขาด ไม่ฟ้องและ ไม่ปรากฏว่า พนักงานตำรวจ มีความเห็นแย้ง จึงไม่มีผลคดี ในชั้นศาล

(ที่มา : จากการรวบรวมของผู้วิจัย)

ข้อเท็จจริง : เจ้าพนักงานกองตรวจสอบภาษีกลางได้ตรวจสอบรายการเคลื่อนไหวทางบัญชีเงินฝากของ นาย น. ผู้ต้องหา สำหรับปีภาษี 2553 พบว่าผู้ต้องหา มีเงินนำฝากเข้าบัญชีธนาคารรวมทุกธนาคารเป็นจำนวนมาก แต่ไม่พบข้อมูลการยื่นแบบฯ ทำให้เจ้าพนักงานมีเหตุอันควรสงสัยว่าผู้ต้องหายื่นแบบแสดงรายการเพื่อเสียภาษีไว้ไม่ถูกต้อง หรือมีเจตนาหลีกเลี่ยงภาษีอากรไม่ยื่นแบบแสดงรายการสำหรับปีภาษี 2553 ซึ่งเจ้าพนักงานสรรพากรได้คำนวณภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาซึ่งผู้ต้องหาต้องรับผิดชอบชำระภาษี พร้อมเบี้ยปรับและเงินเพิ่มสำหรับปีภาษี 2553 เป็นจำนวน 3x,xxx,xxx.xx บาท (คำนวณเงินเพิ่มถึงวันที่ 30 กันยายน 2561) และเจ้าพนักงานสรรพากรได้ออกหมายเรียกให้ผู้ต้องหามาพบเพื่อทำการตรวจสอบ แต่ผู้ต้องหาไม่มาพบและไม่ส่งมอบเอกสารให้เจ้าพนักงานทำการตรวจสอบ กรมสรรพากรจึงเห็นว่าพฤติการณ์ที่ผู้ต้องหาไม่ยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาสำหรับปีภาษี 2553 โดยมีได้แจ้งเหตุขัดข้องให้เจ้าพนักงานทราบแต่อย่างใด ผู้ต้องหาจึงมีเจตนาหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีเงินได้บุคคลธรรมดากระทำการใด ๆ โดยความเท็จ โดยฉ้อโกงหรืออุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 โดยเจ้าพนักงานกรมสรรพากร จึงได้มาร้องทุกข์กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาตามกฎหมาย

การดำเนินคดี : จากข้อเท็จจริง กรมสรรพากรได้ร้องทุกข์ นาย น. ผู้ต้องหา ในข้อหากระทำการโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกันกับการฉ้อโกงหรืออุบายเพื่อหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร อันเป็นความผิดตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2) และหัวหน้าพนักงานสอบสวนได้มีความเห็นสั่งฟ้องผู้ต้องหาในความผิด ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2) โดยเสนออัยการเมื่อวันที่ 25 มกราคม 2564 แต่สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีเศรษฐกิจและทรัพยากร 1 มีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้อง กับ นาย น. ผู้ต้องหา ข้อหาตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2)

ผลคดีปัจจุบัน : พนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องและไม่ปรากฏว่าพนักงานตำรวจมีความเห็นแย้ง จึงไม่มีผลคดีในชั้นศาล

คำวินิจฉัยประกอบคำสั่งไม่ฟ้องของพนักงานอัยการ : เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ต้องหาในปีภาษี 2553 ไม่ได้ยื่นแบบแสดงรายการเสียภาษีภายในวันที่ 31 มีนาคม 2554 เกี่ยวกับเงินฝากจำนวน 2x,xxx,xxx.xx บาท ซึ่งผู้ต้องหา มีหน้าที่จะต้องยื่นแบบแสดงรายการเสียภาษีรายได้ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 50 และจะต้องยื่นภายในเดือนมีนาคมทุก ๆ ปี ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 56 แต่ปรากฏว่าผู้ต้องหาไม่ได้ยื่นแบบแสดงรายการเสียภาษี อันเป็นการไม่ปฏิบัติตามประมวลรัษฎากร อันเป็นความผิดตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ กรณีคดีจึงมีอายุความตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 95(4) คดีเหตุเกิดเมื่อวันที่ 31 มีนาคม 2554 บัดนี้ระยะเวลาล่วงเลย 5 ปีแล้ว คดีจึงขาดอายุความแล้ว สิทธินำคดีอาญามาฟ้องจึงระงับไป ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39 (6) และการกระทำของผู้ต้องหาเป็นการละเลย ไม่ยื่นรายการ

ที่ต้องยื่นภาษี กรณีมิใช่การแสดงโดยความเท็จ โดยฉ้อโกง หรืออุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน หลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีแต่อย่างใด การกระทำของผู้ต้องหาจึงไม่เป็นความผิดตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2) ตามข้อกล่าวหา คดีมีพยานหลักฐานไม่พอพิสูจน์ความผิดผู้ต้องหาตามข้อกล่าวหาประกอบกับผู้ต้องหาให้การปฏิเสธ คดีมีพยานหลักฐานไม่พอฟ้อง จึงมีคำสั่งไม่ฟ้อง นาย น. ผู้ต้องหา ในความผิดฐาน กระทำการใดๆ โดยความเท็จ โดยฉ้อโกง หรืออุบายหรือวิธีการอื่นใดในทำนองเดียวกัน เพื่อหลีกเลี่ยงภาษีอากร หรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2) (กรณีไม่ยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ปีภาษี 2553)

ข้อสังเกต : ในชั้นพนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่สั่งฟ้องผู้ต้องหา เนื่องจากเห็นว่าการกระทำของผู้ต้องหาไม่ผิด และผู้ต้องหาไม่ยื่นแบบแสดงรายการเสียภาษีรายได้ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 50 และจะต้องยื่นภายในเดือนมีนาคมทุก ๆ ปี ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 56 แต่ปรากฏว่าผู้ต้องหาไม่ได้ยื่นแบบแสดงรายการเสียภาษี อันเป็นการไม่ปฏิบัติตามประมวลรัษฎากร อันเป็นความผิดตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ จึงไม่เป็นความผิดในข้อหาเจตนาละเลย กระทำการโดยความเท็จ โดยฉ้อโกงหรืออุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน หลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรหรือขอคืนภาษีอากรตามลักษณะนี้ ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2) ตามข้อกล่าวหา

ดังนั้น การตามที่กรมสรรพากรได้ร้องทุกข์และพนักงานสอบสวนได้มีคำสั่งฟ้อง ในข้อหาตามมาตรา 37(2) แม้ไม่มีพฤติการณ์ตามข้อกล่าวหา อาจเนื่องด้วย เหตุที่เกิดขาดอายุความความผิดตามมาตรา 37 ทวิ คือ ในวันที่ 31 มีนาคม 2559 และกรมสรรพากรได้มาร้องทุกข์ดำเนินคดี ในวันที่ 17 พฤศจิกายน 2563 ซึ่งข้อหาตามมาตรา 37 ทวิ ขาดอายุความไปแล้ว

3.1.13 การดำเนินคดีไม่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่างมาตรา 37 (2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร คดี ที่ (ภษ.1) 567/2563

ตารางที่ 3.13 ตารางแสดงสรุปผลการดำเนินคดีที่ไม่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่างมาตรา 37 (2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร คดี ที่ (ภษ.1) 567/2563

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนส่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
13	(ภษ.2) 567/2563 ร้องทุกข์ 7 ธ.ค.63	นางสาว ร. นาย ภ.	<u>ไม่ยื่นแบบรายการ</u> ภายในวันที่ 31 มี.ค.54 และการกระทำดังกล่าวเป็นการละเลยการไม่ยื่นรายการที่ต้องยื่น มีใช้การแสดงความเท็จโดยฉ้อโกง จึงไม่เป็นความผิดตามข้อกล่าวหา คดีล้งเลยอายุความ 5 ปี แล้ว	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37, 37 ทวิ, 90/4(6) และ 90/5 ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> นางสาว ร. และนาย ภ. <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37, 37 ทวิ, 90/4(6) และ90/5 ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการเขตมีนบุรี มีความเห็น <u>สั่งไม่ฟ้อง</u> และยุติดำเนินคดี เนื่องจากขาดอายุความ กับ นางสาว ร. และนาย ภ. ผู้ต้องหา <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37, 37 ทวิ, 90/4(6) และ90/5 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	พนักงานอัยการ มีคำสั่งเด็ดขาด ไม่ฟ้องและ ไม่ปรากฏว่า พนักงานตำรวจ มีความเห็นแย้ง จึงไม่มีผลคดี ในชั้นศาล	พนักงานอัยการ มีคำสั่งเด็ดขาด ไม่ฟ้องและ ไม่ปรากฏว่า พนักงานตำรวจ มีความเห็นแย้ง จึงไม่มีผลคดี ในชั้นศาล

(ที่มา : จากการรวบรวมของผู้วิจัย)

ข้อเท็จจริง : นางสาว ร. และนาย ภ. ผู้ต้องหา ไม่ยื่นแบบรายการภายในวันที่ 31 มีนาคม 2554

การดำเนินคดี : จากข้อเท็จจริง กรมสรรพากรได้ร้องทุกข์ นางสาว ร. และนาย ภ. ผู้ต้องหา ในข้อหา ร่วมกันเจตนาหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีอากร และกระทำการละเลย ไม่ยื่นรายการที่ต้องยื่น อันเป็นความผิดตามมาตรา 37, 37 ทวิ, 90/4(6) และ90/5 แห่งประมวล รัษฎากร ประกอบ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 และหัวหน้าพนักงานสอบสวนได้มีความเห็น สั่งฟ้องผู้ต้องหาในความผิด นางสาว ร. และ นาย ภ. ข้อหาตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37, 37 ทวิ, 90/4(6) และ90/5 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 เช่นเดียวกับกรมสรรพากร

แต่สำนักงานอัยการเขตมีนบุรี มีความเห็นสั่งไม่ฟ้องและยุติดำเนินคดีเนื่องจากขาดอายุความ กับ นางสาว ร. และนาย ภ. ผู้ต้องหา ข้อหาตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37, 37 ทวิ, 90/4(6) และ 90/5 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83

ผลคดีปัจจุบัน : พนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องและไม่ปรากฏว่าพนักงานตำรวจ มีความเห็นแย้ง จึงไม่มีผลคดีในชั้นศาล

คำวินิจฉัยประกอบคำสั่งไม่ฟ้องของพนักงานอัยการ : การกระทำความผิดฐาน ไม่ยื่นแบบรายการภายในวันที่ 31 มี.ค.54 และการกระทำความผิดฐานเป็นการละเลยการไม่ยื่นรายการ ที่ต้องยื่นมิใช่การแสดงความเท็จโดยฉ้อโกง จึงไม่เป็นความผิดตามข้อกล่าวหา คดีล่วงเลยอายุความ 5 ปี แล้ว

ข้อสังเกต : ในชั้นพนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่สั่งฟ้องผู้ต้องหา เนื่องจากเห็นกระทำ ดังกล่าวเป็นความผิดฐานไม่ยื่นแบบรายการภายในวันที่ 31 มีนาคม 2554 และการกระทำความผิด ฐานเป็นการละเลยการไม่ยื่นรายการที่ต้องยื่นมิใช่การแสดงความเท็จโดยฉ้อโกง จึงไม่เป็นความผิด ตามข้อกล่าวหา คดีล่วงเลยอายุความ 5 ปี แล้ว

ดังนั้น การตามที่กรมสรรพากรได้ร้องทุกข์และพนักงานสอบสวนได้มีคำสั่งฟ้อง ในข้อหา ตามมาตรา 37 มาด้วย แม้ไม่มีพฤติการณ์ตามข้อกล่าวหา อาจเนื่องด้วย เหตุที่เกิดขึ้นในวันที่ 31 มีนาคม 2554 ความผิดตามมาตรา 37 ทวิ ขาดอายุความในวันที่ 31 มีนาคม 2559 คือ และกรมสรรพากร ได้มาร้องทุกข์ดำเนินคดีเมื่อความผิดในข้อหาตามมาตรา 37 ทวิ ขาดอายุความไปแล้ว คือ ร้องทุกข์ ในวันที่ 7 ธันวาคม 2563

3.1.14 การดำเนินคดีไม่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่างมาตรา 37 (2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร คดี ที่ (ภษ.1) 163/2564

ตารางที่ 3.14 ตารางแสดงสรุปผลการดำเนินคดีที่ไม่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่างมาตรา 37 (2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร คดี ที่ (ภษ.1) 163/2564

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากร ร้องทุกข์ ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวน ส่งอย่างไร	ผลคดี ชั้นอัยการ	ผลคดี ชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
14	(ภษ.2) 163/2564 ร้องทุกข์ 2 มิ.ย. 64	บริษัท ส. จำกัด ผู้ต้องหาที่ 1 นาย ส. ที่ 2 นาง ก. ที่ 3 นาย ส. ที่ 4 นาย ล. ที่ 5	เมื่อวันที่ 1 ก.ย.52 - 30 พ.ค.56 เวลากลางวัน ต่างกรรมต่างวาระกัน บริษัท ส. จำกัด กับพวก รวม 5 ราย <u>มีรายรับจากการประกอบกิจการ</u> <u>แต่ไม่นำรายรับดังกล่าว</u> <u>มายื่นแบบแสดงรายการ</u> <u>ภาษีมูลค่าเพิ่มและ</u> <u>ภาษีเงินได้นิติบุคคล</u> <u>เพื่อเสียภาษีให้ถูกต้อง</u>	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4(6) และมาตรา 37 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> ผู้ต้องหาที่ 1 และ 5 สำหรับรอบระยะเวลาบัญชีปี ภาษี 54 (ภ.ง.ด.50), เดือนภาษี ก.ย.54 - ต.ค.55 <u>สั่งไม่ฟ้อง</u> ผู้ต้องหาที่ 1 และ 5 สำหรับรอบระยะเวลาบัญชี 52 - 54 ภ.ง.ด.51 (ครึ่งปี)	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและทรัพยากร 1,2 ยังไม่ทราบผลคดีจากชั้นอัยการ ปัจจุบันคดียังไม่ขาดอายุความ	ยังไม่ทราบผลคดีจากชั้นศาล	ยังไม่ทราบผลคดีจากชั้นอัยการ และชั้นศาล คดีขาดอายุความแล้ว สำหรับความผิดบางกรรม

(ที่มา : จากการรวบรวมของผู้วิจัย)

ตารางที่ 3.14 ตารางแสดงสรุปผลการดำเนินคดีที่ไม่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่างมาตรา 37 (2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร คดี ที่ (ภษ.1) 163/2564 (ต่อ)

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนตั้งอย่างไร	ผลคดีชั้นอุทธรณ์	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
14 (ต่อ)	(ภษ.2) 163/2564 ร้องทุกข์ 2 มิ.ย. 64	บริษัท ส. จำกัด ผู้ต้องหาที่ 1 นาย ส. ที่ 2 นาง ก. ที่ 3 นาย ส. ที่ 4 นาย ล. ที่ 5	เมื่อวันที่ 1 ก.ย.52 - 30 พ.ค.56 เวลากลางวัน ต่างกรรมต่างวาระกัน บริษัท ส. จำกัด กับพวก รวม 5 ราย <u>มีรายรับจากการประกอบกิจการ</u> <u>แต่ไม่นำรายรับดังกล่าว</u> <u>มายื่นแบบแสดงรายการ</u> <u>ภาษีมูลค่าเพิ่มและ</u> <u>ภาษีเงินได้นิติบุคคล</u> <u>เพื่อเสียภาษีให้ถูกต้อง</u>	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4(6) และมาตรา 37 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	และเดือนภาษี ม.ค.53 -ส.ค.54 เพราะขาดอายุความ <u>สั่งไม่ฟ้อง</u> ผู้ต้องหา ที่ 2, 3 และ 4 <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37, 90/4(6) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 เสนออุทธรณ์ เมื่อวันที่ 9 ต.ค.64	สำนักงานอุทธรณ์พิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและทรัพย์สิน 1,2 ยังไม่ทราบผลคดีจากชั้นอุทธรณ์ ปัจจุบันคดียังไม่ขาดอายุความ	ยังไม่ทราบผลคดีจากชั้นศาล	ยังไม่ทราบผลจากชั้นอุทธรณ์และชั้นศาล คดีขาดอายุความแล้ว สำหรับความผิดบางกรรม

(ที่มา : จากการรวบรวมของผู้วิจัย)

ข้อเท็จจริง : เมื่อวันที่ 1 กันยายน 2552 - 30 พฤษภาคม 2556 เวลากลางวัน ต่างกรรมต่างวาระกัน บริษัท ส.จำกัด กับพวกรวม 5 ราย มีรายรับจากการประกอบกิจการ แต่ไม่นำรายรับดังกล่าวมายื่นแบบแสดงรายการภาษีมูลค่าเพิ่มและภาษีเงินได้นิติบุคคลเพื่อเสียภาษีให้ถูกต้อง เข้าลักษณะเป็นการกระทำโดยหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร อันเป็นความผิดตามมาตรา 90/4 (6) และมาตรา 37 แห่งประมวลรัษฎากร

การดำเนินคดี : จากข้อเท็จจริง กรมสรรพากรได้ร้องทุกข์ บริษัท ส. จำกัด กับพวกรวม 5 ราย ผู้ต้องหา ในข้อหาร่วมกันเจตนาหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีมูลค่าเพิ่มกระทำการใด ๆ โดยความเท็จ โดยฉ้อโกงหรืออุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน, ร่วมกันเจตนาหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4(6) และมาตรา 37 ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83

แต่หัวหน้าพนักงานสอบสวน มีความเห็นสั่งฟ้อง ผู้ต้องหาที่ 1 และ 5 สำหรับรอบระยะเวลาบัญชีปีภาษี 54 (ภ.ง.ด.50), เดือนภาษี กันยายน 2554, ธันวาคม 2554, กุมภาพันธ์ 2555, มีนาคม 2555, พฤษภาคม 2555, กรกฎาคม 2555 - ตุลาคม 2555 และมีความเห็นสั่งไม่ฟ้อง ผู้ต้องหาที่ 1 และที่ 5 สำหรับรอบระยะเวลาบัญชี 2552 - 2554 ภ.ง.ด.51(ครึ่งปี) และเดือนภาษี มกราคม 2553, กรกฎาคม 2553, กันยายน 2553, พฤศจิกายน 2553, กุมภาพันธ์ 2554, เมษายน 2554, พฤษภาคม 2554 และสิงหาคม 2554 เพราะได้ขาดอายุความแล้ว และสั่งไม่ฟ้อง สำหรับผู้ต้องหาที่ 2, 3 และ 4 เนื่องจากยังไม่มีพยานหลักฐานยืนยันหรือรับฟังได้ว่ามีส่วนร่วมหรือรู้เห็นในการกระทำผิดตามที่มีการกล่าวหา ทางคดีมีพยานหลักฐานไม่พอฟ้อง ข้อหาตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37, 90/4(6) ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 โดยเสนออัยการเมื่อวันที่ 9 ตุลาคม 2564

ผลดีปัจจุบัน : ยังไม่ทราบผลจากชั้นอัยการและชั้นศาล แต่คดีขาดอายุความแล้ว สำหรับความผิดบางกรรม

ข้อสังเกต : ข้อเท็จจริงในคดี เป็นกรณีบริษัท ส.จำกัด กับพวกรวม 5 ราย มีรายรับจากการประกอบกิจการ แต่ไม่นำรายรับดังกล่าวมายื่นแบบแสดงรายการภาษีมูลค่าเพิ่มและภาษีเงินได้นิติบุคคลเพื่อเสียภาษีให้ถูกต้อง ซึ่งการไม่นำรายได้มายื่นแบบแสดงรายการ มิใช่การกระทำโดยเจตนาแจ้งข้อความเท็จ หรือให้ถ้อยคำเท็จ หรือตอบคำถามด้วยถ้อยคำอันเป็นเท็จ หรือนำพยานหลักฐานเท็จมาแสดง เพื่อหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรหรือเพื่อขอคืนภาษีอากร หรือโดยความเท็จ โดยฉ้อโกงหรืออุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน หลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรหรือขอคืนภาษีอากรนี้ ตามมาตรา 37 แห่งประมวลรัษฎากร แต่เป็นความผิดตามมาตรา 37 ทวิ

ดังนั้น การตามที่กรมสรรพากรได้ร้องทุกข์และพนักงานสอบสวนได้มีคำสั่งฟ้อง ในข้อหาตามมาตรา 37 มาด้วย แม้ไม่มีพฤติการณ์ตามข้อกล่าวหา อาจเนื่องด้วย เหตุที่เกิดในวันที่

31 พฤษภาคม 2554 - 31 สิงหาคม 2554 ความผิดตามมาตรา 37 ทวิ ชาติอายุความในวันที่ 31 สิงหาคม 2559 คือ และคดีนี้กรมสรรพากรได้มาร้องทุกข์ดำเนินคดี เมื่ออายุความในข้อหาตามมาตรา 37 ทวิ ซึ่งชาติอายุความไปแล้ว โดยร้องทุกข์ ในวันที่ 2 มิถุนายน 2564

ตารางที่ 3.15 ตารางแสดงสรุปผลการดำเนินงานคดีที่ไม่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่างมาตรา 37 (2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนสั่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
1	(ภษ.1) 49/2554 ร้องทุกข์ 22 มี.ค.54	บริษัท ย.จำกัด	เมื่อวันที่ 1 ก.ย.46 - 31 ม.ค.47, 27 ส.ค.47 บริษัท ย. จำกัด <u>เจตนาละเลย ไม่ยื่นรายการที่ต้องยื่นตามลักษณะนี้</u> เพื่อหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37	<u>สั่งฟ้อง</u> บริษัท ย.จำกัด <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและ ทรัพยากร 4 ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นอัยการ แต่มีสถานะรับ เลขที่อัยการแล้ว	ยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นศาล	ยังไม่ทราบผล จากชั้นอัยการ และชั้นศาล ปัจจุบัน คดีขาด อายุความ

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากร ร้องทุกข์ ในข้อหา	หัวหน้าพนักงาน สอบสวน ตั้งอย่างไร	ผลคดี ชั้นอัยการ	ผลคดี ชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
2	(ภษ.1) 115/2554 ร้องทุกข์ 25 ก.ค.54	บริษัท น. จำกัด กับพวก	ในปี พ.ศ.2549 บริษัท น. จำกัด กับพวก ร่วมกันโดยเจตนาไม่ยื่นแบบ รายการเสียภาษี ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> บริษัท น. จำกัด กับพวกรวม 2 คน <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2), 37 ทวิ ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและ ทรัพยากร 2 <u>สั่งฟ้อง</u> บริษัทฯ กับนาย จ. <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37, 67 ทวิ, 68, 83 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83,91 แต่ผู้ต้องหาหลบหนี ยังไม่ได้ตัวมาดำเนินคดี	ยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นศาล	- ผู้ต้องหา ที่สั่งฟ้องหลบหนี ยังไม่ได้ตัวมา ดำเนินการ - ยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นอัยการ และชั้นศาล ปัจจุบัน คดีขาด อายุความ

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนตั้งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
3	(ภษ.1) 133/2554 ร้องทุกข์ 30 ส.ค.54	ห้างหุ้นส่วนจำกัด ท.กับพวก	ผู้ต้องหาที่ 1 โดยผู้ต้องหาที่ 3 ได้ยื่นแบบแสดงรายการเสียภาษีเงินได้นิติบุคคล และ <u>แจ้งว่าไม่สามารถชำระภาษี</u> เจ้าหน้าที่ผู้กล่าวหาได้ดำเนินการตั้งหนี้ค้างชำระภาษีอากรและ ผู้ต้องหาที่ 3 ได้ทำบันทึกคำให้การ ต.6 ขอผ่อนชำระภาษีสำหรับการยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้นิติบุคคล	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 (2) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> ห้างหุ้นส่วนฯ ผู้ต้องหาที่ 1 กับ นาย บ. ที่ 3 <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 (2) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 <u>และสั่งไม่ฟ้อง</u> นาย ส. ผู้ต้องหาที่ 2 เสนออัยการ เมื่อวันที่ 2 มี.ค.58	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและทรัพยากร 5 <u>แจ้งคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้อง</u> ห้างหุ้นส่วน ท. ผู้ต้องหาที่ 1 นาย ส. ที่ 2 นาย บ. ที่ 3 <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2) ประมวลกฎหมายอาญา 83	ไม่มีผลคดีในชั้นศาล	พนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องและไม่ปรากฏว่าพนักงานตำรวจมีความเห็นแย้ง จึงไม่มีผลคดีในชั้นศาล

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนตั้งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
4	(ภษ.1) 49/2555 ร้องทุกข์ 14 มิ.ย.55	บริษัท จ. จำกัด กับพวก	บริษัทฯ ผู้ต้องหาที่ 1 ได้ - ปี พ.ศ. 2547 (ทั้งปี) <u>ยื่นแบบ</u> ภ.ง.ด.50 รายได้ ไว้ขาด/ต่ำกว่าความเป็นจริง - ปี พ.ศ. 2548 (ครึ่งปี) <u>ยื่นแบบแสดงรายการ</u> ประมาณการขาดทุนสุทธิ แต่จากการตรวจสอบพบว่า มีกำไรสุทธิ - ปี พ.ศ. 2548 (ทั้งปี) <u>ได้ยื่น</u> <u>แบบภาษี</u> ภ.ง.ด. 50	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, มาตรา 37 ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งไม่ฟ้อง</u> บริษัท จ. จำกัด ผู้ต้องหา ที่ 1 และผู้ต้องหาที่ 2 และ <u>สั่งฟ้อง</u> ผู้ต้องหาที่ 3,4, 5 และ 6 <u>ข้อหา</u> ประมวล รัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, มาตรา 37 ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจฯ 4 - <u>สั่งฟ้อง</u> ผู้ต้องหาที่ 1, 2 และ 3 และ <u>สั่งเด็ดขาด</u> <u>ไม่ฟ้อง</u> ผู้ต้องหาที่ 4, 5, 6 <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83 <u>สั่งไม่ฟ้อง</u> <u>ข้อหา</u> ตามประมวล รัษฎากร มาตรา 37 ทวิ ขาดอายุความ	เนื่องจาก คดีขาดอายุความ และไม่สามารถ นำตัวผู้ต้องหา ทั้ง 3 มาฟ้อง ตามคำสั่งได้ จึงไม่มีผลคดี ในชั้นศาล	สั่งยุติดำเนินคดี เนื่องจาก ไม่สามารถนำตัว ผู้ต้องหาทั้ง 3 มาฟ้องตาม คำสั่งได้ คดีจึงขาดอายุ ความ

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากร ร้องทุกข์ ในข้อหา	หัวหน้าพนักงาน สอบสวน ตั้งอย่างใด	ผลคดี ชั้นอัยการ	ผลคดี ชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
5	(ภษ.1) 185/2555 ร้องทุกข์ 30 พ.ย.55	บริษัท อ. จำกัด และ นาย ด.	บริษัท อ. <u>ไม่ให้ความร่วมมือ</u> <u>ในการตรวจสอบไต่สวน</u> เกี่ยวกับการกระทำ อันต้องหาว่ากระทำผิด มีเจตนาหลีกเลี่ยงการเสีย ภาษีอากร <u>โดยปกปิด</u> <u>ข้อเท็จจริง</u> เกี่ยวกับรายได้ จากการประกอบกิจการ <u>โดยมิได้ยื่นแบบแสดง</u> <u>รายการภาษีอันมีผลให้เสีย</u> ภาษีน้อยลงหรือมีต้องเสีย	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 (2) ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> ผู้ต้องหาที่ 1 และที่ 2 เนื่องจาก หลบหนี <u>ข้อหา</u> ตามประมวล รัษฎากร มาตรา 37(2) ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83 เสนออัยการ เมื่อวันที่ 15 ส.ค.61	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจ และทรัพยากร 1 <u>สั่งฟ้อง</u> <u>ข้อหา</u> ตามประมวล รัษฎากร มาตรา 37(2) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 - 17 ส.ค.61 เรื่อง แจ้งผลคดี ศาลอาญาพิพากษา เมื่อวันที่ 20 ต.ค.58	คำพิพากษาศาล อุทธรณ์ การกระทำของ จำเลยทั้งสอง มีความผิด ตามประมวล รัษฎากร มาตรา 37(2) ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83 พิพากษายืน	ศาลอุทธรณ์ พิพากษายืน ตามคำพิพากษา ศาลชั้นต้น คือ ปรับจำเลยที่ 1 100,000 บาท จำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 2 ปี

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนตั้งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
6	(ภษ.1) 66/2556 ร้องทุกข์ 10 เม.ย.56	นาง น.	ตามวันเวลาสถานที่เกิดเหตุสำนักงาน ปปส. ได้ตรวจสอบพบว่าผู้ต้องหา มีรายได้มาจากที่เกี่ยวข้องกับการค้ายาเสพติด จึงได้ส่งเรื่องให้กับกรมสรรพากร พิจารณาดำเนินคดีด้านภาษี พบว่าผู้ต้องหา มีรายรับผ่านบัญชีเงินฝากจำนวนมาก แต่ไม่มีหลักฐานการยื่นแบบแสดงรายการเพื่อเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาแต่อย่างใด	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ และมาตรา 37(2)	<u>สั่งฟ้อง</u> ผู้ต้องหาที่ 1 <u>ข้อหา</u> ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ และ มาตรา 37(2) เสนออัยการ เมื่อวันที่ 9 ก.ย.56	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีอาญามีนบุรี 2 - <u>สั่งไม่ฟ้อง</u> <u>ข้อหา</u> มาตรา 37 ทวิ เนื่องจากคดีขาดอายุความ และ <u>สั่งฟ้อง</u> <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2) และ ผู้ต้องหาที่ 1 หลบหนี ต่อมาวันที่ 24 ม.ค.63 แจ้งคำสั่งยุติการ ดำเนินคดี เนื่องจาก คดีขาดอายุความ	เนื่องจากคดีขาดอายุความ และไม่สามารถนำตัวผู้ต้องหา มาฟ้อง ตามคำสั่งได้ จึงไม่มีผลคดี ในชั้นศาล	สั่งยุติดำเนินคดี เนื่องจากคดีขาดอายุความ

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนสั่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
7	(ภษ.1) 130/2556 ร้องทุกข์ 13 ก.ย.56	หจก. ว. ที่ 1 นาย อ. ที่ 2 นาย ส. ที่ 3 ผู้ต้องหา	สำนักตรวจสอบภาษีกลาง มีเหตุอันควรเชื่อว่า ห้างหุ้นส่วนจำกัด ว. มีรายได้จากการขายสินค้า ประเภทสื่อการเรียนการสอน ให้แก่หน่วยงานราชการ โดยออกไปกำกับภาษีจากการ ขายสินค้าและถูกหัก ณ ที่จ่าย ไว้ระหว่างปีภาษี 2547- 2548 และพบว่าห้างฯ มียอดเงินฝาก ธนาคารเป็นจำนวนมาก ในปี พ.ศ.2548 - 2549	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> หจก. ว. ที่ 1 นาย อ. ที่ 2 และนาย ส. ที่ 3 <u>ข้อหา</u> ตามประมวล รัษฎากร มาตรา 37 ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจฯ 5 - เม.ย.60 <u>สั่งฟ้อง</u> ผู้ต้อง ที่ 3 <u>ข้อหา</u> ตามประมวล รัษฎากร มาตรา 37 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 แต่เนื่องจาก ผู้ต้องหาที่ 3 หลบหนี จึงขอให้จัดการให้ได้ตัว ผู้ต้องหาที่ 3 มาดำเนินคดี ภายในกำหนดอายุความ 10 ปี	ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นศาล ปัจจุบัน คดีขาด อายุความ	ยังไม่ทราบผล จากชั้นอัยการ และชั้นศาล ปัจจุบันคดี ขาดอายุความ ความผิด ตามมาตรา 37 ทวิ วันที่ 30 พ.ค.55 และมาตรา 37 วันที่ 30 พ.ค.60

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนสั่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอุทธรณ์	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
7 (ต่อ)	(ภษ.1) 130/2556 ร้องทุกข์ 13 ก.ย.56	หจก. ว. ที่ 1 นาย อ. ที่ 2 นาย ส. ที่ 3 ผู้ต้องหา	แต่ห้างฯ ยื่นแบบแสดงรายการเพื่อเสียภาษีไว้ไม่ถูกต้องและหรือไม่ยื่นแบบแสดงรายการสำหรับรอบระยะเวลาบัญชี 1 ม.ค.2547 - 31 ธ.ค.2547, 1 ม.ค.2548 - 31 ธ.ค.2548 และรอบ 1 ม.ค.2549 - 31 ธ.ค.2549	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> หจก. ว. ที่ 1 นาย อ. ที่ 2 และนาย ส. ที่ 3 <u>ข้อหา</u> ตามประมวล รัษฎากร มาตรา 37 ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	- พ.ค.60 ความเห็น <u>ควรสั่งฟ้อง</u> ผู้ต้องหา ทั้งสาม ในความผิด <u>ข้อหา</u> ตามประมวล รัษฎากร มาตรา 37 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 แต่เนื่องจาก ผู้ต้องหาที่ 2 หลบหนี จึงขอให้จัดการให้ได้ตัว ผู้ต้องหาที่ 2 มาดำเนินคดีภายใน กำหนดอายุความ 10 ปี - ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นอุทธรณ์ และ ปัจจุบัน คดีขาดอายุความ	ยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นศาล ปัจจุบัน คดีขาด อายุความ	ยังไม่ทราบผล จากชั้นอุทธรณ์ และชั้นศาล ปัจจุบัน คดีขาด อายุความ ความผิด ตามมาตรา 37 ทวิ วันที่ 30 พ.ค.55 และมาตรา 37 วันที่ 30 พ.ค.60

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนตั้งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
8	(ภษ.2) 179/2561 ร้องทุกข์ 26 ธ.ค.61	ห้างหุ้นส่วนจำกัด ว. กับพวก	ผู้ต้องหาที่ 1 เดิมชื่อห้างหุ้นส่วนจำกัด ว. จดทะเบียนเป็นนิติบุคคล เมื่อวันที่ 4 เม.ย.48 สำนักงานแห่งใหญ่ตั้งอยู่ อำเภอนองกี่ จังหวัดบุรีรัมย์ ต่อมาวันที่ 13 ก.ค.52 ได้จดทะเบียนเปลี่ยนชื่อห้าง และวันที่ 28 ต.ค.53 ได้จดทะเบียนเปลี่ยนแปลง ย้ายสำนักงานแห่งใหญ่ ไปอยู่จังหวัดฉะเชิงเทรา	ข้อหา ประมวล รัษฎากร มาตรา 37(2) ,90/4(6) และประมวล กฎหมายอาญา 83, 91	สั่งฟ้อง ห้างหุ้นส่วนจำกัด ว. ที่ 1 นาง ธ. ที่ 2 นาย น. ที่ 3 ผู้ต้องหา ข้อหา ประมวล รัษฎากร มาตรา 37(2), 90/4(6) และ ประมวลกฎหมาย อาญา 83, 91 เสนออัยการ เมื่อวันที่ 3 ก.ค.62	1. สำนักงานอัยการ จังหวัดฉะเชิงเทรา - แจ้งคำสั่งเด็ดขาด ไม่ฟ้อง ห้างหุ้นส่วน จำกัด ว. โดยนาง ธ. หุ้นส่วนผู้จัดการที่ 1 นาง ธ. ที่ 2 นาย น. ที่ 3 ข้อหา ตามประมวล รัษฎากร มาตรา 37(2), 90/4(6) และประมวล กฎหมายอาญา 83, 91	1.สำนักงาน อัยการจังหวัด ฉะเชิงเทรา มีคำสั่งเด็ดขาด ไม่ฟ้องและ ไม่ปรากฏว่า พนักงานตำรวจ มีความเห็นแย้ง จึงไม่มีผลคดี ในชั้นศาล	1. พนักงาน อัยการมีคำสั่ง เด็ดขาด ไม่ฟ้องและ ไม่ปรากฏว่า พนักงานตำรวจ มีความเห็นแย้ง จึงไม่มีผลคดี ในชั้นศาล

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากร ร้องทุกข์ ในข้อหา	หัวหน้าพนักงาน สอบสวน ตั้งอย่างไร	ผลคดี ชั้นอัยการ	ผลคดี ชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
8 (ต่อ)	(ภษ.2) 179/2561 ร้องทุกข์ 26 ธ.ค.61	ห้างหุ้นส่วน จำกัด ว. กับพวก	เจ้าพนักงานสรรพากรพื้นที่ <u>อะเชิงเทรา</u> ตรวจสอบพบว่า 1. <u>ห้างฯ</u> ไม่ได้มีการยื่นแบบ แสดงรายการภาษีเงินได้ 2. เดือนภาษี ธ.ค.50 - ก.ค.53 <u>ห้างฯ</u> แจ้งยอดขายไว้ขาด พฤติการณ์ดังกล่าวเป็นกรณีที่ <u>ห้างฯ</u> เจตนาปกปิดรายได้ ที่จะต้องเสียภาษีเงินได้ หลีกเลี่ยงหรือพยายาม หลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร ตามประมวลรัษฎากร	<u>ข้อหา</u> ประมวล รัษฎากร มาตรา 37(2), 90/4(6) และประมวล กฎหมายอาญา 83, 91	<u>สั่งฟ้อง</u> ห้างหุ้นส่วนจำกัด ว. ที่ 1 นาง ธ. ที่ 2 นาย น. ที่ 3 ผู้ต้องหา <u>ข้อหา</u> ประมวล รัษฎากร มาตรา 37(2) ,90/4(6) และประมวล กฎหมายอาญา 83, 91 เสนออัยการ เมื่อวันที่ 3 ก.ค.62	2. สำนักงานอัยการ จังหวัดบุรีรัมย์ - แจ้งผลคำพิพากษา ตามที่ได้ <u>สั่งฟ้อง</u> ห้างหุ้นส่วนจำกัด ว. ผู้ต้องหาที่ 1 นาง ธ. ที่ 2 <u>ข้อหา</u> ตามประมวล รัษฎากร มาตรา 37(2), 90/4(6), 90/5 และ ประมวลกฎหมายอาญา 83, 91	2. คำพิพากษา ศาลบุรีรัมย์ คดีดำ อ.900/ 2563 คดีแดง อ.932/2563 ลง 24 ก.ย.63 จำเลย 2 มีความผิด ตามประมวล มาตรา 37(2), 90/4(6), 90/5 ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	2. คำพิพากษา ศาลบุรีรัมย์ ปรับจำเลยที่ 1 50,000 บาท และจำคุก จำเลยที่ 2 มีกำหนด 6 เดือน

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนตั้งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
9	(ภษ.2) 21/2562 ร้องทุกข์ 11 มี.ค.62	นาย ฉ.	ตามวันและเวลาที่เกิดเหตุ ผู้ต้องหาไม่เจตนาละเลย <u>ไม่ยื่นเอกสารการเสียหาย</u> <u>ภายในเวลาที่กำหนด</u>	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37	ยังไม่ทราบผลคดี จากพนักงานตำรวจ	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและ ทรัพยากร 6 ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นอัยการ	ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นศาล	ยังไม่ทราบผล จากพนักงาน ตำรวจ ชั้นอัยการ และชั้นศาล ปัจจุบัน คดี ขาดอายุความ
10	(ภษ.1) 23/2562 ร้องทุกข์ 11 มี.ค.62	บริษัท ช. จำกัด	ตามวันและเวลาที่เกิดเหตุ ผู้ต้องหาไม่ยื่นเอกสาร การเสียหายภายในเวลา ที่กำหนด	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 (2) มาตรา 90/4(6)	ยังไม่ทราบผลคดี จากพนักงานตำรวจ	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและ ทรัพยากร 3 หรือ 4 ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นอัยการ	ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นศาล	ไม่มีผลจาก พนักงานตำรวจ และชั้นอัยการ

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนตั้งอย่างใด	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
11	(ภษ.2) 178/2563 ร้องทุกข์ 15 เม.ย.63	บริษัท ม. จำกัด กับพวก นาย ค.	บริษัท ม. จำกัด กับพวก <u>ร่วมกันฉ้อโกงเพื่อหลีกเลี่ยง</u> การเสียภาษีอากร และ ร่วมกันเจตนาไม่ยื่นแบบแสดง รายการภาษีเงินได้นิติบุคคล ที่ต้องยื่นเพื่อหลีกเลี่ยง การเสียภาษีอากร	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 และ มาตรา 37 ทวิ แห่งประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> ผู้ต้องหา <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 และ มาตรา 37 ทวิ ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83, 91 เสนออัยการ เมื่อวันที่ 19 มิ.ย.63	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจฯ 6 - 30 ต.ค.63 <u>สั่งฟ้อง</u> บริษัท ม. ผู้ต้องหาที่ 1, นาย ณ. ที่ 2 และนาย ค. ที่ 3 <u>ข้อหา</u> ประมวล รัษฎากร มาตรา 37 ทวิ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91 แต่ เนื่องจากผู้ต้องหาที่ 3 หลบหนี จึงขอให้จัดการ ให้ได้ตัวผู้ต้องหามา ดำเนินคดี ภายใน 5 ปี	ยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นศาล	ยังไม่ทราบผล จากชั้นอัยการ และชั้นศาล คดีขาดอายุ ความแล้ว สำหรับความผิด บางกรรม

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากร ร้องทุกข์ ในข้อหา	หัวหน้าพนักงาน สอบสวน ตั้งอย่างไร	ผลคดี ชั้นอัยการ	ผลคดี ชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
11 (ต่อ)	(ภษ.2) 178/2563 ร้องทุกข์ 15 เม.ย.63	บริษัท ม. จำกัด กับ พวก นาย ค.	บริษัท ม. จำกัด กับพวก <u>ร่วมกันฉ้อโกงเพื่อหลีกเลี่ยง</u> การเสียภาษีอากร และร่วมกัน เจตนาไม่ยื่นแบบแสดงรายการ ภาษีเงินได้นิติบุคคล ที่ต้องยื่นเพื่อหลีกเลี่ยง การเสียภาษีอากร	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 และ มาตรา 37 ทวิ แห่งประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> ผู้ต้องหา <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 และ มาตรา 37 ทวิ ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83, 91 เสนออัยการ เมื่อวันที่ 19 มิ.ย.63	- 18 ส.ค.63 แจ้งคำสั่ง ยุติยุติการดำเนินคดีกับ ผู้ต้องหาทั้งสามสำหรับ <u>กรณีการไม่ยื่นแบบแสดง</u> <u>รายการภาษีเงินได้นิติ</u> <u>บุคคล (ภ.ง.ด.50) และ</u> <u>ภาษีเงินได้นิติบุคคลครั้ง</u> <u>ปี (ภ.ง.ด.51) รอบ</u> <u>ระยะเวลาปี 2552 -</u> <u>2557</u> เพราะคดีขาดอายุ ความ แต่ในส่วนของภาษี ปี 58 - 61 ยังไม่ขาดอายุ ความและยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นอัยการ	ยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นศาล	ยังไม่ทราบผล จากชั้นอัยการ และชั้นศาล คดีขาดอายุ ความแล้ว สำหรับความผิด บางกรรม

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนตั้งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
12	(ภษ.2) 539/2563 ร้องทุกข์ 17 พ.ย.63	นาย น.	เจ้าพนักงานฯ ได้ตรวจสอบรายการเคลื่อนไหวทางบัญชีเงินฝากของ นาย น. ผู้ต้องหาพบว่าผู้ต้องหา มีเงินนำฝากเข้าบัญชีธนาคารรวมทุกธนาคารเป็นจำนวนมาก แต่ไม่พบข้อมูลการยื่นแบบฯ ทำให้มีเหตุอันควรสงสัยว่าผู้ต้องหา ยื่นแบบแสดงรายการเพื่อเสียภาษีไว้ไม่ถูกต้อง / มีเจตนาหลีกเลี่ยงภาษีอากรไม่ยื่นแบบแสดงรายการสำหรับปีภาษี 2553	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2)	<u>สั่งฟ้อง</u> นาย น. <u>ข้อหา</u> ประมวล กฎหมายรัษฎากร มาตรา 37(2) เสนออัยการ เมื่อวันที่ 25 ม.ค.64	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและ ทรัพยากร 1 - 24 มี.ค.64 <u>แจ้งคำสั่ง</u> <u>เด็ดขาดไม่ฟ้อง</u> กับ นาย น. ผู้ต้องหา <u>ข้อหา</u> ตามประมวล รัษฎากร มาตรา 37(2)	พนักงานอัยการ มีคำสั่งเด็ดขาด ไม่ฟ้องและ ไม่ปรากฏว่า พนักงานตำรวจ มีความเห็นแย้ง จึงไม่มีผลคดี ในชั้นศาล	พนักงานอัยการ มีคำสั่งเด็ดขาด ไม่ฟ้องและ ไม่ปรากฏว่า พนักงานตำรวจ มีความเห็นแย้ง จึงไม่มีผลคดี ในชั้นศาล

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากร ร้องทุกข์ ในข้อหา	หัวหน้าพนักงาน สอบสวน ตั้งอย่างใด	ผลคดี ชั้นอัยการ	ผลคดี ชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
13	(ภษ.2) 567/2563 ร้องทุกข์ 7 ธ.ค.63	นางสาว ร. นาย ภ.	<u>ไม่ยื่นแบบรายการ</u> ภายในวันที่ 31 มี.ค.54 และการกระทำ ดังกล่าวเป็นการละเลย การไม่ยื่นรายการที่ต้องยื่น มิใช่การแสดงความเท็จ โดยฉ้อโกง จึงไม่เป็นความผิด ตามข้อกล่าวหา คดีล้งเลย อายุความ 5 ปี แล้ว	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37, 37 ทวิ, 90/4(6) และ 90/5 ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> นางสาว ร. และนาย ภ. <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37, 37 ทวิ, 90/4(6) และ90/5 ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการเขตมีนบุรี มีความเห็น <u>สั่งไม่ฟ้อง</u> และยุติดำเนินคดี เนื่องจากขาดอายุความ กับ นางสาว ร. และนาย ภ. ผู้ต้องหา <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37, 37 ทวิ, 90/4(6) และ90/5 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	พนักงานอัยการ มีคำสั่งเด็ดขาด ไม่ฟ้องและ ไม่ปรากฏว่า พนักงานตำรวจ มีความเห็นแย้ง จึงไม่มีผลคดี ในชั้นศาล	พนักงานอัยการ มีคำสั่งเด็ดขาด ไม่ฟ้องและ ไม่ปรากฏว่า พนักงานตำรวจ มีความเห็นแย้ง จึงไม่มีผลคดี ในชั้นศาล

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากร ร้องทุกข์ ในข้อหา	หัวหน้าพนักงาน สอบสวน ตั้งอย่างใด	ผลคดี ชั้นอัยการ	ผลคดี ชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
14	(ภษ.2) 163/2564 ร้องทุกข์ 2 มิ.ย. 64	บริษัท ส. จำกัด ผู้ต้องหาที่ 1 นาย ส. ที่ 2 นาง ก. ที่ 3 นาย ส. ที่ 4 นาย ล. ที่ 5	เมื่อวันที่ 1 ก.ย.52 - 30 พ.ค.56 เวลากลางวัน ต่างกรรมต่างวาระกัน บริษัท ส. จำกัด กับพวก รวม 5 ราย <u>มีรายรับจาก</u> <u>การประกอบกิจการ</u> <u>แต่ไม่นำรายรับดังกล่าว</u> <u>มายื่นแบบแสดงรายการ</u> ภาษีมูลค่าเพิ่มและ ภาษีเงินได้นิติบุคคล เพื่อเสียภาษีให้ถูกต้อง	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4(6) และมาตรา 37 ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> ผู้ต้องหาที่ 1 และ 5 สำหรับรอบ ระยะเวลาบัญชีปี ภาษี 54 (ภ.ง.ด.50), เดือนภาษี ก.ย.54 - ต.ค.55 <u>สั่งไม่ฟ้อง</u> ผู้ต้องหา ที่ 1 และ 5 สำหรับ รอบระยะเวลาบัญชี 52 - 54 ภ.ง.ด.51 (ครึ่งปี)	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและ ทรัพยากร 1, 2 ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นอัยการ ปัจจุบันคดียังไม่ขาด อายุความ	ยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นศาล	ยังไม่ทราบผล จากชั้นอัยการ และชั้นศาล คดีขาดอายุ ความแล้ว สำหรับความผิด บางกรรม

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากร ร้องทุกข์ ในข้อหา	หัวหน้าพนักงาน สอบสวน ตั้งอย่างไร	ผลคดี ชั้นอุทธรณ์	ผลคดี ชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
14 (ต่อ)	(ภษ.2) 163/2564 ร้องทุกข์ 2 มิ.ย. 64	บริษัท ส. จำกัด ผู้ต้องหาที่ 1 นาย ส. ที่ 2 นาง ก. ที่ 3 นาย ส. ที่ 4 นาย ล. ที่ 5	เมื่อวันที่ 1 ก.ย.52 - 30 พ.ค.56 เวลากลางวัน ต่างกรรมต่างวาระกัน บริษัท ส. จำกัด กับพวก รวม 5 ราย <u>มีรายรับจาก</u> <u>การประกอบกิจการ</u> <u>แต่ไม่นำรายรับดังกล่าว</u> <u>มายื่นแบบแสดงรายการ</u> ภาษีมูลค่าเพิ่มและ ภาษีเงินได้นิติบุคคล เพื่อเสียภาษีให้ถูกต้อง	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4(6) และมาตรา 37 ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	และเดือนภาษี ม.ค.53 -ส.ค.54 เพราะขาดอายุความ <u>สั่งไม่ฟ้อง</u> ผู้ต้องหา ที่ 2, 3 และ 4 <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37, 90/4(6) ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83 เสนออุทธรณ์ เมื่อวันที่ 9 ต.ค.64	สำนักงานอุทธรณ์พิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและ ทรัพยากร 1 ,2 ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นอุทธรณ์ ปัจจุบันคดียังไม่ขาด อายุความ	ยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นศาล	ยังไม่ทราบผล จากชั้นอุทธรณ์ และชั้นศาล คดีขาดอายุ ความแล้ว สำหรับความผิด บางกรรม

(ที่มา : จากการรวบรวมของผู้วิจัย)

3.2 การร้องทุกข์และการดำเนินคดีที่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่างมาตรา 37(2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร

อย่างไรก็ดี จากการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการดำเนินคดีความผิดตามมาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร ตั้งแต่ปี พ.ศ.2554 – 2564 ดังกล่าว ยังพบว่า มีการดำเนินคดีที่ตรงกับพฤติการณ์และข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น ทั้งในชั้นกรมสรรพากรร้องทุกข์ ในชั้นสอบสวน ชั้นพนักงานอัยการ และชั้นศาล จำนวนทั้งสิ้น 51 คดี จากจำนวน 67 คดี ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่างมาตรา 37(2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 3.16 ตารางแสดงสรุปผลการร้องทุกข์และดำเนินคดีที่ตรงตามพฤติการณ์ ในการปรับใช้ตัวบทกฎหมายระหว่างมาตรา 37 (2) กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากร ร้องทุกข์ ในข้อหา	หัวหน้าพนักงาน สอบสวน ส่งอย่างไร	ผลคดี ชั้นอัยการ	ผลคดี ชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
1	(ภษ.1) 24/2554 ร้องทุกข์ 28 ก.พ.54	บริษัท ท. จำกัด ในฐานะ นิติบุคคล นาย ก. นาย อ. นาย ศ. ในฐานะ ส่วนตัว	1. เมื่อวันที่ 31 พ.ค.49, 31 พ.ค.50, 31 พ.ค.51, 31 พ.ค.52 กระทำความผิด ข้อหา เป็น ผู้ประกอบการ จดทะเบียนโดยเจตนา หลีกเลี่ยงหรือพยายาม หลีกเลี่ยงภาษีอากร ความผิดตาม มาตรา37(2) ประมวลรัษฎากร 2. เมื่อวันที่ 14 ก.ค.48, 14 ต.ค.48, 14 พ.ย.48, 14 ธ.ค.48, 16 ม.ค.49, 14 ก.พ.49,	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา90/4(6) และมาตรา37(2) ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> บริษัท ท.จำกัด กับพวกรวม 4 คน <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4(6) และมาตรา 37(2) ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและ ทรัพยากร 1 - <u>สั่งฟ้อง</u> บริษัท ท.จำกัด กับพวกรวม 4 คน <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4(6) และมาตรา 37(2) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	ยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นศาล และปัจจุบัน คดีขาดอายุความ	ยังไม่ทราบผลคดี ในชั้นอัยการ และชั้นศาล ปัจจุบันคดีขาด อายุความ วันที่ 31 พ.ค.62

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากร ร้องทุกข์ ในข้อหา	หัวหน้าพนักงาน สอบสวน ตั้งอย่างไร	ผลคดี ชั้นอัยการ	ผลคดี ชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
1 (ต่อ)	(ภษ.1) 24/2554 ร้องทุกข์ 28 ก.พ.54	บริษัท ท. จำกัด ในฐานะ นิติบุคคล นาย ก. นาย อ. นาย ศ. ในฐานะ ส่วนตัว	15 มี.ค.49, 15 เม.ย.49, 15 พ.ค.49, 15 มิ.ย.49, 15 ก.ค.49, 15 ส.ค.49, 15 ต.ค.49, 15 ม.ค.50, 15 ส.ค.50, 15 ส.ค.51, 15 ก.ย.51, 15 พ.ย.51 กระทำความผิดข้อหา เป็นผู้ประกอบการจด ทะเบียนโดยเจตนา หลีกเลี่ยงหรือพยายาม หลีกเลี่ยงภาษีมูลค่าเพิ่ม กระทำการใดๆ โดยความเท็จ โดยฉ้อโกงหรืออุบาย หรือ โดยวิธีการอื่นใดทำนอง เดียวกัน	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา90/4(6) และมาตรา37(2) ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>ตั้งฟ้อง</u> บริษัท ท.จำกัด กับพวกรวม 4 คน <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4(6) และมาตรา 37(2) ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและ ทรัพยากร 1 - <u>ตั้งฟ้อง</u> บริษัท ท.จำกัด กับพวกรวม 4 คน <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4(6) และมาตรา 37(2) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	ยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นศาล และปัจจุบัน คดีขาดอายุความ	ยังไม่ทราบผลคดี ในชั้นอัยการ และชั้นศาล ปัจจุบันคดีขาด อายุความ วันที่ 31 พ.ค.62

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากร ร้องทุกข์ ในข้อหา	หัวหน้าพนักงาน สอบสวน ตั้งอย่างไร	ผลคดี ชั้นอัยการ	ผลคดี ชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
2	(ภษ.1) 25/2554 ร้องทุกข์ 1 มี.ค.54	ห้างหุ้นส่วน จำกัด ช. ในฐานะ นิติบุคคล นาย อ. ในฐานะ ส่วนบุคคล	เมื่อวันที่ 30 พ.ค.48, 30 พ.ค.49 ห้างหุ้นส่วน จำกัด ช. ในฐานะนิติบุคคล นาย อ. ร่วมกันเจตนา ละเลยไม่ยื่นแบบแสดง รายการเพื่อเสียภาษีเงินได้ นิติบุคคลอันเป็นความผิด ตามมาตรา 37 ทวิ และ ร่วมกันหลีกเลี่ยงการชำระ ภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา 90/4(6) ประมวลรัษฎากร	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, 90/4(6) ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> ห้างหุ้นส่วน จำกัด ช. กับพวก รวม 2 คน เนื่องจากผู้ต้องหา ที่ 2 หลบหนี <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, 90/4(6) ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและ ทรัพยากร 6 ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นอัยการ แต่มีสถานะรับ เลขที่อัยการแล้ว และจำหน่ายคดี	ยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นศาล และปัจจุบัน คดีขาดอายุความ	ยังไม่ทราบผล จากชั้นอัยการ และชั้นศาล แต่ปัจจุบัน คดีขาดอายุความ สำหรับความผิด ตามมาตรา 37 ทวิ ในวันที่ 30 พ.ค.64

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนตั้งอย่างใด	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
3	(ภษ.1) 52/2554 ร้องทุกข์ 23 มี.ค.54	บริษัท ส. จำกัด ในฐานะ นิติบุคคล นาย อ. นาง น. ในฐานะ ส่วนตัว	เมื่อวันที่ 13 ก.พ.45, 15 มี.ค.45, 17 มี.ย.45, 15 ก.ค.45, 19 ส.ค.45, 16 ก.พ.45, 15 ต.ค.45, 15 พ.ย.45, 15 ม.ค.46, 30 พ.ค.46 บริษัท ส. จำกัด ในฐานะ นิติบุคคล นาย อ. และนาง น. ในฐานะส่วนตัว ร่วมกัน เจตนากระทำการใดๆ ด้วยความเท็จ โดยฉ้อโกง หรืออุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใด ทำนองเดียวกันหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยง การเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37, มาตรา 90/4(6) ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> บริษัท ส. จำกัด กับพวกรวม 3 คน ผู้ต้องหาที่ 2 ถูกควบคุมตัว และผู้ต้องหาที่ 3 หลบหนี <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37, มาตรา 90/4(6) ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและ ทรัพยากร 6 ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นอัยการ แต่มีสถานะรับ เลขที่อัยการแล้ว และจำหน่ายคดี	ยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นศาล	ยังไม่ทราบผล จากชั้นอัยการ และชั้นศาล คดียังไม่ขาด อายุความ

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนส่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
4	(ภษ.1) 116/2554 ร้องทุกข์ 3 ส.ค.54	บริษัท ค. จำกัด ในฐานะนิติบุคคล นาย ก. นาย น. นาย ธ. กรรมการผู้มีอำนาจลงนามผูกพัน	30 พ.ค.51, 30 พ.ค.52, 15 ต.ค.50, 15 พ.ย.50, 17 ธ.ค.50, 14 ก.พ.51, 17 มี.ค.51, 13 ส.ค.51 บริษัท ค. จำกัด ในฐานะนิติบุคคล นาย ก. นาย น. นาย ธ. กรรมการผู้มีอำนาจลงนามผูกพัน ร่วมกันเจตนาหลีกเลี่ยงภาษีอากร และหลีกเลี่ยงการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มและร่วมกันไม่ปฏิบัติตามหมายเรียกของเจ้าพนักงาน	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37, 90/4(4) และ 36	<u>สั่งฟ้อง</u> บริษัท ค. จำกัด กับพวกรวม 4 คน โดยผู้ต้องหาที่ 2 และที่ 3 ถูกควบคุมตัว ส่วนผู้ต้องหาที่ 4 หลบหนี <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37, 90/4(4) และ 36 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและทรัพยากร 1 และ/หรือ 2 ยังไม่ทราบผลคดีจากชั้นอัยการ แต่มีสถานะรับเลขที่อัยการแล้ว และจำหน่ายคดี	ยังไม่ทราบผลคดีจากชั้นศาล และปัจจุบัน คดีขาดอายุความ	ยังไม่ทราบผลคดีจากชั้นอัยการ และชั้นศาล แต่ปัจจุบัน คดีขาดอายุความ สำหรับความผิดตามมาตรา 37 ในวันที่ 13 ส.ค.61

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนส่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
5	(ภษ.1) 151/2554 ร้องทุกข์ 26 ก.ย.54	นาย ป.	ตามวันเวลาเกิดเหตุ 31 มี.ค.50 สำนักงานสรรพากรพื้นที่สาขา อาคารพีเอ็ม ทาวเวอร์ ผู้ต้องหาไม่มีรายได้ แต่ไม่ยอมยื่นแบบรายการ แสดงภาษีอากร กรมสรรพากร จึงมาร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ	<u>สั่งฟ้อง</u> นาย ป. <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและทรัพย์สิน 1 หรือ 2 ยังไม่ทราบผลคดีจากชั้นอัยการ แต่มีสถานะรับเลขที่อัยการแล้ว และปัจจุบัน คดีขาดอายุความ	ยังไม่ทราบผลคดีจากชั้นศาล และปัจจุบัน คดีขาดอายุความ	ยังไม่ทราบผลคดีจากชั้นอัยการ และชั้นศาล แต่ปัจจุบัน คดีขาดอายุความ สำหรับความผิด ตามมาตรา 37 ทวิ ในวันที่ 31 มี.ค.54

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนส่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
6	(ภษ.1) 25/2555 ร้องทุกข์ 26 มี.ค.55	บริษัท ส. กับพวก	16 พ.ย.52, 16 ธ.ค.52, 16 ม.ค.53, 16 ก.พ.53, 16 เม.ย.53, 14 พ.ค.53, 28 พ.ค.53, 16 มิ.ย.53 เวลากลางวัน บริษัท ส. จำกัด ร่วมกันโดยเจตนา เป็นผู้ประกอบการจดทะเบียน ไม่จัดทำใบกำกับภาษี หลีกเลี่ยงหรือพยายาม หลีกเลี่ยงภาษี	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4(5), มาตรา 37 ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> บริษัท ส. ผู้ต้องหา กับพวกรวม 6 คน <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4(5), มาตรา 37 ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83 เหตุเกิดเมื่อ 16 พ.ย.52 - 7 ก.พ.54	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและ ทรัพยากร 2 <u>สั่งฟ้อง</u> นาย ธ. ผู้ต้องหาที่ 6 <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4(5), มาตรา 37 ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83 และเนื่องจากหลบหนี ขอให้จัดการให้ได้ตัว ภายใน 10 ปี ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นอัยการ	ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นศาล และปัจจุบัน คดีขาดอายุความ คดีขาดอายุความ สำหรับความผิด ตามมาตรา 37 ในวันที่ 16 มิ.ย.63	ยังไม่ทราบผล จากชั้นอัยการ และชั้นศาล แต่ปัจจุบัน คดีขาดอายุความ สำหรับความผิด ตามมาตรา 37 ในวันที่ 16 มิ.ย.63

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนส่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
7	(ภษ.1) 68/2555 ร้องทุกข์ 17 ก.ค.55	บริษัท อ. จำกัด กับพวกรวม 4 คน	ผู้ต้องหาได้นำข้อมูลของบุคคล อื่นมาทำการหักภาษี ณ ที่จ่าย ต่อมาถูกกรมสรรพากรตรวจพบ ดำเนินคดีตามกฎหมาย	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37	<u>สิ่งฟ้อง</u> บริษัท อ. จำกัด ผู้ต้องหาที่ 1 นาง ร. ที่ 2 นางสาว อ. ที่ 3 นางสาว ภ. ที่ 4 เนื่องจากหลบหนี <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและ ทรัพยากร 3 หรือ 4 ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นอัยการ แต่มีสถานะรับ เลขที่อัยการแล้ว และปัจจุบัน คดีขาดอายุความ	ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นศาล และปัจจุบัน คดีขาดอายุความ	ยังไม่ทราบผล จากชั้นอัยการ และชั้นศาล แต่ปัจจุบัน คดีขาดอายุความ สำหรับความผิด ตามมาตรา 37 ในวันที่ 22 ม.ค.62

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนส่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
8	(ภษ.1) 70/2555 ร้องทุกข์ 26 ก.ค.55	บริษัท ส. จำกัด ในฐานะ นิติบุคคล นาย น. ในฐานะ ส่วนตัว	- เมื่อวันที่ 30 พ.ค.52 บริษัท ส. จำกัด ในฐานะ นิติบุคคล นาย น. ในฐานะ ส่วนตัวร่วมกันเจตนาละเลย ไม่ยื่นรายการที่ต้องยื่น เพื่อหลีกเลี่ยงหรือพยายาม หลีกเลี่ยงภาษีอากร - 15 เม.ย.49, 15 พ.ค.49, 15 มิ.ย.49, 15 ส.ค.49, 15 ต.ค.51, 15 พ.ย.51, 15 ธ.ค.51, 15 ม.ค.52, 15 ก.พ.52 ร่วมกันเจตนา ละเลยไม่ยื่นรายการที่ต้องยื่น เพื่อหลีกเลี่ยงหรือพยายาม หลีกเลี่ยงภาษีมูลค่าเพิ่ม	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, 90/4(6) และ 90/3(3) ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> ผู้ต้องหาที่ 1 และ ที่ 2 <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, 90/4 (6), 90/3(3) ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและ ทรัพยากร 6 พิจารณาแจ้งเห็นควร <u>สั่งฟ้อง</u> บริษัทฯ ผู้ต้องหา ที่ 1, นาย น. ผู้ต้องหาที่ 2 แต่ผู้ต้องหาที่ 2 หลบหนี ยังไม่ได้ตัวมาดำเนินการ จึงส่งสำเนาหมายจับมา เพื่อขอให้จัดการให้ได้ตัว ผู้ต้องหาที่ 2	ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นศาล และปัจจุบัน คดีขาดอายุความ	ยังไม่ทราบผล จากชั้นอัยการ และชั้นศาล แต่ปัจจุบัน คดีขาดอายุความ สำหรับความผิด ตามมาตรา 37 ทวิ ในวันที่ 15 ก.พ. 57

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนส่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
8 (ต่อ)	(ภษ.1) 70/2555 ร้องทุกข์ 26 ก.ค.55	บริษัท ส. จำกัด ในฐานะนิติบุคคล นาย น. ในฐานะส่วนตัว	- เมื่อวันที่ 30 พ.ค.52 บริษัท ส. จำกัด ในฐานะนิติบุคคล นาย น. ในฐานะส่วนตัวร่วมกันเจตนาละเลยไม่ยื่นรายการที่ต้องยื่นเพื่อหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีอากร - 15 เม.ย.49, 15 พ.ค.49, 15 มิ.ย.49, 15 ส.ค.49, 15 ต.ค.51, 15 พ.ย.51, 15 ธ.ค.51, 15 ม.ค.52, 15 ก.พ.52 ร่วมกันเจตนาละเลยไม่ยื่นรายการที่ต้องยื่นเพื่อหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีมูลค่าเพิ่ม	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, 90/4(6) และ 90/3(3) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> ผู้ต้องหาที่ 1 และ ที่ 2 <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, 90/4 (6), 90/3(3) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	ภายในกำหนดอายุความ 10 ปี นับแต่วันเกิดเหตุครั้งสุดท้าย (15 ก.พ.52) คือ ภายในวันที่ 15 ก.พ.62 ยังไม่ทราบผลคดีจากชั้นอัยการ แต่มีสถานะรับเลขที่อัยการแล้ว และปัจจุบันคดีขาดอายุความ	ยังไม่ทราบผลคดีจากชั้นศาล และปัจจุบันคดีขาดอายุความ	ยังไม่ทราบผลจากชั้นอัยการและชั้นศาล แต่ปัจจุบันคดีขาดอายุความสำหรับความผิดตามมาตรา 37 ทวิ ในวันที่ 15 ก.พ.57

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนส่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
9	(ภษ.2) 98/2555 ร้องทุกข์ 23 ก.ค.55	บริษัท ค. จำกัด กับพวก	ตามที่กรมสรรพากรได้ส่งเรื่องขอให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาและพนักงานสอบสวนได้รับเรื่องไว้แล้ว ตามคดีอาญาที่ (ภษ.2) 98/2555 และจะได้สอบสวนดำเนินคดีต่อไป	ข้อหา ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	สถานะคดีอยู่ระหว่าง สอบสวน	สำนักงานอัยการจังหวัด สมุทรสาคร ยังไม่ทราบผลคดีจาก ชั้นอัยการ และปัจจุบัน คดีขาดอายุความ	ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นศาล และ ปัจจุบัน คดีขาด อายุความ	- ยังไม่ทราบผล จากชั้นอัยการ แต่ปัจจุบันคดี ขาดอายุความ สำหรับความผิด ตามมาตรา 37 ในวันที่ 22 พ.ย.64 - ส่งอัยการแล้ว แต่ระบุสถานะคดี อยู่ระหว่างสอบสวน

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนส่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
10	(ภษ.1) 3/2556 ร้องทุกข์ 9 ม.ค.56	นางสาว ท.	สำนักงานสรรพากรพื้นที่ สาขาสาทร ตรวจสอบแล้ว พบว่าผู้ต้องหา เจตนาละเลย ไม่ยื่นรายการที่ต้องยื่น เพื่อหลีกเลี่ยงหรือพยายาม เลี่ยงการเสียภาษีอากร	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ	<u>สั่งฟ้อง</u> ผู้ต้องหาที่ 1 <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและ ทรัพยากร 3 หรือ 4 ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นอัยการ แต่มีสถานะรับ เลขที่อัยการแล้ว และจำหน่ายคดี	ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นศาล และ ปัจจุบัน คดีขาด อายุความ	ยังไม่ทราบผล จากชั้นอัยการ และชั้นศาล แต่ปัจจุบัน คดีขาดอายุความ สำหรับความผิด ตามมาตรา 37 ทวิ ในวันที่ 22 ก.พ.57

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนส่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
11	(ภษ.2) 189/2556 ร้องทุกข์ 8 พ.ย.56	ห้างหุ้นส่วนจำกัด บ. กีบพวก	ห้างหุ้นส่วนจำกัด บ. กีบพวก เจตนาหลีกเลี่ยงภาษี อันเป็นความผิดตามมาตรา 37 และเป็นผู้ออกใบกำกับภาษีใบเพิ่มหนี้ หรือใบลดหนี้ โดยไม่มีสิทธิจะออกเอกสารดังกล่าวตามมาตรา 86/13 ประมวลรัษฎากร	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 และ มาตรา 90/4(3) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> ห้างหุ้นส่วนจำกัดฯ โดย นาย ส. หุ้นส่วนผู้จัดการ ในฐานะนิติบุคคล ผู้ต้องหาที่ 1 นางสาว ว. ในฐานะส่วนตัว ผู้ต้องหาที่ 2 นาง ส. ในฐานะส่วนตัว ผู้ต้องหาที่ 3 <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 และมาตรา 90/4(3) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการจังหวัดสุรินทร์ -29 ส.ค.59 แจ้งผลคดีอัยการได้มีคำสั่งฟ้องและฟ้อง ห้างหุ้นส่วนจำกัด เป็นผู้ต้องหาที่ 1 นางสาว ว. ที่ 2 นางสาว ส. ที่ 3 ต่อศาลจังหวัดสุรินทร์ <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 และมาตรา 90/4(3) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	ศาลจังหวัดสุรินทร์ มีคำพิพากษาลงโทษจำเลย <u>ข้อหา</u> ความผิดตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 และ มาตรา 90/4(3) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	คดีอาญา หมายเลขดำ ที่ 311/2558 หมายเลขแดง ที่ 445/2558 และ ศาลจังหวัดสุรินทร์ ได้มีคำพิพากษา วันที่ 30 เม.ย.58 ให้ลงโทษปรับ จำเลยที่ 1 จำนวน 525,000 บาท

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนส่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
11 (ต่อ)	(ภษ.2) 189/2556 ร้องทุกข์ 8 พ.ย.56	ห้างหุ้นส่วนจำกัด บ. กีบพวก กีบพวก	ห้างหุ้นส่วนจำกัด บ. กีบพวก เจตนาหลีกเลี่ยงภาษี อันเป็นความผิดตามมาตรา 37 และเป็นผู้ออกใบกำกับภาษีใบเพิ่มหนี้ หรือใบลดหนี้ โดยไม่มีสิทธิจะออกเอกสารดังกล่าวตามมาตรา 86/13 ประมวลรัษฎากร	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 และ มาตรา 90/4(3) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สิ่งฟ้อง</u> ห้างหุ้นส่วนจำกัดฯ โดย นาย ส. หุ้นส่วนผู้จัดการ ในฐานะนิติบุคคล ผู้ต้องหาที่ 1 นางสาว ว. ในฐานะส่วนตัว ผู้ต้องหาที่ 2 นาง ส. ในฐานะส่วนตัว ผู้ต้องหาที่ 3 <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 และมาตรา 90/4(3) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	เป็นจำเลยคดีอาญา หมายเลขดำ ที่ 311/2558 หมายเลขแดง ที่ 445/2558 ต่อศาล	ศาลจังหวัดสุรินทร์ มีคำพิพากษาลงโทษจำเลย <u>ข้อหา</u> ความผิดตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 และ มาตรา 90/4(3) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	จำคุกจำเลย ที่ 2 มีกำหนด 22 ปี 6 เดือน และปรับ 150,000 บาท จำคุกจำเลยที่ 3 มีกำหนด 13 ปี 6 เดือน และปรับ 90,000 บาท รอการลงโทษจำคุกที่ 2 และที่ 3 คนละ 2 ปี

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนส่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
12	(ภษ.2) 170/2557 ร้องทุกข์ 9 ธ.ค.57	บริษัท ช. จำกัด และนาง ช. ในฐานะ กรรมการ ผู้มีอำนาจ ลงลายมือชื่อ ผูกพันบริษัท ช. จำกัด	เมื่อวันที่ 17 ม.ค.48 บริษัท ช. จำกัด และนาง ช. ในฐานะกรรมการผู้มีอำนาจ ลงลายมือชื่อผูกพันบริษัท ช. จำกัด ร่วมกันกระทำความผิด ฐานเป็นผู้ประกอบการ จดทะเบียนโดยเจตนา หลีกเลี่ยงหรือพยายาม หลีกเลี่ยงภาษีมูลค่าเพิ่ม ไม่ลงรายการหรือลงรายการ เป็นเท็จในรายงานตามมาตรา 87 หรือตามที่อธิบดีกำหนด ตามมาตรา 87/1	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37, 90/4(4) ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> บริษัท ช. จำกัด ผู้ต้องหา ที่ 1 และ นาง ช. ที่ 2 <u>ข้อหา</u> ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37, 90/4(4) ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการจังหวัด นนทบุรี - 12 ม.ค.58 <u>สั่งฟ้อง</u> บริษัท ช. จำกัด ผู้ต้องหา ที่ 1 และ นาง ช. ที่ 2 <u>ข้อหา</u> ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37, 90/4(4) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 และเนื่องจากผู้ต้องหาที่ 2 หลบหนีขอให้จัดการให้ได้ ตัวผู้ต้องหามาดำเนินคดี	ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นศาล และ ปัจจุบัน คดีขาด อายุความ	ยังไม่ทราบผล จากชั้นอัยการ และชั้นศาล แต่ปัจจุบัน คดีขาดอายุความ สำหรับความผิด ตามมาตรา 37 ในวันที่ 17 ม.ค.58

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนส่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอุทธรณ์	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
12 (ต่อ)	(ภษ.2) 170/2557 ร้องทุกข์ 9 ธ.ค.57	บริษัท ช. จำกัด และนาง ช. ในฐานะ กรรมการ ผู้มีอำนาจ ลงลายมือชื่อ ผูกพันบริษัท ช. จำกัด	เมื่อวันที่ 17 ม.ค.48 บริษัท ช. จำกัด และนาง ช. ในฐานะกรรมการผู้มีอำนาจ ลงลายมือชื่อผูกพันบริษัท ช. จำกัด ร่วมกันกระทำความผิด ฐานเป็นผู้ประกอบการ จดทะเบียนโดยเจตนา หลีกเลี่ยงหรือพยายาม หลีกเลี่ยงภาษีมูลค่าเพิ่ม ไม่ลงรายการหรือลงรายการ เป็นเท็จในรายงานตามมาตรา 87 หรือตามที่อธิบดีกำหนด ตามมาตรา 87/1	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37, 90/4(4) ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> บริษัท ช. จำกัด ผู้ต้องหา ที่ 1 และ นาง ช. ที่ 2 <u>ข้อหา</u> ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37, 90/4(4) ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	ภายในอายุความ 10 ปี นับแต่วันเกิดเหตุ คือ วันที่ 17 ม.ค.58 -พร้อมส่งหมายจับ ศาลจังหวัดนนทบุรี ลง 25 ธ.ค.57 หมายจับ ภายในวันที่ 17 ม.ค.58 - ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นอุทธรณ์ แต่มีสถานะรับ เลขที่อุทธรณ์แล้ว และปัจจุบัน คดีขาดอายุความ	ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นศาล และ ปัจจุบัน คดีขาด อายุความ	ยังไม่ทราบผล จากชั้นอุทธรณ์ และชั้นศาล แต่ปัจจุบัน คดีขาดอายุความ สำหรับความผิด ตามมาตรา 37 ในวันที่ 17 ม.ค.58

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนส่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
13	(ภษ.1) 184/2557 ร้องทุกข์ 6 พ.ค.57	บริษัท อ. จำกัด ในฐานะ นิติบุคคล นาย ค. และนาย พ. กรรมการ ผู้จัดการ ในฐานะ ส่วนตัว	เมื่อเดือน มิ.ย.47 - ก.พ.51 บริษัท อ. จำกัด ในฐานะ นิติบุคคล นาย ค. และนาย พ. กรรมการผู้จัดการในฐานะ ส่วนตัว ร่วมกันกระทำการใดๆ โดยความเท็จ โดยฉ้อโกง หรือ อุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใด ทำนองเดียวกัน เพื่อหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยง ภาษีมูลค่าเพิ่ม	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2), 90/4(6) ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> บริษัท อ. จำกัด กับพวก รวม 3 ราย <u>ข้อหา</u> ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 (2), 90/4(6) ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและ ทรัพยากร 3 หรือ 4 ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นอัยการ แต่มีสถานะรับ เลขที่อัยการแล้ว และจำหน่ายคดี	ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นศาล และ ปัจจุบัน คดีขาด อายุความ	ยังไม่ทราบผล จากชั้นอัยการ และชั้นศาล แต่ปัจจุบันคดี ขาดอายุความ สำหรับความผิด ตามมาตรา 37 ในเดือน ก.พ.61

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนส่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
14	(ภษ.1) 273/2557 ร้องทุกข์ 26 ส.ค.57	บริษัท อ. จำกัด กับพวก	เมื่อวันที่ 26 ก.ค.48 - 2 ก.ค.50 เวลากลางวัน เขตห้วยขวาง และเขตประเวศ บริษัท อ. จำกัด กับพวก ผู้ประกอบการจดทะเบียน โดยเจตนาหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยง ภาษีมูลค่าเพิ่ม และกระทำการใดๆ ด้วยความเท็จโดยฉ้อโกง หรืออุบาย หรือโดยวิธีการ อื่นใดทำนองเดียวกัน	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2), 90/4(6) ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> บริษัท อ. จำกัด ผู้ต้องหาที่ 1, นาย อ. ที่ 2, นางสาว พ. ที่ 3 <u>ข้อหา</u> ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2), 90/4(6) ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83 เหตุเกิดเมื่อวันที่ 26 ก.ค.48 - 2 ก.ค.50 พร้อมความเห็นควร สั่งฟ้องผู้ต้องหา	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและ ทรัพยากร 1 - <u>สั่งฟ้อง</u> บริษัท อ. จำกัด ผู้ต้องหาที่ 1, นาย อ. ที่ 2, นางสาว พ. ที่ 3 <u>ข้อหา</u> ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2), 90/4(4)(6) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นศาล และ ปัจจุบัน คดีขาด อายุความ	ยังไม่ทราบผล จากชั้นอัยการ และชั้นศาล แต่ปัจจุบันคดี ขาดอายุความ สำหรับความผิด ตามมาตรา 37 ในวันที่ 2 ก.ค.60

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนส่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอุทธรณ์	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
14 (ต่อ)	(ภษ.1) 273/2557 ร้องทุกข์ 26 ส.ค.57	บริษัท อ. จำกัด กับพวก	เมื่อวันที่ 26 ก.ค.48 - 2 ก.ค.50 เวลากลางวัน เขตห้วยขวาง และเขตประเวศ บริษัท อ. จำกัด กับพวก ผู้ประกอบการจดทะเบียน โดยเจตนาหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยง ภาษีมูลค่าเพิ่ม และกระทำการใดๆ ด้วยความเท็จโดยฉ้อโกง หรืออุบาย หรือโดยวิธีการ อื่นใดทำนองเดียวกัน	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2), 90/4(6) ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	<u>สิ่งฟ้อง</u> บริษัท อ. จำกัด ผู้ต้องหาที่ 1, นาย อ. ที่ 2, นางสาว พ. ที่ 3 <u>ข้อหา</u> ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2), 90/4(6) ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83 เหตุเกิดเมื่อวันที่ 26 ก.ค.48 - 2 ก.ค.50 พร้อมความเห็นควร สั่งฟ้องผู้ต้องหา	- 3 ก.ย.58 เนื่องจาก ผู้ต้องหาหลบหนี ขอให้จัดการให้ได้ตัว ผู้ต้องหา ภายในกำหนด อายุความ 10 ปี นับแต่ วันที่ 2 ก.ค.50 - 2 ก.ค.60 ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นอุทธรณ์อีก และปัจจุบัน คดีขาดอายุความ	ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นศาล และ ปัจจุบัน คดีขาด อายุความ	ยังไม่ทราบผล จากชั้นอุทธรณ์ และชั้นศาล แต่ปัจจุบันคดี ขาดอายุความ สำหรับความผิด ตามมาตรา 37 ในวันที่ 2 ก.ค.60

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนส่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
15	(ภษ.1) 332/2557 ร้องทุกข์ 28 พ.ย.57	บริษัท ค. จำกัด กับพวก	เมื่อวันที่ 7 ต.ค.48 - 7 ม.ค.52 บริษัท ค. จำกัด กับพวก ร่วมกันกระทำความผิดฐานเป็นผู้ประกอบการจดทะเบียนโดยเจตนาหลีกเลี่ยงภาษีมูลค่าเพิ่ม และกระทำการใดๆ โดยความเท็จโดยฉ้อโกง หรืออุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37, 90/4(6) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> บริษัท ค. จำกัด กับพวกรวม 2 คน <u>ข้อหา</u> ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37, 90/4(6) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91 โดยยังไม่ได้ตัวผู้ต้องหามาด้วย	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและทรัพยากร 1 - <u>สั่งฟ้อง</u> บริษัท ค. จำกัด โดย นาง ส. ในฐานะนิติบุคคล ผู้ต้องหาที่ 1 และ นาง ส. ในฐานะส่วนตัว ผู้ต้องหาที่ 2 <u>ข้อหา</u> ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37, 90/4(6) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91	เนื่องจากคดีขาดอายุความและไม่สามารถนำตัวผู้ต้องหามาฟ้องตามคำสั่งได้ จึงไม่มีผลคดีในชั้นศาล	สั่งยุติดำเนินคดีเนื่องจากคดีขาดอายุความ

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนส่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
15 (ต่อ)	(ภษ.1) 332/2557 ร้องทุกข์ 28 พ.ย.57	บริษัท ค. จำกัด กับพวก	เมื่อวันที่ 7 ต.ค.48 - 7 ม.ค.52 บริษัท ค. จำกัด กับพวก ร่วมกันกระทำความผิดฐานเป็นผู้ประกอบการจดทะเบียนโดยเจตนาหลีกเลี่ยงภาษีมูลค่าเพิ่ม และกระทำการใดๆ โดยความเท็จโดยฉ้อโกง หรืออุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37, 90/4(6) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> บริษัท ค. จำกัด กับพวกรวม 2 คน <u>ข้อหา</u> ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37, 90/4(6) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91 โดยยังไม่ได้ตัวผู้ต้องหาด้วย	- 17 ม.ค.62 แจ้งคำสั่งยุติการดำเนินคดี เนื่องจากคดีขาดอายุความ สิทธินำคดีอาญาฟ้องเป็นอันระงับตาม ป.วิ.อ. มาตรา 39(6)	เนื่องจากคดีขาดอายุความ และไม่สามารถนำตัวผู้ต้องหา มาฟ้องตามคำสั่งได้ จึงไม่มีผลคดีในชั้นศาล	สั่งยุติดำเนินคดี เนื่องจากคดีขาดอายุความ

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนส่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
16	(ภษ.1) 334/2557 ร้องทุกข์ 4 ธ.ค.57	บริษัท ด. จำกัด ในฐานะ นิติบุคคล และนาย ศ. ในฐานะ ส่วนตัว	ผู้ต้องหาในฐานะนิติบุคคล หลีกเลี่ยงการเสียภาษี สรรพากรโดยมิยื่นแบบ แสดงรายการเสียภาษีเงินได้ นิติบุคคล และภาษีมูลค่าเพิ่ม ต่อกรมสรรพากร เป็นเหตุให้ การจัดเก็บภาษีอากรขาด	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ	<u>สั่งฟ้อง</u> บริษัท ด. จำกัด กับพวกรวม 2 คน <u>ข้อหา</u> ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีศาลแขวง 7 - <u>สั่งฟ้อง</u> บริษัท ด. จำกัด กับพวกรวม 2 คน <u>ข้อหา</u> ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	เนื่องจากคดี ขาดอายุความ และไม่สามารถ นำตัวผู้ต้องหา ฟ้องตามคำสั่งได้ จึงไม่มีผลคดี ในชั้นศาล	สั่งยุติดำเนินคดี เนื่องจากคดีขาด อายุความ

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนส่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
16 (ต่อ)	(ภษ.1) 334/2557 ร้องทุกข์ 4 ธ.ค.57	บริษัท ด. จำกัด ในฐานะ นิติบุคคล และนาย ศ. ในฐานะ ส่วนตัว	ผู้ต้องหาในฐานะนิติบุคคล หลีกเลี่ยงการเสียภาษี สรรพากรโดยมิยื่นแบบ แสดงรายการเสียภาษีเงินได้ นิติบุคคล และภาษีมูลค่าเพิ่ม ต่อกรมสรรพากร เป็นเหตุให้ การจัดเก็บภาษีอากรขาด	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ แห่งประมวล รัษฎากร	<u>สั่งฟ้อง</u> บริษัท ด. จำกัด กับพวกรวม 2 คน <u>ข้อหา</u> ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	- 4 ก.พ.58 แจ้งคำสั่งยุติ การดำเนินคดี เนื่องจาก คดีขาดอายุความ สิทธินำ คดีอาญาฟ้องเป็นอันระงับ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 39(6)	เนื่องจากคดี ขาดอายุความ และไม่สามารถ นำตัวผู้ต้องหา มาฟ้องตามคำสั่งได้ จึงไม่มีผลคดี ในชั้นศาล	สั่งยุติดำเนินคดี เนื่องจากคดีขาด อายุความ

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนส่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
17	(ภษ.1) 69/2558 ร้องทุกข์ 5 มี.ค.58	บริษัท อ. จำกัด กับนาย อ.	เมื่อวันที่ 27 ก.พ.57, 15 มี.ค.57, 15 เม.ย.57 และ 15 พ.ค. 57 เวลากลางวัน บริษัท อ. จำกัด และนาย อ. ร่วมกันเจตนาไม่ยื่นแบบแสดง รายการภาษีเงินได้นิติบุคคล และเจตนาไม่ยื่นแบบแสดง รายการภาษีมูลค่าเพิ่ม	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, 90/4(6) ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> บริษัท อ. จำกัด กับพวกรวม 2 คน <u>ข้อหา</u> ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, 90/4(6) ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83 เหตุเกิดวันที่ 27 ก.พ.57, 15 มี.ค.57, 15 เม.ย.57, และ 15 พ.ค.57 เวลากลางวัน	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีศาลแขวง 6 (ปทุมวัน) <u>สั่งฟ้อง</u> บริษัท อ. จำกัด ผู้ต้องหาที่ 1 (นิติบุคคล) และนาย อ. ผู้ต้องหาที่ 2 <u>ข้อหา</u> ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, 90/4(6) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นศาล และ ปัจจุบัน คดีขาด อายุความ	ยังไม่ทราบผล จากชั้นอัยการ และชั้นศาล แต่ปัจจุบัน คดีขาดอายุความ สำหรับความผิด ตามมาตรา 37 ทวิ ในวันที่ 15 พ.ค.62

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนส่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
17 (ต่อ)	(ภษ.1) 69/2558 ร้องทุกข์ 5 มี.ค.58	บริษัท อ. จำกัด กับนาย อ.	เมื่อวันที่ 27 ก.พ.57, 15 มี.ค.57, 15 เม.ย.57 และ 15 พ.ค. 57 เวลากลางวัน บริษัท อ. จำกัด และนาย อ. ร่วมกันเจตนาไม่ยื่นแบบแสดง รายการภาษีเงินได้นิติบุคคล และเจตนาไม่ยื่นแบบแสดง รายการภาษีมูลค่าเพิ่ม	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, 90/4(6) ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	<u>สิ่งฟ้อง</u> บริษัท อ. จำกัด กับพวกรวม 2 คน <u>ข้อหา</u> ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, 90/4(6) ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83 เหตุเกิดวันที่ 27 ก.พ.57, 15 มี.ค.57, 15 เม.ย.57, และ 15 พ.ค.57 เวลากลางวัน	- 14 พ.ค.58 เนื่องจาก ผู้ต้องหาหลบหนี ขอให้ จัดการให้ได้ตัวผู้ต้องหา จึงส่งสำเนาหมายจับ มีกำหนดอายุ 10 ปี นับแต่ 27 พ.ค.57 - 27 พ.ค.67 ยังไม่ทราบผลคดีจาก ชั้นอัยการ และปัจจุบัน คดีขาดอายุความ สำหรับมาตรา 37 ทวิ	ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นศาล และ ปัจจุบัน คดีขาด อายุความ	ยังไม่ทราบผล จากชั้นอัยการ และชั้นศาล แต่ปัจจุบัน คดีขาดอายุความ สำหรับความผิด ตามมาตรา 37 ทวิ ในวันที่ 15 พ.ค.62

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนส่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
18	(ภษ.2) 114/2558 ร้องทุกข์ 11 ส.ค.58	หจก. ศ. นาย ศ.	หจก. ศ. และนาย ศ. ร่วมกันเป็นผู้ประกอบการจดทะเบียนโดยเจตนาหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีมูลค่าเพิ่มตามประมวลรัษฎากรมาตรา 90/4(6) และกระทำการใดๆ โดยความเท็จโดยฉ้อโกงหรืออุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากรมาตรา 90/4(6), 37(2) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สิ่งฟ้อง</u> หจก. ศ. กับพวก รวม 2 คน เนื่องจากผู้ต้องหาหลบหนี <u>ข้อหา</u> ตามประมวลรัษฎากรมาตรา 90/4(6), 37(2) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการจังหวัดเพชรบุรี ยังไม่ทราบผลคดีจากชั้นอัยการแต่มีสถานะรับเลขที่อัยการแล้วและจำหน่ายคดี	ยังไม่ทราบผลคดีจากชั้นศาล และปัจจุบัน คดีขาดอายุความ	ยังไม่ทราบผลคดีจากชั้นอัยการและชั้นศาลแต่ปัจจุบันคดีขาดอายุความสำหรับความผิดตามมาตรา 37 ในวันที่ 16 มี.ค.59

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนส่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
19	(ภษ.2) 186/2558 ร้องทุกข์ 11 พ.ย.58	นาย ย. และนาง น.	นาย ย. และนาง น. ร่วมกัน หลีกเลียงภาษี เป็นเหตุให้ กรมสรรพากรได้รับความเสียหาย ต่อมากรมสรรพากร จึงมาร้องทุกข์ให้ดำเนินคดี กับผู้ต้องหา	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37	<u>สิ่งฟ้อง</u> ผู้ต้องหาทั้ง 2 คน <u>ข้อหา</u> ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37	สำนักงานอัยการจังหวัด สุราษฎร์ธานี ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นอัยการ แต่มีสถานะรับ เลขที่อัยการแล้ว และจำหน่ายคดี	ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นศาล และ ปัจจุบัน คดีขาด อายุความ	ยังไม่ทราบผล จากชั้นอัยการ และชั้นศาล แต่ปัจจุบัน คดีขาดอายุความ สำหรับความผิด ตามมาตรา 37 ในวันที่ 1 เม.ย.61

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนส่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
20	(ภษ.1) 29/2559 ร้องทุกข์ 12 ก.พ.59	บริษัท ซ. จำกัด กับพวก	เมื่อวันที่ 14 มี.ค.58 บริษัท ซ. จำกัด กับพวก ร่วมกันเจตนาหลีกเลี่ยง ภาษีอากร	ข้อหา ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	ยังไม่ทราบผลคดี จากพนักงานตำรวจ	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและ ทรัพยากร 3 หรือ 4 ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นอัยการ แต่มีสถานะรับ เลขที่อัยการแล้ว และจำหน่ายคดี	ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นศาล	- ไม่มีผลชั้น พนักงานตำรวจ และอัยการ

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนส่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
21	(ภษ.2) 57/2559 ร้องทุกข์ 8 เม.ย.59	หจก. ส. และนาย จ.	วันที่ 15 ก.พ.49 - 29 พ.ค.51 เวลากลางวัน หจก. ส. และ นาย จ. ร่วมกันผู้ประกอบการ จดทะเบียนโดยเจตนา หลีกเลี่ยงหรือพยายาม หลีกเลี่ยงภาษีมูลค่าเพิ่ม และกระทำการใดๆ ด้วยความเท็จ โดยฉ้อโกงหรือ อุบายหรือโดยวิธีการอื่นใด ทำนองเดียวกัน	ข้อหา ประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2) มาตรา 90/4(6) ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	ยังไม่ทราบผลคดี จากพนักงานตำรวจ	สำนักงานอัยการจังหวัด นครปฐม ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นอัยการ แต่มีสถานะรับ เลขที่อัยการแล้ว และจำหน่ายคดี	ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นศาล และ ปัจจุบัน คดีขาด อายุความ	ไม่มีผลชั้น พนักงานตำรวจ และอัยการ แต่ปัจจุบัน คดีขาดอายุความ สำหรับความผิด ตามมาตรา 37 ในวันที่ 29 พ.ค.61

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากร ร้องทุกข์ ในข้อหา	หัวหน้าพนักงาน สอบสวน ส่งอย่างไร	ผลคดี ชั้นอัยการ	ผลคดี ชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
22	(ภษ.1) 59/2559 ร้องทุกข์ 25 มี.ค.59	บริษัท ส. จำกัด และนาย ธ.	เมื่อวันที่ 30 พ.ค.59 เวลากลางวัน บริษัท ส. จำกัด และนาย ธ. ร่วมกันเจตนา หลีกเลี่ยงภาษีอากร	ข้อหา ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	ยังไม่ทราบผลคดี จากพนักงานตำรวจ	สำนักงานอัยการคดีอาญา มีนบุรี ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นอัยการ แต่มีสถานะรับ เลขที่อัยการแล้ว และจำหน่ายคดี	ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นศาล และ ปัจจุบัน คดีขาด อายุความ	- ไม่มีผลชั้น พนักงานตำรวจ และอัยการ - ร้องทุกข์ตรงกับ พฤติการณ์

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนส่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
23	(ภษ.1) 61/2559 ร้องทุกข์ 20 เม.ย.59	บริษัท บ. จำกัด ผู้ต้องหา ที่ 1 นางสาว ส. ผู้ต้องหาที่ 2	เมื่อวันที่ 30 พ.ย.54 บริษัท บ. จำกัด ผู้ต้องหา ที่ 1 นางสาว ส. ผู้ต้องหาที่ 2 ร่วมกันเจตนาละเลยไม่ยื่น รายการที่ต้องยื่นตามลักษณะนี้ เพื่อหลีกเลี่ยงหรือพยายาม หลีกเลี่ยงภาษีอากร	ข้อหา ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	สั่งฟ้อง ผู้ต้องหาทั้ง 2 คน ข้อหา ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและ ทรัพยากร 1 - 3 มิ.ย.59 มีคำสั่งยุติดำเนินคดี เนื่องจากคดีขาดอายุ ความ	เนื่องจากคดีขาด อายุความ จึงไม่มี ผลคดีในชั้นศาล	- สั่งยุติดำเนินคดี เนื่องจากคดีขาด อายุความ

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนส่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
24	(ภษ.2) 63/2559 ร้องทุกข์ 19 เม.ย.59	บริษัท ช. จำกัด แขวงบางนา เขตบางนา กทม. กับนาย ฉ.	บริษัท ช. จำกัด และนาย ฉ. ร่วมกันโดยเจตนาละเลย ไม่ยื่นแบบแสดงรายการภาษี เงินได้นิติบุคคล 50, 51 เพื่อหลีกเลี่ยงหรือพยายาม หลีกเลี่ยงภาษีอากร และ ฐานร่วมกันไม่จัดทำรายงาน ที่เกี่ยวกับภาษีมูลค่าเพิ่ม และความผิดฐานร่วมกันออก ใบกำกับภาษี โดยไม่มีสิทธิออก	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, 66, 67 ทวิ, 68, 87, และ 86/13, 90/4(3) ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> ผู้ต้องหาทั้ง 2 คน <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, 66, 67 ทวิ, 68, 87, และ 86/13, 90/4(3) ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและ ทรัพยากร 6 - <u>สั่งฟ้อง</u> บริษัท ช. จำกัด ผู้ต้องหาที่ 1 และนาย ฉ. ผู้ต้องหาที่ 2 <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, 66, 67 ทวิ, 68, 87 และ 86/13,90/4(3) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นศาล	ยังไม่ทราบผลคดี ในชั้นพนักงาน อัยการและศาล

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนส่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
24 (ต่อ)	(ภษ.2) 63/2559 ร้องทุกข์ 19 เม.ย.59	บริษัท ช. จำกัด แขวงบางนา เขตบางนา กทม. กับนาย ฉ.	บริษัท ช. จำกัด และนาย ฉ. ร่วมกันโดยเจตนาละเลย ไม่ยื่นแบบแสดงรายการภาษี เงินได้นิติบุคคล 50, 51 เพื่อหลีกเลี่ยงหรือพยายาม หลีกเลี่ยงภาษีอากร และ ฐานร่วมกันไม่จัดทำรายงาน ที่เกี่ยวกับภาษีมูลค่าเพิ่ม และความผิดฐานร่วมกันออก ใบกำกับภาษี โดยไม่มีสิทธิออก	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, 66, 67 ทวิ, 68, 87 และ 86/13, 90/4(3) ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	<u>สิ่งฟ้อง</u> ผู้ต้องหาทั้ง 2 คน <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, 66, 67 ทวิ, 68, 87 และ 86/13, 90/4(3) ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	- 8 ต.ค.64 แจ้งยุติการ ดำเนินคดี กับ บริษัท ช. จำกัด ผู้ต้องหาที่ 1 และ นาย ฉ. ผู้ต้องหาที่ 2 <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, 66, 67 ทวิ, 68, 87 และ 86/13, 90/4(3) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 เฉพาะใบกำกับภาษีที่ออก ในช่วงเวลา ตั้งแต่วันที่ 4 ต.ค.53 - 29 มิ.ย.54	ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นศาล	ยังไม่ทราบผลคดี ในชั้นพนักงาน อัยการและศาล

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนส่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอุทธรณ์	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
24 (ต่อ)	(ภษ.2) 63/2559 ร้องทุกข์ 19 เม.ย.59	บริษัท ช. จำกัด แขวงบางนา เขตบางนา กทม. กับนาย ฉ.	บริษัท ช. จำกัด และนาย ฉ. ร่วมกันโดยเจตนาละเลย ไม่ยื่นแบบแสดงรายการภาษี เงินได้นิติบุคคล 50, 51 เพื่อหลีกเลี่ยงหรือพยายาม หลีกเลี่ยงภาษีอากร และ ฐานร่วมกันไม่จัดทำรายงาน ที่เกี่ยวกับภาษีมูลค่าเพิ่ม และความผิดฐานร่วมกันออก ใบกำกับภาษี โดยไม่มีสิทธิออก	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, 66, 67 ทวิ, 68, 87 และ 86/13, 90/4(3) ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	<u>สิ่งฟ้อง</u> ผู้ต้องหาทั้ง 2 คน <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, 66, 67 ทวิ, 68, 87 และ 86/13, 90/4(3) ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	เนื่องจากล่วงเลยกำหนด อายุความฟ้องคดี สิทธินำ คดีอาญามาฟ้องเป็นอัน ระงับตาม ป.วิ.อ. มาตรา 39 (6) ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นอุทธรณ์ในปัจจุบัน	ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นศาล	ยังไม่ทราบผลคดี ในชั้นพนักงาน อุทธรณ์และศาล

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากร ร้องทุกข์ ในข้อหา	หัวหน้าพนักงาน สอบสวน ส่งอย่างไร	ผลคดี ชั้นอัยการ	ผลคดี ชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
25	(ภษ.1) 72/2559 ร้องทุกข์ 20 มิ.ย.59	ห้างหุ้นส่วน อ. กั๊บพวก	เมื่อวันที่ 23 ธ.ค.49 - 13 ก.ค.52 ห้างหุ้นส่วน อ. กั๊บพวก ร่วมกันหลีกเลี่ยงภาษีอากร ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 และออกไปกำกับภาษี โดยไม่มี สิทธิจะออกตามกฎหมาย	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 และ 90/4(3) ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> ผู้ต้องหาทั้ง 2 คน <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 และ 90/4(3) ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีอาญา 12 - 14 ธ.ค.59 มีความเห็น <u>สั่งฟ้อง</u> ห้างหุ้นส่วน อ. กั๊บพวก <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 และ 90/4(3) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นอัยการ และ ปัจจุบัน คดีขาดอายุความ	ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นศาล และ ปัจจุบัน คดีขาด อายุความ	ยังไม่ทราบผล จากชั้นอัยการ และชั้นศาล แต่ปัจจุบัน คดีขาดอายุความ สำหรับความผิด ตามมาตรา 37 ในวันที่ 13 ก.ค.62

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนส่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
26	(ภษ.2) 86/2559 ร้องทุกข์ 15 ก.ค.59	บริษัท อ. จำกัด พ. บ. นาย ท. นาย ว. นาย พ. นาย ณ.	ตามวันเวลาที่เกิดเหตุผู้ต้องหาได้ร่วมกันหลีกเลี่ยงภาษีอากร และฉ้อโกงเป็นเหตุให้กรมสรรพากรได้รับความเสียหาย ต่อมากรมสรรพากรจึงมาร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหา	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	<u>สิ่งฟ้อง</u> ผู้ต้องหาทั้ง 5 คน โดยผู้ต้องหาที่ 1-4 ไม่ได้ถูกควบคุมตัว ส่วนผู้ต้องหาที่ 5 หลบหนี <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการจังหวัด สงขลา ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นอัยการ และปัจจุบัน คดีขาดอายุความ	ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นศาล และ ปัจจุบัน คดีขาด อายุความ	ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นอัยการ และชั้นศาล ปัจจุบัน คดีขาด อายุความ

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนสั่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
27	(ภษ.2) 130/2559 ร้องทุกข์ 7 ก.ย.59	บริษัท พ. จำกัด นาง ป. 154/44 ถ.สุขุมวิท ต.มาบตาพุด อ.เมือง จ.ระยอง	เมื่อวันที่ 15 ธ.ค.48, 16 ม.ค.49, 8 มี.ค.49, 27 ต.ค.49, 3 พ.ย.49, 27 มิ.ย.49, 11 - 12 ธ.ค.49 บริษัท พ. จำกัด และนาง ป. ร่วมกันเป็นผู้ประกอบการ ออกไปกำกับภาษี ใบเพิ่มหนี้ หรือใบลดหนี้โดยไม่มีสิทธิ จะออกเอกสารดังกล่าว ตามมาตรา 86/13	ข้อหา ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 มาตรา 90/4(3) ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	ยังไม่ทราบผลคดี จากพนักงานตำรวจ แต่ร้องทุกข์ในเวลา ที่คดีใกล้ขาดอายุ ความ	สำนักงานอัยการจังหวัด ระยอง ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นอัยการ แต่มีสถานะรับ เลขที่อัยการแล้ว และจำหน่ายคดี	ยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นศาล และปัจจุบัน คดีขาดอายุ ความ	ไม่มีผลชั้น พนักงานตำรวจ อัยการ และ ชั้นศาล

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนสั่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
28	(ภษ.1) 48/2560 ร้องทุกข์ 31 พ.ค.60	บริษัท ฮ. จำกัด โดยนาย ส. และนาย ส.	เมื่อวันที่ 15 เม.ย. 51 - 15 ก.ค.52 เวลากลางวัน บริษัท ฮ. จำกัด โดยนาย ส. และนาย ส. กระทำความผิด 1) ร่วมกันผู้ประกอบการจดทะเบียนโดยเจตนา หลีกเลี่ยงหรือพยายาม หลีกเลี่ยงภาษีมูลค่าเพิ่ม กระทบการใดๆ โดยความเท็จ โดยฉ้อโกงหรืออุบาย หรือ โดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ มาตรา 87 ประกอบ มาตรา 90/3(3) ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> บริษัท ฮ. จำกัด โดยนาย ส. กับพวกรวม 2 คน <u>ข้อหา</u> ตามประมวล รัษฎากร ความผิด ตามมาตรา 90/4(6) ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและ ทรัพยากร 6 - 29 มิ.ย.60 พิจารณา แล้วมี <u>คำสั่งฟ้อง</u> <u>ข้อหา</u> ตามประมวล รัษฎากร ความผิด ตามมาตรา 90/4(6) แต่ผู้ต้องหาที่ 2 หลบหนี ยังไม่ได้ตัวมา จัดการให้ ได้ตัวผู้ต้องหาภายใน 10 ปี นับแต่วันเกิดเหตุ	เนื่องจากคดี ขาดอายุความ จึงไม่มีผลคดี ในชั้นศาล	สั่งยุติดำเนินคดี เนื่องจากคดีขาด อายุความ

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนสั่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
28 (ต่อ)	(ภษ.1) 48/2560 ร้องทุกข์ 31 พ.ค.60	บริษัท ฮ. จำกัด โดยนาย ส. และนาย ส.	2) ร่วมกันเจตนาละเลยไม่ยื่น รายการที่ต้องยื่นเพื่อหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสีย ภาษีอากร ตามมาตรา 37 ทวิ 3) ไม่จัดทำรายงานภาษีซื้อ ภาษีขายเพื่อให้ทำการ ตรวจสอบ	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ มาตรา 87 ประกอบ มาตรา 90/3(3) ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> บริษัท ฮ. จำกัด โดยนาย ส. กับพวกรวม 2 คน <u>ข้อหา</u> ตามประมวล รัษฎากร ความผิด ตามมาตรา 90/4(6) ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	- 29 มิ.ย.60 แจงคำสั่ง <u>ยุติการดำเนินคดีกับ</u> ผู้ต้องหาที่ 2 ใน <u>ข้อหา</u> ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, 87, 90/3(3) ประกอบ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 มีอัตราโทษ จำคุกไม่เกิน 6 เดือน หรือปรับไม่เกิน 5,000 - 10,000 บาท	เนื่องจากคดี ขาดอายุความ จึงไม่มีผลคดี ในชั้นศาล	สั่งยุติดำเนินคดี เนื่องจากคดีขาด อายุความ

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนสั่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอุทธรณ์	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
28 (ต่อ)	(ภษ.1) 48/2560 ร้องทุกข์ 31 พ.ค.60	บริษัท ฮ. จำกัด โดยนาย ส. และนาย ส.	เมื่อวันที่ 15 เม.ย. 51 - 15 ก.ค.52 เวลากลางวัน บริษัท ฮ. จำกัด โดยนาย ส. และนาย ส. กระทำความผิด 1) ร่วมกันผู้ประกอบการจดทะเบียนโดยเจตนา หลีกเลี่ยงหรือพยายาม หลีกเลี่ยงภาษีมูลค่าเพิ่ม กระทบการใดๆ โดยความเท็จ โดยฉ้อโกงหรืออุบาย หรือ โดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน 2) ร่วมกันเจตนาละเลยไม่ยื่น รายการที่ต้องยื่นเพื่อหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสีย ภาษีอากร ตามมาตรา 37 ทวิ 3) ไม่จัดทำรายงานภาษีซื้อ ภาษีขายเพื่อให้ทำการ ตรวจสอบ	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ มาตรา 87 ประกอบ มาตรา 90/3(3) ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> บริษัท ฮ. จำกัด โดยนาย ส. กับพวกรวม 2 คน <u>ข้อหา</u> ตามประมวล รัษฎากร ความผิด ตามมาตรา 90/4(6) ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	- ซึ่งมีอายุความ 5 ปี ตามประมวลกฎหมาย อาญามาตรา 95(4) แต่คดีนี้ได้ลงรับไว้ เมื่อวันที่ 19 มิ.ย.60 เหตุเกิดเมื่อ 15 เม.ย.51 - 15 ก.ค.52 บัดนี้ระยะเวลาว่างเลย มาเกินกว่า 7 ปี คดีจึงขาดอายุความ	เนื่องจากคดี ขาดอายุความ จึงไม่มีผลคดี ในชั้นศาล	สั่งยุติดำเนินคดี เนื่องจากคดีขาด อายุความ

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนสั่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
29	(ภษ.1) 63/2560 ร้องทุกข์ 7 ส.ค.60	บริษัท ส. จำกัด โดย นาย ท. และ นางสาว ช.	สำนักงานตรวจสอบภาษี ตรวจสอบข้อมูล การจ่ายเงิน ค่าจ้างของบริษัท ส. จำกัด ในรอบระยะเวลาบัญชี ปี 2550 - 2553 พบว่ารอบ ระยะเวลาบัญชีปี พ.ศ.2551 บริษัทฯ มีการจ่ายค่าจ้างให้กับ บุคคลธรรมดา จำนวน 4 คน ที่บริษัทฯ ไม่สามารถพิสูจน์ การจ่ายได้ จึงเป็นรายจ่าย ที่พิสูจน์ผู้รับได้ ซึ่งต้องห้าม ตามมาตรา 65 ตรี แห่งประมวลรัษฎากร	ข้อหา ประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2) ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	สั่งไม่ฟ้อง ผู้ต้องหา ข้อหา ประมวลรัษฎากร ตามมาตรา 37(2)	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและ ทรัพยากร 7 ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นอัยการ และปัจจุบัน คดีขาดอายุความ	ยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นศาล และปัจจุบัน คดีขาดอายุ ความ	ยังไม่ทราบผล จากชั้นอัยการ และชั้นศาล แต่ปัจจุบันคดี ขาดอายุความ สำหรับความผิด ตามมาตรา 37 วันที่ 19 พ.ค.62

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนสั่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
29 (ต่อ)	(ภษ.1) 63/2560 ร้องทุกข์ 7 ส.ค.60	บริษัท ส. จำกัด โดย นาย ท. และ นางสาว ช.	จากพฤติการณ์น่าจะเชื่อว่าการกระทำของบริษัทฯ ทำให้กำไรสุทธิที่ต้องเสียภาษีน้อยลงต่ำกว่าความเป็นจริง เข้าลักษณะกระทำด้วยความเท็จ โดยฉ้อโกง หรืออุบาย หรือโดยประการอื่นใด ทำนองเช่นเดียวกัน หลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษี	ข้อหา ประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2) ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	สั่งไม่ฟ้อง ผู้ต้องหา ข้อหา ประมวลรัษฎากร ตามมาตรา 37(2)	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและ ทรัพยากร 7 ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นอัยการ และปัจจุบัน คดีขาดอายุความ	ยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นศาล และปัจจุบัน คดีขาดอายุ ความ	ยังไม่ทราบผล จากชั้นอัยการ และชั้นศาล แต่ปัจจุบันคดี ขาดอายุความ สำหรับความผิด ตามมาตรา 37 วันที่ 19 พ.ค.62

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนสั่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
30	(ภษ.1) 72/2560 ร้องทุกข์ 11 ก.ย.60	บริษัท ล. จำกัด และ นางสาว ส.	บริษัท ล. จำกัด และนางสาว ส. ร่วมกันโดยรู้อยู่แล้วหรือโดยจงใจ โดยฉ้อโกง หรือโดยอุบายหรือโดยวิธีการอื่นทำนองเดียวกัน หลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีมูลค่าเพิ่ม และกระทำการใดๆ โดยความเท็จ โดยฉ้อโกง หรือโดยอุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน เจตนาละเลยไม่ยื่นรายการที่ต้องยื่นเพื่อหลีกเลี่ยงภาษีอากร	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2), มาตรา 37 ทวิ และมาตรา 90/4(6) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> ผู้ต้องหา เนื่องจากหลบหนี <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2), มาตรา 37 ทวิ และ มาตรา 90/4(6) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและทรัพย์สิน 6 - 6 ส.ค.61 เห็นควร <u>สั่งฟ้อง</u> บริษัท ล. จำกัด ผู้ต้องหาที่ 1 และนางสาว ส. ผู้ต้องหาที่ 2 <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2), 37 ทวิ และมาตรา 90/4(6) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	ยังไม่ทราบผลคดีจากชั้นศาล และปัจจุบัน คดีขาดอายุ ความ	ยังไม่ทราบผลคดีในชั้นอัยการ และศาล และปัจจุบัน คดีขาดอายุ ความสำหรับความผิดตาม มาตรา 37 ทวิ ในวันที่ 15 ก.ค.58 และมาตรา 37 ในวันที่ 15 ก.ค.63

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนสั่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอุทธรณ์	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
30 (ต่อ)	(ภษ.1) 72/2560 ร้องทุกข์ 11 ก.ย.60	บริษัท ล. จำกัด และ นางสาว ส.	บริษัท ล. จำกัด และนางสาว ส. ร่วมกันโดยรู้อยู่แล้วหรือโดยจงใจ โดยฉ้อโกง หรือโดยอุบายหรือโดยวิธีการอื่นทำนองเดียวกัน หลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีมูลค่าเพิ่ม และกระทำการใดๆ โดยความเท็จ โดยฉ้อโกง หรือโดยอุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน เจตนาละเลยไม่ยื่นรายการที่ต้องยื่นเพื่อหลีกเลี่ยงภาษีอากร	ข้อหา ประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2), มาตรา 37 ทวิ และมาตรา 90/4(6) ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	สั่งฟ้อง ผู้ต้องหา เนื่องจากหลบหนี ข้อหา ประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2), มาตรา 37 ทวิ และ มาตรา 90/4(6) ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	แต่เนื่องจากผู้ต้องหา หลบหนี จึงขอให้จัดการ ให้ได้ตัวผู้ต้องหา มา ดำเนินคดีภายใน 10 ปี นับแต่วันเกิดเหตุ หมายจับศาลจังหวัด พระโขนง ในความผิด ตามมาตรา 37, 37 ทวิ และมาตรา 90/4(6) ตั้งแต่ 15 ก.ค.53 แต่ไม่เกิน 15 ก.ค.63	ยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นศาล และปัจจุบัน คดีขาดอายุ ความ	ยังไม่ทราบผล คดีในชั้นอุทธรณ์ และศาล และ ปัจจุบัน คดีขาดอายุ ความสำหรับ ความผิด มาตรา 37 ทวิ ในวันที่ 15 ก.ค.58 และมาตรา 37 ในวันที่ 15 ก.ค.63

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนสั่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
30 (ต่อ)	(ภษ.1) 72/2560 ร้องทุกข์ 11 ก.ย.60	บริษัท ล. จำกัด และ นางสาว ส.	บริษัท ล. จำกัด และนางสาว ส. ร่วมกันโดยรู้อยู่แล้วหรือโดยจงใจ โดยฉ้อโกง หรือโดยอุบายหรือโดยวิธีการอื่นทำนองเดียวกัน หลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีมูลค่าเพิ่ม และกระทำการใดๆ โดยความเท็จ โดยฉ้อโกง หรือโดยอุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน เจตนาละเลยไม่ยื่นรายการที่ต้องยื่นเพื่อหลีกเลี่ยงภาษีอากร	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2), มาตรา 37 ทวิ และมาตรา 90/4(6) ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> ผู้ต้องหา เนื่องจากหลบหนี <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2), มาตรา 37 ทวิ และ มาตรา 90/4(6) ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นอัยการอีก และปัจจุบัน คดีขาดอายุความ	ยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นศาล และปัจจุบัน คดีขาดอายุ ความ	ยังไม่ทราบผล คดีในชั้นอัยการ และศาล และ ปัจจุบัน คดีขาดอายุ ความสำหรับ ความผิด มาตรา 37 ทวิ ในวันที่ 15 ก.ค.58 และมาตรา 37 ในวันที่ 15 ก.ค.63

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนสั่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอุทธรณ์	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
31	(ภษ.1) 82/2560 ร้องทุกข์ 25 ต.ค.60	บริษัท ธ จำกัด กับ นางสาว ช.	บริษัท ธ จำกัด กับนางสาว ช. กรรมการผู้มีอำนาจของบริษัทฯ ขณะเกิดเหตุ ไม่ได้ยื่นแบบแสดงรายการ ภ.ง.ด.50 รอบระยะเวลาบัญชี ตั้งแต่ 1 ม.ค.57 ถึง 31 ธ.ค.57 ไม่นำส่งรายงานภาษีซื้อ ภาษีขาย รายงานสินค้า วัตถุดิบให้เจ้าพนักงานประเมินเพื่อทำการตรวจสอบ	ข้อหา ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, 90/3(3) และ 90/4(3) ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	สั่งฟ้อง ผู้ต้องหาทั้ง 2 ข้อหา ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, 90/3(3) และ 90/4(3) ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและ ทรัพยากร 6 ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นอุทธรณ์ และ ปัจจุบัน คดีขาดอายุ ความ	ยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นศาล และปัจจุบัน คดีขาดอายุ ความ	ยังไม่ทราบผล จากชั้นอุทธรณ์ แต่ปัจจุบันคดี ขาดอายุความ สำหรับความผิด มาตรา 37 ทวิ วันที่ 30 ม.ค.62

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนสั่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอุทธรณ์	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
31 (ต่อ)	(ภษ.1) 82/2560 ร้องทุกข์ 25 ต.ค.60	บริษัท ธ จำกัด กับ นางสาว ช.	และบริษัทฯ ใช้ที่อยู่ตามที่แจ้งไว้เป็นสถานประกอบการ แต่ไม่มีการประกอบกิจการจริง เป็นกรณีของการเป็น ผู้ประกอบการจดทะเบียน ที่ไม่ได้ขายสินค้าหรือให้บริการ แต่ได้ออกใบกำกับภาษี ซึ่งเข้า ลักษณะของใบกำกับภาษี ที่ออกโดยไม่มีสิทธิออก ใบกำกับภาษี	ข้อหา ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, 90/3(3) และ 90/4(3) ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	สั่งฟ้อง ผู้ต้องหาทั้ง 2 ข้อหา ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, 90/3(3) และ 90/4(3) ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	สำนักงานอุทธรณ์พิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและ ทรัพยากร 6 ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นอุทธรณ์ และ ปัจจุบัน คดีขาดอายุ ความ	ยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นศาล และปัจจุบัน คดีขาดอายุ ความ	ยังไม่ทราบผล จากชั้นอุทธรณ์ แต่ปัจจุบันคดี ขาดอายุความ สำหรับความผิด มาตรา 37 ทวิ วันที่ 30 ม.ค.62

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนสั่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
32	(ภษ.1) 90/2560 ร้องทุกข์ 23 พ.ย.60	บริษัท อ. จำกัด	เมื่อวันที่ 1 ต.ค. 50 - 31 ส.ค.54 บริษัท อ. จำกัด เจตนาไม่ยื่นแบบรายการเสียภาษี ตามมาตรา 37 ทวิ และตัวการผู้ประกอบการจดทะเบียนโดยเจตนาหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีมูลค่าเพิ่ม ไม่ลงรายการหรือลงรายการเป็นเท็จ ในรายงานตามมาตรา 87 หรือตามที่อธิบดีกำหนด ตามมาตรา 87/1 ตามมาตรา 90/4(4)	ข้อหา ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, มาตรา 87, มาตรา 87/1, และมาตรา 90/4(4)	ยังไม่ทราบผลคดีจากพนักงานตำรวจ แต่คดีขาดอายุความแล้วในความผิดตามมาตรา 37 ทวิ	สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีเศรษฐกิจและทรัพยากร 5 ยังไม่ทราบผลคดีจากชั้นอัยการ แต่มีสถานะรับเลขที่อัยการแล้ว และจำหน่ายคดี	ยังไม่ทราบผลคดีจากชั้นศาล และปัจจุบันคดีขาดอายุความ	ยังไม่ทราบผลคดีจากพนักงานตำรวจและอัยการ แต่ปัจจุบันคดีขาดอายุความ สำหรับความผิดมาตรา 37 ทวิ วันที่ 31 ส.ค.59

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนสั่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
33	(ภษ.2) 120/2560 ร้องทุกข์ 6 ก.ค.60	นางสาว ส. ในฐานะ กรรมการ ผู้มีอำนาจ และบริษัท อ. จำกัด	เมื่อวันที่ 1 ม.ค.49 - 31 ธ.ค.51 นางสาว ส. ในฐานะกรรมการ ผู้มีอำนาจ และบริษัท อ. จำกัด ร่วมกันเจตนาหลีกเลี่ยง การเสียภาษีอากร	ข้อหา ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	สั่งฟ้อง ผู้ต้องหาทั้ง 2 ข้อหา ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการจังหวัด นนทบุรี ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นอัยการ แต่มีสถานะรับ เลขที่อัยการแล้ว และจำหน่ายคดี และปัจจุบัน คดีขาดอายุความ	ยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นศาล และปัจจุบัน คดีขาดอายุ ความ	ยังไม่ทราบผล จากชั้นอัยการ แต่ปัจจุบันคดี ขาดอายุความ สำหรับความผิด ตามมาตรา 37 วันที่ 31 ธ.ค.61

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนสั่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
34	(ภษ.2) 121/2560 ร้องทุกข์ 6 ก.ค.60	นาย ร. และ นาย ช.	2 พ.ค.50 นาย ร. และนาย ช. ร่วมกันเจตนาหลีกเลี่ยง การเสียภาษีอากร	ข้อหา ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	สั่งฟ้อง ผู้ต้องหา ทั้ง 2 ข้อหา ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการจังหวัด สมุทรปราการ ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นอัยการ แต่มีสถานะรับ เลขที่อัยการแล้ว และจำหน่ายคดี และปัจจุบัน คดีขาดอายุความ	ยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นศาล และปัจจุบัน คดีขาดอายุ ความ	ยังไม่ทราบผล จากชั้นอัยการ แต่ปัจจุบันคดี ขาดอายุความ สำหรับความผิด ตามมาตรา 37 วันที่ 2 พ.ค.60

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนสั่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
35	(ภษ.1) 16/2562 ร้องทุกข์ 25 ก.พ.62	นาย ธ.	2 เม.ย.55 เวลากลางวัน นาย ธ. รื้ออยู่แล้วหรือจงใจแจ้งข้อความเท็จ หรือให้ถ้อยคำเท็จหรือตอบคำถามด้วยถ้อยคำอันเป็นเท็จหรือนำพยานหลักฐานเท็จมาแสดง เพื่อหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรตามลักษณะนี้	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37	<u>สั่งฟ้อง</u> นาย ธ. ผู้ต้องหา <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและทรัพย์สิน 1 <u>สั่งฟ้อง</u> นาย ธ. ผู้ต้องหา <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37	ศาลอาญา หมายเลขคดีดำ อ.2481/2562 หมายเลขคดีแดง อ.2231/2563 พิพากษาว่า จำเลยมีความผิด ตามประมวล รัษฎากร มาตรา 37 (2)	ศาลอาญา พิพากษาว่า จำคุกจำเลย 5 ปี จำเลยให้ การรับสารภาพ ลดโทษให้กึ่งหนึ่ง คงจำคุก 2 ปี 6 เดือน เห็นว่า จำเลยทำให้รัฐ ได้รับความ เสียหายเป็นเงิน จำนวนมาก จึงไม่รอกการ ลงโทษจำคุก ให้แก่จำเลย

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนสั่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
36	(ภษ.1) 46/2562 ร้องทุกข์ 22 พ.ค.62	บริษัท ส. จำกัด และ นาย อ.	ร่วมกันผู้ประกอบการ โดยเจตนาไปกำกับภาษี ปลอมหรือใบกำกับภาษีที่ออก โดยไม่ชอบด้วยกฎหมายไปใช้ ในการเครดิตภาษี	ข้อหา ประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4(7) และเจตนา หลีกเลี่ยงอากร มาตรา 37 (2)	ยังไม่ทราบผลคดี จากพนักงานตำรวจ	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและ ทรัพยากร 3 หรือ 4 ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นอัยการ	ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นศาล	- ไม่มีผลชั้น พนักงานตำรวจ และอัยการ

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนสั่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
37	(ภษ.1) 48/2562 ร้องทุกข์ 29 พ.ค.62	บริษัท ค. จำกัด และ นางสาว ภ.	ผู้ต้องหาไม่นำบัญชีเอกสารหรือหลักฐานมาให้เจ้าพนักงานประเมินทำการไต่สวนตามมาตรา 19 หรือ 23 แห่งประมวลรัษฎากรสำหรับรอบระยะเวลาบัญชีตั้งแต่วันที่ 1 ม.ค.57 ถึงวันที่ 31 ธ.ค.57 และยื่นแบบแสดงรายการภาษีมูลค่าเพิ่ม (ภ.พ.30) สำหรับเดือนภาษีเมษายน 2557 ถึงเดือนภาษีธันวาคม 2557	ข้อหา ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	ยังไม่ทราบผลคดี จากพนักงานตำรวจ	สำนักงานอัยการมีนบุรี ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นอัยการ	ยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นศาล	ไม่มีผลชั้น พนักงานตำรวจ และอัยการ

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนสั่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
37 (ต่อ)	(ภษ.1) 48/2562 ร้องทุกข์ 29 พ.ค.62	บริษัท ค. จำกัด และ นางสาว ภ.	โดยนำส่งภาษีมูลค่าเพิ่มไว้ ไม่ถูกต้องครบถ้วน ประกอบกับ ไม่นำบัญชีเอกสารหรือ หลักฐานอื่นมาให้เจ้าพนักงาน ประเมินทำการไต่สวน ให้ครบถ้วน พฤติการณ์ ดังกล่าวถือว่า โดยความเท็จ โดยฉ้อโกงหรืออุบายหรือ โดยวิธีการอื่นใดทำนอง เดียวกันหลีกเลี่ยงหรือ พยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษี	ข้อหา ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	ยังไม่ทราบผลคดี จากพนักงานตำรวจ	สำนักงานอัยการมีนบุรี ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นอัยการ	ยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นศาล	ไม่มีผลชั้น พนักงานตำรวจ และอัยการ

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนสั่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
37 (ต่อ)	(ภษ.1) 48/2562 ร้องทุกข์ 29 พ.ค.62	บริษัท ค. จำกัด และ นางสาว ภ.	และผู้ประกอบการจดทะเบียน โดยเจตนาหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยง ภาษีมูลค่าเพิ่ม กระทำการใดๆ ด้วยความเท็จโดยฉ้อโกงหรือ อุบายหรือวิธีการอื่นใดทำนอง เดียวกัน	ข้อหา ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	ยังไม่ทราบผลคดี จากพนักงานตำรวจ	สำนักงานอัยการมีนบุรี ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นอัยการ	ยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นศาล	ไม่มีผลชั้น พนักงานตำรวจ และอัยการ

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนสั่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
38	(ภษ.1) 51/2562 ร้องทุกข์ 10 มิ.ย.62	บริษัท ค. จำกัด โดย นางสาว ป. และ นางสาว ป	บริษัท ค. จำกัด โดย นางสาว ป. กรรมการ มีพฤติการณ์ หลีกเลียงหรือพยายาม หลีกเลียงภาษีมูลค่าเพิ่ม ตั้งแต่ มี.ค.52 - 16 พ.ค.53 เป็นเหตุให้กรมสรรพากร ได้รับความเสียหาย จึงทำหนังสือร้องทุกข์ ให้พนักงานสอบสวนดำเนินคดี	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 วรรคหนึ่ง, 90/4(6), 90/5 ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> ผู้ต้องหาทั้ง 2 <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 วรรคหนึ่ง, 90/4(6), 90/5	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและ ทรัพยากร 1 <u>สั่งฟ้อง</u> บริษัท ค. จำกัด โดย นางสาว ป. <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 วรรคหนึ่ง, 90/4(6), 90/5	ศาลอาญา หมายเลขคดีดำ อ.2907/2562 หมายเลขคดีแดง อ.192/2563 พิพากษาว่า จำเลยทั้งสอง มีความผิด ตามประมวล รัษฎากร มาตรา 37	คงปรับจำเลยที่ 1 เป็นเงิน 35,000 บาท จำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 10 เดือน 15 วัน และปรับ 35,000 บาท ไม่ปรากฏว่า จำเลยที่ 2 เคยต้องโทษ จำคุกมาก่อน ให้รอกการลงโทษ จำคุกไว้ 1 ปี

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนสั่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
39	(ภษ.1) 52/2562 ร้องทุกข์ 21 มิ.ย.62	ห้างหุ้นส่วน ช. มอบ อำนาจให้ นางสาว น.	เมื่อวันที่ 5 ก.พ.52 - 31 ก.ค.53 ห้างหุ้นส่วน ช. มอบอำนาจให้ นางสาว น. ร่วมกันในข้อหา ผู้ประกอบการจดทะเบียน โดยเจตนาหลีกเลี่ยงหรือ พยายามหลีกเลี่ยงภาษีอากร หรือภาษีมูลค่าเพิ่ม ออกใบกำกับภาษี ใบเพิ่มหนี้ หรือใบลดหนี้โดยไม่มีสิทธิ ที่จะออกเอกสารดังกล่าว ตามมาตรา 86 วรรคสอง หรือมาตรา 86/1	ข้อหา ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 มาตรา 90/4(1) ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	ยังไม่ทราบผลคดี จากพนักงานตำรวจ	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีพิเศษ ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นอัยการ แต่มีสถานะรับ เลขที่อัยการแล้ว และจำหน่ายคดี	ยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นศาล	ไม่มีผลชั้น พนักงานตำรวจ และอัยการ

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนสั่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
40	(ภษ.2) 105/2562 ร้องทุกข์ 9 ก.ค.62	บริษัท ย. จำกัด ในฐานะ นิติบุคคล และ ศ. ในฐานะ ส่วนตัว	เมื่อวันที่ 31 พ.ค.52 บริษัท ย. จำกัด และ ศ. 1) ร่วมกันในข้อหา ผู้ประกอบการจดทะเบียน โดยเจตนาหลีกเลี่ยงหรือ พยายามหลีกเลี่ยง ภาษีมูลค่าเพิ่มกระทำการใดๆ ด้วยความเท็จ โดยฉ้อโกงหรือ อุบายหรือโดยวิธีการอื่นใด ทำนองเดียวกัน อันเป็นความผิด ตามมาตรา 90/4(6) แห่งประมวลรัษฎากร	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4(6) และมาตรา 37 ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งไม่ฟ้อง</u> ผู้ต้องหาทั้ง 2 <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4(6) และมาตรา 37 ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83 เนื่องจาก คดีขาดอายุความ วันที่ 31 พ.ค.62	สำนักงานอัยการจังหวัด ฉะบุรี - 10 ก.ค.63 แจ้งคำสั่งยุติคดี ผู้ต้องหาทั้ง 2 <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 เพราะคดีขาดอายุความ สิทธินำคดีอาญามาฟ้อง เป็นอันระงับไป ตามมาตรา 39(6) ป.วิ.อ.	เนื่องจากคดี ขาดอายุความ จึงไม่มีผลคดี ในชั้นศาล	สั่งยุติดำเนินคดี เนื่องจาก คดีขาดอายุ ความ

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนส่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
40 (ต่อ)	(ภษ.2) 105/2562 ร้องทุกข์ 9 ก.ค.62	บริษัท ย. จำกัด ในฐานะ นิติบุคคล และ ศ. ในฐานะ ส่วนตัว	2) ร่วมกันในข้อหาผู้ใดรู้อยู่แล้วหรือจงใจแจ้งข้อความเท็จหรือให้ถ้อยคำเท็จหรือตอบคำถามด้วยถ้อยคำอันเป็นเท็จหรือนำพยานหลักฐานเท็จมาแสดงเพื่อหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรตามลักษณะนี้ อันเป็นความผิดตามมาตรา 37 แห่งประมวลรัษฎากร	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4(6) และมาตรา 37 ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>ส่งไม่ฟ้อง</u> ผู้ต้องหาทั้ง 2 <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4(6) และมาตรา 37 ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83 เนื่องจาก คดีขาดอายุความ วันที่ 31 พ.ค.62	สำนักงานอัยการจังหวัด ฉะบุรี - 10 ก.ค.63 แจ้งคำสั่งยุติคดี ผู้ต้องหาทั้ง 2 <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 เพราะคดีขาดอายุความ สิทธินำคดีอาญามาฟ้อง เป็นอันระงับไป ตามมาตรา 39(6) ป.วิ.อ.	เนื่องจากคดี ขาดอายุความ จึงไม่มีผลคดี ในชั้นศาล	สั่งยุติดำเนินคดี เนื่องจาก คดีขาดอายุ ความ

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนสั่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
41	(ภษ.2) 46/2563 ร้องทุกข์ 12 ก.พ.63	นางสาว ว.	เมื่อวันที่ 1 มี.ค.58 เขตพญาไท นางสาว ว. เจตนาจำหน่าย หลักฐานเท็จมาแสดง เพื่อหลีกเลี่ยงการเสีย ภาษีอากร หรือขอคืนภาษี อากรเป็นเท็จ และปลอม และใช้เอกสารสิทธิปลอม	ข้อหา ประมวลรัษฎากร มาตรา 37	สั่งฟ้อง นางสาว ว. ผู้ต้องหา ข้อหา ประมวลรัษฎากร มาตรา 37	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและ ทรัพยากร 1 ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นอัยการ	ยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นศาล	ยังไม่ทราบผล จากชั้นอัยการ และชั้นศาล

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนสั่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
42	(ภษ.2) 438/2563 ร้องทุกข์ 9 ก.ย.63	บริษัท อ. จำกัด กับพวก รวม 6 ราย	บริษัท อ. จำกัด ผู้ต้องหา กับพวกรวม 6 คน ร่วมกันหลีกเลี่ยงหรือ พยายามหลีกเลี่ยงหรือ การเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม กระทำการใดๆ โดยความเท็จ โดยฉ้อโกง หรืออุบาย หรือ โดยวิธีการอื่นใดทำนอง เดียวกัน, โดยความเท็จ โดยฉ้อโกง หรืออุบาย หรือ โดยวิธีการอื่นใดทำนอง เดียวกัน หลีกเลี่ยงหรือ พยายามหลีกเลี่ยงหรือ การเสียภาษีอากร	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2), 90/4(6), 90/5 ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> ผู้ต้องหาที่ 1 และ 2 <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2), 90/5(6), 90/5 ประกอบประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและ ทรัพยากร 3 หรือ 4 ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นอัยการ และปัจจุบันคดี ยังไม่ขาดอายุความ	ยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นศาล	ยังไม่ทราบผล จากชั้นอัยการ และชั้นศาล และปัจจุบันคดี ยังไม่ขาดอายุ ความ

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนสั่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
43	(ภษ.2) 480/2563 ร้องทุกข์ 6 ต.ค.63	บริษัท ศ. จำกัด กับพวก นาย ช. นางสาว ป.	บริษัท ศ. จำกัด กับพวกรวม 3 คน ร่วมกันหลีกเลียงการ เสียภาษีเงินได้โดยความเท็จ โดยฉ้อโกงหรืออุบาย หรือโดย วิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37, 90/5 ประมวล กฎหมายอาญา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> บริษัท ศ. จำกัด กับพวกรวม 3 คน <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37, 90/5 ประมวลกฎหมาย อาญา 83	อัยการพิเศษฝ่ายคดี เศรษฐกิจและทรัพยากร 1, 2 ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นอัยการ และปัจจุบัน คดียังไม่ขาดอายุความ	ยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นศาล	ยังไม่ทราบผล จากชั้นอัยการ และชั้นศาล และปัจจุบัน คดียังไม่ขาด อายุความ

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนสั่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
44	(ภษ.2) 10/2564 ร้องทุกข์ 13 ม.ค.64	บริษัท ด. จำกัด กับพวก นางสาว ป.	บริษัท ด. จำกัด โดย นาย ว. ในฐานะนิติบุคคล ผู้ต้องหาที่ 1, นางสาว ป. ผู้ต้องหาที่ 2 ในฐานะส่วนตัว มีความผิดฐานร่วมกันหลีกเลี่ยงภาษีอากรโดยความเท็จ โดยฉ้อโกงหรืออุบาย หรือโดยวิธีอื่นใดทำนองเดียวกัน หลีกเลียงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร และโดยมีเจตนาร่วมกัน หลีกเลียงหรือหลีกเลี่ยงภาษีอากร	ข้อหา ประมวลรัษฎากร มาตรา 37, 90/4(6) และ 90/5 ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	สั่งฟ้อง บริษัท ด. จำกัด โดยนาย ว. ในฐานะ นิติบุคคล ผู้ต้องหาที่ 1, นางสาว ป. ที่ 2 ในฐานะส่วนตัว (ผู้ต้องหาที่ 2 หลบหนี)	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและ ทรัพยากร 1 ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นอัยการ และปัจจุบันคดี ยังไม่ขาดอายุความ	ยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นศาล	ยังไม่ทราบผล จากชั้นอัยการ และชั้นศาล และปัจจุบัน คดียังไม่ขาด อายุความ

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนสั่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
44 (ต่อ)	(ภษ.2) 10/2564 ร้องทุกข์ 13 ม.ค.64	บริษัท ด. จำกัด กับพวก นางสาว ป.	โดยนำเอาภาษีซื้อต้องห้ามไป คำนวณหักออกจากภาษีขาย เพื่อหลีกเลี่ยงการเสีย ภาษีมูลค่าเพิ่ม หรือเสียภาษี ให้น้อยกว่าที่ต้องชำระ	ข้อหา ประมวลรัษฎากร มาตรา 37, 90/4(6) และ 90/5 ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	ข้อหา ประมวลรัษฎากร มาตรา 37, 90/4(6) และ 90/5 ประกอบ ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83 ศาลอาญา ได้อนุมัติหมายจับ ผู้ต้องหาที่ 2 เลขที่ 320/2564 ลงวันที่ 15 ก.พ.64 เพื่อประกาศสืบจับ ภายในอายุความ	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและ ทรัพยากร 1 ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นอัยการ และปัจจุบันคดี ยังไม่ขาดอายุความ	ยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นศาล	ยังไม่ทราบผล จากชั้นอัยการ และชั้นศาล และปัจจุบัน คดียังไม่ขาด อายุความ

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนสั่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
45	(ภษ.2) 44/2564 ร้องทุกข์ 8 ก.พ.64	บริษัท อ. จำกั๊ด นาย ส.	บริษัท อ. จำกั๊ด และนาย ส. ร่วมกันเจตนาหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยง การเสียภาษีอากรโดยยื่นแบบ แสดงรายการไว้ไม่ถูกต้อง ครบถ้วนโดยความเท็จ กลอุบายหรือโดยวิธีการอื่นใด ทำให้ตนเสียภาษีน้อยกว่า จำนวนที่ต้องเสียหรือไม่ต้อง เสียภาษี และผู้ประกอบการ จดทะเบียนเจตนาหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยง ภาษีมูลค่าเพิ่ม	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2), 90/4(6), 90/5 ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> บริษัท อ. ผู้ต้องหาที่ 1 และ นาย ส. ผู้ต้องหาที่ 2 <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2), 90/4(6), 90/5 ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและ ทรัพย์สิน 1 ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นอัยการ และปัจจุบัน คดีขาดอายุความ	ยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นศาล และปัจจุบันคดี ขาดอายุความ	ยังไม่ทราบผล จากชั้นอัยการ และชั้นศาล และปัจจุบันคดี ขาดอายุความ

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนสั่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
46	(ภษ.2) 47/2564 ร้องทุกข์ 10 ก.พ.64	บริษัท ก. จำกัด กับพวก รวม 2 คน	บริษัท ก. จำกัด กับพวกรวม 2 คน ร่วมกันละเลย ไม่ยื่นรายการที่ต้องยื่น เพื่อหลีกเลี่ยงหรือพยายาม หลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, 90/5 ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> บริษัท ก. จำกัด กับพวกรวม 2 คน <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, 90/5 ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและ ทรัพยากร 1 ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นอัยการ และปัจจุบัน คดีขาดอายุความ	ยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นศาล และปัจจุบันคดี ขาดอายุความ	ยังไม่ทราบผล จากชั้นอัยการ และชั้นศาล และปัจจุบันคดี ขาดอายุความ

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนสั่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
47	(ภษ.2) 71/2564 ร้องทุกข์ 23 ก.พ.64	บริษัท ม. จำกัด กับ นาง ก.	บริษัท ม. จำกัด กับพวกรวม 2 คน ร่วมกันเจตนาไม่ยื่น แบบแสดงรายการที่ต้องยื่น เพื่อหลีกเลี่ยงการเสียภาษี อากร	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> ผู้ต้องหาที่ 1 เป็นนิติบุคคล และ ผู้ต้องหาที่ 2 <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและ ทรัพยากร 5 - 25 พ.ค.64 <u>สั่งฟ้อง</u> บริษัท ม. จำกัด ผู้ต้องหาที่ 1 และนาง ก. ผู้ต้องหาที่ 2 <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, 67 ทวิ, 68, 77, 77/1 และ 77/2 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	ยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นศาล	ยังไม่ทราบผล จากชั้นอัยการ และชั้นศาล และปัจจุบันคดี ยังไม่ขาดอายุ ความ

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนสั่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
47 (ต่อ)	(ภษ.2) 71/2564 ร้องทุกข์ 23 ก.พ.64	บริษัท ม. จำกัด กับ นาง ก.	บริษัท ม. จำกัด กับพวกรวม 2 คน ร่วมกันเจตนาไม่ยื่น แบบแสดงรายการที่ต้องยื่น เพื่อหลีกเลี่ยงการเสียภาษี อากร	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> ผู้ต้องหาที่ 1 เป็นนิติบุคคล และ ผู้ต้องหาที่ 2 <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	แต่เนื่องจากผู้ต้องหา ทั้ง 2 หลบหนี จึงส่งสำเนาหมายจับ และสำเนาตำหนิ รูปพรรณผู้ต้องหาที่ 2 และสำเนาตำหนิ รูปพรรณผู้ต้องหาที่ 2 ในฐานะส่วนตัวและ ในฐานะผู้แทนนิติบุคคล ผู้ต้องหาที่ 1 เพื่อจัดการ ให้ได้ตัวผู้ต้องหาทั้งสอง มาดำเนินคดีภายใน กำหนดอายุความ 5 ปี	ยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นศาล	ยังไม่ทราบผล จากชั้นอัยการ และชั้นศาล และปัจจุบัน คดียังไม่ขาด อายุความ

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนสั่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
47 (ต่อ)	(ภษ.2) 71/2564 ร้องทุกข์ 23 ก.พ.64	บริษัท ม. จำกัด กับ นาง ก.	บริษัท ม. จำกัด กับพวกรวม 2 คน ร่วมกันเจตนาไม่ยื่น แบบแสดงรายการที่ต้องยื่น เพื่อหลีกเลี่ยงการเสียภาษี อากร	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> ผู้ต้องหาที่ 1 เป็นนิติบุคคล และ ผู้ต้องหาที่ 2 <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	นับแต่วันกระทำความผิด (วันที่ 29 พ.ค.58 ถึงวันที่ 30 พ.ค.63) ซึ่งความผิดกรรมแรก จะขาดอายุความ ในวันที่ 29 พ.ค.64 กรรมที่สองวันที่ 31 ส.ค.64 กรรมที่สามวันที่ 30 พ.ค.65 กรรมที่สี่วันที่ 31 ส.ค.65 และกรรมสุดท้าย วันที่ 30 พ.ค.66	ยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นศาล	ยังไม่ทราบผล จากชั้นอัยการ และชั้นศาล และปัจจุบัน คดียังไม่ขาด อายุความ

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนสั่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
47 (ต่อ)	(ภษ.2) 71/2564 ร้องทุกข์ 23 ก.พ.64	บริษัท ม. จำกัด กับ นาง ก.	บริษัท ม. จำกัด กับพวกรวม 2 คน ร่วมกันเจตนาไม่ยื่น แบบแสดงรายการที่ต้องยื่น เพื่อหลีกเลี่ยงการเสียภาษี อากร	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> ผู้ต้องหาที่ 1 เป็นนิติบุคคล และ ผู้ต้องหาที่ 2 <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นอัยการ และปัจจุบันคดี ยังไม่ขาดอายุความ สำหรับความผิดกรรม สุดท้าย ในวันที่ 30 พ.ค.66	ยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นศาล	ยังไม่ทราบผล จากชั้นอัยการ และชั้นศาล และปัจจุบัน คดียังไม่ขาด อายุความ

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนสั่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
48	(ภษ.2) 80/2564 ร้องทุกข์ 4 มี.ค.64	นาย อ.	นาย อ. โดยเจตนาไม่ยื่นแบบแสดงรายการเสียภาษีเพื่อหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ	<u>สั่งฟ้อง</u> นาย อ. ผู้ต้องหา เพราะหลบหนี <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ	สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีเศรษฐกิจและทรัพยากร 1 - 20 พ.ค.64 มีคำสั่งยุติดำเนินคดี <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ เนื่องจากคดีขาดอายุความ สำหรับภาษี พ.ศ.2558 และ <u>สั่งฟ้อง</u> <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ	ยังไม่ทราบผลคดีจากชั้นศาล	- สั่งยุติ ดำเนินคดี เนื่องจากคดี ขาดอายุความ สำหรับปีภาษี 2558

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนสั่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอุทธรณ์	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
48 (ต่อ)	(ภษ.2) 80/2564 ร้องทุกข์ 4 มี.ค.64	นาย อ.	นาย อ. โดยเจตนาไม่ยื่นแบบแสดงรายการเสียภาษีเพื่อหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ	<u>สั่งฟ้อง</u> นาย อ. ผู้ต้องหา เพราะหลบหนี <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ	เนื่องจากคดีขาดอายุ ความ (สำหรับภาษี พ.ศ.2559 และ 2560	ยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นศาล	- ยังไม่ทราบ ผลชั้นอุทธรณ์ และชั้นศาล แต่สำหรับข้อหา ไม่ยื่นรายการ ภาษี ตามมาตรา 37 ทวิ ในปีภาษี 2559 ในวันที่ 31 มี.ค.65

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนสั่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
49	(ภษ.2) 102/2564 ร้องทุกข์ 17 มี.ค.64	บริษัท จ. จำกัด กับ นาย จ.	เมื่อวันที่ 21 ก.ค.60 เวลากลางวัน บริษัท จ. จำกัด กับพวกรวม 2 ราย ได้ร่วมกัน โดยเจตนา โดยฉ้อโกงหรือ อุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใด ทำนองเดียวกัน หลีกเลียง หรือพยายามการเสียภาษี	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2), 90/5 ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> บริษัท จ. จำกัด กับพวก ผู้ต้องหา หลบหนี <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2), 90/5 ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและ ทรัพยากร 7 ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นอัยการ และปัจจุบันคดี ยังไม่ขาดอายุความ	ยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นศาล	ยังไม่ทราบผล จากชั้นอัยการ และชั้นศาล และปัจจุบัน คดียังไม่ขาด อายุความ

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนสั่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
50	(ภษ.2) 135/2564 ร้องทุกข์ 1 เม.ย.64	บริษัท น. จำกัด และ นางสาว ธ. ในฐานะ ผู้จัดการ ผู้ต้องหา ที่ 1 นางสาว ธ. ผู้ต้องหา ที่ 2 ไม่ได้ถูก ควบคุมตัว	เมื่อวันที่ 30 พ.ค.54 บริษัท น. จำกัด และนางสาว ธ. ร่วมกันกระทำด้วยความเท็จ โดยฉ้อโกง หรืออุบาย หรือวิธีการอื่นใดเพื่อหลีกเลียงภาษีอากร และโดยออกไปกำกับ ภาษีปลอม	ข้อหา ประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4(6)(7) และมาตรา 37(2) ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	สั่งฟ้อง ผู้ต้องหาที่ 1 เป็นนิติบุคคล และ ผู้ต้องหาที่ 2 แจ้งข้อกล่าวหา ไม่ได้ควบคุมตัว ข้อหา ประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4(6)(7) และมาตรา 37(2) ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและ ทรัพยากร 2 ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นอัยการ แต่มีสถานะรับสำนวน และปัจจุบัน คดีขาดอายุความ	ยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นศาล และปัจจุบันคดี ขาดอายุความ	ยังไม่ทราบผล จากชั้นอัยการ และชั้นศาล และปัจจุบันคดี ขาดอายุความ

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนสั่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
51	(ภษ.2) 145/2564 ร้องทุกข์ 5 เม.ย.64	นางสาว ร.	เมื่อวันที่ 31 มี.ค.55 กระทำโดยความเท็จ โดยฉ้อโกงหรืออุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน หลีกเลียงหรือพยายามหลีกเลียงการเสียภาษีอากร	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2)	<u>สั่งฟ้อง</u> นางสาว ร. (ผู้ต้องหาหลบหนี) <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2)	สำนักงานอัยการจังหวัดนนทบุรี ยังไม่ทราบผลคดีจากชั้นอัยการแต่มีสถานะรับสำนวนและปัจจุบันคดีขาดอายุความ	ยังไม่ทราบผลคดีจากชั้นศาลและปัจจุบันคดีขาดอายุความ	ยังไม่ทราบผลคดีจากชั้นอัยการและชั้นศาลและปัจจุบันคดีขาดอายุความ

(ที่มา : จากการรวบรวมของผู้วิจัย)

บทที่ 4

ข้อสังเกตเฉพาะของการดำเนินคดีตามมาตรา 37 กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร

4.1 ผลการดำเนินคดีตามมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร

การรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการดำเนินคดีความผิด ตามมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร ตั้งแต่ปี พ.ศ.2554 – 2564 ดังกล่าว ยังพบว่ามีการดำเนินคดี จำนวนทั้งสิ้น 20 คดี ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.1 ตารางแสดงสรุปผลการดำเนินงานคดีตามมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนส่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
1	(ภษ.1) 25/2554 ร้องทุกข์ 1 มี.ค.54	ห้างหุ้นส่วน จำกัด ช. ในฐานะ นิติบุคคล นาย อ. ในฐานะ ส่วนบุคคล	เมื่อวันที่ 30 พ.ค.48, 30 พ.ค.49 ห้างหุ้นส่วน จำกัด ช. ในฐานะนิติบุคคล นาย อ. ร่วมกันเจตนา <u>ละเลยไม่ยื่นแบบแสดง รายการเพื่อเสียภาษีเงินได้ นิติบุคคลอันเป็นความผิด ตามมาตรา 37 ทวิ และ ร่วมกันหลีกเลี่ยงการชำระ ภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา 90/4(6) ประมวลรัษฎากร</u>	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, 90/4(6) ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> ห้างหุ้นส่วน จำกัด ช. กับพวก รวม 2 คน เนื่องจากผู้ต้องหา ที่ 2 หลบหนี <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, 90/4(6) ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและ ทรัพยากร 6 ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นอัยการ แต่มีสถานะรับ เลขที่อัยการแล้ว และจำหน่ายคดี	ยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นศาล และปัจจุบัน คดีขาดอายุความ	ยังไม่ทราบผล จากชั้นอัยการ และชั้นศาล แต่ปัจจุบัน คดีขาดอายุความ สำหรับความผิด ตามมาตรา 37 ทวิ ในวันที่ 30 พ.ค.64

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนตั้งอย่างใด	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
2	(ภษ.1) 49/2554 ร้องทุกข์ 22 มี.ค.54	บริษัท ย.จำกัด	เมื่อวันที่ 1 ก.ย.46 - 31 ม.ค.47, 27 ส.ค.47 บริษัท ย. จำกัด <u>เจตนาละเลย ไม่ยื่นรายการที่ต้องยื่นตามลักษณะนี้</u> เพื่อหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37	<u>สั่งฟ้อง</u> บริษัท ย.จำกัด <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ	สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีเศรษฐกิจและทรัพย์สิน 4 ยังไม่ทราบผลคดีจากชั้นอัยการ แต่มีสถานะรับเลขที่อัยการแล้ว	ยังไม่ทราบผลคดีจากชั้นศาล	ยังไม่ทราบผลจากชั้นอัยการและชั้นศาล ปัจจุบัน คดีขาดอายุความ วันที่ 27 ส.ค.52

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนตั้งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
3	(ภษ.1) 115/2554 ร้องทุกข์ 25 ก.ค.54	บริษัท น. จำกัด กับพวก	ในปี พ.ศ.2549 บริษัท น. จำกัด กับพวก ร่วมกันโดยเจตนาไม่ยื่นแบบ รายการเสียภาษี ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> บริษัท น. จำกัด กับพวกรวม 2 คน <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2), 37 ทวิ ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและ ทรัพยากร 2 <u>สั่งฟ้อง</u> บริษัทฯ กับนาย จ. <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37, 67 ทวิ, 68, 83 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83,91 แต่ผู้ต้องหาหลบหนี ยังไม่ได้ตัวมาดำเนินคดี	ยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นศาล	- ผู้ต้องหา ที่สั่งฟ้องหลบหนี ยังไม่ได้ตัวมา ดำเนินการ - ยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นอัยการ และชั้นศาล ปัจจุบัน คดีขาด อายุความ

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนตั้งอย่างใด	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
4	(ภษ.1) 151/2554 ร้องทุกข์ 26 ก.ย.54	นาย ป.	ตามวันเวลาเกิดเหตุ 31 มี.ค.50 สำนักงานสรรพากรพื้นที่สาขา อาคารพีเอ็ม ทาวเวอร์ ผู้ต้องหาไม่มีรายได้ แต่ไม่ยอมยื่นแบบรายการ แสดงภาษีอากร กรมสรรพากร จึงมาร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ	<u>สั่งฟ้อง</u> นาย ป. <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและทรัพย์สิน 1 หรือ 2 ยังไม่ทราบผลคดีจากชั้นอัยการ แต่มีสถานะรับเลขที่อัยการแล้ว และปัจจุบัน คดีขาดอายุความ	ยังไม่ทราบผลคดีจากชั้นศาล และปัจจุบัน คดีขาดอายุความ	ยังไม่ทราบผลจากชั้นอัยการ และชั้นศาล แต่ปัจจุบัน คดีขาดอายุความ สำหรับความผิดตาม มาตรา 37 ทวิ ในวันที่ 31 มี.ค.54

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนตั้งอย่างใด	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
5	(ภษ.1) 49/2555 ร้องทุกข์ 14 มิ.ย.55	บริษัท จ. จำกัด กับพวก	1. บริษัทฯ ผู้ต้องหาที่ 1 ไม่ได้ยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้นิติบุคคล (ภ.ง.ด.50) รอบระยะเวลาบัญชี ปี พ.ศ.2548 และไม่ได้ยื่นแบบแสดงรายการ (ภ.พ.30) เพื่อเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม ตั้งแต่เดือนภาษี พ.ค.49 จนถึงปัจจุบัน ซึ่งจากหลักฐานการถูกหักภาษี ณ ที่จ่าย ตามแบบ ภ.ง.ด.53 บริษัทฯ ผู้ต้องหาที่ 1 มียอดรายรับที่ถูกหักภาษีไว้เป็นจำนวนมาก	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, มาตรา 37 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งไม่ฟ้อง</u> บริษัท จ. จำกัด ผู้ต้องหา ที่ 1 และผู้ต้องหาที่ 2 และ <u>สั่งฟ้อง</u> ผู้ต้องหาที่ 3,4, 5 และ 6 <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, มาตรา 37 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจฯ 4 - <u>สั่งฟ้อง</u> ผู้ต้องหาที่ 1, 2 และ 3 และ <u>สั่งเด็ดขาดไม่ฟ้อง</u> ผู้ต้องหาที่ 4, 5, 6 <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 <u>คำวินิจฉัย</u> - พิจารณาแล้วเห็นว่า ในปีภาษี พ.ศ.2548 ผู้ต้องหาที่ 1 กับพวกมิได้ยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้นิติบุคคลไว้ กรณีดังกล่าวจึงเป็นความผิดฐานร่วมกันเจตนาละเลยไม่ยื่นรายการที่ต้องยื่น ตามแบบ ภ.ง.ด.50	เนื่องจาก คดีขาดอายุความ และไม่สามารถนำตัวผู้ต้องหา ทั้ง 3 มาฟ้องตามคำสั่งได้ จึงไม่มีผลคดีในชั้นศาล	สั่งยุติดำเนินคดี เนื่องจาก 'ไม่สามารถนำตัวผู้ต้องหาทั้ง 3 มาฟ้องตามคำสั่งได้ คดีจึงขาดอายุความ

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนตั้งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
5 (ต่อ)	(ภษ.1) 49/2555 ร้องทุกข์ 14 มิ.ย.55	บริษัท จ. จำกัด กับพวก	2. เจ้าพนักงานสรรพากร จึงได้ออกตรวจสอบสภาพกิจการพบว่า ปิดล็อก ไม่สามารถเข้าตรวจได้ จึงได้มีหนังสือเชิญกรรมการผู้มีอำนาจมาพบเพื่อชี้แจง แต่ผู้ต้องหาที่ 2 ซึ่งเป็นกรรมการ มิได้มาพบแต่ได้ส่งทนายความ ในฐานะผู้รับมอบอำนาจ มาชี้แจงจากการตรวจสอบของกรมสรรพากร พบว่า สำหรับรอบระยะเวลาบัญชี ปี พ.ศ.2547 (ทั้งปี) บริษัทฯ ผู้ต้องหาที่ 1 ได้ยื่นแบบ ภ.ง.ด.50 แสดงรายได้ จากการประกอบกิจการไว้ขาด หรือต่ำกว่าความเป็นจริง	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, มาตรา 37 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งไม่ฟ้อง</u> บริษัท จ. จำกัด ผู้ต้องหา ที่ 1 และผู้ต้องหาที่ 2 และ <u>สั่งฟ้อง</u> ผู้ต้องหาที่ 3,4, 5 และ 6 <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, มาตรา 37 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	เพื่อหลีกเลี่ยงหรือ พยายามหลีกเลี่ยง การเสียภาษีอากร อันเป็น ความผิดตามประมวล รัษฎากร มาตรา 37 ทวิ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 มีระวางโทษ ปรับไม่เกิน 5,000 บาท หรือจำคุกไม่เกิน 6 เดือน หรือทั้งจำทั้งปรับ ซึ่งมีอายุความ 5 ปี แล้ว คดีจึงขาดอายุความ - ผู้ต้องหาที่ 1 – 3 ได้ยื่นแบบแสดงรายการ ภาษีเงินได้นิติบุคคลอัน เป็นเท็จ พยานหลักฐาน พอฟ้อง จึงเห็นควร สั่งฟ้อง	เนื่องจาก คดีขาดอายุความ และไม่สามารถ นำตัวผู้ต้องหา ทั้ง 3 มาฟ้อง ตามคำสั่งได้ จึงไม่มีผลคดี ในชั้นศาล	สั่งยุติดำเนินคดี เนื่องจาก ไม่สามารถนำตัว ผู้ต้องหาทั้ง 3 มาฟ้องตาม คำสั่งได้ คดีจึงขาดอายุ ความ

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนตั้งอย่างไร	ผลคดีชั้นอุทธรณ์	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
5 (ต่อ)	(ภษ.1) 49/2555 ร้องทุกข์ 14 มิ.ย.55	บริษัท จ. จำกัด กับพวก	- สำหรับรอบระยะเวลาบัญชีปี พ.ศ.2548 (ครึ่งปี) บริษัทฯ ผู้ต้องหาที่ 1 ได้ยื่นแบบแสดงรายการตามมาตรา 67 ทวิ เป็นเท็จ - สำหรับรอบระยะเวลาบัญชีปี พ.ศ.2547 (ทั้งปี) บริษัทฯ ผู้ต้องหาที่ 1 มิได้ยื่นแบบภาษี ภ.ง.ด.50 จากการตรวจสอบปรากฏว่าบริษัทฯ ผู้ต้องหาที่ 1 โดยผู้ต้องหาที่ 2 และผู้ต้องหาที่ 3 ได้ยื่นแบบ ภ.ง.ด.50 และ ภ.ง.ด.51 ลงลายมือชื่อประทับตราบริษัทฯ พบการกระทำความผิด และแจ้งข้อหาเพื่อดำเนินคดีกับผู้ต้องหาทั้ง 6 ในความผิดฐานร่วมกันเจตนาหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรเพื่อการจัดเก็บรายได้ของรัฐ	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, มาตรา 37 ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งไม่ฟ้อง</u> บริษัท จ. จำกัด ผู้ต้องหา ที่ 1 และผู้ต้องหาที่ 2 และ <u>สั่งฟ้อง</u> ผู้ต้องหาที่ 3,4, 5 และ 6 <u>ข้อหา</u> ประมวล รัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, มาตรา 37 ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	แต่สำหรับผู้ต้องหาที่ 4-6 มิได้มีส่วนร่วมในการยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้นิติบุคคล ภ.ง.ด.50 ในรอบระยะเวลาบัญชี พ.ศ.2547 พยานหลักฐานยังฟังไม่ได้ว่า ผู้ต้องหาที่ 4-6 ได้ร่วมกันพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีเพื่อการจัดเก็บรายได้ของรัฐ จึงเห็นควรสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ 4-6 ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 เนื่องจากพยานหลักฐานไม่พอพ้อง	เนื่องจากคดีขาดอายุความและไม่สามารถนำตัวผู้ต้องหาทั้ง 3 มาฟ้องตามคำสั่งได้ จึงไม่มีผลคดีในชั้นศาล	สั่งยุติดำเนินคดี เนื่องจากไม่สามารถนำตัวผู้ต้องหาทั้ง 3 มาฟ้องตามคำสั่งได้ คดีจึงขาดอายุความ

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนตั้งอย่างใด	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
5 (ต่อ)	(ภษ.1) 49/2555 ร้องทุกข์ 14 มิ.ย.55	บริษัท จ. จำกัด กับพวก	ตามกฎหมาย ตามประมวล รัชฎากร มาตรา 37 จากการตรวจสอบปรากฏว่า บริษัทฯ ผู้ต้องหาที่ 1 โดยผู้ต้องหาที่ 2 และ 3 ได้ยื่นแบบ ภ.ง.ด.50 และภ.ง.ด.51 ลงลายมือชื่อประทับตราบริษัทฯ พบการกระทำความผิด และแจ้งข้อหาเพื่อดำเนินคดีกับผู้ต้องหาทั้ง 6 ในความผิดฐานร่วมกันเจตนาหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรเพื่อการจัดเก็บรายได้ของรัฐ ตามกฎหมาย ตามประมวล รัชฎากร มาตรา 37	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัชฎากร มาตรา 37 ทวิ, มาตรา 37 ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งไม่ฟ้อง</u> บริษัท จ. จำกัด ผู้ต้องหา ที่ 1 และผู้ต้องหาที่ 2 และ <u>สั่งฟ้อง</u> ผู้ต้องหาที่ 3,4, 5 และ 6 <u>ข้อหา</u> ประมวล รัชฎากร มาตรา 37 ทวิ, มาตรา 37 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	- แจ้งคำสั่งยุติดำเนินคดี เนื่องจากคดีขาดอายุ ความ และไม่สามารถนำตัวผู้ต้องหาทั้ง 3 มาฟ้องตามคำสั่งได้ - แจ้งคำสั่งยุติดำเนินคดี สั่งไม่ฟ้อง บริษัทฯ กับพวกรวม 6 คน <u>ข้อหา</u> ตามประมวล รัชฎากร มาตรา 37 ทวิ ขาดอายุความ สิทธินำคดีอาญามาฟ้องระงับไป	เนื่องจาก คดีขาดอายุความ และไม่สามารถนำตัวผู้ต้องหา ทั้ง 3 มาฟ้องตามคำสั่งได้ จึงไม่มีผลคดีในชั้นศาล	สั่งยุติดำเนินคดี เนื่องจาก ไม่สามารถนำตัวผู้ต้องหาทั้ง 3 มาฟ้องตาม คำสั่งได้ คดีจึงขาดอายุ ความ

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากร ร้องทุกข์ ในข้อหา	หัวหน้าพนักงาน สอบสวน สั่งอย่างไร	ผลคดี ชั้นอัยการ	ผลคดี ชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
6	(ภษ.1) 70/2555 ร้องทุกข์ 26 ก.ค.55	บริษัท ส. จำกัด ในฐานะ นิติบุคคล นาย น. ในฐานะ ส่วนตัว	- เมื่อวันที่ 30 พ.ค.52 บริษัท ส. จำกัด ในฐานะ นิติบุคคล นาย น. ในฐานะ ส่วนตัวร่วมกันเจตนาละเลย ไม่ยื่นรายการที่ต้องยื่น เพื่อหลีกเลี่ยงหรือพยายาม หลีกเลี่ยงภาษีอากร - 15 เม.ย.49, 15 พ.ค.49, 15 มิ.ย.49, 15 ส.ค.49, 15 ต.ค.51, 15 พ.ย.51, 15 ธ.ค.51, 15 ม.ค.52, 15 ก.พ.52 ไม่จัดทำรายงาน ภาษีซื้อภาษีขายเพื่อหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยง ภาษีมูลค่าเพิ่ม	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, 90/4(6) และ 90/3(3) ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> ผู้ต้องหาที่ 1 และที่ 2 <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, 90/4 (6), 90/3(3) ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและ ทรัพย์สิน 6 พิจารณาแจ้งเห็นควร <u>สั่งฟ้อง</u> บริษัทฯ ผู้ต้องหาที่ 1, นาย น. ผู้ต้องหาที่ 2 แต่ผู้ต้องหา ที่ 2 หลบหนียังไม่ได้ตัว มาดำเนินการ จึงส่ง สำเนาหมายจับมาเพื่อ ขอให้จัดการให้ได้ตัว ผู้ต้องหาที่ 2 ภายใน กำหนดอายุความ 10 ปี นับแต่วันเกิดเหตุ	ยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นศาล และปัจจุบัน คดีขาดอายุ ความ	ยังไม่ทราบผล จากชั้นอัยการ และชั้นศาล แต่ปัจจุบัน คดีขาดอายุ ความ สำหรับ ความผิดตาม มาตรา 37 ทวิ วันที่ 15 ก.พ.57

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนตั้งอย่างใด	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
6 (ต่อ)	(ภษ.1) 70/2555 ร้องทุกข์ 26 ก.ค.55	บริษัท ส. จำกัด ในฐานะนิติบุคคล นาย น. ในฐานะส่วนตัว	- เมื่อวันที่ 30 พ.ค.52 บริษัท ส. จำกัด ในฐานะนิติบุคคล นาย น. ในฐานะส่วนตัวร่วมกันเจตนาละเลย <u>ไม่ยื่นรายการที่ต้องยื่น</u> เพื่อหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีอากร - 15 เม.ย.49, 15 พ.ค.49, 15 มิ.ย.49, 15 ส.ค.49, 15 ต.ค.51, 15 พ.ย.51, 15 ธ.ค.51, 15 ม.ค.52, 15 ก.พ.52 ไม่จัดทำรายงานภาษีซื้อภาษีขายเพื่อหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีมูลค่าเพิ่ม	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, 90/4(6) และ 90/3(3) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> ผู้ต้องหาที่ 1 และที่ 2 <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, 90/4 (6), 90/3(3) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	ครั้งสุดท้าย (15 ก.พ.52) คือ ภายในวันที่ 15 ก.พ.62 <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, 90/4 (6), 90/3(3) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	ยังไม่ทราบผลคดีจากชั้นศาล และปัจจุบัน คดีขาดอายุความ	ยังไม่ทราบผลคดีจากชั้นอัยการ และชั้นศาล แต่ปัจจุบัน คดีขาดอายุความ สำหรับความผิดตาม มาตรา 37 ทวิ วันที่ 15 ก.พ.57

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนตั้งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
7	(ภษ.1) 3/2556 ร้องทุกข์ 9 ม.ค.56	นางสาว ท.	สำนักงานสรรพากรพื้นที่ สาขาสาทร ตรวจสอบแล้ว พบว่าผู้ต้องหา เจตนาละเลย <u>ไม่ยื่นรายการที่ต้องยื่น</u> เพื่อหลีกเลี่ยงหรือพยายาม เลี่ยงการเสียภาษีอากร	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ	<u>สั่งฟ้อง</u> ผู้ต้องหาที่ 1 <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและ ทรัพยากร 3 หรือ 4 ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นอัยการ แต่มีสถานะรับ เลขที่อัยการแล้ว และจำหน่ายคดี	ยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นศาล และปัจจุบัน คดี ขาดอายุความ	ยังไม่ทราบผล จากชั้นอัยการ และชั้นศาล แต่ปัจจุบัน คดีขาดอายุ ความ สำหรับ ความผิดตาม มาตรา 37 ทวิ วันที่ 22 ก.พ.57

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนสั่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
8	(ภษ.1) 66/2556 ร้องทุกข์ 10 เม.ย.56	นาง น.	ตามวันเวลาสถานที่เกิดเหตุสำนักงาน บปส. ได้ตรวจสอบพบว่าผู้ต้องหาที่มีรายได้อาจมาจากที่เกี่ยวข้องกับการค้ายาเสพติด จึงได้ส่งเรื่องให้กับกรมสรรพากร พิจารณาดำเนินคดีด้านภาษี พบว่าผู้ต้องหาที่มีรายรับผ่านบัญชีเงินฝากจำนวนมาก แต่ไม่มีหลักฐานการยื่นแบบแสดงรายการเพื่อเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาแต่อย่างใด	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ และมาตรา 37(2)	<u>สั่งฟ้อง</u> ผู้ต้องหาที่ 1 <u>ข้อหา</u> ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ และมาตรา 37(2)	สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีอาญามีนบุรี 2 - <u>สั่งไม่ฟ้อง</u> <u>ข้อหา</u> มาตรา 37 ทวิ เนื่องจากคดีขาดอายุความ และ <u>สั่งฟ้อง</u> <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2) และผู้ต้องหาที่ 1 หลบหนี ต่อมาวันที่ 24 ม.ค.63 แจ้งคำสั่งยุติการดำเนินคดี เนื่องจากคดีขาดอายุความ	เนื่องจากคดีขาดอายุความและไม่สามารถนำตัวผู้ต้องหามาฟ้องตามคำสั่งได้ จึงไม่มีผลคดีในชั้นศาล	สั่งยุติดำเนินคดีเนื่องจากคดีขาดอายุความ

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนสั่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
9	(ภษ.1) 130/2556 ร้องทุกข์ 13 ก.ย.56	ห้างหุ้นส่วนจำกัด ว. ที่ 1 นาย อ. ที่ 2 นาย ส. ที่ 3 ผู้ต้องหา	สำนักตรวจสอบภาษีกลาง มีเหตุอันควรเชื่อว่าห้างหุ้นส่วนจำกัด ว. มีรายได้จากการขายสินค้าประเภทสื่อการเรียนการสอนให้แก่หน่วยงานราชการ โดยออกไปกำกับภาษีจากการขายสินค้าและถูกหัก ณ ที่จ่ายไว้ระหว่างปีภาษี 2547- 2548 และพบว่าห้างฯ มียอดเงินฝากธนาคารเป็นจำนวนมาก ในปี พ.ศ.2548 - 2549	<u>ข้อหา</u> ประมวล รัษฎากร มาตรา 37 ทวิ ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> ห้างหุ้นส่วนจำกัด ว. ที่ 1 นาย อ. ที่ 2 และนาย ส. ที่ 3 <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจฯ 5 - เม.ย.60 <u>สั่งฟ้อง</u> ผู้ต้องหาที่ 3 <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 แต่เนื่องจากผู้ต้องหาที่ 3 หลบหนี จึงขอให้จัดการ ให้ได้ตัวผู้ต้องหาที่ 3 มาดำเนินคดีภายใน กำหนดอายุความ 10 ปี	ยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นศาล ปัจจุบัน คดีขาด อายุความ	ยังไม่ทราบผล จากชั้นอัยการ และชั้นศาล ปัจจุบันคดี ขาดอายุความ ความผิดตาม มาตรา 37 ทวิ วันที่ 30 พ.ค.55 และมาตรา 37 วันที่ 30 พ.ค.60

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนตั้งอย่างใด	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
9 (ต่อ)	(ภษ.1) 130/2556 ร้องทุกข์ 13 ก.ย.56	หจก. ว. ที่ 1 นาย อ. ที่ 2 นาย ส. ที่ 3 ผู้ต้องหา	แต่ห้างฯ ยื่นแบบแสดงรายการเพื่อเสียภาษีไว้ไม่ถูกต้องและหรือไม่ยื่นแบบแสดงรายการสำหรับรอบระยะเวลาบัญชี 1 ม.ค.47 - 31 ธ.ค.47, 1 ม.ค.48 - 31 ธ.ค.48 และรอบ 1 ม.ค.49 - 31 ธ.ค.49	ข้อหา ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	สั่งฟ้อง ห้างหุ้นส่วนจำกัด ว. ที่ 1 นาย อ. ที่ 2 และนาย ส. ที่ 3 ข้อหา ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	- พ.ค.60 ความเห็น ควรสั่งฟ้องผู้ต้องหา ทั้งสาม ในความผิด ข้อหา ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 แต่เนื่องจากผู้ต้องหา ที่ 2 หลบหนี จึงขอให้ จัดการให้ได้ตัวผู้ต้องหา ที่ 2 มาดำเนินคดีภายใน กำหนดอายุความ 10 ปี - ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นอัยการ และ ปัจจุบัน คดีขาดอายุ ความ	ยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นศาล ปัจจุบัน คดีขาด อายุความ	ยังไม่ทราบผล จากชั้นอัยการ และชั้นศาล ปัจจุบันคดี ขาดอายุความ ความผิดตาม มาตรา 37 ทวิ วันที่ 30 พ.ค.55 และมาตรา 37 วันที่ 30 พ.ค.60

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนสั่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
10	(ภษ.1) 334/2557 ร้องทุกข์ 4 ธ.ค.57	บริษัท ด. จำกัด ในฐานะ นิติบุคคล และนาย ศ. ในฐานะ ส่วนตัว	ผู้ต้องหาในฐานะนิติบุคคล หลีกเลี่ยงการเสียภาษี สรรพากรโดย <u>ไม่ยื่นแบบ</u> <u>แสดงรายการเสียภาษีเงินได้</u> นิติบุคคลและภาษีมูลค่าเพิ่ม ต่อกรมสรรพากร เป็นเหตุ ให้การจัดเก็บภาษีอากรขาด	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ	<u>สั่งฟ้อง</u> บริษัท ด. จำกัด กับพวกรวม 2 คน <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีศาลแขวง 7 - <u>สั่งฟ้อง</u> บริษัท ด. จำกัด กับพวกรวม 2 คน <u>ข้อหา</u> ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 - 4 ก.พ.58 แจ้งคำสั่ง ยุติการดำเนินคดี เนื่องจากคดีขาดอายุ ความ สิทธินำคดีอาญา ฟ้องเป็นอันระงับ	เนื่องจากคดี ขาดอายุความ และไม่สามารถ นำตัวผู้ต้องหา มาฟ้องตาม คำสั่งได้ จึงไม่มีผลคดี ในชั้นศาล	สั่งยุติดำเนินคดี เนื่องจากคดีขาด อายุความ

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนสั่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
11	(ภษ.1) 69/2558 ร้องทุกข์ 5 มี.ค.58	บริษัท อ. จำกัด กับนาย อ.	เมื่อวันที่ 27 ก.พ.57, 15 มี.ค.57, 15 เม.ย.57 และ 15 พ.ค.57 เวลากลางวัน บริษัท อ. จำกัด และนาย อ. ร่วมกันเจตนา <u>ไม่ยื่นแบบแสดงรายการ</u> ภาษีเงินได้นิติบุคคล และ เจตนาไม่ยื่นแบบแสดง รายการภาษีมูลค่าเพิ่ม	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, 90/4(6) ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> บริษัท อ. จำกัด กับพวกรวม 2 คน <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, 90/4(6) ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83 เหตุเกิดวันที่ 27 ก.พ.57, 15 มี.ค.57, 15 เม.ย.57, และ 15 พ.ค.57 เวลากลางวัน	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีศาลแขวง 6 (ปทุมวัน) <u>สั่งฟ้อง</u> บริษัท อ. จำกัด ผู้ต้องหาที่ 1 (นิติบุคคล) และนาย อ. ผู้ต้องหาที่ 2 <u>ข้อหา</u> ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, 90/4(6) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	ยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นศาล และปัจจุบันคดี ขาดอายุความ	ยังไม่ทราบผล จากชั้นอัยการ และชั้นศาล แต่ปัจจุบันคดี ขาดอายุความ สำหรับความผิด มาตรา 37 ทวิ วันที่ 15 พ.ค.62

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนสั่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
11 (ต่อ)	(ภษ.1) 69/2558 ร้องทุกข์ 5 มี.ค.58	บริษัท อ. จำกัด กับนาย อ.	เมื่อวันที่ 27 ก.พ.57, 15 มี.ค.57, 15 เม.ย.57 และ 15 พ.ค.57 เวลากลางวัน บริษัท อ. จำกัด และนาย อ. ร่วมกันเจตนา <u>ไม่ยื่นแบบแสดงรายการ</u> ภาษีเงินได้นิติบุคคล และ เจตนาไม่ยื่นแบบแสดง รายการภาษีมูลค่าเพิ่ม	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, 90/4(6) ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> บริษัท อ. จำกัด กับพวกรวม 2 คน <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, 90/4(6) ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83 เหตุเกิดวันที่ 27 ก.พ.57, 15 มี.ค.57, 15 เม.ย.57, และ 15 พ.ค.57 เวลากลางวัน	- 14 พ.ค.58 เนื่องจากผู้ต้องหา หลบหนี ขอให้จัดการ ให้ได้ตัวผู้ต้องหา จึงส่งสำเนาหมายจับ มีกำหนดอายุ 10 ปี นับแต่ 27 พ.ค.57 - 27 พ.ค.67 ยังไม่ทราบผลคดีจาก ชั้นอัยการ และปัจจุบัน คดีขาดอายุความ สำหรับมาตรา 37 ทวิ	ยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นศาล และปัจจุบันคดี ขาดอายุความ	ยังไม่ทราบผล จากชั้นอัยการ และชั้นศาล แต่ปัจจุบันคดี ขาดอายุความ สำหรับความผิด มาตรา 37 ทวิ วันที่ 15 พ.ค.62

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนสั่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
12	(ภษ.1) 61/2559 ร้องทุกข์ 20 เม.ย.59	บริษัท บ. จำกัด ผู้ต้องหา ที่ 1 นางสาว ส. ผู้ต้องหาที่ 2	เมื่อวันที่ 30 พ.ย.54 บริษัท บ. จำกัด ผู้ต้องหาที่ 1 นางสาว ส. ผู้ต้องหาที่ 2 ร่วมกันเจตนาละเลยไม่ยื่น รายการที่ต้องยื่นตาม ลักษณะนี้ เพื่อหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยง ภาษีอากร	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> ผู้ต้องหาทั้ง 2 คน <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและ ทรัพยากร 1 - 3 มิ.ย.59 มีคำสั่งยุติดำเนินคดี เนื่องจากคดีขาดอายุ ความ	เนื่องจากคดี ขาดอายุความ จึงไม่มีผลคดี ในชั้นศาล	- สั่งยุติ ดำเนินคดี เนื่องจากคดีขาด อายุความ

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนส่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
13	(ภษ.1) 48/2560 ร้องทุกข์ 31 พ.ค.60	บริษัท ฮ. จำกัด โดยนาย ส. และนาย ส.	เมื่อวันที่ 15 เม.ย.51 - 15 ก.ค.52 เวลากลางวัน บริษัท ฮ. จำกัด โดยนาย ส. และนาย ส. กระทำความผิด 1) ร่วมกันผู้ประกอบการ จดทะเบียนโดยเจตนา หลีกเลี่ยงหรือพยายาม หลีกเลี่ยงภาษีมูลค่าเพิ่ม กระทำการใดๆ โดยความ เท็จโดยฉ้อโกงหรืออุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใดทำนอง เดียวกัน 2) ร่วมกันเจตนาละเลย ไม่ยื่นรายการที่ต้องยื่น เพื่อหลีกเลี่ยงหรือพยายาม หลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร ตามมาตรา 37 ทวิ	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ มาตรา 87 มาตรา 90/3(3) ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>ส่งฟ้อง</u> บริษัท ฮ. จำกัด โดยนาย ส. กับพวกรวม 2 คน <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4(6) ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและ ทรัพยากร 6 - 29 มิ.ย.60 พิจารณา แล้วมีคำสั่งฟ้อง <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4(6) แต่ผู้ต้องหาที่ 2 หลบหนี ยังไม่ได้ตัวมา จัดการให้ ได้ตัวผู้ต้องหาภายใน 10 ปี นับแต่วันเกิดเหตุ - 29 มิ.ย.60 แจ้งคำสั่ง ยุติการดำเนินคดีกับ ผู้ต้องหาที่ 2	เนื่องจากคดี ขาดอายุความ จึงไม่มีผลคดี ในชั้นศาล	สั่งยุติดำเนินคดี เนื่องจากคดีขาด อายุความ

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากร ร้องทุกข์ ในข้อหา	หัวหน้าพนักงาน สอบสวน ตั้งอย่างไร	ผลคดี ชั้นอัยการ	ผลคดี ชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
13 (ต่อ)	(ภษ.1) 48/2560 ร้องทุกข์ 31 พ.ค.60	บริษัท ฮ. จำกัด โดยนาย ส. และนาย ส.	3) ไม่จัดทำรายงานภาษีซื้อ ภาษีขายเพื่อให้ทำการ ตรวจสอบ	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ มาตรา 87 มาตรา 90/3(3) ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>ตั้งฟ้อง</u> บริษัท ฮ. จำกัด โดยนาย ส. กับพวกรวม 2 คน <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4(6) ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, 87, 90/3(3) ประกอบ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 มีอัตราโทษจำคุกไม่เกิน 6 เดือน หรือปรับไม่เกิน 5,000 - 10,000 บาท - ซึ่งมีอายุความ 5 ปี ตามประมวลกฎหมาย อาญามาตรา 95(4) แต่คดีนี้ได้ลงรับไว้ เมื่อวันที่ 19 มิ.ย.60 เหตุเกิดเมื่อ 15 เม.ย.51- 15 ก.ค.52 บัดนี้ระยะเวลาว่างเลย มาเกินกว่า 7 ปี คดีจึงขาดอายุความ	เนื่องจากคดี ขาดอายุความ จึงไม่มีผลคดี ในชั้นศาล	สั่งยุติดำเนินคดี เนื่องจากคดีขาด อายุความ

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนตั้งอย่างใด	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
14	(ภษ.1) 72/2560 ร้องทุกข์ 11 ก.ย.60	บริษัท ล. จำกัด และ นางสาว ส.	บริษัท ล. จำกัด และนางสาว ส. ร่วมกัน โดยรู้อยู่แล้วหรือโดยจงใจ โดยฉ้อโกง หรือโดยอุบาย หรือโดยวิธีการอื่นทำนองเดียวกัน หลีกเลียงหรือพยายามหลีกเลียงภาษีมูลค่าเพิ่ม และกระทำการใดๆ โดยความเท็จ โดยฉ้อโกง หรือโดยอุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน เจตนาละเลย <u>ไม่ยื่นรายการที่ต้องยื่น</u> เพื่อหลีกเลียงภาษีอากร	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2), มาตรา 37 ทวิ และมาตรา 90/4(6) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> ผู้ต้องหา เนื่องจากหลบหนี <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2), มาตรา 37 ทวิ และมาตรา 90/4(6) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและทรัพยากร 6 - 6 ส.ค.61 เห็นควร <u>สั่งฟ้อง</u> บริษัท ล. จำกัด ผู้ต้องหาที่ 1 และนางสาว ส. ผู้ต้องหาที่ 2 <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37(2), 37 ทวิ และมาตรา 90/4(6) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	ยังไม่ทราบผลคดีจากชั้นศาล และปัจจุบัน คดีขาดอายุความ	ยังไม่ทราบผลคดีในชั้นอัยการและศาล และปัจจุบัน คดีขาดอายุความสำหรับความผิดตาม มาตรา 37 ทวิ ในวันที่ 15 ก.ค.58 และมาตรา 37 ในวันที่ 15 ก.ค.63

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากร ร้องทุกข์ ในข้อหา	หัวหน้าพนักงาน สอบสวน ตั้งอย่างใด	ผลคดี ชั้นอัยการ	ผลคดี ชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
15	(ภษ.1) 82/2560 ร้องทุกข์ 25 ต.ค.60	บริษัท ฐ จำกัด กับ นางสาว ช.	บริษัท ฐ จำกัด กับนางสาว ช. กรรมการผู้มีอำนาจ ของบริษัทฯ <u>ไม่ได้ยื่นแบบ</u> แสดงราย ภ.ง.ด.50 รอบ ระยะเวลาบัญชี 1 ม.ค.57 ถึง 31 ธ.ค.57 <u>ไม่นำส่ง</u> รายงานภาษีซื้อ ภาษีขาย รายงานสินค้า วัตถุดิบให้เจ้า พนักงานประเมินเพื่อทำการ ตรวจสอบ และบริษัทฯ ใช้ที่อยู่ตามที่แจ้งไว้ ไม่มี การประกอบกิจการจริง เป็นกรณีของการเป็น ผู้ประกอบการจดทะเบียน ที่ไม่ได้ขายสินค้าหรือ ให้บริการ แต่ได้ออก ใบกำกับภาษีที่ออกโดย ไม่มีสิทธิออก	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, 90/3(3) และ 90/4(3) ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> ผู้ต้องหาทั้ง 2 <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, 90/3(3) และ 90/4(3) ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและ ทรัพยากร 6 ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นอัยการ และปัจจุบัน คดีขาดอายุความ	ยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นศาล และปัจจุบัน คดี ขาดอายุความ	ยังไม่ทราบผล จากอัยการ แต่ปัจจุบันคดี ขาดอายุความ สำหรับความผิด มาตรา 37 ทวิ วันที่ 30 ม.ค.62

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนตั้งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
16	(ภษ.1) 90/2560 ร้องทุกข์ 23 พ.ย.60	บริษัท อ. จำกัด	เมื่อวันที่ 1 ต.ค.50 - 31 ส.ค.54 บริษัท อ. จำกัด เจตนาไม่ยื่นแบบรายการเสียภาษี ตามมาตรา 37 ทวิ และตัวการผู้ประกอบการจดทะเบียน โดยเจตนาหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีมูลค่าเพิ่มไม่ลงรายการหรือลงรายการเป็นเท็จ ในรายงานตามมาตรา 87 หรือตามที่อธิบดีกำหนดตามมาตรา 87/1 ตามมาตรา 90/4(4)	ข้อหา ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, มาตรา 87, มาตรา 87/1, และมาตรา 90/4(4)	ยังไม่ทราบผลคดีจากพนักงานตำรวจแต่คดีขาดอายุความแล้วในความผิดตามมาตรา 37 ทวิ	สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีเศรษฐกิจและทรัพย์สิน 5 ยังไม่ทราบผลคดีจากชั้นอัยการแต่มีสถานะรับเลขที่อัยการแล้วและจำหน่ายคดี	ยังไม่ทราบผลคดีจากชั้นศาลและปัจจุบันคดีขาดอายุความ	ยังไม่ทราบผลจากพนักงานตำรวจและอัยการแต่ปัจจุบันคดีขาดอายุความสำหรับความผิดมาตรา 37 ทวิ วันที่ 31 ส.ค.59

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนตั้งอย่างใด	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
17	(ภษ.2) 567/2563 ร้องทุกข์ 7 ธ.ค.63	นางสาว ร. นาย ภ.	<u>ไม่ยื่นแบบรายการ</u> ภายในวันที่ 31 มี.ค.54 และการกระทำดังกล่าวเป็นการละเลย <u>การไม่ยื่นรายการที่ต้องยื่น</u> มิใช่การแสดงความจริงใจโดยฉ้อโกง จึงไม่เป็นความผิดตามข้อกล่าวหา คดีล่วงเลยอายุความ 5 ปี แล้ว	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37, 37 ทวิ, 90/4(6) และ 90/5 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> นางสาว ร. และนาย ภ. <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37, 37 ทวิ, 90/4(6) และ 90/5 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการเขตมีนบุรี มีความเห็น <u>สั่งไม่ฟ้อง</u> และยุติดำเนินคดี เนื่องจากขาดอายุความ กับนางสาว ร. และนาย ภ. ผู้ต้องหา <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37, 37 ทวิ, 90/4(6) และ 90/5 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	พนักงานอัยการ มีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องและไม่ปรากฏว่าพนักงานตำรวจ มีความเห็นแย้ง จึงไม่มีผลคดีในชั้นศาล	พนักงานอัยการ มีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องและไม่ปรากฏว่าพนักงานตำรวจ มีความเห็นแย้ง จึงไม่มีผลคดีในชั้นศาล

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนตั้งอย่างใด	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
18	(ภษ.2) 47/2564 ร้องทุกข์ 10 ก.พ.64	บริษัท ก. จำกัด กับพวก รวม 2 คน	บริษัท ก. จำกัด กับพวก รวม 2 คน ร่วมกันละเลย <u>ไม่ยื่นรายการที่ต้องยื่น</u> เพื่อหลีกเลี่ยงหรือพยายาม หลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, 90/5 ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> บริษัท ก. จำกัด กับพวกรวม 2 คน <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, 90/5 ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและ ทรัพยากร 1 ยังไม่ทราบผลคดี จากชั้นอัยการ และปัจจุบัน คดีขาดอายุความ	ยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นศาล และปัจจุบันคดี ขาดอายุความ	ยังไม่ทราบผล จากชั้นอัยการ และชั้นศาล และ ปัจจุบันคดีขาด อายุความ

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากร ร้องทุกข์ ในข้อหา	หัวหน้าพนักงาน สอบสวน ตั้งอย่างไร	ผลคดี ชั้นอัยการ	ผลคดี ชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
19	(ภษ.2) 71/2564 ร้องทุกข์ 23 ก.พ.64	บริษัท ม. จำกัด กับ นาง ก.	บริษัท ม. จำกัด กับพวก รวม 2 คน ร่วมกันเจตนา <u>ไม่ยื่นแบบแสดงรายการ</u> ที่ต้องยื่นเพื่อหลีกเลี่ยง การเสียภาษีอากร	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> ผู้ต้องหาที่ 1 เป็นนิติบุคคล และ ผู้ต้องหาที่ 2 <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและ ทรัพยากร 5 - 25 พ.ค.64 <u>สั่งฟ้อง</u> บริษัท ม. จำกัด ผู้ต้องหาที่ 1 และนาง ก. ผู้ต้องหาที่ 2 <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ, 67 ทวิ, 68, 77, 77/1 และ 77/2 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	ยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นศาล	ยังไม่ทราบผล จากชั้นอัยการ และชั้นศาล และ ปัจจุบันคดียังไม่ ขาดอายุความ

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากร ร้องทุกข์ ในข้อหา	หัวหน้าพนักงาน สอบสวน ตั้งอย่างไร	ผลคดี ชั้นอัยการ	ผลคดี ชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
19 (ต่อ)	(ภษ.2) 71/2564 ร้องทุกข์ 23 ก.พ.64	บริษัท ม. จำกัด กับ นาง ก.	บริษัท ม. จำกัด กับพวก รวม 2 คน ร่วมกันเจตนา <u>ไม่ยื่นแบบแสดงรายการ</u> ที่ต้องยื่นเพื่อหลีกเลี่ยง การเสียภาษีอากร	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> ผู้ต้องหาที่ 1 เป็นนิติบุคคล และ ผู้ต้องหาที่ 2 <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	แต่เนื่องจากผู้ต้องหา ทั้ง 2 หลบหนี จึงส่งสำเนาหมายจับ และสำเนาดำหนิ รูปพรรณผู้ต้องหาที่ 2 และสำเนาดำหนิ รูปพรรณผู้ต้องหาที่ 2 ในฐานะส่วนตัวและ ในฐานะผู้แทนนิติบุคคล ผู้ต้องหาที่ 1 เพื่อจัดการ ให้ได้ตัวผู้ต้องหาทั้งสอง มาดำเนินคดีภายใน กำหนดอายุความ 5 ปี	ยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นศาล	ยังไม่ทราบผล จากชั้นอัยการ และชั้นศาล และ ปัจจุบัน คดียังไม่ขาด อายุความ

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากร ร้องทุกข์ ในข้อหา	หัวหน้าพนักงาน สอบสวน ตั้งอย่างไร	ผลคดี ชั้นอัยการ	ผลคดี ชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
19 (ต่อ)	(ภษ.2) 71/2564 ร้องทุกข์ 23 ก.พ.64	บริษัท ม. จำกัด กับ นาง ก.	บริษัท ม. จำกัด กับพวก รวม 2 คน ร่วมกันเจตนา <u>ไม่ยื่นแบบแสดงรายการ</u> ที่ต้องยื่นเพื่อหลีกเลี่ยง การเสียภาษีอากร	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งฟ้อง</u> ผู้ต้องหาที่ 1 เป็นนิติบุคคล และ ผู้ต้องหาที่ 2 <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	นับแต่วันกระทำความผิด (วันที่ 29 พ.ค.58 ถึงวันที่ 30 พ.ค.63) ซึ่งความผิดกรรมแรก จะขาดอายุความ ในวันที่ 29 พ.ค.64 กรรมที่สองวันที่ 31 ส.ค.64 กรรมที่สามวันที่ 30 พ.ค.65 กรรมที่สี่วันที่ 31 ส.ค.65 และกรรมสุดท้าย วันที่ 30 พ.ค.66	ยังไม่ทราบผล คดีจากชั้นศาล	ยังไม่ทราบผล จากชั้นอัยการ และชั้นศาล และ ปัจจุบัน คดียังไม่ขาด อายุความ

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนตั้งอย่างใด	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
20	(ภษ.2) 80/2564 ร้องทุกข์ 4 มี.ค.64	นาย อ.	นาย อ. โดยเจตนาไม่ยื่นแบบแสดงรายการเสียภาษีเพื่อหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ	<u>สั่งฟ้อง</u> นาย อ. ผู้ต้องหา เพราะหลบหนี <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ	สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีเศรษฐกิจและทรัพยากร 1 - 20 พ.ค.64 มีคำสั่งยุติดำเนินคดี <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ เนื่องจากคดีขาดอายุ ความ สำหรับภาษี พ.ศ.2558 และ <u>สั่งฟ้อง</u> <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ	ยังไม่ทราบผลคดีจากชั้นศาล	- สั่งยุติ ดำเนินคดี เนื่องจากคดี ขาดอายุความ สำหรับปีภาษี 2558

(ที่มา : จากการรวบรวมของผู้วิจัย)

ซึ่งจากตาราง 4.1 ตารางแสดงสรุปผลการดำเนินคดีตามมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวล
 รัษฎากรข้างต้นสามารถอธิบายได้ดังนี้

ผลการดำเนินคดีตามมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร ตั้งแต่ปี พ.ศ.2554 – 2564
 มีจำนวนทั้งสิ้น 20 คดี จากจำนวน 67 คดี ซึ่งส่วนใหญ่คู่คดีขาดอายุความและไม่สามารถนำผู้กระทำ
 ความผิดมาดำเนินคดีได้ จำนวน 19 คดี และ คดีซึ่งความผิดในข้อหาบางกรรมยังไม่ขาดอายุความ
 มีจำนวน 1 คดี

1) คดีซึ่งสรรพากรร้องทุกข์เมื่อขาดอายุความไปแล้ว จำนวน 10 คดี ซึ่งได้แก่ (ภษ.1) 49/2554,
 (ภษ.1) 115/2554, (ภษ.1) 49/2555, (ภษ.1) 66/2556, (ภษ.1) 130/2556, (ภษ.1) 334/2557,
 (ภษ.1) 48/2560, (ภษ.1) 90/2560, (ภษ.2) 567/2563 และ (ภษ.2) 47/2564

2) คดีซึ่งสรรพากรร้องทุกข์เมื่อคดีใกล้ขาดอายุความ จำนวน 4 คดี ได้แก่ (ภษ.1) 25/2554,
 (ภษ.1) 151/2554, (ภษ.1) 3/2556 และ (ภษ.1) 61/2559

3) คดีขาดอายุความในชั้นสอบสวนของพนักงานตำรวจและอัยการ จำนวน 4 คดี
 ได้แก่ (ภษ.1) 70/2555, (ภษ.1) 69/2558, (ภษ.1) 72/2560 และ (ภษ.1) 82/2560

4) คดีซึ่งความผิดในข้อหาบางกรรมยังไม่ขาดอายุความ จำนวน 2 คดี (ภษ.2) 71/2564
 และ (ภษ.2) 80/2564

เห็นได้ว่า เนื่องจากความผิดตามมาตรา 37 ทวิ มีการระวางโทษ ทำให้มีอายุความในการ
 ดำเนินคดี 5 ปี แม้กรมสรรพากรจะได้มีระเบียบกรมสรรพากรว่าด้วยการดำเนินคดีอาญา พ.ศ. 2553
 ว่าต้องดำเนินคดีอาญากรณีความผิดอาญาฐานเจตนาหลีกเลี่ยงภาษีเงินได้ ตามมาตรา 37 หรือมาตรา
 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร สำหรับความผิดก่อนคดีขาดอายุความ 3 ปี ก็ยังคงมีการดำเนินคดี
 ไม่ทันเวลา และในปัจจุบันยังไม่สามารถนำตัวผู้กระทำความผิดมาดำเนินคดีได้

4.2 การดำเนินคดีเกี่ยวกับผู้ทำบัญชีต่างกัน

อีกข้อสังเกตหนึ่ง คือ มีการดำเนินคดีที่ร้องทุกข์เกี่ยวกับผู้ทำบัญชีต่างกัน โดยคดีมีพฤติการณ์ว่าบริษัทในฐานะนิติบุคคลมีการกระทำการโดยความเท็จเพื่อหลีกเลี่ยงภาษีอากร ตามมาตรา 37 แต่สถานการณ์ที่เกิดขึ้นยังไม่สามารถกล่าวได้ว่าจะทำให้ผู้รับทำบัญชีผิดหรือไม่

ซึ่งตามบทบัญญัติแห่งประมวลรัษฎากร มาตรา 37 บัญญัติว่า ผู้ใดกระทำการดังต่อไปนี้ ...

(1) โดยเจตนาแจ้งข้อความเท็จ หรือให้ถ้อยคำเท็จ หรือตอบคำถามด้วยถ้อยคำอันเป็นเท็จ หรือนำพยานหลักฐานเท็จมาแสดง เพื่อหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรหรือเพื่อขอคืนภาษีอากรตามลักษณะนี้ หรือ (2) โดยความเท็จ โดยฉ้อโกงหรืออุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน หลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรหรือขอคืนภาษีอากรตามลักษณะนี้ สังเกตคำว่า “ผู้ใด” นั้นหมายความถึง บุคคลใดก็ได้ ไม่เฉพาะแต่ผู้มีหน้าที่ต้องยื่นรายการเท่านั้น ได้กระทำการใดโดยความเท็จ หลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรหรือขอคืนภาษีอากรตามลักษณะนี้ ซึ่งลักษณะนี้ หมายถึง ภาษี หมวด 3 ภาษีเงินได้ ซึ่งไม่ว่าจะเป็นผลประโยชน์ของบุคคลใด แต่ถ้า “ผู้ใด” ได้กระทำการอันเป็นความผิดตามมาตรา 37 แล้ว ก็ควรจะได้รับโทษเช่นเดียวกัน หรือควรจะบัญญัติให้ชัดเจนถึงนักบัญชี นักกฎหมาย หรือผู้มีวิชาชีพอื่น ผู้ที่เกี่ยวข้อง ผู้กระทำการช่วยเหลือ หรือผู้สนับสนุนอื่นใดแก่ผู้มีหน้าที่ยื่นภาษีและได้กระทำการหลีกเลี่ยงภาษี ให้ชัดเจนว่าควรได้รับโทษเช่นไร ดังที่ตามประมวลรัษฎากรแห่งสหรัฐอเมริกาได้บัญญัติไว้ในมาตรา 7206(2)⁶⁷ กำหนดเกี่ยวกับการกระทำการช่วยเหลือหรือสนับสนุนอันได้แก่ การให้ความช่วยเหลือ สนับสนุน จัดทำ ให้คำปรึกษาหรือคำแนะนำในการจัดเตรียมหรือการยื่นแบบแสดงรายการชำระภาษี คำให้การ คำร้อง หรือเอกสารอื่นใดอันมีลักษณะเป็นกลฉ้อฉลหรือมีลักษณะเป็นความเท็จในส่วนที่เป็นสาระสำคัญและการมีเจตนากระทำความผิด เช่น นักกฎหมาย นักบัญชี และผู้ที่เกี่ยวข้องที่ทำให้การยื่นแบบแสดงรายการชำระภาษีเท็จนั้นเกิดขึ้น

ผู้วิจัยทำการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการดำเนินคดีความผิดตามมาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร ตั้งแต่ปี พ.ศ.2554 – 2564 ซึ่งพบว่ามี 2 คดีที่อาจกล่าวถึงได้ในกรณีนี้ คือ คดีที่ 125/2562 และคดีที่ 350/2563 ซึ่งคดีที่ 125/2562 กรมสรรพากรร้องทุกข์กล่าวหา เฉพาะนิติบุคคลและกรรมการผู้จัดการ ส่วนคดีที่ 350/2563 กรมสรรพากรร้องทุกข์กล่าวหา ทั้งนิติบุคคล กรรมการผู้จัดการ และผู้รับทำบัญชี ดังต่อไปนี้

⁶⁷ 26 U.S. Code § 7206 - Fraud and false statements

Any person who—

(2) Aid or assistance

Willfully aids or assists in, or procures, counsels, or advises the preparation or presentation under, or in connection with any matter arising under, the internal revenue laws, of a return, affidavit, claim, or other document, which is fraudulent or is false as to any material matter, whether or not such falsity or fraud is with the knowledge or consent of the person authorized or required to present such return, affidavit, claim, or document; or

4.2.1 การดำเนินคดีเกี่ยวกับผู้ทำบัญชีต่างกัน คดี ที่ (ภษ.2) 125/2562

ตารางที่ 4.2 ตารางแสดงสรุปผลการดำเนินคดีเกี่ยวกับผู้ทำบัญชีต่างกัน คดี ที่ (ภษ.2) 125/2562

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนส่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
1	(ภษ.2) 125/2562 ร้องทุกข์ 12 ธ.ค.62	บริษัท ห. จำกัด โดย นาย ฉ. กรรมการ ผู้มีอำนาจ ในขณะ ความผิด เกิด	กรมสรรพากรเห็นว่า 1. ผู้ต้องหาที่ 1 ขายสินค้า โดยแสดงราคาสินค้า ในใบกำกับภาษีขายต่ำกว่า ราคาตลาด โดยไม่มีเหตุ อันสมควร 2. ไม่นำรายได้ซึ่งปรากฏ อยู่ในด้านรับเงินฝาก ในบัญชีธนาคารมา บันทึกในบัญชีให้ถูกต้อง	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4(7), มาตรา 37 ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	ส่งสำนวนการ สอบสวน <u>สั่งไม่ฟ้อง</u> บริษัท ห. จำกัด ที่ 1 นาย ฉ. ที่ 2 นาย ล. ที่ 3 ผู้ต้องหา <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4(7), 37 ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการคดี เศรษฐกิจและทรัพยากร 6 - 17 ก.ย.64 <u>แจ้งคำสั่งไม่ฟ้อง</u> บริษัท ห. จำกัด ที่ 1 นาย ฉ. ที่ 2 นาย ล. ที่ 3 <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4(7), 37 ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	พนักงานอัยการ มีคำสั่งเด็ดขาด ไม่ฟ้องและ ไม่ปรากฏว่า พนักงานตำรวจ มีความเห็นแย้ง จึงไม่มีผลคดี ในชั้นศาล	พนักงานอัยการ มีคำสั่งเด็ดขาด ไม่ฟ้องและ ไม่ปรากฏว่า พนักงานตำรวจ มีความเห็นแย้ง จึงไม่มีผลคดี ในชั้นศาล

(ที่มา : จากการรวบรวมของผู้วิจัย)

ตารางที่ 4.2 ตารางแสดงสรุปผลการดำเนินคดีเกี่ยวกับผู้ทำบัญชีต่างกัน คดี ที่ (ภษ.2) 125/2562 (ต่อ)

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนส่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
1 (ต่อ)	(ภษ.2) 125/2562 ร้องทุกข์ 12 ธ.ค.62	บริษัท ห. จำกัด โดย นาย ฉ. กรรมการผู้มีอำนาจในขณะความผิดเกิด	3. อีกทั้งผู้ต้องหาที่ 1 ยังให้กรรมการกู้ยืมเงิน โดยไม่สามารถพิสูจน์แหล่งที่มาของเงินดังกล่าว และไม่สามารถนำพิสูจน์หลักฐานการโอนเงินดังกล่าวให้แก่กรรมการ 4. ผู้ต้องหามีการย้ายสถานประกอบการหลายครั้งแต่ไม่ได้เข้าประกอบการจริง โดยสถานประกอบการปัจจุบัน มีลักษณะเป็นบ้านร้าง ทรุดโทรมและมีผู้ประกอบการอื่นใช้เป็นที่เดียวกันนี้ ถึง 120 ราย	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4(7), มาตรา 37 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	ส่งสำนวนการสอบสวน <u>ส่งไม่ฟ้อง</u> บริษัท ห. จำกัด ที่ 1 นาย ฉ. ที่ 2 นาย ล. ที่ 3 ผู้ต้องหา <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4(7), 37 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการคดีเศรษฐกิจและทรัพยากร 6 - 17 ก.ย.64 <u>แจ้งคำสั่งไม่ฟ้อง</u> บริษัท ห. จำกัด ที่ 1 นาย ฉ. ที่ 2 นาย ล. ที่ 3 <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4(7), 37 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	พนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องและไม่ปรากฏว่าพนักงานตำรวจมีความเห็นแย้งจึงไม่มีผลคดีในชั้นศาล	พนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องและไม่ปรากฏว่าพนักงานตำรวจมีความเห็นแย้งจึงไม่มีผลคดีในชั้นศาล

(ที่มา : จากการรวบรวมของผู้วิจัย)

ตารางที่ 4.2 ตารางแสดงสรุปผลการดำเนินคดีเกี่ยวกับผู้ทำบัญชีต่างกัน คดี ที่ (ภษ.2) 125/2562 (ต่อ)

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนส่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
1 (ต่อ)	(ภษ.2) 125/2562 ร้องทุกข์ 12 ธ.ค.62	บริษัท ห. จำกัด โดย นาย ฉ. กรรมการผู้มีอำนาจในขณะความผิดเกิด	เป็นพฤติการณ์เข้าลักษณะปกปิดเงินได้ และมีเจตนาหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 5. ในส่วนใบกำกับภาษี ผู้ต้องหาไม่สามารถพิสูจน์ การซื้อสินค้า และการได้มาของใบกำกับภาษีซื้อได้ โดยผู้ ออกใบกำกับ ผู้ประกอบการ ที่ถูกขึ้นชื่อเป็นผู้ออกใบกำกับ ภาษีโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ฟังได้ว่าผู้ต้องหาที่ 1 ไม่ได้มี การซื้อสินค้าจริง	ข้อหา ประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4(7), มาตรา 37 ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	ส่งสำนวนการสอบสวน สั่งไม่ฟ้อง บริษัท ห. จำกัด ที่ 1 นาย ฉ. ที่ 2 นาย ล. ที่ 3 ผู้ต้องหา <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4(7), 37 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการคดีเศรษฐกิจและทรัพยากร 6 - 17 ก.ย.64 แจ้งคำสั่งไม่ฟ้อง บริษัท ห. จำกัด ที่ 1 นาย ฉ. ที่ 2 นาย ล. ที่ 3 <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4(7), 37 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	พนักงานอัยการ มีคำสั่งเด็ดขาด ไม่ฟ้องและ ไม่ปรากฏว่า พนักงานตำรวจ มีความเห็นแย้ง จึงไม่มีผลคดี ในชั้นศาล	พนักงานอัยการ มีคำสั่งเด็ดขาด ไม่ฟ้องและ ไม่ปรากฏว่า พนักงานตำรวจ มีความเห็นแย้ง จึงไม่มีผลคดี ในชั้นศาล

(ที่มา : จากการรวบรวมของผู้วิจัย)

ตารางที่ 4.2 ตารางแสดงสรุปผลการดำเนินคดีเกี่ยวกับผู้ทำบัญชีต่างกัน คดี ที่ (ภษ.2) 125/2562 (ต่อ)

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนส่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
1 (ต่อ)	(ภษ.2) 125/2562 ร้องทุกข์ 12 ธ.ค.62	บริษัท ห. จำกัด โดย นาย ฉ. กรรมการผู้มีอำนาจในขณะความผิดเกิด	และมีเจตนานำไปกำกับภาษีที่ออกโดยไม่ชอบไปใช้เป็นเครดิตภาษี ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4(7) 6. ผู้ต้องหาที่ 1 แสดงการขายสินค้าในใบกำกับภาษีต่ำกว่าราคาขาย และเมื่อนำต้นทุนกับราคาขายในใบกำกับภาษีแล้ว บริษัทฯ ผู้ต้องหาที่ 1 มีกำไรเพียงร้อยละ 2 ซึ่งต่ำกว่ากิจการ ในประเภทเดียวกัน และต่ำกว่าราคาตลาดซึ่งน่าจะมียกำไรอยู่ที่ร้อยละ 10 - 14 โดยไม่มีเหตุอันสมควร	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4(7), มาตรา 37 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	ส่งสำนวนการสอบสวน <u>ส่งไม่ฟ้อง</u> บริษัท ห. จำกัด ที่ 1 นาย ฉ. ที่ 2 นาย ล. ที่ 3 ผู้ต้องหา <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4(7), 37 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการคดีเศรษฐกิจและทรัพยากร 6 - 17 ก.ย.64 <u>แจ้งคำสั่งไม่ฟ้อง</u> บริษัท ห. จำกัด ที่ 1 นาย ฉ. ที่ 2 นาย ล. ที่ 3 <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4(7), 37 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	พนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องและไม่ปรากฏว่าพนักงานตำรวจมีความเห็นแย้ง จึงไม่มีผลคดีในชั้นศาล	พนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องและไม่ปรากฏว่าพนักงานตำรวจมีความเห็นแย้ง จึงไม่มีผลคดีในชั้นศาล

(ที่มา : จากการรวบรวมของผู้วิจัย)

ข้อเท็จจริง : เหตุเกิดระหว่างวันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2555 ถึงวันที่ 15 มกราคม 2557 ที่แขวงบางอ้อ เขตบางพลัด แขวงพญาไท เขตพญาไท และแขวงอรุณอมรินทร์ เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานครเกี่ยวพันกัน

ข้อเท็จจริงได้ความว่า บริษัท ห. จำกัด จดทะเบียนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เป็นนิติบุคคลประเภท บริษัทจำกัด เมื่อวันที่ 15 ตุลาคม 2549 มีขณะเกิดเหตุ วันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2555 - วันที่ 15 มกราคม 2557 มี นาย ฉ. ผู้ต้องหาที่ 2 และนาย ล. ผู้ต้องหาที่ 3 เป็นกรรมการผู้จัดการผู้มีอำนาจลงลายมือชื่อและประทับตราสำคัญของบริษัทผูกพันบริษัท สำนักงานแห่งใหญ่ตั้งอยู่ที่ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร โดยขณะเกิดเหตุมี นาย ฉ. ผู้ต้องหาที่ 2 เป็นกรรมการผู้มีอำนาจ ระหว่างวันที่ 10 มีนาคม 2552 ถึงวันที่ 6 กรกฎาคม 2560 นาย ล. ผู้ต้องหาที่ 3 เป็นกรรมการผู้มีอำนาจ ระหว่างวันที่ 31 พฤษภาคม 2554 ถึงวันที่ 15 ตุลาคม 2558 ปัจจุบันมี นาย ภ. เป็นกรรมการผู้มีอำนาจ

เมื่อวันที่ 22 กันยายน 2557 เจ้าพนักงานประเมิน สรรพากรพื้นที่กรุงเทพมหานคร ได้ออกหมายเรียกตรวจสอบภาษีอากรผู้ต้องหาที่ 1 สำหรับรอบระยะเวลาบัญชีตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2555 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2555 และรอบระยะเวลาบัญชีตั้งแต่วันที่ 2 มกราคม 2556 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2556 (สองรอบปีบัญชี เพื่อให้ถ้อยคำประกอบการไต่สวนตลอดจนให้ผู้ต้องหาที่ 1 นำเอกสารหลักฐานต่างๆ ไปแสดงต่อกรมสรรพากร แต่ถึงกำหนดนัดผู้ต้องหาที่ 1 ไม่มาพบ จากการตรวจสอบปรากฏว่าผู้ต้องหาที่ 1 ได้ย้ายสถานประกอบการจากเดิมอยู่ที่แขวงบางด้วน เขตภาษีเจริญ กรุงเทพมหานคร ไปอยู่ที่ตำบลบ้านคลองสวน อำเภอพระสมุทรเจดีย์ จังหวัดสมุทรปราการซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของสำนักงานสรรพากรพื้นที่สมุทรปราการ สรรพากรพื้นที่กรุงเทพมหานคร จึงโอนสำนวนการตรวจสอบภาษีไปยังสรรพากรพื้นที่สมุทรปราการเพื่อดำเนินการ

ต่อมาเมื่อวันที่ 11 พฤศจิกายน 2557 สรรพากรพื้นที่สมุทรปราการ ได้มีหนังสือถึงผู้ต้องหาที่ 1 และเมื่อวันที่ 26 พฤศจิกายน 2557 ผู้ต้องหาที่ 1 ได้มาพบและได้ส่งมอบเอกสารหลักฐานทางบัญชี อาทิ ใบกำกับภาษีขาย ใบกำกับภาษีซื้อ รายงานสินค้าและวัตถุดิบ สำเนาบัญชีเงินฝากธนาคาร บัญชีแยกประเภท ฯลฯ แก่สรรพากรพื้นที่สมุทรปราการ 2 เพื่อทำการตรวจสอบ ผลการสอบตรวจพบความผิดปกติดังนี้

1. ผังรายได้

1.1 จากการตรวจสอบรายการขายสินค้า โดยเปรียบเทียบกับรายการซื้อสินค้า รายงานสินค้าและวัตถุดิบ และแคตตาล็อกสินค้า พบว่า บริษัทฯ ผู้ต้องหาที่ 1 แสดงการขายสินค้าในใบกำกับภาษีต่ำกว่าราคาขายที่ระบุในแคตตาล็อกสินค้า ที่บริษัทผู้ต้องหาที่ 1 นำไปเสนอขายแก่ลูกค้า และเมื่อนำต้นทุนกับราคาขายในใบกำกับภาษีแล้ว บริษัทฯ ผู้ต้องหาที่ 1 มีกำไรเพียงร้อยละ 2 ซึ่งต่ำกว่ากิจการในประเภทเดียวกันและต่ำกว่าราคาตลาดโดยไม่มีเหตุอันสมควร

1.2 จากการจากการตรวจบันทึกรายการเงิน พบว่าเป็นรายการรับจ่ายเป็นเงินสดทั้งหมด ไม่มีการทำรายการทางการเงินผ่านบัญชีเงินฝากธนาคาร โดยพบว่า ผู้ต้องหาที่ 1 ให้กรรมการกู้ยืมเงิน สำหรับรอบระยะเวลาบัญชีปี 2555 จำนวน 14,xxx,xxx บาท และรอบระยะเวลาบัญชีปี 2556 จำนวน 16,xxx,xxx บาท โดยผู้ต้องหาที่ไม่สามารถพิสูจน์แหล่งที่มาของเงินดังกล่าว และไม่สามารถ นำพิสูจน์หลักฐานการโอนเงินดังกล่าวให้แก่กรรมการ

1.3 จากการตรวจเส้นทางการเงินจากรายการเคลื่อนไหวทางบัญชีเงินฝากธนาคาร พบรายการรับฝากเงินจากบัญชีเงินฝากธนาคารแต่ผู้ต้องหาที่ 1 ไม่สามารถพิสูจน์หลักฐานใด ๆ เกี่ยวกับการรับเงินดังกล่าวว่ารับจากลูกค้ารายใด หรือบุคคลใด

2. ผังรายจ่าย โดยทำการตรวจสอบจากใบกำกับภาษีซื้อ ใบกำกับภาษีขาย รายการสินค้า และวัตถุดิบ และข้อเท็จจริงจากการไต่สวนผู้ต้องหาที่ 1 พบว่า

2.1 การขายสินค้าให้แก่ห้างหุ้นส่วนจำกัด ป., ห้างหุ้นส่วนจำกัด พ., บริษัท น. จำกัด, และบริษัท ท. พบว่ามีการชำระค่าสินค้าให้ผู้ประกอบการดังกล่าวด้วยเช็คสั่งจ่ายไม่ระบุชื่อผู้ขาย ผู้รับเงิน และไม่มีหลักฐานประกอบการจ่ายเงินดังกล่าว

2.2 พบใบกำกับภาษีซื้อที่ออกโดยห้างหุ้นส่วนจำกัด ป., และห้างหุ้นส่วนจำกัด พ. ซึ่งเป็นผู้ประกอบการที่ถูกขึ้นชื่อเป็นผู้ออกใบกำกับภาษีโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายประเภทความผิดชัดเจน ไม่ต้องสอบยัน จำนวน 2 ราย และใบกำกับภาษีขายที่ออกโดยบริษัท น., บริษัท ท. และบริษัท ท. ผู้ต้องหาที่ 1 ไม่สามารถพิสูจน์การได้มาซึ่งใบกำกับ และการชำระค่าสินค้าของใบกำกับดังกล่าวได้ ทั้งนี้ สำนักงานสรรพากรพื้นที่สมุทรปราการทราบว่า สำนักงานบัญชี คณะบุคคล พ. ที่ผู้ต้องหาที่ 1 ว่าจ้าง เป็นผู้นำใบกำกับภาษีไปใช้เป็นเครดิตภาษี แต่ผู้ต้องหาที่ 1 ไม่สามารถพิสูจน์ให้เชื่อได้ว่าผู้ต้องหาที่ 1 ไม่ได้รู้เห็นเป็นใจในการนำใบกำกับภาษีดังกล่าวไปใช้เป็นเครดิตภาษี

สำนักงานสรรพากรพื้นที่สมุทรปราการ เห็นว่า

ก) ผู้ต้องหาที่ 1 ขายสินค้าโดยแสดงราคาสินค้าในใบกำกับภาษีขายต่ำกว่าราคาตลาด โดยไม่มีเหตุอันสมควร ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 65 ทวิ (4) สำหรับรอบระยะเวลาบัญชีปี 2555 เป็นเงินจำนวน 4x,xxx,xxx.xx บาท และรอบระยะเวลาบัญชีปี 2556 เป็นเงินจำนวน 4x,xxx,xxx.xx บาท

ข) ผู้ต้องหาที่ 1 ไม่นำรายได้ซึ่งปรากฏอยู่ในด้านรับเงินฝากในบัญชีธนาคารมาบันทึกในบัญชีให้ถูกต้อง โดยไม่นำมาเป็นเงินได้พึงประเมินเพื่อเสียภาษี สำหรับรอบระยะเวลาบัญชีปี 2555 เป็นเงินจำนวน 1x,xxx,xxx.xx บาท และรอบระยะเวลาบัญชีปี 2556 เป็นเงินจำนวน 8,xxx,xxx.xx บาท

ค) มีรายจ่ายต้องห้ามตามประมวลรัษฎากร มาตรา 65 ตรี (18) ซึ่งไม่ให้ถือเป็นรายจ่าย ในการคำนวณกำไรสุทธิ

ง) ผู้ต้องหานำไปกำกับภาษีซื้อที่ออกโดยผู้ไม่มีสิทธิออกตามกฎหมายไปใช้เป็นเครดิตภาษี สำหรับรอบระยะเวลาบัญชีปี 2555 เป็นเงินจำนวน 1xx,xxx,xxx.xx บาท และรอบระยะเวลาบัญชีปี 2556 เป็นเงินจำนวน 7x,xxx,xxx.xx บาท

กรณีตาม ข้อ ก) ข) และ ค) เจ้าพนักงานประเมินจึงได้ประเมินภาษีเงินได้นิติบุคคลของผู้ต้องหาที่ 1 พร้อมเบี้ยปรับเงินเพิ่ม รวมเป็นเงิน 2xx,xxx,xxx.xx และได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ต้องหาที่ 1 ทราบวันที่ 13 กรกฎาคม 2560 ง) ผู้ต้องหานำไปกำกับภาษีซื้อที่ออกโดยผู้ไม่มีสิทธิออกตามกฎหมายไปใช้เป็นเครดิตภาษี สำหรับรอบระยะเวลาบัญชีปี 2555 เป็นเงินจำนวน 1xx,xxx,xxx.xx บาท และรอบระยะเวลาบัญชีปี 2556 เป็นเงินจำนวน 7x,xxx,xxx.xx บาท

กรณีตามข้อ ง) เจ้าพนักงานประเมินจึงได้ประเมินภาษีเงินได้นิติบุคคลของผู้ต้องหาที่ 1 พร้อมเบี้ยปรับเงินเพิ่ม รวมเป็นเงิน 7x,xxx,xxx.xx บาท และได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ต้องหาที่ 1 ทราบวันที่ 12 กรกฎาคม 2560

กรมสรรพากรเห็นว่า ผู้ต้องหาที่ 1 ขายสินค้าโดยแสดงราคาสินค้าในใบกำกับภาษีขายต่ำกว่าราคาตลาด โดยไม่มีเหตุอันสมควร ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 65 ทวิ (4) (ตามข้อ ก) , ไม่นำรายได้ซึ่งปรากฏอยู่ในด้านรับเงินฝากในบัญชีธนาคารมาบันทึกในบัญชีให้ถูกต้อง (ตามข้อ ข) และไม่นำรายได้ซึ่งปรากฏอยู่ในด้านรับเงินฝากในบัญชีธนาคารมาบันทึกในบัญชีให้ถูกต้อง (ตามข้อ ค) อีกทั้งผู้ต้องหาที่ 1 ยังให้กรรมการกู้ยืมเงิน โดยไม่สามารถพิสูจน์แหล่งที่มาของเงินดังกล่าว และไม่สามารถนำพิสูจน์หลักฐานการโอนเงินดังกล่าวให้แก่กรรมการ (ตามข้อ 1.2) ประกอบกับผู้ต้องหา มีการย้ายสถานประกอบการหลายครั้งแต่ไม่ได้เข้าประกอบการจริง โดยสถานประกอบการปัจจุบัน เลขที่ 4/1045 ซอยนวมินทร์ 68 แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร มีลักษณะเป็นบ้านร้าง ทรุดโทรม และมีผู้ประกอบการอื่นใช้เป็นสถานประกอบการในทีเดียวกันนี้ถึง 120 ราย เป็นพฤติการณ์เข้าลักษณะปกปิดเงินได้ และมีเจตนาหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 และในส่วใบกำกับภาษี ผู้ต้องหาไม่สามารถพิสูจน์การซื้อสินค้า และการได้มาของใบกำกับภาษีซื้อได้ โดยผู้ออกใบกำกับดังกล่าวเป็นผู้ประกอบการที่ถูกขึ้นชื่อเป็นผู้ออกใบกำกับภาษีโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย (ตามข้อ 2.1 และ 2.2) พึงได้ว่าผู้ต้องหาที่ 1 ไม่ได้มีการซื้อสินค้าจริง และมีเจตนาใบกำกับภาษีที่ออกโดยไม่ชอบไปใช้เป็นเครดิตภาษี ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4(3) และผู้ต้องหาที่ 1 แสดงการขายสินค้าในใบกำกับภาษีต่ำกว่าราคาขายที่ระบุในแคตตาล็อกสินค้า ที่บริษัทผู้ต้องหาที่ 1 นำไปเสนอขายแก่ลูกค้าและเมื่อนำต้นทุนกับราคาขายในใบกำกับภาษีแล้ว บริษัทฯ ผู้ต้องหาที่ 1 มีกำไรเพียงร้อยละ 2 ซึ่งต่ำกว่ากิจการในประเภทเดียวกัน และต่ำกว่าราคาตลาดซึ่งน่าจะมีกำไรอยู่ที่ร้อยละ 10 - 14 โดยไม่มีเหตุอันสมควร (ตามข้อ 1.1) กรมสรรพากร จึงมอบอำนาจให้นิติกรชำนาญการ ฝ่ายกฎหมายและคดีภาษีอากรร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนเป็นคดีนี้ โดยให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาทั้งสามฐานโดยรู้อยู่แล้วหรือโดยจงใจ แจ้งข้อความเท็จ หรือให้ถ้อยคำเท็จ หรือ

ตอบคำถามด้วยถ้อยคำ อันเป็นเท็จ หรือนำพยานหลักฐานเท็จมาแสดง เพื่อหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรตามลักษณะนี้ หรือโดยความเท็จ โดยฉ้อโกงหรืออุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน หลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรตามลักษณะนี้ และเป็นผู้ประกอบการโดยเจตนา นำใบกำกับภาษีปลอมหรือใบกำกับภาษีที่ออกโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายไปใช้ในการเครดิตภาษี ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 มาตรา 90/4 จึงร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนเป็นคดีนี้

ชั้นสอบสวน บริษัท ห. จำกัด ผู้ต้องหาที่ 1 ให้การปฏิเสธ ส่วนนาย ฉ. ผู้ต้องหาที่ 2 นาย ล. ผู้ต้องหาที่ 3 พนักงานสอบสวนมิได้ทำการแจ้งข้อกล่าวหา ความเห็นของพนักงานสอบสวน เห็นควรสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาทั้งสาม

การดำเนินคดี : จากข้อเท็จจริงตามพฤติการณ์ กรมสรรพากรร้องทุกข์ บริษัท ห. จำกัด โดย นาย ฉ. กรรมการผู้มีอำนาจในขณะความผิดเกิด ผู้ต้องหา ฐานเจตนา ร่วมกันเป็นผู้ประกอบการ โดยเจตนา นำใบกำกับภาษีปลอมหรือใบกำกับภาษีที่ออกโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายไปใช้ในการเครดิตภาษี ตามมาตรา 90/4(7) โดยรู้อยู่แล้วหรือโดยจงใจ แจ้งข้อความเท็จหรือให้ถ้อยคำเท็จหรือตอบคำถาม ด้วยถ้อยคำอันเป็นเท็จ หรือนำพยานหลักฐานเท็จมาแสดง เพื่อหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรหรือ เพื่อขอคืนภาษีอากรตามลักษณะนี้ หรือหรือโดยความเท็จ โดยฉ้อโกงหรืออุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใด ทำนองเดียวกัน หลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรหรือขอคืนภาษีอากรตามลักษณะนี้ อันเป็นความผิดตามมาตรา 37 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 แต่หัวหน้าพนักงานสอบสวน และในชั้นพนักงานอัยการ มีคำสั่งไม่ฟ้อง บริษัท ห. จำกัด ที่ 1 นาย ฉ. ที่ 2 นาย ล. ที่ 3 ผู้ต้องหา ข้อหา ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4(7) มาตรา 37 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 ตามข้อกล่าวหา

ผลคดีปัจจุบัน : พนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้อง และไม่ปรากฏว่าพนักงานตำรวจ มีความเห็นแย้ง จึงไม่มีผลคดีในชั้นศาล

คำวินิจฉัยประกอบคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องของพนักงานอัยการ : พิจารณาแล้วเห็นว่า ตามผลการสอบสวนได้ความเป็นที่ยุติว่า บริษัท ห. จำกัด ทะเบียนตามประมวลกฎหมายแพ่ง และพาณิชย์เป็นนิติบุคคลประเภท บริษัทจำกัด เมื่อวันที่ 25 ตุลาคม 2549 ขณะเกิดเหตุระหว่าง วันที่ 15 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2555 ถึงวันที่ 15 มกราคม 2557 มีนาย ฉ. ผู้ต้องหาที่ 2 และนาย ล. ผู้ต้องหาที่ 3 เป็นกรรมการผู้จัดการผู้มีอำนาจลงลายมือชื่อและประทับตราสำคัญของบริษัท ผูกพันบริษัท สำนักงานแห่งใหญ่ ตั้งอยู่ที่แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร จดทะเบียน เป็นผู้ประกอบการภาษีมูลค่าเพิ่ม เมื่อวันที่ 25 ตุลาคม 2549 ประกอบกิจการจำหน่าย นำเข้า รูปปั้น เทียน สินค้ากระจก สินค้าเซรามิก สินค้าพลาสติก อุปกรณ์ไฟฟ้า สิ่งทอ (เสื้อผ้า ลูกปัด) สินค้าอุปโภค วัตถุประสงค์สาธารณกรรม และภาพเขียน

การก่อตั้งบริษัทฯ ผู้ต้องหาที่ 1 มีนาย ฉ. ซึ่งมีภูมิลำเนาอยู่มณฑลทวิ้งต้ง สาธารณรัฐประชาชนจีน ซึ่งเข้ามาทำธุรกิจในประเทศไทยโดยนำเข้าสินค้าซึ่งมีแหล่งผลิตในประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนเข้ามาจำหน่าย ซึ่งต้องมีการจดทะเบียนจัดตั้งบริษัท จึงได้ว่าจ้างสำนักงานบัญชี ฟ. ซึ่งรับจ้างจดทะเบียนนิติบุคคล และรับทำบัญชี และเป็นเจ้าของบริษัทตัวแทนปฏิบัติทางพิธีการทางศุลกากร (ชิปปิ้ง) และเป็นที่ยอมรับของพ่อค้าชาวจีนในการใช้บริการให้ทำการจดทะเบียนตั้งบริษัทฯ นอกจากนี้ยังว่าจ้างสำนักงานบัญชีฯ ดังกล่าวทำเอกสาร ทำบัญชี และเสียภาษีต่อกรมสรรพากร และคำให้การของนักวิชาการสรรพากรชำนาญการพิเศษ กองตรวจสอบภาษีกลาง กรมสรรพากร และเจ้าหน้าที่สรรพากรพื้นที่กรุงเทพมหานคร กรมสรรพากร ซึ่งให้การต่อพนักงานสอบสวนว่า พยานทั้งสองได้เข้าทำการตรวจค้น ที่ตั้งของสำนักงานบัญชี ฟ. ตามคำสั่งของอธิบดีกรมสรรพากร และได้ทำการตรวจยึดเอกสารทางบัญชีภายในสถานที่ทำการดังกล่าวเพื่อนำมาตรวจสอบ โดยการตรวจค้นนั้น พบเอกสาร สำเนาใบกำกับภาษีขาย และตราประทับของบริษัท ห. ผู้ต้องหาที่ 1 ซึ่งสำนักงาน ฟ. เป็นผู้รับทำบัญชีให้ รวมอยู่ด้วย

กรมสรรพากร เห็นว่า ระยะเวลาบัญชีตั้งแต่วันที่ 15 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2555 ถึงวันที่ 15 มกราคม 2557 (สองรอบปีบัญชี) บริษัทฯ ผู้ต้องหาที่ 1 แสดงการขายสินค้าในใบกำกับภาษีต่ำกว่าราคาขายที่ระบุในแคตตาล็อกสินค้า ที่บริษัทผู้ต้องหาที่ 1 นำไปเสนอขายแก่ลูกค้า และเมื่อนำต้นทุนกับราคาขายในใบกำกับภาษีแล้ว บริษัทฯ ผู้ต้องหาที่ 1 มีกำไรเพียงร้อยละ 2 ซึ่งต่ำกว่ากิจการในประเภทเดียวกัน และต่ำกว่าราคาตลาด ซึ่งน่าจะจะมีกำไรอยู่ที่ร้อยละ 10 - 14 โดยไม่มีเหตุอันสมควร, ไม่นำรายได้ซึ่งปรากฏอยู่ในด้านรับเงินฝากในบัญชีธนาคารมาบันทึกในบัญชีให้ถูกต้อง และไม่นำรายได้ซึ่งปรากฏอยู่ในด้านรับเงินฝากในบัญชีธนาคารมาบันทึกในบัญชีให้ถูกต้อง อีกทั้งบริษัทฯ ผู้ต้องหาที่ 1 ยังให้กรรมการกู้ยืมเงิน โดยไม่สามารถพิสูจน์แหล่งที่มาของเงินดังกล่าว และไม่สามารถนำพิสูจน์หลักฐานการโอนเงินดังกล่าวให้แก่กรรมการ อันเป็นความผิดฐานเป็นผู้ประกอบการโดยเจตนา นำใบกำกับภาษีปลอมหรือใบกำกับภาษีที่ออกโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายไปใช้ในการเครดิตภาษี โดยรู้อยู่แล้วหรือโดยจงใจ แจ้งข้อความเท็จ หรือให้ถ้อยคำเท็จ หรือตอบคำถามด้วยถ้อยคำอันเป็นเท็จ หรือนำพยานหลักฐานเท็จมาแสดง เพื่อหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรตามลักษณะนี้ หรือโดยความเท็จ โดยฉ้อโกงหรืออุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน หลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรตามลักษณะนี้ ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37, 90/5 กรมสรรพากรจึงมอบอำนาจให้นิติกรชำนาญการ ฝ่ายกฎหมายและคดีภาษีอากรร้องทุกข์ ต่อพนักงานสอบสวนเป็นคดีนี้

นอกจากนี้ยังปรากฏว่า กรมสรรพากร ได้ร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับ บริษัท ช. จำกัด, บริษัท ต. จำกัด, บริษัท ท. จำกัด, ห้างหุ้นส่วนจำกัด ค., บริษัท ค. จำกัด, บริษัท จ. จำกัด และ บริษัท จ. เทวดิ่ง จำกัด และบริษัทอื่นๆ ที่ไม่ปรากฏเอกสารในสำนวน

การสอบสวนอีกส่วนหนึ่ง รวมทั้งสิ้น 10 บริษัท ซึ่งเป็นบริษัทหรือนิติบุคคล ซึ่งเป็นของคนจีน ซึ่งว่าจ้างสำนักงานบัญชี ฟ. จดทะเบียนนิติบุคคลบริษัท และทำบัญชียื่นเสียภาษีต่อกรมสรรพากร ทั้งสิ้น ซึ่งบริษัทฯ ผู้ต้องหาที่ 1 และบริษัทคนจีนเหล่านั้น ได้ร้องขอความเป็นธรรมต่อ ปลัดกระทรวงการคลังและสภาวิชาชีพบัญชีในพระบรมราชูปถัมภ์ ว่า สำนักงานบัญชี ฟ. ซึ่งเป็นผู้รับจ้างทำบัญชีและยื่นเสียภาษีของบริษัทฯ ผู้ต้องหาที่ 1 ได้ทำการปลอมแปลงเอกสารและใช้เอกสารปลอมของบริษัทไปใช้ในการยื่นแบบแสดงรายการภาษีต่อกรมสรรพากร เป็นเหตุให้ กรมสรรพากรตรวจสอบเกี่ยวกับการประกอบกิจการได้รับความเดือดร้อนและไม่ได้รับความเป็นธรรม ขอให้ตรวจสอบการกระทำของนาย อ. เจ้าของ และสำนักงาน บัญชี ฟ. หรือคณะบุคคล ฟ. ซึ่งต่อมากรมสรรพากร โดยอธิบดีกรมสรรพากรได้มีคำสั่งให้ นักวิชาการสรรพากรชำนาญการพิเศษ กองตรวจสอบภาษีกลาง และนักตรวจสอบภาษีชำนาญการพิเศษ ที่ทำการตรวจค้นและยึดเอกสารภายในสำนักงานบัญชี ฟ. ซึ่งพบเอกสารการทำบัญชี ใบกำกับภาษี และตราประทับของบริษัท ห. จำกัด ตลอดจนเอกสารหลักฐานทางบัญชีของบริษัทต่าง ๆ ของกลุ่มคนจีนที่เข้ามาประกอบธุรกิจในประเทศไทย

นอกจากนี้ยังได้ความจากพนักงานของบริษัทฯ ผู้ต้องหาที่ 1 ซึ่งทำหน้าที่เกี่ยวกับเอกสาร ได้ความว่า พยานทำหน้าที่ รวบรวมเอกสารค่าใช้จ่ายของบริษัทฯ ผู้ต้องหาที่ 1 ส่วนเอกสารเกี่ยวกับการนำเข้า และภาษีนั้น นาย อ. เจ้าของสำนักงานบัญชี ฟ. หรือคณะบุคคล ฟ. เป็นผู้ดำเนินการ

พิจารณาแล้วเห็นว่า การประกอบวิชาชีพบัญชี เป็นวิชาชีพเฉพาะทางที่ผู้ประกอบการอาชีพดังกล่าวต้องผ่านการศึกษา และอบรม เพื่อจะปฏิบัติให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติวิชาชีพบัญชี พ.ศ.2547 และข้อบังคับสภาวิชาชีพบัญชี ต่างๆ นอกจากนี้การยื่นเสียภาษีต่อกรมสรรพากร ยังต้องปฏิบัติให้เป็นไป และถูกต้องตามประมวลรัษฎากร ดังนั้นผู้กระทำการดังกล่าวได้ จะต้องมีความรู้ ความชำนาญ ในด้านนั้น ๆ เป็นการเฉพาะทางบุคคลทั่วไป หรือผู้ต้องหาในคดีนี้ ซึ่งเป็นคนจีนเดินทาง มาประกอบธุรกิจในประเทศไทย ย่อมไม่อาจทำบัญชีให้ถูกต้อง และยื่นเสียภาษี ให้เป็นไปโดยถูกต้อง ตามประมวลรัษฎากรได้ การที่ผู้ต้องหาที่ 1 ว่าจ้างให้สำนักงานบัญชี ฟ. โดยนาย อ. เป็นผู้รับหน้าที่ ในการจัดทำบัญชีและยื่นเสียภาษีต่อกรมสรรพากร ตลอดจนหน่วยงานราชการอื่น อาทิ กรมศุลกากร ดังกล่าวมูลักษณะเป็นการว่าจ้างบริษัท หรือบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถ และความเชี่ยวชาญ ในเรื่องต่าง ๆ เป็นการเฉพาะเข้ามาทำงานนั้นๆ ในองค์กร (Outsource) จึงเป็นเรื่องปกติในการ การทำธุรกิจทั่วไป ที่ต้องว่าจ้างผู้ทำบัญชี โดยผู้ว่าจ้างย่อมคาดหวังโดยสุจริตว่า ผู้รับจ้างจะดำเนินการ ให้ถูกต้อง เรียบร้อยเป็นไปตามกฎหมาย ไม่ให้ได้รับความเดือดร้อนบุคคลในภายหลัง และเป็นหน้าที่ ของสำนักงานบัญชีฯ จะต้องทำบัญชีให้ถูกต้องเป็นไปตามหลักวิชาหลักกฎหมาย และหลักวิชาชีพ ที่สภาวิชาชีพกำหนด

จากการสอบสวนได้ความว่า แนวทางการทำงานเรื่องบัญชีและภาษีระหว่าง บริษัท ห.ทาน (ประเทศไทย) จำกัด ผู้ต้องหาที่ 2 กับสำนักงานบัญชี ฟ. โดยนาย อ. นั้น ผู้ต้องหาที่ 1 มีหน้าที่ส่งเอกสารหลักฐานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการขายส่งมอบให้สำนักงานบัญชีฯ เป็นผู้รับไปดำเนินการต่อ

เมื่อความเสียหายในคดีนี้เกิดจาก การขายสินค้าในใบกำกับภาษีต่ำกว่าราคาขายที่ระบุในแคตตาล็อกสินค้าโดยมีกำไรเพียงร้อยละ 2 ซึ่งต่ำกว่ากิจการในประเภทเดียวกัน และต่ำกว่าราคาตลาดโดยไม่มีเหตุอันสมควร, การให้กรรมการกู้ยืมเงินสำหรับรอบระยะเวลาบัญชีปี 2555 จำนวน 1x,xxx,xxx บาท และรอบระยะเวลาบัญชีปี 2556 จำนวน 1x,xxx,xxx ซึ่งเป็นเท็จ, รายการรับฝากเงินจากบัญชีเงินฝากธนาคารแต่ผู้ต้องหาที่ 1 ไม่สามารถพิสูจน์หลักฐานใด ๆ เกี่ยวกับการรับเงินดังกล่าวว่ารับจากลูกค้ารายใด หรือบุคคลใด, การนำใบกำกับภาษีซื้อที่ออกโดยผู้ประกอบการที่ถูกขึ้นชื่อเป็นผู้ออกใบกำกับภาษีโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ประเภทความผิดชัดเจนไม่ต้องสอบสวน, ใบกำกับภาษีขายที่ไม่สามารถพิสูจน์การได้มาซึ่งใบกำกับและการชำระค่าสินค้าของใบกำกับดังกล่าวได้ ซึ่งการกระทำดังกล่าว เกิดจากขั้นตอนในการจัดทำเอกสารและบัญชี ตลอดจนการนำไปใช้ในการยื่นเสียภาษีที่กระทำโดยสำนักงานบัญชี ฟ. โดยนาย อ. ทั้งสิ้น และการกระทำดังกล่าวเป็นพฤติการณ์สอดคล้องกับกรณีบริษัทในกลุ่มชาวจีนที่ว่าจ้างสำนักงานบัญชีดังกล่าวทำบัญชีให้ และถูกกรมสรรพากรร้องทุกข์ดำเนินคดีเช่นเดียวกัน แม้ผลของการทำบัญชี จะส่งผลให้บริษัท ห. จำกัด เสียภาษีน้อยกว่าที่ประมวลรัษฎากรบัญญัติไว้ แต่พยานหลักฐานก็ปรากฏแต่เพียงว่า บริษัท ห. จำกัด ว่าจ้างสำนักงานบัญชีฯ ให้ทำบัญชีให้ถูกต้องเพื่อสิทธิประโยชน์ในการเสียภาษีเท่านั้น ยังไม่อาจฟังได้ว่า บริษัท ห. จำกัด กระทำของสำนักงานบัญชีฯ เป็นทำบัญชีที่ขัดต่อหลักวิชาชีพ และเป็นการกระทำที่ขัดต่อกฎหมาย ซึ่งมีโทษทางอาญาแล้ว ยังปล่อยปละละเลยให้สำนักงานบัญชีฯ กระทำเช่นนั้น ดังนี้ จะถือว่า บริษัท ห. จำกัด โดยนาย ภ. ผู้ต้องหาที่ 1 กับนาย ฉ. ผู้ต้องหาที่ 2 และนาย ล. ผู้ต้องหาที่ 3 ซึ่งเป็นกรรมการผู้มีอำนาจลงนามผูกพันบริษัท ในขณะที่เกิดเหตุ รู้เห็นเป็นใจ ร่วมกระทำผิดกับสำนักงานบัญชี ฟ. โดยนาย อ. ด้วยหาได้ไม่ เมื่อผู้ต้องหาทั้งสามให้การปฏิเสธคดีมีพยานหลักฐานไม่พอฟ้อง จึงสั่งไม่ฟ้อง บริษัท ห. จำกัด โดยนาย ภ. ผู้ต้องหาที่ 1 กับนาย ฉ. ผู้ต้องหาที่ 2 และนาย ล. ผู้ต้องหาที่ 3 ฐานเป็นผู้ประกอบการโดยเจตนา นำใบกำกับภาษีปลอมหรือใบกำกับภาษีที่ออกโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายไปใช้ในการเครดิตภาษี โดยรู้อยู่แล้วหรือโดยจงใจแจ้งข้อความเท็จ หรือให้ถ้อยคำเท็จ หรือตอบคำถามด้วยถ้อยคำอันเป็นเท็จ หรือนำพยานหลักฐานเท็จมาแสดงเพื่อหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรตามลักษณะนี้ หรือโดยความเท็จ โดยฉ้อโกงหรืออุบายหรือโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน หลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรตามลักษณะนี้ ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37, 90/4 (7) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83

4.2.2 การดำเนินคดีเกี่ยวกับผู้ทำบัญชีต่างกัน คดี ที่ (ภษ.2) 350/2563

ตารางที่ 4.3 ตารางแสดงสรุปผลการดำเนินคดีเกี่ยวกับผู้ทำบัญชีต่างกัน คดี ที่ (ภษ.2) 350/2563

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากร ร้องทุกข์ ในข้อหา	หัวหน้าพนักงาน สอบสวน ส่งอย่างไร	ผลคดี ชั้นอัยการ	ผลคดี ชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
2	(ภษ.2) 350/2563 ร้องทุกข์ 22 ก.ค.63	บริษัท อ. จำกัด ในฐานะ นิติบุคคล นาย ช. (ถึงแก่ความ ตาย ในฐานะ ส่วนตัว) นางสาว ณ. นางสาว บ. คณะบุคคล อ. ธุรกิจ	เมื่อวันที่ 5 พ.ค.54 เขตดินแดง กทม. บริษัท อ. จำกัด ผู้ต้องหาที่ 1 นาย ช. ผู้ต้องหาที่ 2 กระทำความผิด ร่วมกันฉ้อโกงเพื่อร่วมกัน ฉ้อโกงเพื่อหลีกเลี่ยง หรือ พยายามหลีกเลี่ยงการ เสียภาษีอากร อันเป็น ความผิดตามมาตรา 37 แห่งประมวลรัษฎากร ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	ข้อหา ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	สั่งไม่ฟ้อง ผู้ต้องหา ข้อหา ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและ ทรัพยากร 2 - 19 ก.พ.64 แจ้งคำสั่ง เด็ดขาดไม่ฟ้อง แต่ไม่ปรากฏเอกสาร เกี่ยวกับคำวินิจฉัย ข้อหา ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	พนักงานอัยการ มีคำสั่งเด็ดขาด ไม่ฟ้องและ ไม่ปรากฏว่า พนักงานตำรวจ มีความเห็นแย้ง จึงไม่มีผลคดี ในชั้นศาล	พนักงานอัยการ มีคำสั่งเด็ดขาด ไม่ฟ้องและ ไม่ปรากฏว่า พนักงานตำรวจ มีความเห็นแย้ง จึงไม่มีผลคดี ในชั้นศาล

(ที่มา : จากการรวบรวมของผู้วิจัย)

ตารางที่ 4.3 ตารางแสดงสรุปผลการดำเนินคดีเกี่ยวกับผู้ทำบัญชีต่างกัน คดี ที่ (ภษ.2) 350/2563 (ต่อ)

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากร ร้องทุกข์ ในข้อหา	หัวหน้าพนักงาน สอบสวน สั่งอย่างไร	ผลคดี ชั้นอัยการ	ผลคดี ชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
2	(ภษ.2) 350/2563 ร้องทุกข์ 22 ก.ค.63	บริษัท อ. จำกัด ในฐานะ นิติบุคคล นาย ช. (ถึงแก่ความ ตาย ในฐานะ ส่วนตัว) นางสาว ณ. นางสาว บ. คณะบุคคล อ. ธุรกิจ	จากการสอบสวนพบว่า ผู้ต้องหาที่ 1 และ ที่ 2 มีความผิดตามที่สรรพากร ร้องทุกข์ แต่ผู้ต้องหาที่ 2 ได้ถึงแก่ความตายระหว่าง ดำเนินคดี ในส่วนนางสาว ณ. ผู้ต้องหาที่ 3 นางสาว บ. ผู้ต้องหาที่ 4 เป็นคณะบุคคล อ. ประกอบธุรกิจในการรับจ้าง ทำบัญชี จากการสอบสวน พบว่าไม่มีความผิดตามที่ ที่กรมสรรพากรได้ร้องทุกข์ จึงสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ 1 - 4	ข้อหา ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	สั่งไม่ฟ้อง ผู้ต้องหา ข้อหา ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและ ทรัพยากร 2 - 19 ก.พ.64 แจ้งคำสั่ง เด็ดขาดไม่ฟ้อง แต่ไม่ปรากฏเอกสาร เกี่ยวกับคำวินิจฉัย ข้อหา ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	พนักงานอัยการ มีคำสั่งเด็ดขาด ไม่ฟ้องและ ไม่ปรากฏว่า พนักงานตำรวจ มีความเห็นแย้ง จึงไม่มีผลคดี ในชั้นศาล	พนักงานอัยการ มีคำสั่งเด็ดขาด ไม่ฟ้องและ ไม่ปรากฏว่า พนักงานตำรวจ มีความเห็นแย้ง จึงไม่มีผลคดี ในชั้นศาล

(ที่มา : จากการรวบรวมของผู้วิจัย)

ข้อเท็จจริง : เมื่อวันที่ 5 พฤษภาคม 2554 แขวงดินแดง เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร บริษัท อ. จำกัด ในฐานะนิติบุคคล ผู้ต้องหาที่ 1 นาย ช. ผู้ต้องหาที่ 2 ในฐานะกรรมการผู้จัดการ มีอำนาจกระทำการแทนผู้ต้องหาที่ 1 และในฐานะส่วนตัว กระทำความผิดร่วมกันฉ้อโกง เพื่อหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร อันเป็นความผิดตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 จากการสอบสวนพบว่าผู้ต้องหาที่ 1 และ ที่ 2 มีความผิดตามที่สรรพากรร้องทุกข์ แต่ผู้ต้องหาที่ 2 ได้ถึงแก่ความตายระหว่างดำเนินคดี ในส่วน นางสาว ณ. ผู้ต้องหาที่ 3 นางสาว บ. ผู้ต้องหาที่ 4 เป็นคณะบุคคล อ. ประกอบธุรกิจในการรับจ้าง ทำบัญชี จากการสอบสวนพบว่าไม่มีความผิดตามที่กรมสรรพากรได้ร้องทุกข์ จึงสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหา ที่ 1 - 4

การดำเนินคดี : ตามพฤติการณ์จากข้อเท็จจริงดังกล่าว กรมสรรพากรได้มาร้องทุกข์ ดำเนินคดีบริษัท อ. จำกัด ในฐานะนิติบุคคล นาย ช. นางสาว ณ. นางสาว บ. คณะบุคคล อ. ธุรกิจ ผู้ต้องหา ในข้อหา ร่วมกันฉ้อโกงเพื่อหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร อันเป็น ความผิดตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 แต่ในชั้นสอบสวน พนักงานสอบสวนเห็นว่า ผู้ต้องหาที่ 3 และ ที่ 4 เป็นคณะบุคคลผู้รับจ้างทำบัญชี ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ ในคดีฐานหลีกเลี่ยงภาษีของบริษัทดังกล่าว อีกทั้ง ผู้ต้องหาที่ 2 กรรมการผู้จัดการผู้ต้องหาที่ 1 ได้ถึงแก่ความตายในระหว่างดำเนินคดี จึงไม่สามารถฟ้องผู้ต้องหาที่ 1 และที่ 2 ในความผิดดังกล่าว ได้ หัวหน้าพนักงานสอบสวน จึงมีสั่งไม่ฟ้อง ผู้ต้องหา ข้อหาตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 และสำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีเศรษฐกิจและทรัพยากร 2 ได้มีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้อง แต่ไม่ปรากฏเอกสารแนบเกี่ยวกับคำวินิจฉัยประกอบ ข้อหา ตามประมวล รัษฎากร มาตรา 37 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83

ผลคดีปัจจุบัน : พนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องและไม่ปรากฏว่าพนักงานตำรวจ มีความเห็นแย้ง จึงไม่มีผลคดีในชั้นศาล

ตารางที่ 4.4 ตารางแสดงสรุปผลการดำเนินคดีเกี่ยวกับผู้ทำบัญชีต่างกัน

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนสั่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
1	(ภษ.2) 125/2562 ร้องทุกข์ 12 ธ.ค.62	บริษัท ห. จำกัด โดย นาย ฉ. กรรมการ ผู้มีอำนาจ ในขณะ ความผิด เกิด	กรมสรรพากรเห็นว่า 1. ผู้ต้องหาที่ 1 ขายสินค้า โดยแสดงราคาสินค้า ในใบกำกับภาษีต่ำกว่า ราคาตลาด โดยไม่มีเหตุ อันสมควร 2. ไม่นำรายได้ซึ่งปรากฏ อยู่ในด้านรับเงินฝาก ในบัญชีธนาคารมา บันทึกในบัญชีให้ถูกต้อง	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4(7), มาตรา 37 ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	ส่งสำนวนการ สอบสวน <u>สั่งไม่ฟ้อง</u> บริษัท ห. จำกัด ที่ 1 นาย ฉ. ที่ 2 นาย ล. ที่ 3 ผู้ต้องหา <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4(7), 37 ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการคดี เศรษฐกิจและทรัพยากร 6 - 17 ก.ย.64 <u>แจ้งคำสั่งไม่ฟ้อง</u> บริษัท ห. จำกัด ที่ 1 นาย ฉ. ที่ 2 นาย ล. ที่ 3 <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4(7), 37 ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	พนักงานอัยการ มีคำสั่งเด็ดขาด ไม่ฟ้องและ ไม่ปรากฏว่า พนักงานตำรวจ มีความเห็นแย้ง จึงไม่มีผลคดี ในชั้นศาล	พนักงานอัยการ มีคำสั่งเด็ดขาด ไม่ฟ้องและ ไม่ปรากฏว่า พนักงานตำรวจ มีความเห็นแย้ง จึงไม่มีผลคดี ในชั้นศาล

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนส่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
1 (ต่อ)	(ภษ.2) 125/2562 ร้องทุกข์ 12 ธ.ค.62	บริษัท ท. จำกัด โดย นาย ฉ. กรรมการ ผู้มีอำนาจ ในขณะ ความผิด เกิด	3. อีกทั้งผู้ต้องหาที่ 1 ยังให้กรรมการกู้ยืมเงิน โดยไม่สามารถพิสูจน์ แหล่งที่มาของเงินดังกล่าว และไม่สามารถนำพิสูจน์ หลักฐานการโอนเงินดังกล่าว ให้แก่กรรมการ 4. ผู้ต้องหามีการย้ายสถาน ประกอบการหลายครั้งแต่ไม่ได้ เข้าประกอบการจริง โดยสถาน ประกอบการปัจจุบัน มีลักษณะ เป็นบ้านร้าง ทรุดโทรมและ มีผู้ประกอบการอื่นใช้เป็นสถาน ประกอบการในทีเดียวกันนี้ ถึง 120 ราย	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4(7), มาตรา 37 ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	ส่งสำนวนการ สอบสวน <u>ส่งไม่พ้อง</u> บริษัท ท. จำกัด ที่ 1 นาย ฉ. ที่ 2 นาย ล. ที่ 3 ผู้ต้องหา <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4(7), 37 ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการคดี เศรษฐกิจและทรัพยากร 6 - 17 ก.ย.64 <u>แจ้งคำสั่งไม่พ้อง</u> บริษัท ท. จำกัด ที่ 1 นาย ฉ. ที่ 2 นาย ล. ที่ 3 <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4(7), 37 ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	พนักงานอัยการ มีคำสั่งเด็ดขาด ไม่พ้องและ ไม่ปรากฏว่า พนักงานตำรวจ มีความเห็นแย้ง จึงไม่มีผลคดี ในชั้นศาล	พนักงานอัยการ มีคำสั่งเด็ดขาด ไม่พ้องและ ไม่ปรากฏว่า พนักงานตำรวจ มีความเห็นแย้ง จึงไม่มีผลคดี ในชั้นศาล

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนส่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
1 (ต่อ)	(ภษ.2) 125/2562 ร้องทุกข์ 12 ธ.ค.62	บริษัท ห. จำกัด โดย นาย ฉ. กรรมการ ผู้มีอำนาจ ในขณะ ความผิด เกิด	เป็นพฤติการณ์เข้าลักษณะปกปิดเงินได้ และมีเจตนาหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 5. ในส่วนใบกำกับภาษีผู้ต้องหาไม่สามารถพิสูจน์การซื้อสินค้า และการได้มาของใบกำกับภาษีซื้อได้ โดยผู้ออกใบกำกับ ผู้ประกอบการที่ถูกขึ้นชื่อเป็นผู้ออกใบกำกับภาษีโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ฟังได้ว่าผู้ต้องหาที่ 1 ไม่ได้มีการซื้อสินค้าจริง	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4(7), มาตรา 37 ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	ส่งสำนวนการสอบสวน <u>ส่งไม่พ้อง</u> บริษัท ห. จำกัด ที่ 1 นาย ฉ. ที่ 2 นาย ล. ที่ 3 ผู้ต้องหา <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4(7), 37 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการคดีเศรษฐกิจและทรัพยากร 6 - 17 ก.ย.64 <u>แจ้งคำสั่งไม่พ้อง</u> บริษัท ห. จำกัด ที่ 1 นาย ฉ. ที่ 2 นาย ล. ที่ 3 <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4(7), 37 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	พนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องและไม่ปรากฏว่าพนักงานตำรวจมีความเห็นแย้ง จึงไม่มีผลคดีในชั้นศาล	พนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องและไม่ปรากฏว่าพนักงานตำรวจมีความเห็นแย้ง จึงไม่มีผลคดีในชั้นศาล

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนส่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
1 (ต่อ)	(ภษ.2) 125/2562 ร้องทุกข์ 12 ธ.ค.62	บริษัท ห. จำกัด โดย นาย ฉ. กรรมการผู้มีอำนาจ ในขณะความผิดเกิด	และมีเจตนาเอาใบกำกับภาษีที่ออกโดยไม่ชอบไปใช้เป็นเครดิตภาษี ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4(7) 6. ผู้ต้องหาที่ 1 แสดงการขายสินค้าในใบกำกับภาษีต่ำกว่าราคาขาย และเมื่อนำต้นทุนกับราคาขายในใบกำกับภาษีแล้ว บริษัทฯ ผู้ต้องหาที่ 1 มีกำไรเพียงร้อยละ 2 ซึ่งต่ำกว่ากิจการ ในประเภทเดียวกัน และต่ำกว่าราคาตลาดซึ่งน่าจะมียกำไรอยู่ที่ร้อยละ 10 - 14 โดยไม่มีเหตุอันสมควร	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4(7), มาตรา 37 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	ส่งสำนวนการสอบสวน <u>ส่งไม่พ้อง</u> บริษัท ห. จำกัด ที่ 1 นาย ฉ. ที่ 2 นาย ล. ที่ 3 ผู้ต้องหา <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4(7), 37 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการคดีเศรษฐกิจและทรัพยากร 6 - 17 ก.ย.64 <u>แจ้งคำสั่งไม่พ้อง</u> บริษัท ห. จำกัด ที่ 1 นาย ฉ. ที่ 2 นาย ล. ที่ 3 <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4(7), 37 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	พนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องและไม่ปรากฏว่าพนักงานตำรวจมีความเห็นแย้ง จึงไม่มีผลคดีในชั้นศาล	พนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องและไม่ปรากฏว่าพนักงานตำรวจมีความเห็นแย้ง จึงไม่มีผลคดีในชั้นศาล

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนส่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
2	(ภษ.2) 350/2563 ร้องทุกข์ 22 ก.ค.63	บริษัท อ. จำกัด ในฐานะ นิติบุคคล นาย ช. (ถึงแก่ความ ตาย ในฐานะ ส่วนตัว) นางสาว ณ. นางสาว บ. คณะบุคคล อ. ธุรกิจ	เมื่อวันที่ 5 พ.ค.54 เขตดินแดง กทม. บริษัท อ. จำกัด ผู้ต้องหาที่ 1 นาย ช. ผู้ต้องหาที่ 2 กระทำความผิด ร่วมกันฉ้อโกงเพื่อร่วมกัน ฉ้อโกงเพื่อหลีกเลี่ยง หรือ พยายามหลีกเลี่ยงการ เสียภาษีอากร อันเป็น ความผิดตามมาตรา 37 แห่งประมวลรัษฎากร ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งไม่ฟ้อง</u> ผู้ต้องหา <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและ ทรัพยากร 2 - 19 ก.พ.64 แจ้งคำสั่ง เด็ดขาดไม่ฟ้อง แต่ไม่ปรากฏเอกสาร เกี่ยวกับคำวินิจฉัย <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	พนักงานอัยการ มีคำสั่งเด็ดขาด ไม่ฟ้องและ ไม่ปรากฏว่า พนักงานตำรวจ มีความเห็นแย้ง จึงไม่มีผลคดี ในชั้นศาล	พนักงานอัยการ มีคำสั่งเด็ดขาด ไม่ฟ้องและ ไม่ปรากฏว่า พนักงานตำรวจ มีความเห็นแย้ง จึงไม่มีผลคดี ในชั้นศาล

ลำดับ	คดี	ชื่อผู้ต้องหา	ข้อเท็จจริง	กรมสรรพากรร้องทุกข์ในข้อหา	หัวหน้าพนักงานสอบสวนส่งอย่างไร	ผลคดีชั้นอัยการ	ผลคดีชั้นศาล	ผลคดีปัจจุบัน
2 (ต่อ)	(ภษ.2) 350/2563 ร้องทุกข์ 22 ก.ค.63	บริษัท อ. จำกัด ในฐานะนิติบุคคล นาย ช. (ถึงแก่ความตาย ในฐานะส่วนตัว) นางสาว ณ. นางสาว บ. คณะบุคคล อ. ธุรกิจ	จากการสอบสวนพบว่า ผู้ต้องหาที่ 1 และ ที่ 2 มีความผิดตามที่สรรพากรร้องทุกข์ แต่ผู้ต้องหาที่ 2 ได้ถึงแก่ความตายระหว่างดำเนินคดี ในส่วนนางสาว ณ. ผู้ต้องหาที่ 3 นางสาว บ. ผู้ต้องหาที่ 4 เป็นคณะบุคคล อ. ประกอบธุรกิจในการรับจ้างทำบัญชี จากการสอบสวนพบว่าไม่มีความผิดตามที่กรมสรรพากรได้ร้องทุกข์ จึงสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ 1 - 4	<u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	<u>สั่งไม่ฟ้อง</u> ผู้ต้องหา <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีเศรษฐกิจและทรัพยากร 2 - 19 ก.พ.64 แจ้งคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้อง แต่ไม่ปรากฏเอกสารเกี่ยวกับคำวินิจฉัย <u>ข้อหา</u> ประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83	พนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องและ ไม่ปรากฏว่าพนักงานตำรวจมีความเห็นแย้ง จึงไม่มีผลคดีในชั้นศาล	พนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องและ ไม่ปรากฏว่าพนักงานตำรวจมีความเห็นแย้ง จึงไม่มีผลคดีในชั้นศาล

(ที่มา : จากการรวบรวมของผู้วิจัย)

บทที่ 5

วิเคราะห์สภาพปัญหาการบังคับใช้มาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร ในกรณีการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษี

5.1 ปัญหาการกำหนดโทษในกรณีการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษี

ปัญหาการหลีกเลี่ยงภาษีในประเทศไทยนั้นถือเป็นประเด็นปัญหาที่หน่วยงานภาครัฐให้ความสำคัญเป็นอย่างมาก เนื่องจากมีความเกี่ยวข้องกับเงินภาษีอากรที่จะถูกนำมาใช้ในการบริหารจัดการ และพัฒนาประเทศในทุก ๆ ด้านโดยรัฐบาล ซึ่งมาตรการทางกฎหมายที่บังคับใช้แก่กรณีการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีโดยเฉพาะกับการหลีกเลี่ยงภาษีได้บัญญัติไว้ในมาตรา 37 แห่งประมวลรัษฎากรเพียงมาตราเดียว ในมาตราดังกล่าวนี้ได้มีการกำหนดให้ผู้กระทำความผิดจะต้องระวางโทษทั้งโทษจำคุกตั้งแต่ 3 เดือนถึง 7 ปีและโทษปรับตั้งแต่ 2,000 บาท ถึง 200,000 บาท โดยในมาตราดังกล่าวได้กำหนดลักษณะของการกระทำความผิดเอาไว้เพียง 2 ประการซึ่งก็คือการกระทำโดยเจตนาในการแจ้งข้อความเท็จ หรือให้ถ้อยคำเท็จ หรือตอบคำถามด้วยถ้อยคำอันเป็นเท็จ หรือนำพยานหลักฐานเท็จมาแสดง เพื่อหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรหรือเพื่อขอคืนภาษี และการกระทำโดยความเท็จ โดยฉ้อโกงหรืออุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน หลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรหรือขอคืนภาษีเท่านั้น และในส่วนของกรณีการหลีกเลี่ยงภาษีโดยเจตนาไม่ยื่นรายการที่ต้องยื่นนั้นจะต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 200,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ซึ่งเป็นการกระทำความผิดตามมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร

ซึ่งมาตรการบังคับในเรื่องของการหลีกเลี่ยงภาษีดังกล่าวข้างต้นตามประมวลรัษฎากรไทยนั้นถือเป็นมาตรการทางกฎหมายที่มีโทษเป็นความรับผิดทางอาญานั้นมีลักษณะเป็นมาตรการในการหลีกเลี่ยงภาษีที่ต้องการเจตนาในการกระทำความผิดของผู้เสียภาษีมาใช้เป็นข้อพิจารณาในส่วนขององค์ประกอบของความรับผิดด้วย แต่จะเห็นได้ว่าการกำหนดถึงลักษณะของการกระทำโดยเจตนาตามหลักในมาตรา 37 แห่งประมวลรัษฎากรนั้นเป็นการกำหนดความหมายที่มีขอบเขตโดยกว้างซึ่งอาจทำให้เกิดความยุ่งยากในการนำมาตีความเพื่อนำมาบังคับใช้ และความไม่ชัดเจนดังกล่าวนี้ยังอาจส่งผลเป็นไปในทิศทางของการเกิดช่องว่างทางกฎหมายที่ผู้กระทำความผิดอาจรอดพ้นจากผลของการหลีกเลี่ยงภาษีในครั้งนั้น ๆ ได้อีกด้วย เพราะถึงแม้ว่าหลักการในการตีความด้านกฎหมายภาษีอากรนั้นศาลไทยจะทำการใช้หลักการตีความตามตัวอักษรอย่างเคร่งครัดเป็นหลัก แต่เมื่อมาตรา 37 นั้นยังมีความคลุมเครือเกิดขึ้นจึงจะต้องทำการนำเอาหลักการตีความตามเจตนารมณ์ของกฎหมายมาบังคับใช้แทนและเมื่อบทบัญญัติดังกล่าวนี้ยังมีความไม่ชัดเจน

หรือยังมีความกำกวมอยู่นั้นศาลก็ต้องตีความไปในทางอันเป็นคุณแก่ผู้เสียหายที่ทำการหลีกเลี่ยงภาษีเหล่านั้นก็เป็นได้ ดังนั้น เมื่อมีการกระทำโดยมีเจตนาที่จะทำการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีตามมาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากรเกิดขึ้น แต่มาตราดังกล่าวยังเป็นบทบัญญัติที่ไม่ชัดเจนและมีประสิทธิภาพที่ไม่ครอบคลุมต่อการหลีกเลี่ยงภาษีในทุกรูปแบบแล้วนั้น ย่อมทำให้มาตรการทางกฎหมายนี้ไม่สามารถที่จะนำมาบังคับใช้แก้ไขปัญหาได้อย่างแท้จริงทันที

สำหรับมาตรการทางกฎหมายที่นำมาบังคับใช้กับการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษี ตามประมวลรัษฎากรแห่งสหรัฐอเมริกา นั้นถือว่าเป็นมาตรการที่มีความแตกต่างจากมาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากรไทยเป็นอย่างมาก เนื่องจากในประมวลรัษฎากรของสหรัฐอเมริกา นั้นได้มีการกำหนดสาระสำคัญและลักษณะของการกระทำความผิดในกรณีที่มีความเกี่ยวข้องกับการหลีกเลี่ยงภาษีเอาไว้อย่างชัดเจน ซึ่งเมื่อทำการพิจารณาแล้วจะเห็นได้ว่าการกำหนดมาตรการทางกฎหมายของสหรัฐอเมริกานั้นถือเป็นการตามกฎหมายที่มีประสิทธิภาพและมีความครอบคลุมต่อการนำมาบังคับใช้ต่อการแก้ไขปัญหาการหลีกเลี่ยงภาษีได้เป็นอย่างดี เพราะเป็นการลดภาระในการตีความกฎหมายภาษีอากรของศาลได้อย่างมาก และเมื่อการตีความบังคับใช้กฎหมายนั้นสามารถกระทำได้อย่างง่าย ประกอบกับมาตรการทางกฎหมายที่ชัดเจนแล้วนั้น ย่อมส่งผลทำให้กฎหมายดังกล่าวนี้มีประสิทธิภาพที่จะนำมาบังคับใช้ในการแก้ไขปัญหาในกรณีของการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีให้เกิดประสิทธิผลอย่างแท้จริงได้นั่นเอง

จากที่กล่าวมาในเรื่องของมาตรการที่ได้นำมาบังคับใช้กับการกระทำความผิดในกรณีการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีตามประมวลรัษฎากรไทยนั้นเมื่อทำการพิจารณาจะเห็นได้ว่า ได้มีการกำหนดขอบเขตและลักษณะของการกระทำความผิดที่ถือเป็นการหลีกเลี่ยงภาษีเอาไว้ กว้างและยังไม่มีมีความชัดเจนเพียงพอต่อการบังคับใช้ เนื่องจากในปัจจุบันนี้ลักษณะของการกระทำความผิดได้มีการพัฒนาและเกิดขึ้นในหลากหลายรูปแบบมากยิ่งขึ้น ซึ่งหากเราไม่กำหนดขอบเขตของการกระทำเอาไว้ให้ครอบคลุมและมีขอบเขตของการบังคับใช้ที่ชัดเจนแล้วนั้นนอกจากจะส่งผลทำให้การแก้ไขปัญหาในเรื่องของการหลีกเลี่ยงภาษีไม่สามารถดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพแล้ว ยังอาจเป็นการเปิดช่องว่างทางกฎหมายให้แก่ผู้เสียหายรายอื่นๆ ได้ใช้ประโยชน์และตัดสินใจกระทำความผิดขึ้นได้ หรือแม้แต่อาจจะก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมแก่ผู้เสียหายเองก็เป็นไปได้เช่นกัน

เมื่อได้ทำการศึกษาในประเด็นของการแบ่งประเภทของการกระทำความผิดในกรณีการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีที่ตามมาตรา 37 แห่งประมวลรัษฎากรไทยนั้นได้กำหนดเอาไว้ในความหมายอย่างกว้างเพียงแค่ว่า 2 อนุมาตรา ซึ่งเมื่อพิจารณาแล้วนั้นจะเห็นได้ว่าการที่มาตราดังกล่าวได้กำหนดเอาหลักความรับผิดทางอาญามาบังคับใช้แก่ประชาชนผู้เสียหายแล้วนั้นย่อมควรที่จะทำการบัญญัติถึงหลักการและสาระสำคัญของบทบัญญัติเอาไว้อย่างชัดเจนว่าการกระทำในลักษณะใดบ้าง ที่จะถือได้ว่าเป็นการกระทำอันเป็นความผิดในกรณีการหลีกเลี่ยง หรือพยายาม

หลีกเลี่ยงภาษีแล้ว เพราะโทษทางอาญาตามมาตรา 37 นั้นมิได้กำหนดหลักการในการใช้ดุลพินิจแก่ศาลในการเลือกบทลงโทษแต่อย่างใด เนื่องจากการกระทำความผิดตามมาตราดังกล่าวนี้ผู้กระทำความผิดจะต้องถูกระวางโทษทั้งในโทษจำคุกและโทษปรับควบคู่กันไป

อีกทั้ง ในกรณีของการหลีกเลี่ยงภาษีโดยเจตนาไม่ยื่นรายการภาษีที่ต้องยื่นนั้นก็ถือเป็นการกระทำความผิดในกรณีของการหลีกเลี่ยงภาษีเช่นเดียวกันแต่กลับกำหนดมาตรการทางกฎหมายขึ้นบังคับใช้แตกต่างกัน โดยจะต้องไปบังคับใช้หลักการตามมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากรแทน แม้ว่าจะเป็นการกระทำความผิดที่มีลักษณะเดียวกันก็ตาม ซึ่งการกำหนดลักษณะของการกระทำความผิดในกรณีการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีตามกฎหมายไทยนั้นถือเป็นมาตรการทางกฎหมายที่มีความแตกต่างจากความรับผิดตามประมวลรัษฎากรแห่งสหรัฐอเมริกาเป็นอย่างมาก เนื่องจากในประมวลรัษฎากรฉบับดังกล่าวนี้ได้มีการจำแนกความรับผิดที่มีความเกี่ยวข้องกับการหลีกเลี่ยงภาษีตามลักษณะของการกระทำเอาไว้อย่างชัดเจนใน 5 ประเภท ดังนี้

1) ความผิดฐานพยายามกระทำการหลีกเลี่ยงการชำระภาษีตามมาตรา 7201 สำหรับความรับผิดตามมาตรานี้ได้มีการแบ่งจำแนกของความรับผิดเอาไว้ 2 ประการอันได้แก่ ความพยายามเพื่อหลีกเลี่ยงการประเมินภาษี และความพยายามเพื่อหลีกเลี่ยงการชำระภาษี โดยในแต่ละความรับผิดนั้น ก็ได้มีการกำหนดถึงองค์ประกอบของความรับผิดแต่ละประการเอาไว้อย่างชัดเจนและแยกออกจากกันอย่างชัดเจนด้วย

2) ความผิดฐานละเลยในการรวบรวมและเก็บภาษีตามมาตรา 7202 ในส่วนของความผิดฐานนี้ได้มีการกำหนดองค์ประกอบ 3 ประการของการกระทำความผิดเอาไว้อย่างชัดเจนไม่ว่าจะเป็นองค์ประกอบในเรื่องของการมีหน้าที่ในการเก็บรวบรวม คำนวณและจ่ายภาษี และในเรื่องของการละเลยในการเก็บรวบรวมหรือคำนวณจำนวนภาษีที่จะต้องทำการจ่าย ซึ่งรวมไปถึงองค์ประกอบสำคัญดังเช่นเจตนาในการกระทำความผิดอีกด้วย

3) ความผิดฐานละเลยในการยื่นแบบแสดงรายการ ข้อมูล การจัดหาหรือการชำระภาษีตามมาตรา 7203 ซึ่งในการกระทำความผิดในลักษณะนี้ยังได้มีการจำแนกลักษณะของการกระทำความผิดเอาไว้อย่างชัดเจนด้วยว่าหมายถึง การละเลยในการชำระภาษี, การละเลยในการยื่นแบบแสดงรายการ, การละเลยในการเก็บเอกสารหลักฐานต่างๆ และการละเลยในการส่งข้อมูล โดยในแต่ละลักษณะของการกระทำความผิดตามมาตรา 7203 แห่งประมวลรัษฎากรนี้ยังได้มีการกำหนดองค์ประกอบของการกระทำความผิดในแต่ละลักษณะเอาไว้โดยเฉพาะอีกด้วย

4) ความผิดฐานฉ้อโกงและแจ้งความเท็จตามมาตรา 7206 ในมาตราดังกล่าวนี้ได้มีการแยกย่อยถึงลักษณะของการกระทำความผิดเอาไว้เช่นกัน โดยได้ทำการแบ่งออกเป็น 5 ลักษณะ ได้แก่ การกระทำการรับรองความถูกต้องแท้จริง, การกระทำการช่วยเหลือหรือสนับสนุน, การปลอมตราสารหนี้หรือเอกสารตาม, การโยกย้ายหรือซ่อนเร้นปิดบังโดยมีเจตนาฉ้อโกง และการประนีประนอมยอมความ

และการทำสัญญา ซึ่งในแต่ละลักษณะของการกระทำที่ได้แยกย่อยออกมาตามมาตรา 7206 นี้ก็ได้มีการกำหนดองค์ประกอบของการกระทำความผิดของแต่ละลักษณะเอาไว้แยกต่างหากออกจากกัน โดยเฉพาะอีกด้วย

5) ความผิดฐานแจ้งข้อความอันเป็นเท็จหรือการยื่นเอกสารเท็จเพื่อการฉ้อฉลตามมาตรา 7207 สำหรับการกระทำอันเป็นความผิดตามฐานความผิดนี้ก็ได้มีการแบ่งแยกประเภทของการกระทำ ความผิดตามลักษณะของการกระทำเช่นเดียวกับทั้ง 4 มาตราในข้างต้น โดยในมาตราดังกล่าว ได้แบ่งลักษณะของการกระทำความผิดออกเป็น 3 ประการ คือ การยื่นหรือการเปิดเผยถึงรายการ แบบแสดงรายการชำระภาษี บัญชี คำแถลงหรือเอกสารอื่นใดของผู้เสียภาษีแก่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง, รายการ แบบแสดงรายการชำระภาษี บัญชี คำแถลงหรือเอกสารอื่นใดอันมีลักษณะเป็นความฉ้อฉลหรือความเท็จในข้อความที่ถือเป็นสาระสำคัญ และการกระทำไปโดยเจตนา หรือมีการรับรู้ว่ารายการ แบบแสดงรายการชำระภาษี บัญชี คำแถลงหรือเอกสารอื่นใดเหล่านั้น มีลักษณะเป็นความฉ้อฉลหรือความเท็จ

ดังความในข้างต้นจะเห็นได้ถึงความแตกต่างของการบัญญัติมาตรการทางกฎหมายเพื่อบังคับใช้กับกรณีการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีที่ประหวางประมวลรัษฎากรไทย และประมวลรัษฎากรแห่งสหรัฐอเมริกาเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะในเรื่องของความชัดเจน และรายละเอียดปลีกย่อยที่ถือเป็นหลักการสำคัญที่ส่งผลต่อการบังคับใช้มาตรการทางกฎหมาย ในการแก้ไขปัญหาการหลีกเลี่ยงภาษีที่เกิดขึ้นในสังคม เพราะนอกจากมาตรการทางกฎหมาย ที่มีความชัดเจนและครอบคลุมนั้นจะช่วยในการป้องกันและปราบปรามการหลีกเลี่ยงภาษีอันเป็น ผลประโยชน์ส่วนรวมของประชาชนในประเทศแล้ว การกำหนดมาตรการในลักษณะดังกล่าวยังอาจ เป็นบทบัญญัติที่ช่วยให้เกิดความเป็นธรรมขึ้นได้แม้แต่กับทางฝ่ายของผู้เสียภาษีเองอีกด้วย

จากที่กล่าวมาทั้งหมดในเรื่องของปัญหาการไม่แบ่งประเภทของการกระทำความผิดในกรณี การหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีไว้อย่างชัดเจนในประมวลรัษฎากรไทยนั้น ผู้ศึกษามีความ คิดเห็นว่ามาตรการทางกฎหมายที่ไทยได้บังคับใช้อยู่ในปัจจุบันเพื่อทำการแก้ไขปัญหาการหลีกเลี่ยงภาษี ของประชาชนนั้นยังมีข้อบกพร่องในเรื่องของความชัดเจนและความครอบคลุมเป็นอย่างมาก ซึ่งเป็น สิ่งที่ส่งผลให้ประสิทธิภาพในการบังคับใช้มาตรการทางกฎหมายด้วยการไม่แบ่งประเภทของการ กระทำความผิดในกรณีการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีที่ไว้อย่างชัดเจนนั้นไม่สามารถ ที่จะบังคับใช้ได้จริง และยังส่งผลให้เกิดปัญหาตามมาในประเด็นอื่น ๆ ได้อีกด้วย

ทั้งนี้ นอกจากปัญหาการบังคับใช้มาตรการทางกฎหมายในกรณีการหลีกเลี่ยง หรือพยายาม หลีกเลี่ยงภาษีตามที่ได้กล่าวมาแล้วในข้างต้น ยังมีประเด็นปัญหาของการบังคับใช้มาตรการดังกล่าว เกิดขึ้นตามมาได้อีกด้วยโดยเฉพาะในเรื่องของการกำหนดอัตราโทษ เพราะตามมาตรา 37 ประมวล รัษฎากรของไทยนั้นมิได้มีการกำหนดระดับของความรับผิดในกรณีการหลีกเลี่ยง หรือพยายาม

หลีกเลี่ยงภาษีเอาไว้แต่อย่างใด ความรับผิดชอบของการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีนั้น ได้บัญญัติไว้ในมาตรา 37 แห่งประมวลรัษฎากรไทยโดยได้กำหนดขอบเขตของความรับผิดชอบเอาไว้ แต่เพียงว่า “ระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 3 เดือนถึง 7 ปี และโทษปรับตั้งแต่ 2,000 บาท ถึง 200,000 บาท” ซึ่งเป็นการกำหนดอัตราโทษที่ขัดกับหลักความได้สัดส่วนของการลงโทษเป็นอย่างมาก เนื่องจากในปัจจุบันลักษณะของการหลีกเลี่ยงภาษีนั้นสามารถที่จะกระทำได้ในหลากหลายรูปแบบ โดยในแต่ละรูปแบบนั้นย่อมที่จะส่งผลร้ายที่แตกต่างกันอย่างแน่นอน เมื่อทำการพิจารณาถึงหลักการ 3 ประการของหลักความได้สัดส่วนแล้วจะเห็นได้ว่าหลักการทั้ง 3 ประการนี้ถือเป็นหลักการที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของการกำหนดบทลงโทษที่ได้สัดส่วนกันระหว่างอัตราโทษที่ผู้กระทำความผิดจะต้องได้รับ กับผลกระทบจากการกระทำความผิดที่ผู้นั้นได้ก่อขึ้นเป็นสำคัญอยู่เสมอ

ทั้งนี้ เมื่อทำการพิจารณาถึงการกำหนดอัตราโทษของการกระทำความผิดในกรณีการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีตามมาตรา 37 แห่งประมวลรัษฎากรไทยประกอบกับหลักความได้สัดส่วนนั้นจะเห็นได้ว่า การกำหนดอัตราโทษเดียวกับการกระทำความผิดที่มีรูปแบบของการกระทำและมีระดับของการเกิดผลร้ายที่แตกต่างกันนั้นถือเป็นมาตรการทางกฎหมายที่ขัดกับหลักความได้สัดส่วนนี้เป็นอย่างมาก ซึ่งมาตรการของการกำหนดโทษในกรณีการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีตามกฎหมายไทยนี้มีความแตกต่างจากการกำหนดอัตราโทษที่นำมาบังคับใช้กับผู้กระทำความผิดที่เกี่ยวกับการหลีกเลี่ยงภาษีของสหรัฐอเมริกาเป็นอย่างมาก

การกำหนดอัตราโทษในความผิดฐานหลีกเลี่ยงภาษีตามประมวลรัษฎากรแห่งสหรัฐอเมริกานั้น ได้มีการกำหนดแยกความรับผิดชอบออกตามประเภทของลักษณะการกระทำทั้ง 5 ประการที่ถือว่าเป็นความผิดในฐานหลีกเลี่ยงภาษี ซึ่งอัตราโทษของแต่ละลักษณะของการหลีกเลี่ยงภาษีตามประมวลรัษฎากรแห่งสหรัฐอเมริกานั้นมีทั้งหมด 5 ประการ ดังนี้

1) ความผิดฐานพยายามกระทำการหลีกเลี่ยงการชำระภาษีตามมาตรา 7201 ในความผิดฐานนี้ได้กำหนดอัตราโทษแก่ผู้กระทำความผิดไว้ว่าจะต้อง “ระวางโทษปรับไม่เกิน 100,000 ดอลลาร์ หรือจำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับและจะต้องทำการรับผิดชอบในส่วนของการใช้จ่ายในการดำเนินคดีนี้ด้วย”

2) ความผิดฐานละเลยในการรวบรวมและเก็บภาษีตามมาตรา 7202 มาตราดังกล่าวนี้ได้มีการกำหนดอัตราโทษไว้ว่า “ระวางโทษปรับไม่เกิน 10,000 ดอลลาร์สหรัฐ หรือจำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ และจะต้องทำการรับผิดชอบในส่วนของการใช้จ่ายในการดำเนินคดีนี้ด้วย”

3) ความผิดฐานละเลยในการยื่นแบบแสดงรายการ ข้อมูล การจัดหาหรือการชำระภาษีตามมาตรา 7203 ได้กำหนดอัตราโทษเอาไว้ว่าเป็นความผิดโทษโดยจะต้อง “ระวางโทษปรับไม่เกิน 25,000 ดอลลาร์สหรัฐ หรือจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ และยังคงต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่าย

ในการดำเนินคดีในครั้งนั้น ๆ ด้วย อีกทั้ง หากการกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำโดยเจตนา ร่วมด้วยแล้วนั้น อัตราโทษจากเดิมที่กำหนดเอาไว้ 1 ปี จะเปลี่ยนเป็น 5 ปีทันที”

4) ความผิดฐานฉ้อโกงและแจ้งความเท็จตามมาตรา 7206 ในการกระทำความผิดฐานนี้ ผู้กระทำจะมีความรับผิดชอบเกิดขึ้น โดยในมาตราดังกล่าวนี้ได้กำหนดไว้ว่า “จะต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 100,000 ดอลลาร์สหรัฐสำหรับบุคคลธรรมดา หรือปรับไม่เกิน 500,000 ดอลลาร์สหรัฐในกรณี เป็นนิติบุคคล หรือจำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ รวมทั้งยังต้องทำการรับผิดชอบค่าใช้จ่าย ในการดำเนินคดีดังกล่าวด้วย”

5) ความผิดฐานแจ้งข้อความอันเป็นเท็จหรือการยื่นเอกสารเท็จเพื่อการฉ้อฉลตามมาตรา 7207 สำหรับมาตราดังกล่าวนี้ได้กำหนดอัตราโทษเอาไว้ว่าผู้กระทำความผิดนั้นจะต้อง “ระวางโทษปรับไม่เกิน 100,000 ดอลลาร์สหรัฐสำหรับบุคคลธรรมดา หรือปรับไม่เกิน 500,000 ดอลลาร์สหรัฐ ในกรณีเป็นนิติบุคคล หรือจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ”

ดังที่ได้กล่าวมาในเรื่องของการกำหนดอัตราโทษตามลักษณะของการกระทำความผิด ที่เกี่ยวกับการหลอกลวงหรือการฉ้อฉลตามประมวลรัษฎากรแห่งสหรัฐอเมริกา นั้นจะพบว่า การกำหนดอัตรา โทษดังกล่าว เป็นการกำหนดบทลงโทษทางกฎหมายที่มีความสัมพันธ์กับลักษณะของการกระทำ และผลร้ายที่เกิดขึ้นแก่ประโยชน์ส่วนรวมเป็นอย่างมากโดยถือได้ว่าเป็นมาตรการทางกฎหมาย ที่สอดคล้องกับหลักความได้สัดส่วนเป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของความเหมาะสม ความจำเป็นและความหมายของหลักสัดส่วนอย่างแคบก็ตามที่ ซึ่งเมื่อมาตรการทางกฎหมายได้มีการ กำหนดอัตราโทษที่มีความสัมพันธ์สอดคล้องไปกับหลักความได้สัดส่วนแล้วนั้นก็ย่อมเป็นการทำให้ มาตรการดังกล่าวสามารถนำมาบังคับใช้เพื่อแก้ไขปัญหาตามเจตนารมณ์ในการบัญญัติบทบัญญัติ เหล่านั้นขึ้นบังคับใช้ได้

สำหรับประมวลรัษฎากรแห่งสาธารณรัฐฝรั่งเศสนั้นแม้จะไม่ได้มีการกำหนดอัตราโทษเอาไว้ อย่างหลากหลายอย่างที่ประมวลรัษฎากรแห่งสหรัฐอเมริกา และมีลักษณะของการกำหนดลักษณะ ความผิดในกรณีการหลอกลวงหรือพยายามหลอกลวงซึ่งมีความคล้ายคลึงกับประมวลรัษฎากร ของไทยที่มีกำหนดไว้เพียง 2 มาตรา ซึ่งได้กำหนดไว้ในมาตรา 1741 ซึ่งมีใจความว่าผู้ใดหลอกลวงโดย ฉ้อฉลหรือพยายามหลอกลวงโดยการเสียชื่อเสียงการทั้งหมดหรือบางส่วนโดยฉ้อฉล โดยเจตนาที่จะไม่ยื่น รายงานภาษีภายในระยะเวลาที่กำหนด ไม่ว่าจะเป็นการปกปิดจำนวนเงินที่ต้องชำระ หรือผู้นั้น กลายเป็นบุคคลล้มละลายหรือหรือหลอกลวงการชำระภาษีโดยวิธีอื่นหรือกระทำการฉ้อฉลอื่นใด ผู้นั้นต้องระวางโทษจำคุกห้าปีและปรับ 500,000 ยูโร ทั้งนี้ค่าปรับอาจจะเพิ่มขึ้นจากเดิมเป็นสองเท่า ของเงินที่ได้จากการกระทำความผิดก็เป็นได้ และในมาตรา 1771 ที่มีใจความว่าบุคคล สมาคม หรือหน่วยงานใดที่ไม่ได้ชำระภาษีเงินได้ภายในระยะเวลาที่กำหนด หรือชำระเพียงบางส่วน จะต้อง ระวางโทษจำคุก 5 ปี และปรับ 9,000 ยูโร หากการนั้นได้กระทำไปโดยล่าช้าเกินกว่าหนึ่งเดือน

แต่อย่างไรก็ตาม ประมวลรัษฎากรแห่งสาธารณรัฐฝรั่งเศสในมาตรา 1741 นั้น ยังได้มีการกำหนดเหตุเพิ่มโทษในกรณีการกระทำความผิดในลักษณะของการหลีกเลี่ยงภาษีเอาไว้อีกด้วย โดยได้มีการกำหนดเงื่อนไขเพิ่มเติมในเรื่องของการเพิ่มโทษในกรณีการหลีกเลี่ยงภาษีเอาไว้อีกด้วยว่า ในบทบัญญัติข้างต้นนั้นจะมีผลบังคับใช้เฉพาะในกรณีที่มีการปกปิด หากเกินหนึ่งในสิบของจำนวนเงินที่ต้องเสียภาษีหรือภาษีจำนวน 153 ยูโร สำหรับเหตุเพิ่มโทษตามมาตรา 1741 นั้นได้บัญญัติเอาไว้ทั้งหมด 5 ประการ ดังนี้

- 1) มีการเปิดบัญชีที่เปิดอยู่หรือมีการทำสัญญาเกี่ยวกับองค์กรที่จัดตั้งขึ้นระหว่างต่างประเทศ
- 2) มีการแทรกแซงของบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคล หรือองค์กร ทรัสต์ หรือสถาบันที่เทียบเคียงกันได้ซึ่งจัดตั้งขึ้นในต่างประเทศ
- 3) การใช้ข้อมูลประจำตัวที่เป็นเท็จหรือเอกสารเท็จ หรือการปลอมแปลงอื่นใด
- 4) การใช้ภูมิลำเนาในการเสียภาษีปลอมทั้งในและต่างประเทศ
- 5) การกระทำที่ได้สมมติหรือจัดทำขึ้นโดยบุคคลหรือโดยการแทรกแซงของนิติบุคคล

นอกจากนี้ ผู้ศึกษายังได้ทำการสัมภาษณ์พนักงานสอบสวน กองบังคับการปราบปรามอาชญากรรมทางเศรษฐกิจในประเด็นที่เกี่ยวกับปัญหาการกำหนดโทษในกรณีการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีอีกด้วย ซึ่งจากการสัมภาษณ์นั้นผู้ศึกษาได้ทำการสรุปใจความสำคัญของปัญหาที่ผู้ให้สัมภาษณ์ได้ให้สัมภาษณ์ในกรณีดังกล่าวเอาไว้ได้ว่า ความเสียหายของกรมสรรพากรในกรณีการไม่ยื่นแบบตามมาตรา 37 ทวิ กับการยื่นรายการเท็จตามมาตรา 37 นั้น มีความเสียหายทางเศรษฐกิจต่อรัฐใกล้เคียงกัน ในเมื่อผู้กระทำความผิดมีเจตนาที่จะหลีกเลี่ยงภาษีอยู่แล้วเหมือนกัน ยกตัวอย่างเช่น กรณีที่บุคคลมีรายได้ในแต่ละเดือน 1 ล้านบาท รวมรายได้ต่อปี คือ 12 ล้านบาท หากไม่ยื่นรายการจะต้องถูกระวางโทษจำคุกเพียงไม่เกิน 1 ปี แต่ตรงกันข้าม หากบุคคลดังกล่าวซึ่งมีรายได้ 12 ล้านบาทนี้ ได้ทำการยื่นรายการ แต่ยื่นรายการเพียง 5 แสนบาท แต่โทษของการที่ยื่นรายการ 5 แสนบาท หนักกว่า คือ ถูกระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามเดือนถึงเจ็ดปี ซึ่งความเสียหายใกล้เคียงกัน ประกอบกับการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการดำเนินคดีความผิดตามมาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร ตั้งแต่ปี พ.ศ.2554 – 2564 พบว่า การดำเนินคดี มีปัญหาการดำเนินคดีตามมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร ที่ขาดอายุความแทบทั้งสิ้น และไม่สามารถนำผู้กระทำความผิดมาลงโทษได้ทันภายในอายุความ ซึ่งปัญหาดังกล่าวเกิดจากการกำหนดโทษที่ต่างกันของ 2 มาตรา โดยมาตรา 37 มีระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 3 เดือน ถึง 7 ปี ส่วนมาตรา 37 ทวิ มีระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี และส่งผลให้มีอายุความอาญาที่ต่างกัน คือ มาตรา 37 มีอายุความ 10 ปี และมาตรา 37 ทวิ มีอายุความ 5 ปี เมื่อการดำเนินคดีตามมาตรา 37 ทวิ มีอายุความน้อยกว่ามาตรา 37

จากที่ได้กล่าวมาทั้งหมดในเรื่องของปัญหาการไม่มีการกำหนดระดับของความรับผิดในกรณีการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีตามมาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากรไทย

ที่ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบกับมาตรการทางกฎหมายในเรื่องของการหลีกเลี่ยงภาษีตามประมวลรัษฎากรแห่งสหรัฐอเมริกาและประมวลรัษฎากรแห่งสาธารณรัฐฝรั่งเศสนั้นจะเห็นได้ว่า การที่ไม่มีการกำหนดแบ่งแยกอัตราโทษที่นำมาบังคับใช้แก่ผู้กระทำความผิดให้สอดคล้องกับความร้ายแรงหรือผลกระทบที่ได้จากการหลีกเลี่ยงภาษีในลักษณะต่าง ๆ เป็นการทำให้มาตรการทางกฎหมายของไทยเป็นบทบัญญัติที่ขัดต่อหลักความได้สัดส่วนและไม่สามารถที่จะนำบังคับใช้ให้บรรลุตามเจตนารมณ์ในการบัญญัติขึ้นได้อย่างแท้จริง

อีกทั้ง การกำหนดให้การกระทำความผิดในลักษณะเดียวกันต้องรับโทษในอัตราโทษที่แตกต่างกันนั้นย่อมเป็นการทำให้บทลงโทษดังกล่าวขัดต่อหลักความได้สัดส่วนในการลงโทษ ซึ่งถือเป็นการสร้างความไม่เป็นธรรมเกิดขึ้นในการดำเนินคดี เพราะแม้ว่าผู้กระทำความผิดนั้นจะถือเป็นบุคคลที่ควรได้รับการลงโทษตามกำหนดก็ตามแต่บุคคลดังกล่าวก็ยังคงสมควรที่จะได้รับความยุติธรรมจากการดำเนินการตามกระบวนการยุติธรรมอยู่ดี ดังนั้น ผู้ศึกษาจึงมีแนวคิดที่จะทำการศึกษาหาแนวทางในการแก้ไขและปรับปรุงมาตรการทางกฎหมายที่ใช้บังคับกับกรณีการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีของไทยให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลที่จะขจัดปัญหาการหลีกเลี่ยงภาษีให้หมดสิ้นไป

5.2 ปัญหาเกี่ยวกับอายุความทางอาญาในกรณีการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษี

การดำเนินคดีต่อผู้ที่มีเจตนาหลีกเลี่ยงภาษีอากรนั้นถือเป็นมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดทางด้านภาษีอากรที่สำคัญที่จะช่วยให้การกระทำความผิดในลักษณะดังกล่าวหมดไปจากสังคมไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ เหตุเพราะการเสียภาษีนั้นถือเป็นหน้าที่ของพลเมืองในประเทศประการหนึ่งที่ประชาชนไม่ควรที่จะทำการละเลย เนื่องจากภาษีที่จ่ายให้แก่รัฐนั้นจะถูกนำไปใช้ในการบริหารจัดการและพัฒนาประเทศในด้านต่าง ๆ ต่อไป โดยเฉพาะกับการจัดหาสินค้าหรือบริการสาธารณะ (Public Goods) ซึ่งถือเป็นสิ่งที่กระทำไปเพื่อประโยชน์ส่วนรวมของคนทั้งประเทศ อีกทั้ง การดำเนินคดีแก่ผู้กระทำความผิดตามมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากรยังถือเป็นการดำเนินคดีทางอาญาที่เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องจะต้องดำเนินการอย่างเคร่งครัดและรอบคอบอีกด้วย เพราะการดำเนินคดีอาญานั้น เป็นการดำเนินการต่อสิทธิและเสรีภาพในเนื้อตัวร่างกายและทรัพย์สินของประชาชนเป็นสำคัญ

สำหรับอายุความในคดีอาญาได้กำหนดเอาไว้ในมาตรา 95 แห่งประมวลกฎหมายอาญาว่า ในคดีอาญา ถ้ามิได้ฟ้องและได้ตัวผู้กระทำความผิดมาyingศาลภายในกำหนดดังต่อไปนี้ นับแต่วันกระทำความผิด เป็นอันขาดอายุความ ซึ่งได้มีการแบ่งอายุความออกเป็น 5 ช่วง อันได้แก่ อายุความยี่สิบปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษประหารชีวิต จำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกยี่สิบปี อายุความสิบห้าปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษจำคุกกว่าเจ็ดปีแต่ยังไม่ถึงยี่สิบปี อายุความสิบปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษจำคุกกว่าหนึ่งปีถึงเจ็ดปี อายุความห้าปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษจำคุก

กว่าหนึ่งเดือนถึงหนึ่งปี และอายุความหนึ่งปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งเดือนลงมา หรือต้องระวางโทษอย่างอื่น

แต่อย่างไรก็ตาม ในข้อ 6 แห่งระเบียบกรมสรรพากรว่าด้วยการดำเนินคดีอาญา พ.ศ. 2553 ได้กำหนดให้การดำเนินคดีอาญากรณีความผิดอาญาฐานเจตนาหลีกเลี่ยงภาษีเงินได้ ตามมาตรา 37 หรือมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร ให้สำนักงานสรรพากรพื้นที่รายงานข้อเท็จจริงพร้อมทำความเข้าใจ และจัดส่งสำเนาเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องซึ่งรับรองสำเนาถูกต้องให้สำนักงานสรรพากรภาคที่สังกัดเพื่อพิจารณา โดยต้องดำเนินการก่อนคดีขาดอายุความไม่น้อยกว่า 3 ปี ซึ่งหากสำนักตรวจสอบภาษีกลางและสำนักบริหารภาษีธุรกิจขนาดใหญ่เป็นผู้ตรวจพบการกระทำผิดก็ให้ดำเนินการภายในอายุความเดียวกัน

ซึ่งจากการสัมภาษณ์พนักงานสอบสวน กองบังคับการปราบปรามอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ ในประเด็นที่เกี่ยวกับอายุความในการดำเนินคดีแก่ผู้กระทำความผิดการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีทั้ง 2 ท่านจะเห็นได้ว่า ปัญหาอุปสรรคส่วนใหญ่ของเรื่องอายุความในการดำเนินคดีในลักษณะดังกล่าวนี้ ยกตัวอย่างเช่น ในกรณีการกระทำความผิดตามมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากรที่กรมสรรพากรส่งเรื่องมาร้องทุกข์นั้นจะมีบางกรณีที่การกระทำความผิดใกล้หมดอายุความ ซึ่งหากคดีขาดอายุความพนักงานสอบสวนจะไม่สามารถดำเนินคดีกับผู้ต้องหาได้จึงส่งผลทำให้ผู้ต้องหาไม่ได้รับโทษตามกฎหมายอย่างที่ควรจะเป็น นอกจากนี้ ปัญหาในเรื่องอายุความนั้นยังมีสาเหตุสำคัญมาจากการกำหนดอัตราโทษที่ไม่เท่ากันของการกระทำความผิดในมาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากรอีกด้วย

ในเรื่องของปัญหาของการกำหนดอายุความที่มีเหตุมาจากอัตราโทษที่ไม่เท่ากันนั้น ท่านพันตำรวจตรี สามารถ กลีบแก้ว สารวัตร (สอบสวน) กองกำกับการ 2 กองบังคับการปราบปรามการกระทำผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเศรษฐกิจและเทคโนโลยีได้มีความคิดเห็นว่า เมื่อความผิดตามมาตรา 37 ทวิ มีการปรับโทษให้เท่าเทียมกับมาตรา 37 แล้ว จะส่งผลให้อายุความตามกฎหมายเท่ากัน ซึ่งความเสียหายเกี่ยวกับกรณีขาดอายุความไม่ได้เกิดความเสียหายกับพนักงานสอบสวน แต่เกิดความเสียหายต่อรัฐ ถ้าคดีขาดอายุความไปแล้ว พนักงานสอบสวนไม่สามารถไปดำเนินคดีที่มีโทษทางอาญากับผู้กระทำความผิดได้ เมื่ออายุความขยายก็จะเป็นการทำให้พนักงานสอบสวนมีระยะเวลาในการสอบสวนมากขึ้นตามอายุความ

ดังความในข้างต้นจะเห็นได้ว่า ผู้ให้สัมภาษณ์ได้ให้ความสำคัญแก่การแก้ไขบทกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับกรณีการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีอากรเป็นอย่างมาก เนื่องจากจะเป็นการช่วยแก้ไขปัญหาคดีดำเนินคดีได้เป็นอย่างดีโดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเด็นของการแก้ไขอายุความให้มีอายุความในการดำเนินคดีที่เพิ่มขึ้นจากเดิม ทั้งนี้ ก็เพื่อให้เจ้าหน้าที่มีระยะเวลาในการทำการ

ตรวจสอบและทำการสืบสวนสอบสวนเพื่อติดตามตัวผู้กระทำความผิดตามกฎหมายภาษีอากร
 มาลงโทษได้มากยิ่งขึ้นไม่ว่าจะเป็นการหลีกเลี่ยงภาษีโดยไม่ว่าจะแบบยื่นรายการหรือไม่ยื่นรายการก็ตาม

นอกจากนี้ สถิติของการดำเนินคดีความผิดความในกรณีของการหลีกเลี่ยงหรือพยายาม
 หลีกเลี่ยงภาษีอากรตามประมวลรัษฎากรในมาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ ยังได้ชี้ให้เห็นอีกว่า
 คดีความผิดจากการไม่ยื่นรายการเพื่อหลีกเลี่ยงภาษีตามมาตรา 37 ทวิ นั้นได้มีผลคดีเป็นการที่
 พนักงานอัยการมีคำสั่งยุติคดีเนื่องจากขาดอายุความแทบทั้งสิ้น และไปไม่ถึงชั้นศาล เนื่องจาก
 สรรพากรร้องทุกข์เมื่อคดีใกล้ขาดอายุความแทบทั้งสิ้น ดังนั้น ในการศึกษาปัญหาเกี่ยวกับอายุความ
 ทางอาญาในกรณีการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีในข้างต้นนั้น จึงสามารถสรุปใจความ
 สำคัญได้ว่า การขยายอายุความสำหรับการดำเนินคดีในกรณีดังกล่าวของไทยนั้น ถือเป็นวิธีการในการ
 แก้ไขปัญหาที่สำคัญเป็นอย่างมากที่จะช่วยแก้ไขปัญหาคดีการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษี
 ให้หมดไปจากสังคมไทยได้ อีกทั้ง ยังเป็นการช่วยให้กระบวนการยุติธรรมในทางภาษีของไทยสามารถ
 ดำเนินไปได้ตลอดตั้งแต่ต้นจนจบอย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะกับการนำเอาตัวผู้กระทำความผิด
 มาลงโทษอีกด้วย

จากปัญหาในทางปฏิบัติจากบทกำหนดโทษที่มีการระวางไว้ต่างกัน ทำให้ไม่สามารถ
 ดำเนินคดีสำหรับพฤติการณ์ที่ไม่ยื่นรายการ ตามมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากรได้ทันนั้น
 ทำให้มีการปรับบทกฎหมายที่ใช้ช่องว่างของตัวบทและไม่สอดคล้องกับเจตนารมณ์ ที่ได้บัญญัติมาตรา
 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากรไว้โดยเฉพาะแล้ว โดยมีการใช้ช่องทางของคำว่า “โดยวิธีการอื่นใด
 ทำนองเดียวกัน” ตามมาตรา 37(2) แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งบัญญัติไว้ไม่ชัดเจนว่าเป็นกรณีใด
 เพื่อให้สามารถดำเนินคดีได้ต่อไปภายในอายุความจาก 5 ปี เป็น 10 ปี และเกิดความไม่สม่ำเสมอ
 ในการใช้ดุลพินิจเพื่อร้องทุกข์ ดำเนินคดี หรือสั่งฟ้อง ของผู้มีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมาย ทั้งที่
 กฎหมายได้บัญญัติไว้เป็นการเฉพาะแล้ว

ที่เกี่ยวกับอัตราโทษในกรณีของการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีอากร เนื่องจากมาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากรของไทยนั้น ยังไม่มีการบัญญัติหลักเกณฑ์และมาตรการทางกฎหมายในการแบ่งประเภทของการกระทำความผิดและระดับของความรับผิดในกรณีดังกล่าว เอาไว้อย่างชัดเจนและครอบคลุม ดังเช่นในประมวลรัษฎากรของสหรัฐอเมริกา และแม้ว่าจะมีบัญญัติวางหลักไว้คล้ายคลึงกับประมวลรัษฎากรของสาธารณรัฐฝรั่งเศสแต่กลับบัญญัติหลักการและเงื่อนไขเอาไว้ไม่ชัดเจนเท่า ซึ่งจากปัญหาที่ได้กล่าวมาทั้งหมดนั้น ผู้ศึกษาจึงได้ทำการแบ่งการศึกษาในเรื่องปัญหาการบังคับใช้มาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร ในกรณีการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษี ออกเป็นประเด็นปัญหาที่สำคัญ ๆ ดังต่อไปนี้

1) ปัญหาการกำหนดโทษในกรณีการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษี

สำหรับปัญหาการกำหนดโทษในกรณีการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีนั้นเริ่มต้นมาจากการที่มาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากรของไทยนั้นไม่ได้มีการแบ่งประเภทของการกระทำความผิดในกรณีการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีไว้อย่างชัดเจนนั้น จึงเป็นการทำให้เป็นมาตรการที่ไม่สามารถบังคับใช้ให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการบัญญัติมาตรการขึ้นบังคับใช้ได้ เนื่องจากมาตรการทางกฎหมายในกรณีดังกล่าวของไทยนั้นไม่มีการแบ่งประเภทของการกระทำความผิดในเรื่องของการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีไว้อย่างชัดเจน จึงไม่สามารถที่จะนำมาปรับใช้ให้มีความครอบคลุมแก่การแก้ไขปัญหาในกรณีการหลีกเลี่ยงภาษีดังกล่าวได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเมื่อได้ทำการพิจารณาตามหลักความได้สัดส่วนและทฤษฎีความรับผิด ประกอบกับการศึกษาเปรียบเทียบกับมาตรการป้องกันการหลีกเลี่ยงภาษีของสหรัฐอเมริกาจะเห็นได้ว่า มาตรการทางกฎหมายในกรณีการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีของไทยนั้น มีความแตกต่างจากหลักการตามประมวลรัษฎากรแห่งสหรัฐอเมริกาเป็นอย่างมาก

ทั้งนี้ ความแตกต่างระหว่างกฎหมายทั้ง 3 ฉบับนั้นเกิดขึ้นจากการที่มาตรการทางกฎหมายในกรณีการหลีกเลี่ยงภาษีตามประมวลรัษฎากรแห่งสหรัฐอเมริกานั้นได้มีการกำหนดความสาระสำคัญของการกระทำแต่ละประเภทที่จะถือว่าเป็นการกระทำความผิดฐานหลีกเลี่ยงภาษีเอาไว้อย่างชัดเจน ไม่ว่าจะเป็นในส่วนองค์ประกอบของการกระทำหรือลักษณะการกระทำปลีกย่อยอันเป็นการกระทำที่เข้าข่ายการกระทำความผิด แต่มาตรการทางกฎหมายในกรณีการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีของไทยนั้นกลับกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเอาไว้เพียงมาตราเดียว และมีความรับผิดในระดับเดียวเท่านั้น และแม้ว่าบทบัญญัติในเรื่องดังกล่าวที่ได้บัญญัติไว้ในประมวลรัษฎากรของไทยนั้นจะมีลักษณะคล้ายคลึงกับบทบัญญัติในเรื่องของการหลีกเลี่ยงภาษีตามประมวลรัษฎากรแห่งสาธารณรัฐฝรั่งเศสก็ตาม แต่บทบัญญัติในมาตรา 1741 แห่งประมวลรัษฎากรฝรั่งเศสนั้นก็กลับมีการกำหนดเงื่อนไขต่าง ๆ เอาไว้ชัดเจนและครอบคลุมมากกว่าบทบัญญัติในเรื่องดังกล่าวของไทย โดยเฉพาะในเรื่องของเหตุแห่งการเพิ่มโทษ

ดังที่ได้กล่าวมาในเรื่องของปัญหาการกำหนดมาตรการทางกฎหมายที่นำมาบังคับใช้กับการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีตามประมวลรัษฎากรไทยนั้น เห็นได้ว่า มาตรการทางกฎหมายในกรณีดังกล่าวของไทยนั้นยังมีจุดอ่อนและข้อบกพร่องอันเป็นการเปิดช่องว่างให้ผู้เสียภาษีนั้นกระทำการฝ่าฝืนมาตรการโดยไม่ต้องถูกลงโทษได้โดยง่าย แต่มาตรการทางกฎหมายในกรณีการหลีกเลี่ยงภาษีตามประมวลรัษฎากรแห่งสหรัฐอเมริกาและประมวลรัษฎากรแห่งสาธารณรัฐฝรั่งเศสนั้น กลับได้แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างอันมีลักษณะของสาระสำคัญที่เป็นประโยชน์ต่อการนำมาปรับใช้กับมาตรการทางกฎหมายที่บังคับใช้กับการกระทำความผิดในกรณีการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีของไทยเป็นอย่างมาก

จากปัญหาในข้างต้นนั้น ยังส่งผลต่อเนื่องไปในเรื่องของปัญหาการไม่มีการกำหนดระดับของความรับผิดในกรณีการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีตามมาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ ประมวลรัษฎากรไทยอีกด้วย ซึ่งปัญหาดังกล่าวนี้ถือเป็นปัญหาผลพวงมาจากการไม่แบ่งประเภทของการกระทำความผิดในกรณีการหลีกเลี่ยงภาษีดังกล่าวนั้นเอาไว้อย่างชัดเจน อีกทั้ง ในมาตรา 37 นี้ยังเป็นมาตรการทางกฎหมายที่แม้จะมีขอบเขตของการกระทำความผิดที่มีความหมายอย่างกว้าง แต่กลับทำการกำหนดระดับของการกระทำความผิดฐานนี้เอาไว้เพียงระดับเดียวเท่านั้น จึงทำให้เมื่อนำเอามาตรการดังกล่าวมาบังคับใช้แก่การกระทำความผิดในกรณีการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีตามประมวลรัษฎากรไทยนั้นก็ย่อมส่งผลให้การบังคับใช้มาตรการดังกล่าวไม่สามารถที่จะบรรลุเป้าประสงค์ที่กำหนดไว้ในตอนต้นได้อย่างแน่แท้ อันเนื่องมาจากเหตุที่ว่ามาตรการดังกล่าวนี้เป็นมาตรการที่ขัดกับหลักความได้สัดส่วนและไม่เป็นไปตามทฤษฎีความรับผิดอย่างที่ควรอีกด้วย

แต่อย่างไรก็ตาม มาตรการทางกฎหมายในกรณีการหลีกเลี่ยงภาษีตามประมวลรัษฎากรแห่งสหรัฐอเมริกานั้น กลับได้มีการวางหลักและกำหนดขอบเขตในเรื่องของระดับความรับผิดที่มีความสอดคล้องกับลักษณะของการกระทำเอาไว้เป็นอย่างมาก เพราะนอกจากจะมีการแบ่งระดับความรับผิดในทางอาญาอันเนื่องมาจากความเคร่งครัดในการบังคับใช้บทกำหนดโทษแล้วนั้น ยังมีการกำหนดระดับของความรับผิดทางแพ่งอีกด้วย ไม่ว่าจะเป็นกรณีการเรียกเก็บเบี้ยปรับหรือการเรียกเก็บเงินเพิ่มก็ตาม ต่างก็มีอัตราของความรับผิดทางแพ่งที่มีความแน่นอนและชัดเจน ซึ่งเป็นการส่งผลให้เมื่อมีการนำเอามาตรการเหล่านี้มาบังคับใช้จึงสามารถที่จะนำมาปรับใช้ได้โดยง่าย ไม่คลุมเครือ และมีประสิทธิภาพในการแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้ ตลอดจนสร้างความเป็นธรรมให้แก่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องให้ได้รับความยุติธรรมอย่างเท่าเทียมกันอีกด้วย

ดังที่ได้กล่าวมาในเรื่องของปัญหาการกำหนดมาตรการทางกฎหมายที่นำมาบังคับใช้กับการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีตามประมวลรัษฎากรไทยนั้น เห็นได้ว่า มาตรการทางกฎหมายในกรณีดังกล่าวยังมีช่องว่างของการบังคับใช้ยังเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะในเรื่องของการไม่กำหนด

ของความรับผิดชอบให้สอดคล้องกับลักษณะของการกระทำความผิดและผลร้ายที่เกิดจากการกระทำความผิดในแต่ละลักษณะ จึงอาจถือได้ว่ามาตรการทางกฎหมายที่นำมาบังคับใช้ในกรณีการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีตามกฎหมายไทยนั้นยังมีจุดอ่อนและข้อบกพร่องอันจะก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมแก่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งที่มีส่วนเกี่ยวข้องก็เป็นได้ แต่มาตรการทางกฎหมายในกรณีการหลีกเลี่ยงภาษี ตามประมวลรัษฎากรแห่งสหรัฐอเมริกา นั้นกลับได้มีการกำหนดระดับความรับผิดชอบของแต่ละลักษณะการกระทำเอาไว้อย่างชัดเจนไม่ว่าจะในทางแพ่งหรือในทางอาญาก็ตาม ซึ่งผู้ศึกษามีความเห็นว่าการกำหนดระดับความรับผิดชอบประมวลรัษฎากรแห่งสหรัฐอเมริกานี้ ถือเป็นมาตรการทางกฎหมายที่เป็นประโยชน์ สามารถนำมาประยุกต์ใช้ต่อการแก้ไขปรับปรุงมาตรการทางกฎหมายที่บังคับใช้กับการกระทำความผิดในกรณีการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีของไทยได้เป็นอย่างดีมีประสิทธิภาพเป็นที่แน่นอน

ประกอบกับการศึกษาเกี่ยวกับการดำเนินคดีตามมาตรา 37 ทวิ พบว่า คดีขาดอายุความแทบทั้งสิ้น และไม่สามารถนำผู้กระทำความผิดมาลงโทษได้ภายในอายุความ ซึ่งเกิดจากการกำหนดโทษที่ต่างกันระหว่างมาตรา 37 กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร ที่ส่งผลไปถึงเรื่องอายุความในการดำเนินคดีของทั้งสองมาตรา เมื่อมีอายุความที่ไม่เท่ากัน ผลคือ ในการดำเนินคดีความผิดตามมาตรา 37 ทวิ มีอายุความ 5 ปี ไม่สามารถดำเนินคดีได้ทัน จึงไปใช้ช่องทางของมาตรา 37 ดำเนินคดีต่อไป

จากความในข้างต้น ผู้ศึกษาจึงได้ทำการเสนอให้มีการแก้ไขมาตรการทางกฎหมายที่นำมาบังคับใช้กับการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีตามประมวลรัษฎากรไทยขึ้น โดยเห็นควรให้มีการกำหนดอัตราโทษของการกระทำความผิดในลักษณะของการหลีกเลี่ยงภาษีให้มีอัตราที่เท่ากัน แม้ว่าลักษณะของการกระทำความผิดจะแตกต่างกัน ทั้งนี้ ก็เพื่อเป็นการเพิ่มศักยภาพของมาตรการทางกฎหมายที่จะนำมาบังคับใช้ในการแก้ไขปัญหาการหลีกเลี่ยงภาษีของประชาชนให้เกิดประสิทธิผลของการบังคับใช้ที่สูงขึ้น ตลอดจนสามารถนำมาใช้ในการป้องกันและปราบปรามปัญหาการหลีกเลี่ยงภาษีของประชาชนให้หมดไปจากสังคมไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพและทำให้เกิดความธรรมแก่ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องได้อีกด้วย

2) ปัญหาเกี่ยวกับอายุความทางอาญาในกรณีการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษี

การดำเนินคดีต่อผู้ที่มีเจตนาหลีกเลี่ยงภาษีอากรนั้นถือเป็นมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดทางด้านภาษีอากรที่สำคัญที่จะช่วยให้การกระทำความผิดในลักษณะดังกล่าวหมดไปจากสังคมไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ เหตุเพราะการเสียภาษีนั่น ถือเป็นหน้าที่ของพลเมืองในประเทศประการหนึ่งที่ประชาชนไม่ควรที่จะทำการละเลย เนื่องจากภาษีที่จ่ายให้แก่รัฐนั้น จะถูกนำไปใช้ในการบริหารจัดการและพัฒนาประเทศในด้านต่าง ๆ ต่อไป โดยเฉพาะกับการจัดหาสินค้าหรือบริการสาธารณะ (Public Goods) ซึ่งถือเป็นสิ่งที่กระทำไปเพื่อประโยชน์

ส่วนรวมของคนทั้งประเทศ อีกทั้ง การดำเนินคดีแก่ผู้กระทำความผิดตามมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวล
 รัษฎากรยังถือเป็นการดำเนินคดีทางอาญาที่เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องจะต้องดำเนินการอย่างเคร่งครัด
 และรอบครอบอีกด้วย เพราะการดำเนินคดีอาญานั้นเป็นการดำเนินการต่อสิทธิและเสรีภาพในเนื้อตัว
 ร่างกายและทรัพย์สินของประชาชนเป็นสำคัญ

การกำหนดโทษที่ต่างกันระหว่างมาตรา 37 กับมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร
 ส่งผลไปถึงเรื่องอายุความในการดำเนินคดีของทั้งสองมาตรานั้น นอกจากจะควรแก้ไขให้มีการกำหนด
 โทษที่เท่ากัน เพื่อให้สามารถดำเนินคดีตามมาตรา 37 ทวิ ได้ทัน และไม่ใช่อ้างตามมาตรา 37 (2)
 แล้ว ยังเห็นว่าเมื่อไม่มีการดำเนินคดีตามมาตรา 37 ทวิ ไม่ทัน จึงมีการใช้ช่องว่างของบทบัญญัติ
 มาตรา 37(2) ซึ่งมีคำว่า “โดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน” แทน โดยให้การ “ไม่ยื่นรายการ”
 มาตรา 37 ทวิ ถือเป็นวิธีการหนึ่งของวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกันนั้น แต่อย่างไรก็ดีเห็นว่า
 หากวิธีการไม่ยื่นรายการถือเป็นวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกันตามมาตรา 37 ดังที่ปรากฏในการ
 ดำเนินคดี ก็คงจะไม่ได้มีการบัญญัติมาตรา 37 ทวิ ไว้เป็นการเฉพาะ ดังนั้น เห็นว่าเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว
 เห็นควรตัดคำว่า “วิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน” ออกจากบทบัญญัติมาตรา 37 (2)
 เพื่อไม่ให้มีการใช้ช่องว่างของกฎหมาย จึงสามารถแก้ไขการบังคับใช้กฎหมายที่ไม่ถูกต้องและ
 เกิดความสับสนในการดำเนินคดี

6.2 ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาเปรียบเทียบการศึกษาปัญหาการบังคับใช้มาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ
 แห่งประมวลรัษฎากร ในกรณีการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีระหว่างประมวลรัษฎากรไทย
 กับประมวลรัษฎากรแห่งสหรัฐอเมริกา และประมวลรัษฎากรแห่งสาธารณรัฐฝรั่งเศสแล้วนั้นจะเห็นว่า
 มาตรการทางกฎหมายในกรณีดังกล่าวตามประมวลรัษฎากรแห่งสหรัฐอเมริกาและประมวลรัษฎากร
 แห่งสาธารณรัฐฝรั่งเศส ได้มีการกำหนดสาระสำคัญและขอบเขตของมาตรการเอาไว้อย่างชัดเจน
 ซึ่งถือเป็นมาตรการทางกฎหมายที่มีความครอบคลุมและชัดเจนมากกว่ามาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ
 ในประมวลรัษฎากรของไทยเป็นอย่างมาก อันเนื่องมาจากบทบัญญัติในมาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ นี้
 ได้มีการตราขึ้นโดยมีขอบเขตของการบังคับใช้ที่กว้างและยังมีความคลุมเครือซึ่งทำให้เกิดช่องว่าง
 ในการบังคับใช้ได้โดยง่าย ซึ่งจากการที่ได้วิเคราะห์ถึงปัญหาการบังคับใช้มาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ
 แห่งประมวลรัษฎากร ในกรณีการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีที่แล้วนั้น ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะในกรณีดังกล่าวดังต่อไปนี้

1) เห็นควรให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมมาตรการทางกฎหมายที่จะนำมาบังคับใช้กับการกระทำ
 ความผิดในกรณีการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีในมาตรา 37 ประมวลรัษฎากรจากเดิม

“มาตรา 37 ผู้ใดกระทำการดังต่อไปนี้ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามเดือนถึงเจ็ดปี
 และปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงสองแสนบาท

(1) โดยเจตนาแจ้งข้อความเท็จ หรือให้ถ้อยคำเท็จ หรือตอบคำถามด้วยถ้อยคำอันเป็นเท็จ หรือนำพยานหลักฐานเท็จมาแสดง เพื่อหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรหรือเพื่อขอคืนภาษีอากร ตามลักษณะนี้ หรือ

(2) โดยความเท็จ โดยฉ้อโกงหรืออุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน หลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร หรือขอคืนภาษีอากรตามลักษณะนี้”

โดยให้แก้ไขเป็น

“มาตรา 37 ผู้ใดกระทำการดังต่อไปนี้ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามเดือนถึงเจ็ดปี และปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงสองแสนบาท

(1) โดยเจตนาแจ้งข้อความเท็จ หรือให้ถ้อยคำเท็จ หรือตอบคำถามด้วยถ้อยคำอันเป็นเท็จ หรือนำพยานหลักฐานเท็จมาแสดงเพื่อหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรหรือเพื่อขอคืนภาษีอากร ตามลักษณะนี้ หรือ

(2) โดยความเท็จ โดยฉ้อโกงหรืออุบาย เพื่อหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร หรือขอคืนภาษีอากรตามลักษณะนี้”

เนื่องจากคำว่า “โดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน” เป็นช่องทางในการดำเนินคดีสำหรับ “การไม่ยื่นรายการ” ซึ่งพบว่าในคดีที่ใกล้จะขาดอายุความ หรือขาดอายุความแล้ว ในกรณีที่ไม่ยื่น รายการนั้น มีอายุความ 5 ปี ตามมาตรา 37 ทวิ จึงเป็นการปรับบทกฎหมายที่ใช้ช่องว่างของตัวบท และไม่สอดคล้องกับเจตนารมณ์ ที่ได้บัญญัติมาตรา 37 ทวิ ไว้โดยเฉพาะแล้ว

2) เห็นควรให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมมาตรการทางกฎหมายที่จะนำมาบังคับใช้กับการกระทำความผิดในกรณีการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีในมาตรา 37 ทวิ ประมวลรัษฎากรจากเดิม

“มาตรา 37 ทวิ ผู้ใดโดยเจตนาไม่ยื่นรายการที่ต้องยื่นตามลักษณะนี้ เพื่อหลีกเลี่ยงการเสีย ภาษีอากร ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

โดยให้แก้ไขเป็น

“มาตรา 37 ทวิ ผู้ใดโดยเจตนาไม่ยื่นรายการที่ต้องยื่นตามลักษณะนี้ เพื่อหลีกเลี่ยงการเสีย ภาษีอากร ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

ทั้งนี้ ก็เพื่อให้อายุความการกระทำความผิดในกรณีการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษี ในมาตรา 37 ทวิ ประมวลรัษฎากรมีระยะเวลาเท่ากับการกระทำความผิดในกรณีการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีในมาตรา 37 ประมวลรัษฎากร เพื่อป้องกันการขาดอายุความในการ ดำเนินคดี ซึ่งจะส่งผลให้กระบวนการในการดำเนินการเพื่อแก้ไขปัญหาการหลีกเลี่ยงภาษีของไทยนั้น มีประสิทธิภาพสูงขึ้นโดยเฉพาะกับการนำเอาตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษ

บรรณานุกรม

หนังสือ

- กลุ่มนักวิชาการภาษาไทย. ภาษาไทยตามประมวลรัษฎากร พ.ศ. 2557. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์
เรือนแก้วการพิมพ์, 2557.
- เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์. คำอธิบายกฎหมายอาญา ภาค 1. กรุงเทพมหานคร: พลสยาม พรินติ้ง,
2551.
- คณิต ณ นคร. ประมวลกฎหมายอาญา: หลักกฎหมายและพื้นฐานการเข้าใจ. กรุงเทพมหานคร:
สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2559.
- จีต เศรษฐบุตร. หลักกฎหมายแพ่งลักษณะละเมิด. กรุงเทพมหานคร: โครงการตำราและเอกสาร
ประกอบการสอนคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2556.
- ชัยรัตน์ เอี่ยมกุลวัฒน์. เศรษฐศาสตร์ภาครัฐ: ทฤษฎีและแนวคิดเชิงนโยบาย. กรุงเทพมหานคร:
คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชัยสิทธิ์ ตราชูธรรม. คำสอนวิชากฎหมายภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร: สำนักอบรมกฎหมายแห่งเนติ
บัณฑิตยสภา, 2554.
- ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ. ประมวลกฎหมายอาญา ฉบับอ้างอิง. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน,
2559.
- บุญชนะ อัตถการ. ทฤษฎีภาษาและทางปฏิบัติ. พระนคร: โรงพิมพ์รุ่งเรืองธรรม, 2500.
- ปกป้อง ศรีสนิท. กฎหมายอาญาชั้นสูง. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2559.
- พนิต ธีรภาพวงศ์. ภาษาบริษัทข้ามชาติ. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2552.
- รังสรรค์ ชนะพรพันธ์. ทฤษฎีการภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์เคล็ดไทย, 2516.
- วรพจน์ วิศรุตพิชญ์. หลักการพื้นฐานของกฎหมายปกครอง. กรุงเทพมหานคร: คณะนิติศาสตร์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2538.
- วิทย์ ต้นตยกุล. กฎหมายเกี่ยวกับภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร: สำนักอบรมศึกษาเนติบัณฑิตยสภา,
2528.
- สุเมธ ศิริคุณโชติ. กฎหมายอาญาระหว่างประเทศ. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2550.
- สุขุม ศุภินิตย์. คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ละเมิด. กรุงเทพมหานคร: นิติบรรณการ
, 2543.
- อภิรัตน์ เพ็ชรศิริ. ทฤษฎีอาญา. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2556.

บทความในวารสาร

ชวลิต หงสกุล. การดำเนินคดีอาญาตามประมวลรัษฎากร. สรรพากรสาส์น 36,4 (เมษายน 2532) : 20.

ชัยสิทธิ์ ตราชูธรรม. การตีความกฎหมายภาษีอากร. วารสารรามารพี (2547): 24.

บัณฑิต อุชิน. คุณลักษณะทางภาษีแห่งรัฐเหื่อนักธุรกิจพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ภายใต้หลัก Permanent Agent (ตอน 1). สรรพากรสาส์น 54,3 (มีนาคม 2550): 85-86.

ฤกษ์ฤทธิ เพชรวรกุล และ ปิยะภรณ์ ตามเสรี. มาตรการป้องกันการหลีกเลี่ยงภาษีอากรโดยใช้ Offshore Company เพื่อเก็บกักเงินกำไรไว้ในต่างประเทศ (Controlled Foreign Companies) ตอนที่ 1. เอกสารภาษีอากร 28,334 (กรกฎาคม 2552): 82-90.

วราพร เศรษฐสุนาร์ักษ์. การกระทำความผิดตามมาตรา 37 แห่งประมวลรัษฎากร. วารสารเอกสารภาษีอากร 40,474 (มีนาคม 2564).

วุฒิชัย จิตตานุ. การบังคับใช้หลักสัดส่วนในการคุ้มครองสิทธิของปัจเจกบุคคล. วารสารศาลรัฐธรรมนูญ 8,22 (มกราคม-เมษายน 2549): 41-45.

สรายุทธ์ วุฒยาภรณ์. การตีความกฎหมายภาษีอากรและบทบัญญัติป้องกันการหลีกเลี่ยงภาษีอากร (ตอนที่ 1). สรรพากรสาส์น 52,8 (สิงหาคม 2548): 93.

สรายุทธ์ วุฒยาภรณ์. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับกฎหมายภาษีอากร. ดุลพินิจ 52,4 (เมษายน-พฤษภาคม 2549): 32.

สุพัตรา สืบสม อนันตพงศ์. การวิเคราะห์เปรียบเทียบการดำเนินคดีในศาลภาษีอากรของสหรัฐอเมริกากับศาลภาษีอากรกลางของไทย. วารสารศาลยุติธรรมปริทัศน์ 4,3 (กุมภาพันธ์-มีนาคม 2553).

วิทยานิพนธ์

กัมปนาท สถิตย์พร. มาตรการป้องกันการหนีภาษีในต่างประเทศตาม Foreign Account Tax Compliance Act ของประเทศสหรัฐอเมริกา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2556.

แคทลียา โสภา. อุปสรรคสำคัญของการบังคับใช้กฎหมายภาษีอากรของไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.

จตุจักร อุเทนพันธ์. มาตรการป้องกันการเลี่ยงภาษีจากการโยกย้ายเงินได้ประเภททรัพย์สิน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2551.

ชนากานต์ สรรพพิทักษ์เสรี. มาตรการป้องกันการหลีกเลี่ยงภาษีโดยเลี่ยงการมีสถานประกอบการถาวร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขากฎหมายภาษี คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2561.

ชุตินา ลีลาจินตามัย. การป้องกันการกระทำอันไม่เป็นธรรมเกี่ยวกับการซื้อขายหลักทรัพย์: ศึกษาเฉพาะกรณีการลงโทษทางแพ่งต่อผู้กระทำความผิด. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2548.

- ปิยนุช บุญเรืองขาว. ความผิดฐานหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรตามประมวล
รัษฎากร. รายงานรายงานปริญญามหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2553.
- วรพล โฆษิตวิจิตรเวช. การตราทับบอนสัญญาภาษีซ้อน. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต คณะ
นิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2548).
- ศุภลักษณ์ ศิริพิศาลกุล. ความรับผิดทางอาญาฐานหลีกเลี่ยงภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา: ศึกษาคำ
พิพากษาศาลอุทธรณ์ คดีหมายเลขแดงที่ 6095/2554. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต
สาขาวิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2557.
- สายสุดา นิงสานนท์. ความรับผิดเด็ดขาดในกฎหมายลักษณะละเมิด. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต สาขานิติศาสตร์, คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.
- สุพรรณษา ศิลปเสริฐ. ปัญหากฎหมายในการประเมินภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาของคู่สมรสตาม
ประมวลรัษฎากร. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีปทุม, 2550.
- อรชุน กนกทิพย์พรชัย. ความรับผิดทางอาญาตามประมวลรัษฎากร: ศึกษาเฉพาะกรณีภาษีเงินได้
บุคคลธรรมดา. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2537.
- เอกกมล บำรุงพงศ์. ความรับผิดในทางอาญาของตัวการและผู้ใช้: ศึกษาเฉพาะความผิดที่กฎหมาย
กำหนดคุณสมบัติเฉพาะตัวของผู้กระทำ. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชา
นิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2553.

ภาษาต่างประเทศ

- Cooley, T.Mc. The law of taxation Chicago: Callaghan, 1924.
- Cronin, E.F. Tax Crimes Handbook United State: Office of Chief Counsel Criminal Tax
Division, 2009.
- Davies, SL. “Guidance on the Meaning of 'Willfulness' Looming? How Bryan Might
Affect the Hanlester Debate,” THE HEALTH LAWYER 10,4 (March 1998): 14.
- Morgan, P.T. Tax Procedure and Tax Fraud in A Nutshell Minnesota: West Pub.Co.,
1990.
- Russo, R. Fundamentals of International Tax Planning The Netherland: IBFD, 2007.
- Smith, D.A. Tax Crusaders and the Politics of Direct Democracy United Kingdom:
Taylor & Francis Group, 1998.
- Townsend, J.A. “Tax Evaded in the Federal Tax Crimes Sentencing Process and
Beyond,” Villanova Law Review 59,3 (2014): 605.
- Watson, C.E. Tax procedure and tax fraud in a nutshell. St. Paul, MN: Thomson/West,
2006.